

Szjj Ferenc, *Szuromberek királyfi. Meseregény*

Edizione ungherese, con le illustrazioni di Gábor Roskó, Jelenkor, Pécs 2001.
Il testo qui riprodotto, con il consenso dell'autore, è integrale ma privo delle illustrazioni.

Szuromberek királyfi látogatása Sziromka Mária királykisasszonynál Megszólal a szemtanú

Volt egyszer egy királyfi, Szuromberek. Egy szép napon, amikor sűrű, sötét felhők borították az eget, és majdnem eleredt az eső, átszaladt a szomszéd országba, ott volt közel, egy fontos dolog miatt. A szomszéd királykisasszony, Sziromka Mária éppen a kertben kapálgatott. Volt neki egy virágágyása, az nem volt másé, csak az övé, négy marcona ör állott a négy sarkán, trombitával. Éppen azt kapálgatta, és bosszankodott, mert néha bizony kikapált véletlenül egy-egy virágot is.

Amikor jött Szuromberek, felnézett rá, jól ismerte. Aztán felnézett az égre, látta, eső lesz, öntözni kéne, mielőtt elered.

– Fussunk! – mondta Szuromberek.

Futottak. Erdőn-mezőn, hegyen-völgyön, egészen a tengerig elfutottak. Nagyon nagy volt a Peripác-tenger, szinte nem is lehetett látni a túlsó partját. Vetettek egy pillantást a vízre.

– Fussunk vissza! – mondta Sziromka Mária.

Visszafutottak, erdőn-mezőn, hegyen-völgyön megint, közben versenyeztek is, de úgy, hogy azért ne hagyják el egymást. Félúton megszólalt Szuromberek:

– Állj! Ezzel mit csináljunk? – Egy kis halacsát vett elő az inge alól. – A tengerparton találtam – mondta. – Vissza kell dobn.

– Akkor fussunk gyorsan – kiáltotta Sziromka Mária –, mert megfullad!
Futottak megint a tengerhez, beledobták a halacsát, s fordultak is vissza.

– És mi lesz a három kiv... – akarta kérdezni repülés közben a halacska, de elmerült.

Erdő-mező, hegy-völgy, futás, mert minél előbb oda kell érn mindenhová,

Ferenc Szjj, *Il principe Szuromberek. Romanzo in favola*

Il testo italiano qui presentato è anticipazione di una pubblicazione online in corso di elaborazione (© 2006 Dipartimento di Filologia Moderna - Collana di Studi - Università degli Studi di Firenze).
Traduzione e riassunto: Monica Fulda. Editor: Alberto Scarponi.

Il principe Szuromberek fa visita alla principessa Maria Petalino Il testimone oculare racconta (traduzione)

C'era una volta un principe di nome Szuromberek. Un bel giorno in cui il cielo era coperto da fitte nuvole scure e minacciava di piovere, si diresse correndo verso il paese, che era là proprio vicino al suo, per un affare importante. La principessa di questo paese, Maria Petalino, stava zappando nel suo giardino. Aveva un'aiuola di fiori tutta sua e soltanto sua che era difesa da quattro guardie minacciose, in piedi ai quattro angoli, con una tromba in mano. Era lì che zappava e ogni tanto si arrabbiava perché, senza volere, per caso colpiva qualche fiore. Quando arrivò Szuromberek alzò la testa verso di lui, lo conosceva bene. Poi si girò in alto a guardare il cielo. Pioverà, pensò. Bisogna annaffiare prima che inizi a piovere.

- Corriamo! – disse Szuromberek.

Si misero a correre. Senza mai fermarsi corsero attraverso boschi e praterie, monti e vallate finché giunsero al mare. Il mare Peripác era talmente immenso che quasi non si riusciva a scorgere la riva opposta. Diedero un'occhiata all'acqua.

- Torniamo indietro! – disse Maria Petalino.

Tornarono indietro correndo di nuovo attraverso boschi e praterie, monti e vallate, mentre correvano facevano anche a gara, ma in modo tale da non perdersi tra loro. Arrivati a metà strada Szuromberek disse all'improvviso:

- Fermati! Che ne facciamo di lui? – Da sotto la camicia tirò fuori un piccolo pesciolino. – L'ho trovato sulla riva del mare, – disse. – Dobbiamo ributtarlo in acqua.

- Allora corriamo, svelto, – esclamò Maria Petalino, –; altrimenti soffocherà!

Corsero di nuovo verso il mare, buttarono in acqua il pesciolino e ritornarono indietro.

- E che cosa ne sarà dei tre... - voleva chiedere il pesciolino durante il tuffo, ma non fece in tempo ad iniziare la domanda che era già in acqua.

E via di corsa per boschi e praterie, monti e vallate. In realtà non si

igazából nem is törődtek velem, hol, merre futottak. Fejét csóválva nézett utánuk egy öreg gepárd, Avram Kakuszi, aki éppen a hentesüzletből lépett ki, szatyrában egy kiló pejslivel:

– Micsoda drágaság – dünnyögte. – Eljövök egy százassal a boltba, és alig marad belőle. Ha ez így megy tovább, vénségemre megint el kell mennem vadászni.

Pánik a kertben

Mi a helyzet Bergengóciával?

Sziromkáék kertjében eközben javában állt a bál. A négy trombitás örnek hült helye volt, nyilván megint leheveredtek egy lapulevél alá, kártyáztak, és hiába volt a nagy ricsaj, a fülük botját se mozdították. A verebek a porban fürödtek, és vadul vihorásztak. Továbbá ez történt:

Káposztáné, a káposzta, magából kikelve azt kiáltozta: – Nem megmondtam? Nem megmondtam?

Vaxler Katalin, a kopasznyakú tyúk, aki Sziromka Mária távozása óta fel-alá járkált a kertben, és nagyon vészterhesen nézett mindenkire, rákiáltott: – Mit mondott meg? Maga állandóan sopánkodik, aztán ha itt a baj, akkor csak ezt tudja mondani!

Káposzta Benő, az előbb említett Káposztáné férje, meg akarta védeni a feleségét: – Bocsánat, nem akarok közbeszólni, de tényleg megmonda.

Vaxler Katalin azonban ráripakodott: – Maga csak ne szóljon közbe! Nem arról van szó, hogy ki mit mondott meg, hanem hogy mit csinálunk most.

Uborka Szilvia felkiáltott az uborkafán: – Csinálni? Jaj, istenem!

Két nővére, Ibolya és Tünde erre szintén elkiáltotta magát: – Csinálni? Dehát mit csinálhatnánk? Nem tudunk mi csinálni semmit! Jaj, mit csinálunk?

Prozenek, a vénséges vén ágseprű – mindenki Porzenének hívta –, hátát egy krumplifának támasztva üldögélt, és egyre csak azt mondogatta: – Hiába, hiába, mégis el kell menni Bergengóciába!

A pocok, a hörcsög és a tengerimalac összevissza futkosott, és minden lyukba egyszerre próbált bebújni.

Eisenhuber Dávid, a kertkapu, azt mondta: – Jaj, miért is engedtem ki Sziromka Máriát! Én vagyok a hibás mindenért!

De Vaxler Katalin rá is ráripakodott: – Ugyan, hagyja már! Hiszen magán nincs is lakat! Magát csak be kell lökni, és bárki bejöhet, sőt akár ki is mehet, és akkor nincs senki, aki megvédjen minket, itt fogunk elveszni egy szálíg!

– Benőké! – kiáltotta Káposztáné, szinte sírva. – Meneküljünk!

– Meneküljenek csak! Tessék! – kiáltotta hisztérikusan Vaxler Katalin. – Nyugodtan menjenek csak, ne is törődjenek velünk! Aztán ha találkoznak a vérengző vadnyulakkal, akkor adják át nekik az üdvözetem! Hahaha!

– Végünk van! – mondta beletörődve Eisenhuber Dávid. – Miért is engedtem ki Sziromka Máriát?

– Bezzeg Bergengóciában... – csóválta a fejét Prozenek, aztán egy kicsit meg is biccentette önkéntelenül, mert álmos volt. – Hiába, hiába...

– Maga meg ne jöjjön nekem mindig azzal a Bergengóciával, hallja! – szólt rá Vaxler Katalin. – Ezerszer elmondtam már, hogy Bergengócia nincs, csak a mesében. Térjen már észhez!

– Inkább kettőtörve, mint meghajolva! – jelentette ki Apafi Tivadar, a paradicsomkaró. – Viszont itt van ez a szerencsétlen árva – mutatott Veszelinovics Árvácskára, az egy szál zöld paradicsomra, akit állandóan a karján hordozott –, úgyhogy inkább bújjunk el és adjuk meg magunkat!

A pocok, a hörcsög és a tengerimalac máris próbált elbújni, de egyszerre hárman nem fértek be a lyuk száján.

– Bújjunk el! – csatlakozott Apafihoz Káposztáné, aki belátta, hogy a menekülés tényleg nem jó megoldás.

– Hát próbáljon csak elbújni ezzel a maga természetével – pöccentett a fejével Káposztáné felé Vaxler Katalin.

preoccupavano neanche di dove stessero correndo, correvano e basta, per giungere il prima possibile in un luogo qualsiasi. Avram Kakuszi, un vecchio ghepardo, li seguiva con lo sguardo scuotendo la testa. Era appena uscito da una macelleria con un chilo di animelle nella borsa della spesa:

- Che prezzi... - borbottava. - Vado a fare la spesa con una banconota da cento e quasi non resta niente. Se andiamo avanti di questo passo, per la mia vecchiaia dovrò ricominciare a cacciare.

Panico nel giardino

Qual è la situazione con Bergengocia?

(riassunto)

Nel frattempo gli abitanti del giardino di Maria Petalino si chiedono dove sia finita la principessa e cadono nel panico per la paura di quel che succederà se non riuscirà a tornare. Entrano quindi in gioco svariati personaggi: la signora Cavolo, suo marito Benito Cavolo, Catalina Vaxler la tacchina dal collo spennacchiato, le sorelle Cetriolo Silvia, Violetta e Fatina, Prozenek la vecchia ramazza, il ratto, il criceto e il porcellino d'India che fanno a gara per chi riesce ad entrare per primo nel buco per terra, David Eisenhuber il cancello del giardino, Tivadar Apafi, il grappolo di pomodori col suo Orfanello Veszelinovics il giovane pomodorino ancora verde e Géza Serilla, la rosa rampicante sul pergolato del giardino. Ognuno, con la propria personalità, esprime il proprio parere sul da farsi per ritrovare la principessa e, fra accordi e disaccordi, decidono, su proposta della combattiva Catalina Vaxler, di formare una delegazione da inviare alla ricerca della principessa, in modo da non dover chiedere aiuto al vicino regno di Bergengocia.

– Már bocsánat – szólalt meg újból Káposzta Benő –, de hát hiszen még nincs is olyan nagy baj. És hátha nem is lesz.

– Nincs nagy baj? – kiáltott fel gúnyosan Vaxler Katalin. – Magának ez nem nagy baj? Itt vagyunk teljesen magunkra hagyatva, és bármikor bekövetkezhet valami rettenetes! Érti? Bármikor!

– Bármikor! Rettenetes! Bekövetkezhet! – ismételték riadtan az Uborka-nővérek.

– Jaj, én érzem, hogy valami rettenetes fog történni – mondta Eisenhuber Dávid. – Miért is engedtem ki Sziromka Máriát. Ha ő itt lenne, nem lenne semmi baj.

– De nincs! Látja, hogy nincs! – nézett körül Vaxler Katalin. – Nincs senki, aki megvédjen minket.

– Hát hívjuk vissza – mondta Serilla Géza, a futórózsa, aki egy lugaslábnak támaszkodva egész idő alatt egykedvűen nézegette a körmeit. Ő egy cseppet sem félt, mert bízott a gyors lábában. – Esetleg én elszaladok érte.

– Elszalad! – kiáltotta Vaxler Katalin. – Aztán hová? Mondja meg nekem, hová szalad el Sziromka Máriáért? Maga talán tudja, hol van? Jó kis ötletei vannak, mondhatom!

– Nincs mit tenni, meg kell adnunk magunkat – mondta Apafi Tivadar. – Tűzzünk ki egy fehér zsebkendőt a kapura.

– Miért pont rám? – kérdezte sértődötten Eisenhuber Dávid. – Inkább valami póznára kellene, vagy rúdra vagy ilyesmire, hogy jobban lehessen látni.

– En csak ezt a szegény, éretlen csöppséget féltem – magyarázta a többieknek Apafi. – Ő aztán tényleg nem tehet semmiről.

– Miért, ki tehet? – támadt rá Eisenhuber Dávid. – Senki se tehet róla! Ez egy olyan szörnyű szerencsétlenség, amely mindenkit egyformán sújt. Semmi értelme, hogy most azt firtassuk, ki tehet róla.

– Ugyan, hagyják már abba! – szólt rájuk Vaxler Katalin. – Mást se tudnak, csak sopánkodni meg veszekedni. A megoldást meg nekem kell kitalálnom.

– Bergengócia – motyogta álmában Prozenek, de Vaxler Katalin rá se hederített, éppen csak odapislantott.

– Tudják, mi a megoldás? – kérdezte kihívóan, és nyomatékosan körbenézett. – Küldöttséget kell indítanunk Sziromka Máriához, hogy jöjjön vissza.

– Küldöttséget... – ismételte Káposztáné, mint aki próbálja felfogni, mit is jelent ez. – Na jó, de hová?

– Ne akadékoskodjon már annyit – utasította helyre Eisenhuber Dávid. – Vaxler kisasszony sokkal jobban tudja, mi az a küldöttség. Felteszem, az valami olyasmi, ami magától megtalálja Sziromka Máriát.

– Persze, magától – mondta elnézően Vaxler Katalin. – Nem tudom, mi lenne magukból, ha én nem lennék itt. – Aztán felemelte a hangját: – És akkor most kiválasztjuk, hogy ki legyen benne a küldöttségben. A pocok, a hörsög és a tengerimalac, akik időközben belátták, hogy a lyukba sehogy sem tudnak bejutni, most egymás mögött próbáltak elbújni. Káposzta Benő tett egy bizonytalan lépést, és bár abból még nem derült ki, hova is akart menni, Káposztáné visszahúzta. Apafi Tivadar Veszelinovics Árvácskát kezdte babusgatni. Eisenhuber Dávid a lötyögő zsalukat vizsgálgatta magán, és aggodalmasan ciccegetett. A három Uborka-nővér megpróbált észrevétlenül még magasabbra mászni az uborkafán. Prozenek hirtelen horkolni kezdett.

Rejtély a Hintavárban **Egy kedves családi emlék**

– Hő! Álljunk csak meg egy kicsit! – mondta Szuromberek. – Bele kell néznem a távcsővembe.

Megálltak, elővette a távcsövet, és belenézett. Nem akármilyen távcső volt az, hanem varázstávcső: lehetett látni benne például a csillagokat is, egészen közelről, mintha ott lógtak volna a legközelebbi fán, mint egy karácsonyfádisz, de el lehetett látni vele messzi országokba is, tehát ha mondjuk arra volt kíváncsi Szuromberek, hogy Födániában hogyan áll a harc, mert ott mindig harcoltak, olyan békétlen népek laktak ott, akkor csak belenézett és látta. De még a falakon is átlátott az a távcső. – Úgy látom, hogy nagyon szomorkodik a Béla. Meg kell vigasztalni.

Nosza, elfutottak a Hintavárba, ügyesen beugrottak, és mentek egyenesen a békadinóhoz, Köpölykúti Bélához, aki idegesen és szomorúan totyogott fel-alá a legkedvesebb vártermében. A vurlicer, amely máskor – valami kis gyártási hiba folytán – szaporán és vidám villogással cserélgette a lemezeket, mindegyikből csak az első taktusokat lejátszva, most némán és sötéten búslakodott a sarokban. A térképasztalon álló

Mistero nel Castello a Dondolo **Un caro ricordo di famiglia** **(riassunto)**

Durante il loro vagabondare Szuromberek e la principessa Petalino si fermano per un attimo a scrutare i dintorni col cannocchiale. Szuromberek scorge Abelardo Köpölykúti, la dinorana, triste ed innervosito passeggiare avanti e indietro nel Castello a Dondolo. I due vanno quindi a trovarlo per consolarlo. Il re dinorana non sa di preciso perché sia triste, ma i due ospiti gli fanno notare che non ha più la sua corona sulla testa. Nasce quindi

laterna magicában, amely máskor sohasem szünt meg forogni, most tehetetlenül bámulta a béka az orra előtt mozdulatlanul lebegő legyet. A vízzel töltött üvegbúrában, ahol máskor szinte szünet nélkül műanyag sáskahad zsongott körül egy műanyag bigámodon-gyíkot, most már hosszú ideje semmi sem mozdult.

– Hát mi a baj, Béla? – kérdezte Szuromberek.

– Jöttünk, hogy megvigasztaljunk – mondta Sziromka Mária.

– Jaj, ne is mondjátok – felelte a békadinó –, olyan ideges vagyok, meg olyan szomorú. Nem is reggeliztem, csak idegeskedtem meg szomorkodom egyfolytában. Hoztak nekem tizenöt marhalegyet... vagy tizenhatot? Mindegy, hoztak nekem a jóakaróim néhány marhalegyet, lehet, hogy csak tizenötöt, pedig máskor mindig tizenhatot szoktak hozni reggelire, de alig bírtam megenni néhányat, olyan szomorú voltam. Először csak szomorú voltam, utána elkezdtem idegeskedni is, úgyhogy idegességemben megettem a többi is, szinte oda se figyeltem, azt se tudom, hogy most végül is hányat ettem.

– De miért voltál szomorú? – kérdezte Szuromberek.

– Vagy vagy is még – tette hozzá Sziromka Mária. – Látod, hogy még mindig az. Meg ideges is. Szomorúságában hull a könnye, és idegességében törölgeti a szemét – magyarázta Szurombereknek.

– Ez az! – kiáltott fel a békadinó. – Megvan! Most hogy így kérdeztétek, rájöttem! Azért vagyok ideges, mert nem tudom, miért vagyok szomorú. Hiszen én nem szoktam szomorú lenni. Ideges az néha vagyok, főleg ha nem jut eszembe valami, mert szeretek mindent észben tartani, például rengeteg számot is megjegyeztem, hogy mást ne mondjak hirtelen, mit gondolsz – fordult Szuromberekhez –, hány békadinó van rajtam kívül?

– Három-négy – találgatott Szuromberek, mert Köpölykúti Bélán kívül nem ismert más békadinót.

– Négy-öt – mondta Sziromka Mária, mert ő többet is el tudott képzelni olyat, mint Köpölykúti Béla.

– Egy sincs! – mondta diadalmasan a békadinó. – Mind kihaltak. Hát ugye, nem tudtak alkalmazkodni a körülményekhez. Én viszont ragyogóan alkalmazkodni tudok a jóakaróimhoz, akik hozzák nekem mindig a marhalegyet, kedvenc ennivalómat, és én cserébe mindenféle jóslatokat mondok nekik, bár ma szerintem egyvel kevesebbet hoztak. Általában be szoktam válni a jóslataim, legalábbis fele részben. Az azért egész jó arány, nem?

– Akkor mondjál nekünk is valami jóslatot – mondta Sziromka Mária, gondolván, hogy így eltereli a békadinó figyelmét a szomorúságról.

– Most nem tudok – mondta szomorúan a békadinó. – Most annyira szomorú vagyok, hogy nem tudok. A jóakaróimnak is megmondtam, hogy ma nem tudok nekik jósolni semmit, se időjárást, se árfolyamot, semmit. Mondtam nekik, hogy ne haragudjatok, nem érdekel, hány marhalegyet hoztatok, egyvel többet-e vagy neadjisten kevesebbet, mindenesetre olyan szomorú vagyok, hogy nem tudok jóslatot mondani, legjobb, ha ma nem is csináltok semmit, ki se tegyétek a lábatokat a házatokból, azt se bánom, ha megáll az élet az egész birodalomban, engem most már az se érdekel. Sírtak nagyon, de nem tudtam mit csinálni.

– És mi lesz, ha holnap is szomorú leszel? – kérdezte Szuromberek.

– Abba jobb bele se gondolni – ingatta a fejét a békadinó. – Akkor már rajtam az se segítene, ha tizenhat marhalegyet hoznának ide nekem, vagy még többet. Ha az összes marhalegyet idehoznák, amit csak lehet kapni a boltban, az se.

– Jó, jó, de hiszen addig még sok minden történhet – vigasztalta Sziromka Mária, nem túl meggyőzően.

– Bizony – vigasztalta Szuromberek, még kevésbé meggyőzően. – Lehet, hogy magától elmúlik a szomorúságod.

– Hanem figyelj csak! – mondta Sziromka Mária. – Hol van a koronád?

– Milyen koronám? – kérdezte a békadinó, és megtapogatta a feje búbját. – Hát tényleg, nekem szokott lenni koronám! Minden reggel felteszem a fejemre a koronámat, hiszen király vagyok, váram is van, miért ne lenne koronám? Most meg nincs!

– Észre se vetted? – kérdezte Sziromka Mária.

– Dehogynem. Észrevettem volna pillanatokon belül, akkor is, ha nem szólsz, mert éppen arra gondoltam, hogy megvakarom a fejemet. Az az igazság, hogy már régóta viszket, csak eddig nem akartam megvakarni. Márpedig akkor biztos, hogy előbb-utóbb észreveszem. Hol lehet?

Mindhárman keresni kezdték a koronát. Tüvé tették az egész vártermet, de nem találták. Aztán tüvé tették újból, csak most azokon a helyeken, ahol az előbb Szuromberek kutattak, Sziromka Mária kereste, és fordítva. A békadinó inkább csak egy helyben kereste, és azt mondogatta: „Hol lehet, hol lehet?” Végül

l'enigma: dove sarà finita la corona di Abelardo Köpölykúti? Non una corona fatta di metallo prezioso, ma comunque importante perché si tratta di un caro ricordo di famiglia. Il re dinorana, ghiotto di mosche bovine che gli vengono portate in dono regolarmente dai suoi sudditi ogni mattina a colazione in cambio di un suo presagio, ricorda che quella stessa mattina, appena alzato, si era messo subito in testa la corona ed era andato ad aprire la porta della propria camera da letto alla quale qualcuno aveva bussato. Aprendo, si era trovato davanti il lupo scoiattolo, messo di Re Folletto, nemico di Abelardo. Ripensando alla scena tramite l'aiuto di Maria Petalino e Szuromberek capisce che la corona gli è stata rubata proprio dal messo e che probabilmente da questo deriva la sua enorme tristezza. Szuromberek e Maria Petalino gli promettono di andare nel Paese dei Folletti e di riportargli la corona.

Szuromberek azt mondták:

– Hát ez eltűnt.

– Hát ez el – mondta Sziromka Mária.

– A koronám! – kiáltotta panaszos hangon a békadinó. – Elveszett a koronám! Hát mit ér egy király korona nélkül? Ha kimegyek az utcára, mindenki azt hiszi, közönséges békadinó vagyok! Nem kérnek tőlem jóslatot! Kinek kell egy közönséges békadinó jóslata? Elpártolnak tőlem a jóakaróim! Ki hoz nekem marhalegyeket? Éhenhalok! Éhen fogok kihalni én is, az utolsó békadinó!

– Na várj, ott még nem tartunk – nyugtatgatta Sziromka Mária. – Mikor láttad utoljára a koronádat?

– Hát mikor is... Várjál. Este, amikor lefeküdtem, felakasztottam ide a szegre, az ágyam mellé. Reggel arra ébredtem, hogy kopogtatnak az ajtón. Mondom, ki lehet ez. Felkeltem, felöltöztem, és emlékszem, direkt feltettem a koronámat a fejemre, és kikiáltottam: „Ne zavarj!” Sőt, odamentem az ajtóhoz, és közvetlen közelről még egyszer elkiáltottam magam: „Hagyjál békén!” Nem jött semmi válasz, csak megint kopogtak. Na ekkor már nagyon kíváncsi voltam, ki merészel engem kora reggel zavarni, kinyitottam az ajtót, és akkor láttam, a lidérckirály küldönce az, a mókusfarkas.

– A lidérckirály! – kiáltott fel Szuromberek. – De hiszen az az ellenség!

– Hát persze. Rá is kiáltottam a mókusfarkasra, hogy gyere csak be, mert megláttam, hogy egy jól megtermett marhaléglábat tart a kezében, és gondoltam, talán nekem akarja adni, csak úgy, önzetlenül. De ő persze, ahogy bejött, rögtön kérdezgetni kezdte, hogy hol vannak a kincsek. Én azonban résen voltam, és nem adtam neki határozott választ, csak a fejemmel intettem így balfelé meg egy kicsit körbe, hogy ne találhassa ki, és ravaszul még azt is hozzátettem, hogy ki tudja, vannak-e egyáltalán kincsek. Erre ő csak hümmögött, és akkor véletlenül kiesett a kezéből a marhalégláb, és begurult az ágy alá. Én letérdeltem, hogy kivegyem onnan és visszadjam neki, mert akkor már láttam, hogy szó sincs itt önzetlenségről, hanem a kincseket akarja, és hozzá akartam vágni a marhaléglábat azzal, hogy takarodj, átlátok a szitán, a kincseket akarod, de én nem adom őket semmi áron, itt van, vidd innen ezt a léglábat is, pedig tényleg jókora marhalégláb volt, s ráadásul finom is.

– Miért, megetted? – kérdezte Sziromka Mária. – Nem vágta hozzá?

– Mire kiszedtem az ágy alól és felálltam, a mókusfarkas eltűnt. Mit tehettem volna, megettem. Aztán még szölongattam egy darabig a mókusfarkast, körül is néztem alaposan mindenfelé, de nem volt sehol. Talán meggondolta magát, miután látta, hogy hajthatatlan vagyok, és elment.

– Aha – mondta Sziromka Mária, és látszott rajta, hogy valamit nagyon nem ért. – Most akkor vannak kincseid, vagy nincsenek? Mert én eddig úgy tudtam, hogy nincsenek.

– És az az iránytű, amit attól a híres felfedezőtől kaptam? Hogy is hívják? Igaz, hogy az a forgó izé, ami mutatja az Északi-sarkot, az kiesett belőle, de akkor is. Pifleton! Háromszor is felfedezte az Északi-sarkot, mert kétszer nem hitték el neki. Vagy Pufleton. Mindegy. Ez egy. Aztán a hőmérő, amit az Ellinger fagyistól kaptam a télen! Jó, annak is van egy kis hibája, de rá vannak festve feketével a számok. Meg még egy cöbetű is! Ez kettő. Aztán a vonalzó. Műanyag! Annak a vándorpapnak az ajándéka, tudjátok. Egyik rész, másik rész, mert ketté van törve, akkor az már öt.

– Négy – vetette közbe Sziromka Mária.

– Jó, elhisszük – mondta gyorsan Szuromberek, mielőtt még a békadinó folytatni tudta volna –, de inkább azt mondd meg, hogy miután a mókusfarkas elment, megvolt-e még a koronád.

– A koronám? – kérdezte csodálkozva a békadinó, és ösztönösen megint a fejéhez nyúlt. – Úgy érted, hogy megvolt-e, miután... Merthogy mielőtt... Várj csak – mondta Sziromka Máriának, mert látta, hogy az közbe akar szólni. – Miután a mókusfarkas elment, akkor már csak a jóakaróim voltak itt, letették a küszöbre a marhalegyeket, hajladoztak, várták, hogy mondjak valamit, de én mondtam nekik, hogy ma nincs jóslat, menjenek, és akkor elmentek. És más nem volt itt utána, és én se mentem sehová, mert szomorkodtam. Akkor tehát... Ha előtte, vagyis mielőtt jött a mókusfarkas, megvolt, viszont utána, vagyis most, illetőleg azóta nem volt, jobban mondva nincs, akkor tehát...

– Elvitte a mókusfarkas! – kiáltotta Sziromka Mária, aki nem bírta kivárni, amíg a békadinó befejezi.

– Lehajoltál, hogy kivedd a marhaléglábat az ágy alól, leesett a fejedről a korona, és a mókusfarkas elvitte! – mondta Szuromberek. – Szándékosan ejtette le a léglábat! Nem a kincs kellett neki, hanem a koronád! Mert az egy igazi.

– Csak egy kis vacak korona – szerénykedett a békadinó. – Némi arany meg gyémánt meg egy kis valódi

moha a tetején. Nem is sajnálnám, ha nem lenne olyan kedves családi emlék. De hát mit csináljunk, elveszett. Nincs mit tenni. Majd veszek egy másikat. Nem láttatok olcsó koronát valahol?

– Nem úgy van az – mondta Sziromka Mária –, visszaszerezzük!

– Á, nem, kösz – mondta a békadinó –, ne fáradjatok. Meg aztán veszélybe kerülnétek, ha odamennétek a lidérckirályhoz, és valamilyen fortéllyal esetleg megpróbálnátok mégis visszaszerezni. Kedves családi emlék.

– Elmegyünk, és visszaszerezzük, ne aggódj – mondta határozottan Szuromberek. – Már megyünk is, szia.

– Várjatok még, hát nem olyan sürgős – kiáltotta utánuk a békadinó. – Vagyis sürgősnek sürgős, de azért nem kell annyira sietni. Na jó, siessetek, de aztán ha megvan, gyertek gyorsan vissza!

Találkozás a küldöttséggel

Részletes beszámoló a borzalmakról

Szuromberek és Sziromka Mária már futott is a lidérckirály országa felé. Illetve futottak volna, ha a Hintavárból kilépve nem botlottak volna bele a kerti küldöttségbe, amely épp abban a pillanatban ért oda. A küldöttség a következő tagokból állt: Vaxler Katalin, a kopasznyakú, akit hallgatólagosan, pontosabban jajgatólagosan a küldöttség vezetőjének fogadtak el. Aztán Káposzta Benőné mint helyettes küldöttségvezető. Apafi Tivadar, a paradicsomkaró, mint ugyancsak helyettes, karján Veszelinovics Árvácskával, az egy szál paradicsommal, de ő hivatalosan nem volt tag, őt csak úgy elhozta magával Apafi Tivadar. Továbbá Eisenhuber Dávid, a kertkapu, mint szintén helyettes. Végül pedig Prozeneket, aki inkább az alvást választotta, továbbá Káposzta Benőt, akinek nem volt választása, valamint a Uborka-lányokat, akiket nem lehetett lecsalogatni a fáról, a pocok, a hörcsög és a tengerimalac helyettesítette. Serilla Géza csak később futott be, mert kerülőúton jött, hogy többet futhasson, de ő eleve nem is akart beleszólni, neki mindegy volt.

– Hah! – kiáltott fel Vaxler Katalin, aki, szó ami szó, egy kicsit megijedt, amikor hirtelen ott termett előtte Sziromka Mária és Szuromberek, de ezt igyekezett palástolni. – Hah, micsoda meglepetés! Úgy értem, kellemes – mondta, és jellegzetes szapora fejmozgásával betekintetett Sziromkáké mögé, kétfelől is. – Ti itt? Vagyis milyen szerencse, mert éppen hozzád jöttünk, kedves Mária. Nagy baj van!

– Jaj, micsoda? – kérdezte rémülten Sziromka Mária.

– Huhh! – mondta Vaxler Katalin, mert eszébe jutott, hogy ő majdhogynem futott ideig, ennek következtében alig kap levegőt. Aztán nagy kört írt le a szárnyával. – Nagyon nagy... A kertben... – tette hozzá, és némi gondolkodás után vízszintesen is leírt egy kört, jelezve, hogy az a kert. Aztán kapart egyet a lábával hátrafelé, s erre a pocok, a hörcsög és a tengerimalac jajgatni kezdett, mert a szemükbe ment a por.

– Na mondjátok már, mi a baj! – kiáltott a küldöttségre Sziromka Mária.

– Jaj, hát el se lehet azt mondani, aranyoskám – szólalt meg Káposztáné. – Csak futottunk utánad, rögtön ahogy... – mondta, s elcsuklott a hangja.

– Bizony, bizony – mondta Vaxler Katalin, és egy kicsit megemelintette a lábát. A pocoknak a hörcsögnek és a tengerimalacnak több se kellett, megint jajgatni kezdtek. Erre Káposztánénak is sikerült legalább feljajdulnia.

– A többiek meg most is ott vannak – szólalt meg Apafi Tivadar is. – Ezt a szerencsétlent elhoztam, de a többiek mind ott vannak magukra hagyatva ebben a pillanatban is.

– A Benő! – jajdult fel megint Káposztáné.

– Gyorsan vissza kell jönnöd! – kiáltotta Káposztáné mögül Eisenhuber Dávid. – Jaj, miért is eresztettelek ki?

– Dehát mi történt? Történt valami? – kérdezte Sziromka Mária tanácstalanul.

– Történt! – mondta Vaxler Katalin. – Sőt, annál is több! El se lehet mondani, igaza van most ebben a Káposztánénak. Az egész kert... Mindenki... Gyere gyorsan vissza... amíg nem késő – kezdte megint kapkodni a levegőt. Ugyanakkor a fejét is kapkodni kezdte, részben hogy mutassa, merre kell menni, részben biztonsági okokból.

– Jaj, fussunk gyorsan – mondta Káposztáné, és a pocok, a hörcsög és a tengerimalac rögtön futkározni is kezdett körbe-körbe.

– Talán már késő is – jegyezte meg Eisenhuber Dávid. – Mire engem visszavisztek, merthogy megrándult

Incontro con la delegazione

Resoconto dettagliato degli orrori

(riassunto)

Usciti dal Castello a Dondolo in direzione del paese dei folletti, Maria Petalino e Szuromberek si imbattono improvvisamente nella delegazione proveniente dal giardino. I vari membri raccontano alla principessa gli orrori ed i problemi che hanno assalito il giardino e la pregano di tornare al più presto per aiutarli a risolvere la situazione. Maria Petalino corre con loro al giardino e promette a Szuromberek di tornare non appena risolti i problemi. Szuromberek si dirige poi verso l'Albero dei Giganti dove in seguito lo raggiungerà anche la principessa.

idefelé az egyik lábam is ráadásul...

– Most nem te vagy a fontos – kiáltott rá Apafí Tivadar –, hanem a többiek. Gondolj a többiekre! Csupa apátlan-anyátlan árva, nincs, aki oltalmazza őket ebben a rettentő nagy bajban.

– A férjem is, a szegény Benő – sírta el magát Káposztáné. – Menjünk gyorsan!

– Jól van, jól van, megyek, ne sirjatok! Csak még egy pillanat – mondta Sziromka Mária, mire az egész társaság felzokogott, kivéve Serilla Gézát, aki melegíteni kezdett. – Figyelj, Szuromberek, én most hazamegyek, megnézem, mi van, de te csak indulj el, és majd az óriások fájánál találkozunk, jó?

– Jó – mondta Szuromberek. – De mi van, ha segítségre van szükséged?

– Akkor majd hívlak.

– Ja persze, hívjál nyugodtan, és én rögtön ott terlek.

– Telefonálok.

– Jó, telefonálj. Legjobb, ha rögtön telefonálsz, hogy tudjam, mi van.

– Jó, majd meglátom.

– De tényleg.

– Persze, igyekszem.

– Jó, de telefonálj mindenképpen.

– Telefonálok.

– Biztos?

– Persze.

– Akkor jó. És gyere rögtön, ha végeztél.

– Megyek rögtön – mondta Sziromka Mária, és tulajdonképpen szívesen folytatta volna ezt a beszélgetést, ha a küldöttség nem kezdett volna el türelmetlenül krákogni, nyögdécsleni és futkározni (pocok, hörcsög és tengerimalac, valamint Serilla Géza, de ő nem össze-vissza, hanem helyben).

– Na szia – mondta Sziromka Mária, és elviharzott. A küldöttség haladéktalanul, sőt pánikszerűen követte, kivéve Serilla Gézát, aki másfelé kanyarodott el, hogy hosszabb legyen a táv.

Szuromberek az óriások fájánál Jótett helyébe fogpiszkáló

Hintavár felségterülete Sziromka Mária kertje (hivatalos nevén Szabad Királyi Sziromkaország) és Szuromberek országa (Királyi Szabad Berekország) között terült el, és nem állt másból, mint magából a Hintavárból, amely az udvarán álló ősrégi hajóhintáról kapta a nevét, és az azonos nevű vasútállomásból. Vasúti pálya ugyan nem tartozott az állomáshoz, a békadínó azonban így is nagyon büszke volt rá, mert a környező országok egyike sem dicsekedhetett vasútállomással. Ráadásul, ha vasút nem vezetett is arrafelé, az országút, amely Hintavár előtt és után a Szabad Királyi Sziromkaország és a Királyi Szabad Berekország közötti határt képezte, éppen ott vezetett el a vasútállomás előtt. S mivel Hintavárnak egyetlen állampolgára és lakója volt, Köpölykúti Béla, a békadínó, az ország királya, természetesen az állomásfőnök is ő volt, s köteles volt időnként, ha már nagyon unatkozott, leballagni az állomásra és tisztelni az országúton elhaladó tevekaravánoknak és Szuromberek szuper-szélvészgyors versenyautójának, amely azonban mostanában nem volt használható állapotban, mert teljesen magától kiesett belőle egy főcsavar, és most javítják. Ha nem lett volna vele ez a probléma, akkor Szuromberek természetesen azzal indult volna Lidércországba, mert az bizony elég távol esett Hintavártól és a többi rendes országtól, túl volt a réten, az erdőn és még a Valabérci-hegyeken is. Olyan messze volt, hogy még nem is járt ott senki a három ország lakói közül, csak a lidérckirály küldöncével, a mókusfarkassal találkoztak néha a kert lakói, amikor az a királyának valamelyik furcsa parancsát adta át nekik, hogy például: „holnap hajnalhasadásakor márpedig ragaszatok fel egy jó nagy darab fenyőotobozt a legmagasabb kerítésláb tetejére, északnyugatnak beirányozva, valamint nem mással, hanem kizárólag háromszor megköpött csirizzel, de úgy ám!”, vagy hogy: „holnap márpedig ne merészeljete napkeltétől napnyugtáig cseresznyemagot silingába köpni, se jobbról, se balról, se középről, bizony!” Mindig nagy vita támadt, elsősorban Sziromkákéknál, hogy teljesíteni kell-e a lidérckirály parancsát, s általában azzal zárult a vita, hogy mégis inkább teljesíteni kell, de másnapra valahogy mindig elfelejtették. Emiatt néhányan – leginkább Káposztáné – meg voltak róla győződve, hogy egyszer majd eljön az a pillanat, amikor a lidérckirály olyan parancsot küld, amit nem is tudnának teljesíteni,

Szuromberek all'Albero dei Giganti Uno stuzzicadenti in cambio di una buon'azione (riassunto)

Fra il giardino di Maria Petalino (parte del Regno di Petalolandia Libera) ed il paese di Szuromberek (Regno di Boschettolandia Libera) si estende il territorio reale del Castello a Dondolo. Il Paese dei Folletti è talmente lontano che nessuno dei regnanti dei tre paesi vicini vi è mai andato. L'unico abitante conosciuto da tutti è il lupo-scoiattolo Randor Taller che si sposta nei regni vicini per impartire gli ordini di Re Folletto, ordini che regolarmente nessuno esegue.

Durante il suo viaggio verso l'Albero dei Giganti (che si trova in direzione e vicino al confine del Paese dei Folletti) Szuromberek incontra il vecchio orso Ignazio Csuhaj, conosciuto col nome d'arte di Bèlbaltavári, esperto di guarigioni naturali attraverso l'energia delle pietre e dal quale riceve in regalo un anello magico attraverso il quale può sentire la voce delle pietre.

Salutato l'orso, Szuromberek procede nel suo viaggio e giunge all'Albero dei Giganti: si tratta di una quercia gigantesca che si erge fino alle nuvole ed il suo tronco è così largo che neanche un intero esercito riesce a circondarlo. Si

és akkor majd meglátják a többiek, hogy milyen bajban lesznek.

Szuromberek tehát mendegélt gyors iramban Lidércország, illetve előbb az óriások amúgy is útba eső fája felé, ahol majd – megállapodásuk szerint – találkozik Sziromka Máriával. Az országúton egy lélek sem járt rajta kívül, csak nagy ritkán bukkant fel szemből egy-egy tevekaraván. Vezetőik csodálkozva néztek Szuromberekre, mert nem tudták elképzelni, hová indul ez a királyfi egy szál magában, tevé és hadsereg nélkül. Az egyikük oda is kiáltott neki:

– Hlava malahava haladada? – kérdezte malahéli nyelven (vagyis hogy „hová mész?”), mert a tevekaravánvezetők főleg csak ezen a nyelven tudtak beszélni. De a számokat és a pénzeket természetesen minden nyelven tudták.

– Nem tudom, nincs nálam óra – válaszolta Szuromberek, csak úgy taláломra.

– Malhala valavala. Hlavama napalava? („Értem. És nem tudnád megmondani, hány óra lehet ilyenkor?”)

– Hát csak ide megyek, a lidérckirály országába – mondta Szuromberek.

– Lidirc? – kiáltotta a karavánvezető, rémülten körbenézett, gyorsan megszámolta a tevéit, s megtapogatta a bukszáját. – Blaha! Valapla blaha! – kiáltotta aztán többször is (ezt talán nem kell lefordítani), és tevéit ügetésre fogva elszelelt. Szuromberek egy darabig értetlenül néztek utána, hiszen ő egyáltalán nem félt a lidérckirálytól, és így, hogy ketten lesznek Sziromka Máriával, így még nem aggódott egy cseppet sem. Az persze neki is eszébe jutott, hogy esetleg magával hozhatta volna valamelyik hadseregét, vagy akár mind a hármat is, de aztán belátta, hogy ez nagy idővesztést okozott volna, hiszen előb fel kellett volna őket szerelni, aztán kiképezni őket erre a speciális feladatra, ami ráadásul nem is ment volna olyan könnyen, mert némelyik katonára olyan ügyetlen volt, hogy alig állt meg a saját lábán. Tevéje pedig csak egyetlen egy volt, Juszuf sejtől kapta ajándékba, ott élt a királyi állatkertben a többi afrikai állat között, és nem szeretette, ha tevelgelnek rajta, azt mondta, hogy ő előkelő vérvonalból származó díszteve.

Így hát Szuromberek csak ment, mendegélt. Kevéssel azelőtt, hogy a rétről beért volna az erdőbe, meglátott az út közepén egy barna, szőrös valamit szejcisapkában. Ahogy közelebb ment, látta, hogy a medve az, Csuahaj Ignác, művésznéven Bébaltavári, aki azonban nem színészettel, hanem gyógyítással foglalkozott, elsősorban állat- és növénygyógyítással, de legnagyobb sikereit kögyógyításban érte el, azon a területen messze földön híres specialistanak számított, még a távoli Istókalmáról is hoztak hozzá rézhurutos vagy higanyleléseles köveket, kavicsokat, amiket aztán, hiába gyógyultak meg csodával határos módon, egytől egyig nála felejtettek. Bébaltavári az út porában térdelt, és fülét a földhöz tartva hallgatózott. Amikor Szuromberek odaért hozzá, Bébaltavári csak a szemével jelzett neki, hogy igen, megismerte, de most ne zavarja, és jobb lenne, ha pár lépéssel arrébb menne.

– Hát te mit csinálsz itt, Bébaltavári? – kérdezte tőle Szuromberek, megállván és lecövekelvén közvetlenül mellette.

– Pst! – suttogta Bébaltavári, miután térdeltében felegyenesedett. – Hallgatom a földet. Az előbb hallottam is valamit, de nem tudom, mit. És te hová mész? – kérdezte aztán, immár rendes, dörmögő, hangos hangján.

– Megyek a... most csak ide, az óriások fájához – mondta óvatosan Szuromberek. – Na de mégis, mit hallottál?

Bébaltavári lenézett a földre, mintha azt mérlegelné, hogy hallgatózzon-e még egy kicsit, de aztán mégis inkább felállt.

– Megmordult a föld. Mert nehogy azt hidd, hogy a föld nem tud beszélni!

– És mit mondott?

– Csak érteni kell a nyelvét. Mint ahogy a szél, az eső és a hegyek nyelvét is érteni kell.

– És a fényét?

– Azét is. Meg a fákét és a füvekét is. Na meg a méznek a nyelvét is.

– Én is szeretem a mézet – jegyezte meg Szuromberek. – De még sosem hallottam beszélni.

– De nemcsak erről van szó – nézett rá hűvösen Bébaltavári. – Hanem hogy érezd is ezeket magadban. Érezd az ujjaidban a földet, a füledben a szelet, az orrodban az esőt, a válladon a hegyeket...

– És a hasadban a mézet.

– És mit gondolsz – folytatta zavartalanul Bébaltavári –, hogyan keletkezik az eső? Na majd én megmondom neked, mert te királyfi vagy, neked ezt tudnod kell. A szél megharagszik a földre. Én csak feltartom a mutatóujjamat, és máris érzem, hogy a szél haragszik. Mondom a szélnek: ne haragudj, te szél, erre a földre, hiszen nem tehet róla. De haragszom, azt mondja a szél. Felmarkolok egy darab földet,

dice che sia stato piantato molti anni prima da due giganti, Géza Buzgar e Pal Lajhar, che di tanto in tanto vi ritornano per riposarsi all'ombra delle sue fronde.

Szuromberek, seduto ai piedi dell'albero, sta per iniziare a mangiare il suo pezzo di pane e la sua mela, quando improvvisamente arriva una formica, anch'essa affamata, che, in cambio di alcune briciole di pane, regala a Szuromberek uno stuzzicadenti magico di cui però non si conosce la funzione.

Gli si avvicina poi un tordo che, in cambio di alcune briciole di pane, gli regala un ditale magico col quale si può prosciugare l'acqua del lago di Acqua Profonda.

Giunge poi all'albero un gigante di nome Ottone Esze che subito si scusa con Szuromberek per averlo spaventato. Gli si siede accanto e attratto dal pezzo di pane profumato, chiede a Szuromberek di dividerlo a metà. Mangiando racconta poi al principe che i suoi due vecchi amici giganti, Géza Buzgar e Pal Lajhar, sono stati imprigionati da Re Folletto.

Ad un certo punto arriva la lumaca Giacomo Biga, che comunica, nel panico, il rapimento di Maria Petalino da parte di Re Folletto.

elszórom a négy égtáj felé, mondom, nesze, te szél, kiengesztellek ezzel a földdel, csak ne haragudj, mert akkor én is nyugtalanul alszom. Nem tudsz kiengesztelni, mondja a szél. Mondom a földnek, csinálj valamit, látod, haragszik rád. Azt mondja, nem tudok csinálni semmit. Na, de mégis csinál egy kis földrengést. Nem elég. A szél egyre csak haragszik. Mondom a szélnek, tudod, mit te szél? Hozzál egy kis esőt, az neked is jó, mert közben elpárolog a dühöd, meg a földnek is jó, mert megöntöződ. Hűha, azt mondja a szél, milyen jó ötlet. Elmegy esőért. Én már érzem is a könnyökömön, hogy hozza az esőt. Mondom a földnek, dugd gyorsan ki a füveket meg a virágokat, öntözés lesz. Na, erre gyorsan kidugja a füveket, virágokat, meg van otthon neki néhány szép muskátlija is, azokat is kiteszi. Jön a szél, kezd esni az eső, a füvek elkezdenek nőni, a virágok virágozni. Erre mondom a földnek, te, most már csak egy kis meleg kellene, és akkor itt akár tavaszt is lehetne csinálni. De akkor már érzem is valahol a kislábujjam második percénél, hogy kezd meleg lenni. Felnézek, hát barátságosan süt a nap, és még mondja is, hogy én is éppen erre gondoltam, csak vámi akartam, amíg odaérünk a naptárban. Mondom neki, jól van, te csak süssél, ne törődj velem, amíg engem látsz. És így akkor minden együtt van, szép melegen süt a nap, esik az eső, mintha dézsából öntenék, most akkor csak virágzatosok, mondom a virágoknak, legyen jó nagy virágok, ne sajnáljátok a virágport, adj bele!

– Hát, nem tudom – mondta Szuromberek –, én másképpen tudom. Hogy az elektromosság miatt van.

– Mí?

– Az eső. Hogy a felhők meg ez az elektromosság. Olyan, mint ami a falból jön ki, csak más.

– Más?

– Igen. Ez nem olyan sima, hanem légnyomásos. Ha a meleg és a hideg találkozik, akkor légnyomás lesz. A légnyomás felhőt csinál a hidegből, a meleget pedig elkeveri. A keverés miatt felszívódik a víz a felhőbe. Akkor jön az elektromosság, és villámlik egyet. A villám tulajdonképpen fény, csak van neki hegye, és gyorsabb, mint a saját hangja. Kiszúrja a hegyével a felhőt, és kicsurog belőle a víz. Érted?

– Aha – mondta elgondolkodva Bélbaltavári. – Te, várjál csak, meg kell hallgatnom egy kicsit itt a dolgokat.

Letérdelt, és a fülét a földhöz tapasztva, aggodalmas arccal hallgatózott. Aztán felállt.

– Most nem hallok semmit – mondta. – Úgy látszik, elmúlt.

– Csak nem történt valahol valami baj? – kérdezte Szuromberek. – Csak nem Sziromka Máriával... valami...?

– Á, nem – jelentette ki magabiztosan Bélbaltavári –, nem, velem nem történhet semmi baj, az ki van zárva. Különben is ő olyan ügyes meg talpraesett meg okos, meg amellet szép is. Meg bátor meg erős... meg gazdag, de ez mondjuk nem számít. Viszont ha már itt tartunk, izé... Ha nem, akkor persze nem, de... Nézz rám! Olyannak nézek én ki, aki állandóan szívességet kér másoktól? Soha nem kértem még szívességet senkitől! Inkább nem eszem, de akkor sem! De most viszont más a helyzet, mert izé... ostoba dolog, talán el se hiszed... az a helyzet, hogy a bukszám... Lepihentem itt a fa alatt, hogy pihenjek egy kicsit, vagyis nem pont itt, hanem ott beljebb az erdőben, inkább jól bent a sűrűjében, és letettem szépen magam mellé a bukszát, hogy szem előtt legyen, amíg alszom, el ne lopják véletlenül. És hát képzeld el, felébredek, kinyitom a szemem, az első pillantásom a bukszára esik, és mit látok? Egy macska alszik a bukszámon! Valami idegen macska, nem tudom, honnan jött, de tudod, mennyire szeretem a cicákat, és ez meg olyan édesdeden aludt, összegömbölyödött szépen a bukszámon, tudod, olyan kisebbfajta kiscica-féle, olyan icipici kis pamacs, tudod, olyan nagy, ártatlan cicaszemekkel, kényelmesen elfért azon a bukszán, még maradt is hely mellette. És hát nem volt szívem felébreszteni. Neked volna szíved felébreszteni egy alvó kiscicát? Na ugye. Mert még most is alszik, ez biztos, mert olyan mélyen aludt, ki tudja, hol, merre csavargott napok óta az a szegény, szerencsétlen, kivert állat. Szóval nem tudnál adni pár redondót? Kezdek nagyon éhes lenni, és már olyan régen ettem utoljára mézet, hogy alig emlékszem rá. Csak egy-két redondót, holnap okvetlenül megadom. Ha addig se ébred fel, inkább felkeltem, elzavarom, miért pont az én bukszámon kellett neki elaludnia, nem igaz? Ha sietek, még nyitva lesz a mézbolt.

– Hát, pénz most nincs nálam, csak néhány aranygombóc – mondta Szuromberek, és a zsebébe nyúlt. – De azt tudok adni há... abból adok egyet. Egyet-kettőt adok. Tessék, itt van három. Ennyiért már biztosan kapsz pénzt, és a pénzen tudsz venni mézet.

– Jaj, köszönöm, nagyon rendes vagy – hálálkodott Bélbaltavári, miközben egyik kezéből a másikba, majd a másiktól az egyikbe rakosgatta az aranygombócokat, mert úgy gondolta, hogy nem illik őket egyből eltenni.

– Mondom, holnap okvetlenül megadom. Azzal a dologgal meg ne törődj – mutatott le a földre –, semmi komoly. Mít is mondtál, hová méész?

– A lidérckirály ellen megyek, hogy visszaszerezsem, vagyis szerezzük majd Sziromka Máriával együtt a békadínó koronáját.

– A lidérckirály ellen? – kérdezte elhűlve Bébaltavári. – Hát, ezt nem tudtam, miért nem mondtad? Akkor inkább vissza is adom az aranygombócokat, ha akarod, mert most jut eszembe, hogy mástól is tudok kérni, sürgősen találkozom is azzal az illetővel, ahogy azt már korábban megbeszéltem veled, éppen mostanra, de nem ide, hanem máshová. Mennem is kell, húha, eső lesz, hasogat a térdem. Hát akkor... Várjunk csak, ezeket a gombócokat még mindig a markomban szorongatom, jobb lesz eltenni, nehogy elveszzenek. Hiába, ma már minden pénzbe kerül, semmit se adnak ingyen, hovatovább az erdei szamócaért is fizetni kell – mondta mindezt meglehetősen gyorsan Bébaltavári, miközben elővett egy bukszát, és beletette a gombócokat. Aztán egy kicsit meglepődött: – Nézd csak, van egy másik bukszám is? Nem is tudtam. Milyen érdekes, hogy belenyúl az ember a saját zsebébe, és talál egy üres bukszát. Kár, hogy nem raktam át ebbe a pénzemet, mielőtt lepihentem, akkor nem kerültem volna ilyen kínos helyzetbe. De most már tényleg mennem kell. Sziromka Máriát üdvözlöm, és ha találkozom a legközelebbi hozzátartozóddal, elmesélem, hogyan találkoztunk utoljára, és a tartozásomat is okvetlenül megadom neki. De azért sok szerencsét! – mondta Bébaltavári, s azzal eltűnt a fák között.

Szuromberek most már sietősre fogta a dolgot, hogy minél előbb odaérjen az óriások fájához, nehogy elszalassza Sziromka Mária telefonhívását vagy őt magát. Átszaladt az erdőn, s csak úgy futtában köszöngetett jobbra-balra az erdei állatoknak, akik kíváncsian néztek ki a fák közül az országútra, hogy vajon kinek akadt ilyen sürgős dolga erre felé: „Szia, szarvas! Szia, farkas! Szia, őzike, hogy van a lábad?” „Hát, köszönöm, most voltam röntgenen, azt mondták, hamarosan...” – kezdte mondani az őzike, de akkor Szuromberek már messze járt. „Szia, vaddisznó, hát a barátod hol van?” „Itt vagyok, szállj már le rólam, te vadbarom” – hallatszott valahonnan tompán a menyét hangja. „Szia, bagoly, mi újság?” „Hát, kérlek szépen – kezdte a bagoly, miközben félretette a megsárgult újságot s levette a szemüvegét –, feltaláltak megint valami gépet. Teszel bele szentet, és gőzt csinál belőle. Ilyen marhaságokat tudnak kitalálni, nem tudom, mire jó ez az egész, hát nincs jobb dolguk nekik? Az úrhajó, az igen, az hasznos, azt helyeslem, hogy feltalálták. Meg lehet majd nézni vele alkalomadtán, hogy vannak-e baglyok a holdon. Ez engem már régóta izgat. Te mit gondolsz erről?” De persze Szuromberek már rég nem hallotta, mit mond a bagoly. Kiért az erdőből, s az erdőn túl, már majdnem a Valabérci-hegyek lábánál megpillantotta az óriások fáját.

Az óriások fája hatalmas tölgyfa volt, csúcsa egészen a felhőkig ért, lombja egy kisebb országnyi területet befedett, és a törzse olyan vastag volt, hogy talán csak egy hadsereg tudta volna körbeérni. Óriást ugyan még senki sem látott Szuromberek ismerősei közül, mégis makacsul tartotta magát az a hiedelem, hogy a tölgyfát két óriás, név szerint Buzgár Géza és Lajhár Pál ültette sok-sok évvel ezelőtt, s azóta is visszajárnak időnként, hogy megpihenjenek az árnyékában. Szuromberek és Sziromka Mária országának lakói ezért mindenféle hasznos ajándékokat helyeztek el a fa körül, hogy megnyerjék és megtartsák velük az óriások jóindulatát: egy ágyrugót, amellyel makkokat lehetett jó messzire kilőni, egy lyukas fazekat, amely kiválóan alkalmas volt még virágcserepnek, egy törött lábú és leszakadt ülőkéjű széket, amelyet zsebkendőszerítónak vagy akár pipatartónak is lehetett használni, egy elromlott, rozsdás, horpadt kenyérpírtót, amelyre tulajdonképpen bármit rá lehetett állítani, ami nem billent le róla, egy ventilátort, amely még működött is olyanformán, hogy az ujjával megpördítette az embert a propellert, és akkor az fordult egyet-kettőt, egy kimustrált kazánt, amelynek, ha megdönggették az oldalát, nagyon érdekes, kongó hangja volt, egy réges-régi, szinte felismerhetetlenné rozsdásodott cséplőgépet, amely hosszú időn keresztül Sziromkák kertjében volt elásva, míg egyszer egy tavaszi ásás alkalmából fel nem fedezték. És más ilyen dolgok is heverték még szanaszét a fa körül, csupa olyasmi, amire senki sem tartott igényt, gondolván, hogy az óriások minden bizonnyal hasznát vehetik, ha egyáltalán léteznek.

Szuromberek egyből a tölgyfa törzsére szerelt nyilvános telefonhoz rohant, leemelte a kagylót, és beleszólt:

– Haló, haló! Nem kerestek?

– Itt nem – válaszolta a telefonközpontos, a szirti sas.

– Hát hol?

– Mit hol?

– Hol kerestek?

– Hát itt biztos nem. Ide a szirtre nem tud akárki feljönni.

– Na és itt?

– Hol?

– Itt az óriások fájánál.

– Ott mi van?

– Én vagyok itt, Szuromberek!

– Milyen gyerek? Ne szórakozzál, mert odamegyek és megcsipkedlek!

– Szuromberek! – kiáltotta türelmetlenül Szuromberek.

– Ja, te vagy az, Szuromberek? Rossz a vonal.

– Igen. Szóval, nem kerestek?

– Ki?

– Jaj, hát akárki. Sziromka Mária.

– Kinek a komája?

– Sziromka Mária!

– Ja, Sziromka Mária! Ő is ott van?

– Nincs! Éppen azért kérdezem, hogy nem kerest-e.

– Mikor?

– Mostanában! Megbeszéltük, hogy én előrejövök ide. Az óriások fájához. A korona miatt. Békadinóé. Ellopták. Lidérckirály. Nak a küldönce, mókusfarkas. Indultunk visszaszerezni. De Sziromka Máriának vissza kellett mennie. Én előre, ide. Megbeszéltük, hogy telefonál. Vagy nem, hanem csak jön. De esetleg akkor is telefonál előtte. Ezért szerettem volna megkérdezni, hogy nem telefonált-e ide, amikor én még nem voltam itt. Érted? Telefonált vagy nem telefonált?

– Jól van, na. Csak azért kérdeztem, hogy mikor, mert nem érek én rá mindig itt üldögelni a szirten, más dolgom is van nekem. Ellenőrizni kell a vezetékeket is, mert ezekben a verebekben nem lehet megbízni, csak ülnek naphosszat a dróton, fecserésznek, és elhanyagolják a karbantartást. Végig kell repülni több kilométer vezetékét és állandóan riogatni őket. Most is elvoltam, és láttam, hogy a nyíresben az egyik póznán a rögzítőnél meglazult egy csavar. Sasszem, tudod. Úgyhogy remélem, közben nem keresett. Remélem, senki sem akart telefonálni az alatt az idő alatt.

– Értem. Köszt – mondta csalódottan Szuromberek, és letette a kagylót. Mivel nem tehetett mást, várnia kellett, leült a fa alá, elővette az elemózsiját, és eszegetni kezdett. Volt egy szép, piros almája, meg egy jó nagy darab finom, szezámmagos búzakenyere, kicsit gondolkodott, melyiket egye meg először, mert mind a kettőt nagyon szerette, de az almát azért jobban, és nem tudta eldönteni, hogy az almával kezdje-e s a kenyeret hagyja a végére, vagy inkább a kenyeret egye-e meg előbb, s majd milyen jó lesz utána megenni az almát. Aztán úgy döntött, hogy egyszerre eszi meg mind a kettőt, mégpedig úgy, hogy előbb a kenyérből harap, aztán az almából, azután viszont megint az almából, és csak utána a kenyérből. Miközben ezt így kigondolta, figyelmes lett a lába előtt, a fűben egy hangyára. Rájött, hogy a hangya őt nézi már egy ideje, és aztán azt is meglátta, hogy mond valamit. Kicsit közelebb hajolt hozzá, s akkor már hallott is valami halk hangocskát, olyasmit, hogy „épepe-mépepe, épepe-mépepe”. Amikor aztán egészen közel hajolt a hangyához, már értette is, mit mond. Azt mondta:

– Már egy fél órája üvöltözöm itten torkom szakadtából, te meg csak ingatod azt a nagy, buksi fejedet, hogy akkor most alma vagy kenyér, alma vagy kenyér, mintha nem lenne teljesen mindegy. Azt hinné az ember, hogy akinek nagyobb feje van, az okosabb is, dehát, mint a példa mutatja, ez egyáltalán nem így van, sőt. Én aztán tudnék erről mesélni bőven, de most talán hagyjuk. Szóval akkor adsz egy morzsácskát abból a kenyérből? Meghálalom.

– Bocsánat, hangya, nem vettelek észre – mondta Szuromberek. – Hát persze, hogy adok. – Letört egy kis darabot a kenyérből, morzsánál nagyobbat, falatnál kisebbet, és odatette óvatosan a hangya elé. – Elég lesz?

– Jó, hát persze, egy morzsácskát kértem, de nem kell azt szó szerint venni, csak illendőségből mondtam így. Mit gondolsz, hány testvérem van neked? Egy-kettő? Vagy száz? Vagy azt gondolod, sokat mondok, ha azt mondom, ezer és még három? Haragudjanak meg rám, ha nem osztozom meg velük testvériesen? Nyugodtan törhetsz egy olyan becsületes darabot, ne félj, nem szárad ránk.

– Török én szívesen – mondta Szuromberek, és tört a hangyának egy becsületes darabot. Gondolta, ő a maradékkal is bőven jól tud lakni.

– Na, ez már más. Akkor most meg is hálalom rögtön a jószívűségedet, nehogy aztán elfelejtsem. Kapsz tőlem, egy fogpiszkálót – mondta a hangya, azzal elővett a szivarzsebéből egy fogpiszkálót, és felmutatta

Szurombereknek. – Úgy nézd meg ezt a fogpiszkálót, hogy ez csodafogpiszkáló. Bizony ám!
– És milyen csodát tud tenni? – kérdezte Szuromberek.
– Hát... Azt nem tud pontosan – vallotta be a hangya. – De biztos, hogy csodafogpiszkáló, mert mondták a manók.
– Milyen manók?
– Az erdei manók. Két erdei manó veszekedett a minap, úgy estefelé, a Széllébélt-tisztáson, hogy kié legyen ez a fogpiszkáló. „Add ide a csodafogpiszkálóm!” – mondta az egyik. „Nem adom, ez az én csodafogpiszkálóm!” – mondta a másik. „De én találtam!” „De én vettem fel!” „Adod ide?” „Nem adom!” „Akkor elveszem!” „Nem tudod!” Aztán összeverekedtek, de közben a fogpiszkáló leesett a föbe. Elkezdtek keresni, de nem találták, mert, mint nyilván tudod, a manók rövidlátók, de hiúságból nem hordanak szemüveget. Végül abbahagyták a keresést, és elindultak haza, és hiába mondogatták egymásnak, hogy nem is volt csodafogpiszkáló, nem is kár érte, én láttam rajtuk, hogy sajnálják, hogy elveszett, tehát mégis csodafogpiszkáló volt, ezért gyorsan odamentem, és elhoztam. Tessék, a tiéd. Jól vigyázz rá.
– Köszönöm szépen – mondta Szuromberek, és elvette a fogpiszkálót. – Biztosan kitalálom majd, hogyan működik.
– Hát persze – nyugtatta meg a hangya. – Gondolom, meg kell rázni háromszor. Vagy rá kell köpni háromszor és még háromszor. De lehet, hogy valami mást kell vele csinálni még többször. Na, én megyek. Várnak a testvéreim – mondta a hangya, a hóna alá fogta a két kenyérdarabot, és eltűnt a fűszálak között. Szuromberek egy darabig a kezében forgatta a csodafogpiszkálót, nézegette innen, nézegette onnan, megnézte közletről, megnézte távolról, megrázta háromszor, aztán megköpte háromszor, kicsit várt, megköpte még háromszor, s miután nem történt semmi különös, vállat vont, s betette a fogpiszkálót a táskájába. Aztán fogta megint a kenyéret és az almát, hogy nekilásson a falatozásnak, de előbb körülnézett, hogy nincs-e éhes állat a környéken. Nem látott senkit. Már éppen a szájához emelte a kenyéret, amikor a térdére röpített egy erdei rigó.
– Eszegetünk, eszegetünk? – érdeklődött. – Jó is az.
– Mit akarsz ezzel mondani, erdei rigó? – kérdezte Szuromberek. – Kérsz?
– Pontosán ezt akartam mondani, csak, gondoltam, nem kezdem rögtön ezzel.
– Adok szívesen. De mondd csak, ízé... vannak testvéreid?
– Á, nekem nincsenek.
– Akkor itt van, tessék – mondta Szuromberek, és tört neki egy falatot. – Jó nagy falatot törtem, ezzel jóllaksz mára.
– Köszönöm szépen. Örülni fognak a kicsinyeim. Három éhes száj, tudod. Én meg majd keresek magamnak valami száraz magocskát, kehes kukacot vagy fonnyadt bogyót, nem baj, az a fő, hogy jótett helyébe jót várj.
– Tessék, még egy.
– Jaj, igazán... Meg a rokonaim is majd csak keresnek maguknak valami eleséget. Igaz, hogy a sárgarigó unokaöcsémnek megsérült a szárnya, nem nagyon tud repülni mostanában, de hát mit csináljunk? A feketerigó másodunokatestvérem meg fél a kukactól, gilisztától és minden ilyen mozgó ennivalótól, mert egyszer gyerekkorában lespriccelltek egy kerti slaggal. A mezei rigó nagynéném pedig, hogy is mondjam, családi örömközésnél, szóval érted, gyereke lesz. A városi rigó dédnagyapámnak is, képzelheted, milyen mostoha sorsa van a városban. Jótett helyébe.
– Na ide figyelj, rigókám! – határozta el magát Szuromberek. – Itt van még ez a nagy darab kenyér, mind neked adom. De ezt a kicsit, ezt az utolsó falatot megtarthatom magamnak?
– Hát persze, hiszen neked is enni kell. Nem akarom én, hogy te meg éhesen maradjál, isten ments! Azt az almát már eszembe se jutott volna elkérni, pedig mennyi vitamin van abban! De nem, azt edd csak meg nyugodtan, legfeljebb én megvárom itt, amíg megeszed, és majd ha eldobod a csutkáját, akkor utánarepülök a bozótba, be a tüskés bokrok közé, megkeresem, és lecsipegetem róla azt a kis maradékot, amit rajtahagysz esetleg.
– Tessék.
– Jaj, nem, igazán... De ha így ragaszkodsz hozzá, akkor nem bánom. Nem tudnád ezt az egészet belekötni a zsebkendődbe, hogy könnyebben elvigyem? Kösz.
Szuromberek elővette a zsebkendőjét, beletette a kenyérdarabokat meg az almát, és szépen összekötözte úgy, hogy a rigó kényelmesen a csőrébe tudta fogni.

– Hat akkor most halam jeléül – mondta az erdei rigó összeszorított csőrrel, mert nem akarta letenni a csomagot, így viszont nem tudott á-betűket mondani – hadd adjam neked ezt a szép gyűszűt. Nehogy azt hidd, hogy ez csak amolyan közönséges gyűszű, bar az oldala egy kicsit rozsdas, mert nagyon régi, ugyanis az úknagyapamtól örököltém. De mar ó is az ő úknagyapjától örökölte. Varazsgyűszű. Ha belemerítéd egyszer a Mélyvízi-tó vizébe, akkor annyit ihatsz belőle, hogy elmúlik a szomjúságod. Nem kell újból belemeríteni.

– Értem. És hol van az a Mélyvízi-tó? Mert én még nem hallottam felőle.

– Hat azt nem mondta meg az úknagyapam. Elfelejtette. Azt mondta, az ő úknagyapja jart ott, ki is próbálta a gyűszűt, és tényleg úgy volt, hogy nem kellett kétszer belemeríteni, és azt is elmesélte neki, hogy hol van, de ő időközben elfelejtette. De te majd biztosan felfedezed, és akkor nagy hasznat veszed majd a gyűszűnek, meglátod.

– Köszönöm, erdei rigó. De most menj, mert görcsöt kap a csőröd – mondta Szuromberek, és elvette a rigótól a varazsgyűszűt, s beletette azt is táskájába a csodafogpiszkáló mellé.

– Megyek is, tényleg. Viszlat – mondta az erdei rigó, és csőrében a kenyeres-almás csomaggal elrepült.

Szurombereknek tehát csak egyetlen falat kenyere maradt, azzal most már egy kicsit hosszabb ideig várt, de nem jött senki, úgy gondolta hát, hogy nyugodt szívvel megeheti. Be is kapta a szájába, de akkor reccsenést hallott a háta mögött, úgyhogy gyorsan kivette. Hátranézett, ki az. Egy óriás volt.

Az óriás a könyvekből ismert óriások jellegzetes ruháját viselte: bakancs, bokán felül érő nadrág, begombolhatatlan mellény, szűk kabátka, lyukas kalap. Arca barna volt a naptól, és meglehetősen borostás. Nagyon úgy nézett ki, hogy éhes, és Szuromberek már nyújtotta is feléje a kenyérdarabkát, szó nélkül, mert még nem jutott eszébe semmi a meglepetéstől. Az óriás viszont megszólalt:

– Bocsánat. Nem akartam zavarni felségedet. Véletlenül ráléptem egy száraz ágra, bocsánat még egyszer. Ööö... nem veszi tolakodásnak felséged, ha közelebb megyek? – kérdezte az óriás, és Szuromberek hallgatását beleegyezésnek véve közelebb ment, s leült melléje. – Te biztos királyfi vagy, lefogadom.

– Hát, igen – mondta szerényen Szuromberek.

– Ohó, egyből láttam én azt. Aki ilyen szép ruhában van, az csak királyfi lehet. Ne is próbáld tagadni.

– Miért tagadnám?

– Én egyből látom az ilyesmit. Csak ránézek valakire, és máris meg tudom állapítani, hogy királyfi-e az illető. Hát ez meg mi? Csak nem egy kenyérdarabkát tartasz a kezvedben?

– De igen. Az a helyzet, hogy éppen meg akartam enni. De nem fontos.

– Nahát! És mondd csak, igazi kenyér? Igazi lisztből készült? El se hiszem.

– Igazi. Az illaberki királyi pék sütötte, személyesen.

– Nahát! Tudod, mikor láttam ilyet utoljára? Már nem is emlékszem rá. Már régóta nem ettem mást, csak kavicsot, követ és sziklát. Csak vándorlok összevissza, és ha nagyon megéhezem, akkor török magamnak egy darab sziklát, vagy felszedegetek a földről néhány kavicsot, és azt rágcsgatom ezekkel a rossz fogaimmal. Hiába, nehéz mostanában az óriások élete. Bezzeg a régi időkben! Na de nem akarok panaszkodni. Mondd csak, ez olyan puha fajta kenyér? Nem csikorog a fogad alatt, miközben rágod?

– Dehogysis csikorog. Jó puha.

– Megnyomhatnám esetleg? Csak a kisujjammal, egy kicsikét.

– Persze, nyugodtan – tartotta oda Szuromberek a kenyeret, és az óriás óvatosan hozzárintette a kisujját.

– Tényleg! És milyen jó illata van! Igazi kenyérillat. Még friss – mondta nagyokat nyelve.

– Neked adom, mert látom, hogy éhes vagy – mondta Szuromberek.

– Nem, nem fogadhatom el – szabadkozott az óriás. – Biztosan te is éhes vagy még, úgyhogy nem, köszönöm. Bár az igaz, hogy nem lennék hálátlan, majd meglátod.

– Fogadd csak el. Nem is kell adnod érte semmi varázs- vagy csodadolgot.

– Á, nem úgy van az, meg kell hálálni az ilyen nagy jótéteményt. De tudod mit, felezzünk!

– Ezt a kicsikét elfelezni? – nevetett Szuromberek, de aztán meggondolta magát: – Nem is rossz ötlet. Mert az az igazság, hogy még én se ettem belőle. Voltak itt előttem mások is, tudod.

– Na ugye. Mondom én, hogy én mindenre találok megoldást. Nem úgy nézek ki, az lehet, de azért van itt sütnivaló – mutatott a saját fejére az óriás. – Véletlenül van nálam egy körömvágó olló, azzal majd igazságosan elfelezem, add csak ide.

Azzal az óriás elővett a tarisznyájából egy kisollót, fogta a kenyérdarabkát, és nagy gonddal kettényiszálta.

Aztán a szeme elé emelte a két kis darabkát, és összehasonlította őket, hogy egyformák-e.

– Ez mintha egy szemernyivel nagyobb lenne, úgyhogy ezt adom neked – nyújtotta oda az egyiket Szurombereknek.

– Nem, nem, azt inkább te edd meg – mondta önzetlenül Szuromberek.

– Szó se lehet róla. Tiéd a nagyobb – mondta az óriás, és Szuromberek kezébe nyomta a nagyobbik darabkát, bár ahogy Szuromberek így közelebről megnézte, pont ugyanakkorának látszott, mint a másik. – Só? Paprika? – kérdezte az óriás, és elővett egy sótartót meg egy paprikatartót.

– Kérek – mondta Szuromberek, és az óriás meghintette mindkettejük kenyerét sóval és paprikával. Aztán Szuromberek is, az óriás is bekapta a maga falatját, hosszú ideig, szótlánul rágták, majd pedig szinte teljesen egyszerre lenyelték.

– Phúúú! – sóhajtott egy nagyot az óriás. – Ez jólesett!

– Úgy bizony – mondta Szuromberek is elégedetten. – De mondd csak, te óriás, miért kell neked összevissza vándorolnod?

– Haj, hosszú sora van annak – mondta szomorúan az óriás. – Úgy kezdődött, hogy... – kezdte, de ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Szuromberek felpattant, odafutott a telefonhoz, és beleszólt:

– Haló! Te vagy az, Sziromka Mária?

– Haló, haló! – felelt egy hang, a szirti sasé. – Én vagyok az!

– Kicsoda? Ja, csak te vagy az? – mondta csalódottan Szuromberek.

– Én hát. Nem akartál telefonálni?

– Nem. Vagyis igen. Ugyanis várok egy hívást. Fontos, külföldit, hiszen tudod.

– Na éppen azért kérdezem, mert megint el kellett mennem sürgős ügyben. Vezetékellenőrzés. Ezekben a verebekben nem lehet megbízni. Szóval nem?

– Mit nem?

– Senki se akart onnan telefonálni? Fel kell hívnom az összes készüléket, mert hátha valaki telefonálni akart, amíg nem voltam itt.

– Senki.

– Mit senki?

– Senki se akart. De engem nem kerestek?

– Téged? Ki?

– Sziromka Mária.

– Ja, azt nem tudom. Mondom, hogy csak most jöttem vissza. Nem üldögélhetek én mindig itt a szirten. Ti azt gondoljátok, hogy énnekem más dolgom sincs, mint hogy itt üldögéljek egész nap, pedig akkor ki ellenőrizné a vezetékeket? Márpedig vezeték nélkül nincs telefon, mint ugyebár azt mindnyájan tudjuk. Na akkor jól van. Maradjál ott, ne menj sehova. Állandóan elcsavarognak a népek, és ha nem tudom őket kapcsolni, akkor engem hibáztatnak – mondta a szirti sas, és egy kattanással megszakadt a vonal.

– Mintha Sziromka Mária nevét hallottam volna véletlenül – mondta az óriás, amikor Szuromberek megint leült melléje. – Akkor ezek szerint te Szuromberek vagy, Királyi Szabad Berekország királyfia.

– Az vagyok – mondta Szuromberek.

– Ó, ismerem ám én Sziromka Máriát! Úgy értem, hallomásból. Sokat hallottam róla. Hogy milyen szép, például. A legszebb királylány a Valabérci-hegyeken innen és túl.

– Hát, igen – mondta pironkodva Szuromberek. – Sokat szoktunk együtt lenni. Csupa fontos, hivatalos ügyben, tudod. Sürgős, halaszthatatlan tennivalók, képzelheted.

– Hát persze, tudom én. Két ilyen nagy országgal sok munka van. Uralkodás, hadviselés, meg minden.

– Bizony. Néha késő estig ezzel töltöm az időmet, meg még éjszaka is erről álmodom, és reggel szaladok át Sziromka Máriához, hogy megbeszéljem vele a dolgokat. Fárasztó néha az uralkodás, de mit csináljak, ha egyszer királyfi vagyok. Hanem te az előbb mesélni akartál valamit.

– Ja, igen, persze, persze. Hol is tartottam?

– El se kezdted, mert csörgött a telefon.

– Igen, most már emlékszem. Szóval, volt nekem két óriásbarátom. Az egyiket úgy hívták, hogy Buzgár Géza, a másikat úgy, hogy Lajhár Pál...

– Hát mégis? – szólt közbe Szuromberek. – Mégis léteznek óriások?

– Hát miért, én talán nem óriás vagyok? – kérdezte kicsit sértődötten az óriás. Kérdezz meg akárkit, hogy

óriás-e az Esze Ottó! Mert úgy hívnak engem, Esze Ottó, már kora gyerekkorom óta.

– Jaj, dehogynem, az vagy, de hogy ők viszont... vagyis rólok csak mindenféle mendemondákat lehetett hallani, hogy például ezt a fát ők ültették.

– Naná, hogy ők ültették! Én adtam nekik a facsetetét annak idején, mikor is? Van annak már háromszáz éve is talán. Akkor persze még nem volt ilyen nagy ez a fa. Na elég az hozzá, hogy volt nekem ez a két barátom, együtt jártunk óvodába, iskolába és egyetemre is, csak ők faültetést tanultak, én meg erdőjogot kezdtem tanulni, de aztán áttértem a vízjogra, és végül a felhőjognál kötöttem ki.

– Az mire jó?

– Ó, nagyon fontos. Mondok egy példát, abból megérted. Képzeld el egy felhőt az égen, mondjuk egy olyat, amilyen itt van épp a fejünk fölött! Megvan? Elképzelted? Namármost tegyük fel, hogy az a felhő egy adott pillanatban úgy helyezkedik el, hogy pontosan két ország határán van. Az egyik fele az egyik ország fölé nyúlik be, a másik fele a másik ország fölé. Na most akkor melyik országé a felhő?

– Melyiké?

– Na, hát ezzel foglalkozik a felhőjog. Mert ugye, vagy az egyiké, vagy a másiké, vagy közös, vagy semmelyiké. Nehéz kérdések ezek.

– Na jó, de a jog szerint melyiké?

– Azt nem tudom, mert aztán a felhőjogot sem fejeztem be. Be kellett volna biflázni ezer meg ezer törvényt és szabályt, kihágást és kivételt, én meg jobb szeretek a magam módján, szabadon gondolkodni az élet fontos kérdéseiről. Na elég az hozzá, hogy az egyetem után is barátok maradtunk, és évente összejártunk kuglizni. Itt szoktunk kuglizni a nagyréten, tudod, ahol vannak ezek a régi oszlopok. Mert mi, óriások, nagyon szeretünk játszani. Gondolkodni szeretünk, és játszani. Talán gondolkodni jobban, főleg én, mert nekem ilyen a természetem, de játszani mindannyian szeretünk. Biztosan azért, mert olyan nagyok vagyunk, mindent megtehetnénk, a legnehezebb és legkomolyabb dolgokat is, de éppen emiatt nem is merünk nekifogni semminek, mert hátha úgy megváltoztatunk valamit, hogy nem lehet visszacsinálni. De a játék nem veszélyes, nem igaz? Meg a gondolkodás se. Ha csak elképzelek valamit, az nem árt senkinek. Te is szoktál gondolkodni?

– Persze, gyakran – mondta Szuromberek. – Általában találmányokon szoktam gondolkodni, mert még egy csomó mindent nem találtak fel, amire pedig szükség lenne. De néha az életről is gondolkodom.

– Na ugye! És mit gondolsz róla?

– Hát, mit is... – gondolkodott el Szuromberek. – Hát, hogy például sokkal könnyebb lenne az élet, ha több lenne a találmány. Olyan fontos, világraszóló találmányokra gondolok, tudod.

– Aha – bólintott az óriás. – Mint például?

– Mint például a... az egyik ilyen a tranfixmotor.

– Mert az milyen?

– Hogy az autónak ne kelljen magával cipelnie a motort. Mert egy nagyon erős motor, ugye, ami jól fel tudja gyorsítani az autót, olyan szuper-szélvészgyorsra, az nagyon nehéz, és a súly miatt mése megy olyan gyorsan az autó. Hanem úgy kellene csinálni, hogy a várgarázsban beindítom a motort, és az ott, helyben beleteszi a sebességet az autóba. Például hogy felhúzza a rugóját, mint a lendkeres játékautóknál, csak másképp, mert az játék, én meg igazira gondolok.

– Ja, értem. Az tényleg jó lenne, biztosan. Nem is tudom. Én még sose vezettem autót, mert nekünk, óriásoknak, ugye nem kell, mert mi akkorákat tudunk lépni, hogy pár lépéssel mindenhol ott vagyunk.

– Az igaz. De... ha például tízszer vagy százszor ekkora bolygón élnének, akkor nektek is kellene autó.

– Na várjál, mondjuk inkább, hogy ezerszer, mert azt könnyebben el tudom képzelni. A nagyobbak mindenképp könnyebben el tudom képzelni. Szóval... aha... De várjál csak, mert akkor mi is ezerszer nagyobbak lennénk, különben nem lennénk óriások. Hát óriás az, aki nem tud pár lépéssel eljutni mindenhová? Most gondolj bele.

– Ja, tényleg... Na és aztán mi történt?

– Mivel?

– Hát veled meg a barátaiddal. Kezdted mesélni, hogy kuglizni szoktatok.

– Hogyne, hogyne, itt a nagyréten. Itt szoktunk kuglizni. Ja, igen, és az történt, hogy egyszer jövök megint kuglizni, hát, nincsenek itt a barátaim. Mondom, mi történhetett velük? Jövök a következő évben, akkor sincsenek itt. A következő évben ugyanígy. Na, akkor már sejtettem, hogy valami baj történt velük.

Kerestem őket mindenhol, harminchárom évig egyfolytában kerestem őket, de hiába. Akkor elmentem ehhez a... tudod, van ez izé a nagy piacon... okosságai izé... tanácsokat ad, teljesen önműködően, csak be kell dobni egy redondót.

– A bölcsességautomatára gondolsz?

– Arra, na. Ahhoz elmentem, bedobtam az utolsó redondómat, és nagy sokára ki is adta a papírt, hogy aszongya... na várjál, mindjárt előszedem, azóta is magamnál hordom – mondta az óriás, és elővett a zsebéből egy szakadt, gyűrött cédulát. – Itt van, aszongya, hogy: „Hát, igen... hm, hm... bizony, bizony... hát, hát... sőt mi több... voltaképp... mindazonáltal... minekutána... Hé, ne tessék sürgetni, hát így nem lehet gondolkodni...” Ez akkor lehetett, amikor oldalba vágtam a gépet. De utána aztán megemberelte magát, hallgasd csak: „Ha felkelsz, gondolj a lefekvésre, és hasonlóképpen, ha lefekszel, gondolj a felkelésre!” Nem tudom, ez hogy jön ide, de igaza van. Nézzük tovább: „A harag rossz tanácsadó. Forduljon tanácsért a legkorszerűbb bölcsességautomatához. Mindössze egy redondójába kerül, és megoldódnak gondjai. Ugyanott kedvezményes áron jóslatokat, horoszkópokat és lottószámokat is kínálunk nagy választékban!” Ez valami reklám, nem érdekes. Itt jön az érdekes: „Nagy a te bánatod, te Esze Ottó, és minden okod megvan rá. De nincs elveszve minden. Nem oda Buda! Megtalálhatod a barátaidat, Buzgó Gézát és Lajhár Pált, de csak akkor, ha szert tudsz tenni egy segítő társra, mert te egymagadban ehhez kevés vagy. Ahol nagy a szükség, ott mutatkozik meg a barát. Mert bizony, őket elrabolták. Rablóból lesz a legjobb pandúr, mindazonáltal itt most nem ez a helyzet. Úgy ám, mert a te barátaidat, B. G.-t és L. P.-t nem más, hanem maga a lidérckirály rabolta el.”

– A lidérckirály! – kiáltott fel Szuromberek.

– A lidérckirály! – kiáltotta kétségbeesetten egy vékonyka hang valahonnan a lábuk alól. Lenéztek, hát Biga Jakab volt az, a csiga. – A lidérckirály... – ismételte meg elfúló hangon. – Izé, nem volt itt Serilla Géza?

– Nem – mondta Szuromberek. – De mondjad gyorsan, mi van a lidérckirállyal?

– Azt hittem, ő már volt itt, és elmondta. Őt küldték, hogy mondja el, engem csak úgy utána menesztettek a biztonság kedvéért. De úgy látszik, szokás szerint tett egy kis kerülőt. Akkor nekem kell elmondanom.

– Mondjad! Mi történt? – sürgette Szuromberek, rettentő balsejtelemmel.

– A lidérckirály elrabolta Sziromka Máriát!

Sziromka Mária elrablása Tisztázatlan levél és körülmények

Amikor Sziromka Mária berontott a kertbe, a négy trombitás ór még mindig elmélyülten kártyázott a lapulevél alatt. Az Uborka-nővérek, Szilvia, Ibolya és Tünde, már harmadszor sminkelték újra az arcukat az uborkafán, s közben epés megjegyzéseket tettek az örökre, akik azonban – szokás szerint – a fülük botját sem mozdították a csúfolódásra. Prozenek hanyatt fekve aludt a krumplifa tövében. Káposzta Benő nem aludt, viszont álmodozott. Néhány veréb álmosan bóbiskolva üldögélt a kerítésen. Egy rigó, aki csak unalmában repült be a kertbe, belecsipentett a fűbe, bár maga se hitte, hogy éppen egy gilisztára talál, aztán körülnézett, majd ásitva elrepült. Minden békésnek látszott, csak a felhők komorodtak nagyon az égen.

– Hé! – kiáltotta el magát Sziromka Mária. – Mi van itt?

Il rapimento di Maria Petalino Lettera e circostanze non chiare (traduzione)

Quando Maria Petalino entrò precipitandosi nel giardino, le quattro guardie con la tromba in mano erano sempre lì impegnate a giocare a carte sotto la foglia di lappa. Le sorelle Cetriolo, Silvia, Violetta e Fatina già per la terza volta si stavano truccando il viso sull'albero dei cetrioli facendo osservazioni sulle guardie che però, come al solito, a tali sbeffeggiamenti, non muovevano neanche i lobi delle orecchie. Prozenek dormiva a pancia in su, fra le radici dell'albero delle patate. Benito Cavolo non dormiva, ma sognava ad occhi aperti. Alcuni passerini stavano appollaiati, sonnacchiando, sulla palizzata. Un merlo, che era volato nel giardino soltanto per noia, stava beccando fra l'erba pur sapendo che non avrebbe trovato neanche un verme, poi si guardò intorno e, sbadigliando, se ne volò via. Tutto appariva pacifico, c'erano soltanto le nuvole che brontolavano nel cielo.

- Ehi là! – esclamò Maria Petalino. – Che sta succedendo qui?

Káposzta Benő alatt nagyot zökkenve megállt a ló, elhallgatott a zene, a gépész hanyatt-homlok elmenekült, és az egész körhinta semmivé foszlott. Prozenek horkantott egyet. Az Uborka-nővérek sorban elsikkantották magukat. A trombitás örök a kártyákat szanaszét hányva és a trombitákat megragadva az ágyáshoz futottak, és némi kavarodás után elfoglalták a helyüket.

– Mi van itt? Mi a baj? – fordult Káposzta Benőhöz Sziromka Mária.

Káposzta Benő éppen Prozeneknek pisszegett, hogy ébredjen fel, és a legszívesebben nem hallotta volna meg a kérdést. De hát meghallotta, és ahogy a szeme sarkából szétnézett, azt is látta, hogy Sziromka Mária őt nézi, sőt, hogy mások is láthatják, hogy őt nézi.

– Á, semmi – mondta végül. – Nincs különösebb baj, csak... Jobban mondva volt, vagyis lett volna, de... Izé, a verebek... A Prozenek... Hát, nem is tudom, mit mondjak... Úgy nézem, eső lesz.

– Az nem baj, úgyis ön... – kezdte mondani Sziromka Mária, és úgy akarta befejezni, hogy „...tözni akartam”, de ebben a pillanatban megérkezett a többi kertlakó.

– Benőkém! Benőkém! – kiabálta már messziről Káposztáné, odafutott a férjéhez, és megölelte. – Nem esett bajod? Jól vagy? Nincs semmi baj?

– Nem. Vagyis nincs. Akarom mondani, igen. Nem esett bajom, szerencsére – mondta zavarában Káposzta Benő.

– Huhh! Jajhh! – lihegte Vaxler Katalin, aki másodikként érkezett. – De kifulladtam! Ettől a rohanástól! De még... úgy látom... idejében jöttünk.

Őutána a pocok, a hörcsög és a tengerimalac érkezett, de ők egyből, szó nélkül az oduikba szaladtak, s csak az alapos leltározás után dugták megint ki a fejüket. Apafi Tivadar, aki Eisenhuber Dávidot támogatta, miközben persze Veszelinovics Árvácskát sem tette le, némi késéssel érkezett, de ő is már messziről kiabálni kezdett:

– Benő! Segítség! Káposzta úr! Mentőt! Mi történt? Tűzoltóság! Mi van a Benővel? Gyorsan! Mesterséges légzést! Él még?

Aztán amikor letámasztotta a kertkaput, és beljebb lépett, s látta, hogy Káposzta Benő a talpán van, nem lehet nagy baja, akkor rögtön másvalakiért kezdett aggódni:

– Porzene! Akarom mondani, Prozenek! Mi van vele?

– Csak alszik, nem látja? – csitította le Vaxler Katalin. – Ne izguljon, nincs itt

*Benito Cavolo, che stava giusto cercando di svegliare Prozenek, le fece segno di stare zitta. Avrebbe fatto qualsiasi cosa per non udire quella domanda. Accadde però che la udì, non solo, ma guardandosi intorno con la coda dell'occhio, vide pure che Maria Petalino lo stava guardando, anzi, vide addirittura che anche gli altri vedevano che lei lo stava guardando.

- Ah... niente, – disse infine. – Non c'è nessun problema in particolare, soltanto che... Insomma, per meglio dire, c'è stato o ci sarebbe stato, ma... Coso, i passeri... Prozenek... Insomma non so nemmeno cosa dire... Vedo che sta per piovere.

- Questo non è un problema, volevo co... - aveva iniziato a dire Maria Petalino e voleva finire dicendo "...munque annaffiare", quando, proprio in quel momento, arrivarono anche tutti gli altri abitanti del giardino.

- Benitino mio! Benitino mio! – aveva già iniziato a gridare da lontano la signora Cavolo, che poi corse verso il marito e lo abbracciò. – Ti sei fatto qualcosa? Stai bene? Va tutto bene?

- No. Cioè, non c'è niente... voglio dire sì. Non mi sono fatto niente per fortuna, – disse imbarazzato Benito Cavolo.

- Uff! Ohiii! – sbuffava ansimante Catalina Vaxler, che era arrivata per seconda. – Sono sfinita! Tutta questa corsa precipitosa! Ma... vedo che... che siamo arrivati in tempo.

Dopo di lei arrivarono il ratto, il criceto e il porcellino d'India, senza dire né ai né bai, si precipitarono nelle loro tane e soltanto dopo uno scrupoloso inventario rimisero fuori le teste. Tivadar Apafi che sorreggeva David Eisenhuber, senza ovviamente lasciare la presa del piccolo Orfanello Veszelinovics, arrivò con un po' di ritardo, ma anche lui aveva già cominciato a gridare da lontano:

- Benito! Aiuto! Signor Cavolo! Ambulanza! Cos'è successo? Vigili del fuoco! Oh povero Benito! Fate presto! Respirazione artificiale! È ancora vivo?

Poi, superato il cancello del giardino, entrò dentro e vide che Benito Cavolo era in piedi e che non poteva, certo, stare tanto male. Allora cominciò a preoccuparsi subito per qualcun altro:

- Porszene! Volevo dire Prozenek! Cosa gli è successo?

- Sta soltanto dormendo, non lo vede? – lo rassicurò Catalina Vaxler. – Non si

semmi baj, még idejében jöttünk.

– Nincs baj? – csodálkozott Sziromka Mária. – Dehát nem azt mondtad, hogy nagy baj van? Azt hittem, már meg is történt az a nagy baj.

– Azt én nem mondtam, hogy már meg is történt – mondta sértődötten Vaxler Katalin. – Bárkitől meg lehet kérdezni, hogy én nem mondtam ilyet. Más az, hogy baj van, meg az, hogy történik. Sőt, az is lehet baj, ha valami nem történik meg, hogy mást ne mondjak. Nincs igazam? – nézett szét, olyan tekintettel, mintha kifejezetten arra akarná bátorítani a többieket, hogy mondjanak neki ellent.

– Na jó, de akkor mi nem történt meg? – kérdezte Sziromka Mária.

– Az csak egy példa volt, nem mondtam, hogy az volt a baj.

– Akkor mi volt a baj?

– Milyen baj?

– Ami miatt vissza kellett jönnöm ilyen sürgősen.

– Ja? Hát baj, az nem volt. Csak lett volna... majdnem.

– Mikor majdnem?

– Hát... ha nem jövünk idejében. Itt már mindenki nagyon kétségbe volt esve, főleg a Káposztáék, de a többiek is, úgyhogy gondoltam, közbe kell lépnem segítő szándékból.

– Káposztáék! Min voltatok annyira kétségbeesve? – fordult Káposztáékhoz Sziromka Mária.

– Jaj, nem is tudom én azt most már utólag, aranyoskám. Csak úgy féltünk. Hát sokmindentől, ugye, mindentől lehet félni, amikor egyedül van az ember káposztája.

– Én csak ezt a szegény árvát féltettem, nem is magamat – mondta Apafi Tivadar –, mert ki védi meg ezt a szegény árvát, ha nincs itt senki?

– Hogyhogy senki? Hiszen itt vagytok mennyien – értetlenkedett Sziromka Mária.

– Mi? Ó, hát mi nem számítunk, aranyoskám, drágaságom. Csak te számítasz, hogy te biztonságban legyél. Ha te biztonságban vagy, akkor mi se félünk.

– Így van – helyeselt Apafi. – Ha te itt vagy, akkor valahogy minden más.

– Szóval csak az volt a baj, hogy én nem voltam itt? – mosolyodott el Sziromka Mária. – De hiszen nem kell félnetek semmitől sem. Hát mitől

agiti, qui non c'è nessun problema, siamo arrivati in tempo.

- Non ci sono problemi?! – esclamò meravigliata Maria Petalino. – Ma non sei stata tu a dire che c'era un grosso problema? Credevo addirittura che questo grosso problema si fosse già verificato.

- Io non ho detto che si era già verificato successo, – disse offesa Catalina Vaxler. – Potete chiedere a chiunque e tutti vi diranno che non ho detto così. Una cosa è dire „c'è un problema”, un'altra cosa è dire „si è verificato un problema”. Anzi può esserci un problema anche se non si verifica qualcosa, per non dire altro. Non ho forse ragione? – si guardò intorno con uno sguardo che pareva volesse incoraggiare gli altri a contraddirla.

- Va bene, va bene, allora cos'è che non si è ancora verificato? – chiese Maria Petalino.

- Era solo un esempio, non ho detto che questo è il problema.

- Allora qual era il problema?

- Che problema?

- Quello per cui sono dovuta tornare indietro con tanta urgenza.

- Ah sì! Mah... insomma non c'è stato proprio un problema. Ma ci sarebbe stato... quasi.

- Come quasi?

- Beh, insomma... se non fossimo arrivati in tempo. Qui tutti erano già caduti nel panico, soprattutto i signori Cavolo, ma anche gli altri, così ho pensato che dovevo intervenire e fare qualcosa per aiutarli.

- I signori Cavolo! Perché eravate caduti così nel panico? – chiese Maria Petalino rivolgendosi ai signori Cavolo.

- Mah... così a posteriori, non lo so nemmeno più, mia cara. Avevamo semplicemente paura. Sì, insomma si può avere paura di tante cose, non è vero? Si può avere paura di tutto quando un cavolo di qualcuno è da solo.

- Io avevo paura soltanto per questo povero orfano, non per me, – disse Tivadar Apafi, - perché chi è che difende questo povero orfano se qui non c'è nessuno?

- Come non c'è nessuno? Guardate quanti siete! – rispose sconcertata Maria Petalino.

- Noi? Oh... beh, noi non contiamo, mia cara, angelo mio. Conti soltanto tu e conta che tu sia al sicuro. Se tu sei al sicuro, allora neanche noi abbiamo paura.

- È così! – disse Apafi con approvazione. – Se tu sei qui, in un certo senso tutto è diverso.

- Dunque il problema era soltanto questo, che io non ero qui? – chiese sorridendo Maria Petalino. – Ma non avete niente da temere. Di cosa dovrete

kellene félnetek itt a kertben? Itt nem fenyeget benneteket semmiféle veszély, hányszor elmondtam már. Én vagyok ebben az országban a királykisasszony, és kiadtam parancsba, hogy a kertben senkit sem szabad bántani. De különben is, errefelé csupa barátságos népek élnek, senkinek nem jutna eszébe, hogy betörjön ide a kertbe.

Ebben a pillanatban egy óriási villám cikázott át az égen, majd rögtön utána fülsiketítő dördülés reszkettette meg a levegőt, de így is meghallották Eisenhuber Dávid kétségbeesett nyikordulását. Odanéztek: a mókusfarkas állt a kapuban. Fekete köpenyét vadul lobogtatta a hirtelen felerősödő szél, pilótaszemüvegén megcsillant az utolsó világos égdarabka tükröződő fénye.

Tett egy esetlen lépést Sziromka Mária felé a lábára húzott békatalpban, aztán – nem törődve Eisenhuber Dávid bátortalan s alig hallható megjegyzésével, miszerint „nincs itthon senki” – nyers hangon megszólalt:

– Sziromka Mária királykisasszonyt keresem!

Lett erre nagy ijedelem! Káposztáné „megmondtam, megmondtam”-felkiáltással megpróbált Apafi Tivadar mögé bújni úgy, hogy lehetőleg ne is látsszon ki. Apafi Tivadar a maga részéről Vaxler Katalin mögé akart beállni, aki viszont az uborkafa mögött keresett menedéket. Káposzta Benő, aki eredetileg az uborkafa alatt állt, átfutott a krumplifa mögé, de aztán meggondolta magát, s visszafutott az uborkafához, csak hogy amögött most már ő végképp nem fért el. Akkor vissza mégis a krumplifához. Prozenek, aki a dörgésre felült álmából, most felpattant, és kilökte a fa mögül Káposzta Benőt.

Erre ő megpróbált bebújni a pocok, a hörcsög és a tengerimalac odujába, de nem fért be. Akkor visszarahant a krumplifához, és kilökte Prozeneket. Prozenek visszalökött. Káposzta Benő is. Végül, ha lökdösődve is, de maradtak mindketten a krumplifánál.

Az Uborka-nővérek eközben velőtrázóan sikítozva lemásztak az uborkafáról, és felmásztak a tökfára.

A négy trombitás ór a lapulevél alá bújt, de egyikük feje mindig kilátszott, akárhogy húzkodták a levelet. Csak Sziromka Mária nem ijedt meg, csak ő nem akart elbújni sehová.

– Én vagyok az, mi tetszik? – mondta bátran a mókusfarkasnak.

– Izé – mondta nyers hangon a mókusfarkas –, van szerencsém bemutatkozni,

aver paura qui nel giardino? Qui non siete minacciati da nessun pericolo, quante volte ve lo devo dire! In questo regno io sono la principessa e ho dato ordine che sia proibito fare del male a chiunque sia nel giardino. E poi qui nei dintorni vivono soltanto popoli amichevoli, a nessuno verrebbe in mente di irrompere qui nel giardino.

Proprio in quel momento nel cielo balenò un lampo gigantesco, poi subito dopo un tuono assordante rintronò nell'aria, ma nonostante tutto si poté ben udire l'urlo di panico di David Eisenhuber. Tutti si voltarono a guardare: il lupo-scoiattolo era in piedi proprio là, al cancello. Il suo mantello nero venne selvaggiamente agitato dal vento, improvvisamente violento, riflessa sui suoi occhiali da pilota scintillava la luce degli ultimi pezzettini di cielo ancora chiari. Fece goffamente un passo verso Maria Petalino con le scarpe di rana infilate ai piedi, poi, senza far caso al “Non c'è nessuno in casa”, osservazione piena di paura e a malapena percettibile che proveniva da David Eisenhuber, con voce dura disse di colpo:

- Cerco la principessa Maria Petalino!

A tali parole si diffuse il terrore! La signora Cavolo, esclamando “l'avevo detto, l'avevo detto”, cercò di nascondersi dietro Tivadar Apafi in modo da non essere vista. Da parte sua Tivadar Apafi voleva mettersi al riparo dietro Catalina Vaxler, la quale, a sua volta, cercò la fuga dietro l'albero dei cetrioli. Benito Cavolo che, in un primo momento, si era messo in piedi sotto l'albero dei cetrioli, attraversò di corsa il giardino e si mise al riparo dietro l'albero delle patate, poi però cambiò idea e ritornò di corsa verso l'albero dei cetrioli, solo che adesso non c'era più posto. Allora tornò di nuovo all'albero delle patate. Prozenek, che era stato svegliato dal tuono, adesso scattò in piedi urtando da dietro l'albero Benito Cavolo. Per cui provò a nascondersi nelle tane del ratto, del criceto e del porcellino d'India, ma non ci entrava. Allora tornò di corsa all'albero e diede una spinta a Prozenek. Prozenek a sua volta rispose alla spinta e così pure fece Benito Cavolo. Alla fine, anche se a forza di spinte, rimasero tutti e due accanto all'albero delle patate. Le sorelle Cetriolo nel frattempo erano scese con grida strazianti dall'albero dei cetrioli e si erano arrampicate sull'albero delle zucche. Le quattro guardie con la tromba in mano si nascosero sotto la foglia di lappa, ma la testa di uno di loro sbucava sempre fuori, per quanto cercassero di nasconderla tirando la foglia. Soltanto Maria Sziromka non si spaventò, soltanto lei non aveva cercato di nascondersi da nessuna parte.

- Sono io, cosa desidera? – disse coraggiosamente al lupo-scoiattolo.

- Coso, – disse a voce dura il lupo-scoiattolo, - ho la fortuna di presentarmi,

ámhátor ezek után, azt hiszem, felesleges, mert én vagyok a mókusfarkas, név szerint khm... Tallé Randor, örvendek, de ami a lényeg, hogy őfelségének, nem másnak, mint magának a lidérckirálynak a totálminisztere és rendkívülien meghatalmazott küldönce. Személyesen hoztam el az őfelsége lidérckirály személyes levelét, és még a pecsétgyűrű is rajtam van, hogy ne mondjam! Ez egy rendkívüli és meghatalmazott küldönci pecsétgyűrű! – mondta, és felmutatta a kezét, amelyen tényleg látható volt egy hatalmas pecsétgyűrű. Aztán a hatás kedvéért még rá is lehelt egyet, amitől újból villámlott és megdördült az ég. Prozenek kihasználta az alkalmat, s kilökte a krumplifa mögül Káposzta Benót, aki ezek után a tökfánál állapotott meg.

– Nem kétlem – mondta határozott, de tartózkodó hangon Sziromka Mária.

– Na azért. Akkor itt van... Hova is tettem? – bizonytalanodott el egy pillanatra a mókusfarkas, de aztán megtalálta a köpenye egyik belső zsebében a hengerformájú levelet, olyat, amelyet uralkodóknak szoktak írni.

– Itt van a levél – mondta, és igyekezett rendkívüli méltósággal átnyújtani a levelet, amikor azonban Sziromka Mária egy lépést sem tett a levél felé, kénytelen volt ő tenni két békatalpas lépést.

Akkor Sziromka Mária átvette a levelet, kibontotta, és belenézett. Aztán máris dobta vissza a mókusfarkas lábaihoz.

– Mi nem levelezünk mindenféle lidérckirályokkal!

– Nem is tudunk olvasni – szólalt meg önkéntelenül Káposztáné, de Vaxler Katalin lepisszegte.

– Hát akkor majd én felolvasom – hajolt le a levélért a mókusfarkas. – Aszongya. Khhm. „Őnagysága tisztelt Sziromország vagy hogy is hívják pontosan majd utólag beírod te ezeket jobban tudod királykisasszonyának nagy kával tehát Királykisasszonyának akit remélem levelem jó egészségben talál saját kezibe vagy pedig felolvasod neki értetted. Miszerint. Van szerencsém lévén ennek az országnak régi barátja és minden tekintetben örök és megbonthatatlan jótevője és nem kenyerem a mellébeszélés ezúton jókívánságaimat tolmácsolva megkérni a tisztelt Királykisasszony kezét feleségül és mihez tartás végett. Mert ellenkező esetben magamról talán csak annyit hogy hatalmas országom és mindenféle varázs - továbbá kuruzs- és úgyszintén hókuszpókosságom számtalan áldását és temérdek kincseit Kegyed Királykisasszonynak az összes lábai elé teendém így hogy teendém de nem riadok vissza attól sem hogy fenyegetések erejével ha kell esetleges ellenszegülés esetén amit nem remélek tekintettel a kincsekre amelyek

anche se, visti i fatti, credo che sia superfluo, in quanto io sono il lupo-scoiattolo, di nome ehm... Randor Tallé, molto lieto e, ancora più importante, ministro assoluto, nonché messo straordinariamente delegato, di sua altezza, non altri che, re folletto in persona. Ho portato di persona la lettera personale di sua altezza re folletto e inoltre porto anche l'anello con il sigillo, non so se mi spiego! È un anello da messo straordinariamente delegato! – disse e mostrò una mano sulla quale sfavillava davvero un enorme anello con sigillo. Poi, per rafforzare l'effetto, vi soffiò sopra per un po', facendo così nuovamente balenare e tuonare il cielo. Prozenek sfruttò l'occasione e, da dietro l'albero delle patate, spinse Benito Cavolo, che quindi andò a collocarsi definitivamente accanto all'albero delle zucche.

- Non lo metto in dubbio, – disse Maria Sziromka in tono deciso ma composto.

- Ah... credevo! Allora ho qui con me... Ma dove l'ho messa? – esitò per un istante il lupo-scoiattolo, finché poi, in una delle tasche interne del mantello, trovò la lettera a forma di cilindro, come quelle che venivano abitualmente scritte dai regnanti. – Ecco qui la lettera, – disse, ma, mentre lui si accingeva a consegnare la lettera con straordinario decoro, Maria Petalino non fece nemmeno un passo in direzione della lettera. Quindi fu lui ad essere costretto a fare due passi con le sue scarpe di rana. Maria Petalino prese quindi la lettera, la aprì e le diede un'occhiata. Poi la ributtò subito indietro ai piedi del lupo-scoiattolo.

- Noi non corrispondiamo con nessun re folletto!

- Non sappiamo neanche leggere! – esclamò impulsivamente la signora Cavolo, ma Catalina Vaxler la zitti.

- Allora la leggerò io, – il lupo-scoiattolo si chinò a raccogliere la lettera. – *Dice. Ehm! “A sua maestà, la esimia principessa con la p maiuscola, cioè Principessa di Petalolandia o come altro si chiama, insomma lo scriverai poi di preciso, tu sai più di me queste cose, che spero troverà in buona salute la mia lettera nelle sue mani, oppure gliela leggi tu, capito? Dunque. Ho la fortuna di, essendo un vecchio amico di questo paese e per ogni rispetto suo eterno e indistruttibile benefattore e, non sono pane mio i giri di parole, in questo modo, interpretando i miei desideri, comunico chiedere in moglie la mano della esimia Principessa. Perché in caso contrario da parte mia forse soltanto ciò che il mio potente regno e le innumerevoli benedizioni e l'infinità di tesori di ogni sorta di incanto indi ciarlataneria e parimente abracadabra in mio possesso a Voi Principessa tutte le mie faccende così tutto ciò che io facendo ma non recedo da ciò in nessun modo, che con la forza delle minacce se è necessario in caso di fortuita renitenza, che non spero, tenendo conto dei tesori che

bizonyosképpen nem tévesztik el hatásukat saikat hol is tartottam.

Ja igen hogy tehát a szó vesztegetése helyett és a szigorú figyelmeztetés következtében sürgősen szálljon be ezen meghatalmazott küldöncöm az te vagy rendelkezésére bocsátott sugárhajtású sárhintóba hogy a feleségülvételt azon nyomban nyélbeüthessük teketória és ceremónia nélkül. Ezennel zárom soraim maradok kiváló tisztelettel satöbbi fejezd be valahogy és még valamit hogy segítség hívásának nincs értelme kelt mint fent.

Ófelsége Első Vagy Másnéven Szörnyű Gáspár Lidércország Királya, röviden lidérckirály.” Hát ez van ideírva, csak nem volt időm letisztázni – fejezte be a felolvasást a mókusfarkas. – Szóval akkor.

– Mit szóval? – kérdezte Sziromka Mária.

– Lehet beszállni, itt kint várakozik a sugárhajtású sárhintó.

– Nem szállok be semmilyen sárhintóba. Nem megyek feleségül a lidérckirályhoz – jelentette ki eltökélten Sziromka Mária. – Kezdjük azon, hogy nem is szeretem őt. Ami nem is csoda, hiszen soha nem is láttam.

– Az ám! – kiáltotta felháborodottan Apafi Tivadar mögül Káposztáné.

– Hol marad a szerelem? Az udvarlás! Az epekedés! A kölcsönös romantika! Nem ám csak úgy ajtóstul a házba, még mit nem!

– Úgy ám, bizony. Még mit nem! – bátorodott fel Apafi Tivadar is. – Nem adjuk a királykisasszonyunkat! Inkább maradjon vénlány, mint hogy hozzáadjuk valakihez, akit nem is szeret. Hát hol élünk mi, a középkorban?

– Na még csak az kellene – vágta rá Káposztáné. – Nem adjuk a Sziromka Máriát!

– De nem ám! – kapcsolódott be Vaxler Katalin. – Nem kell nekünk a lidérckirály kincse! Kinccsel nem lehet pótolni a szerelmet!

– Úgy is van, aranyoskám, most jól megmondtá! – kiáltotta előre Káposztáné Vaxler Katalinnak.

A mókusfarkas most csak messziről lehelte rá a pecsétgyűrűre, nem volt akkora a villámlás meg a dörgés, mint az előbb, de ez is elég volt ahhoz, hogy rémülettel töltse el a méltatlankodókat. Vaxler Katalin ocsúdott fel legelőbb.

– Sok az a kincs? – kérdezte gyámoltalanul.

– Hát ha azt vesszük – szólalt meg Káposztáné –, látott már olyat a világ, hogy valaki nem szerelemből ment férjhez, aztán mégis milyen jól megvolt az urával.

sicuramente non falliranno nel fare il loro effetto fatto ma dove sono rimasto. Ah sì che al posto della parola spreco e in conseguenza del severo ammonimento salite d'urgenza su questo cocchio di melma con motore a reazione, in ciò sei tu mio messo delegato incaricato all'organizzazione, così che si possa effettuare la presa in moglie lì su due piedi senza formalità e cerimonie. Con questo scritto chiudo le mie righe rimango con osservanza eccetera finisci tu in qualche modo e ancora una cosa che non ha senso chiedere aiuto né da su né da giù. Sua altezza di Primo o Altro nome Gaspare Terribile Re del Paese dei Folletti, in breve re folletto”. Beh questo c'è scritto, ma non ho avuto tempo di copiarlo in bella, – così il lupo-scoiattolo terminò la lettura della lettera. – Dunque allora.*

- Dunque cosa? – chiese Maria Petalino.

- Potete salire. Qui fuori c'è il cocchio di melma con motore a reazione che aspetta.

- Non salgo proprio su nessun cocchio di melma. Non andrò in moglie al re folletto. – Dichiarò risoluta Maria Petalino. – Cominciamo per esempio col dire che non lo amo, il che non meraviglia considerato il fatto che non l'ho nemmeno mai visto.

- Questa poi! – esclamò scandalizzata la signora Cavolo dietro Tivadar Apafi. – E l'amore dove lo lasciamo? Il corteggiamento! Il desiderio! Il romanticismo reciproco! **Ma non si fa così, no! ci vuole tatto! un po' di delicatezza!

- Ben detto: Non si fa così! – la incoraggiò Tivadar Apafi. – Non diamo così la nostra principessa! Piuttosto la facciamo rimanere zitella, che darla in moglie a qualcuno che non ama neanche. Ma dove viviamo, nel Medioevo?

- Mah, ci mancherebbe solo questo! – ribatté la signora Cavolo. - Non diamo Maria Sziromka!

- Certo che no! – si inserì Catalina Vaxler. - Non abbiamo bisogno dei tesori di re folletto! Con i tesori non si può rimpiazzare l'amore!

- È proprio così, mia cara, adesso ha detto proprio bene! – esclamò la signora Cavolo verso Catalina Vaxler.

Il lupo-scoiattolo soffiò allora sull'anello con il $\&$ sigillo, ma soltanto a distanza, il balenio dei lampi ed il frastuono dei tuoni non furono così potenti come quelli di prima, anche se bastarono, questi da soli, a riempire di sgomento i mormorii di sdegno. Catalina Vaxler fu la prima a riprendersi.

- È grande questo tesoro? – chiese con aria infelice.

- Beh a pensarci bene, – se ne uscì la signora Cavolo, - il mondo ha già visto che una donna non si sposa per amore e poi però scopre di trovarsi bene con suo marito.

– Államérdek – jegyezte meg Apafi Tivadar. – Azt is figyelembe kell venni néha. Nemcsak mindig az érzelmek. Bár el kell ismerni... – tette hozzá, amikor Sziromka Máriára nézett, akinek arca szilárd hajthatatlanságot mutatott, aztán jobbnak látta, ha be sem fejezi.

– Szó sem lehet róla! – mondta Sziromka Mária. – Én nem ijedek meg semmilyen fenyegetéstől, meg ezektől a villámoktól se. Különben is, elloptad a békadínó koronáját a lidérckirály megbízásából. És mi vissza fogjuk szerezni Szurombe... izé, szóval meglakoltok!

– Az más ügy, azt ne keverjük ide – mondta a mókusfarkas.

– Itt most arról van szó, hogy beszállás és indulás. Elő van készítve a sárfellegvárban a szoba, vastag rácsokkal az ablakon, hogy ne legyen kísértés meg befelé sértés, hahaha – kacagott fel sátáni kacajjal.

Apafi Tivadar eltakarta Veszelinovics Árvácska szemét, ne lássa ezt a rettenetes látványt.

Vaxler Katalinon újból erőt vett a levegőkapkodás, és körülnézett, hová ájulhatna el. Káposztánénak is megint csak az jutott eszébe, hogy „megmondtam, megmondtam”, de csak halkán merte mondogatni.

– Nem, és nem. Alattvalóim élén ellenállok a túlerőnek – mondta Sziromka Mária, de nem mert hátranézni, sejtette, hogy alattvalói nem tűnnek eléggé félelmetesnek és elszántnak.

– Megvannak az eszközeink – mondta vészjóslóan a mókusfarkas. – Az alattvalókat meg talán inkább hagyjuk. – Nem is kellett rálehelnie a gyűrűre, elég volt felemelnie a kezét és a szájával csücsörítene, hogy az alattvalókon végighullámozzon a páni félelem. Aztán maga is meglepődött némileg, amikor mégis jött a villám és a mennydörgés. – Na ugye – jegyezte meg nagy lélekjelenléttel.

– Na hagyjuk ezt a játékot – nézett fel az égre Sziromka Mária. – A válaszom végleges. Végeztem!

– De éhén még nem véhégeztem! – kiáltotta a mókusfarkas, és az égnek emelte a kezét. Aztán leeresztette, mert valami nem stimmel. Megint az égnek emelte. Aztán megint le és megint fel. Akkor végre lehullott az égből egy sűrű, fekete felhő, körülölelte Sziromka Máriát, és nagy sistergések és dörgések közepette felemelte, megforgatta és a sárhintóba repítette.

– Ajánlom magamat! – köszönt el az alattvalóktól a mókusfarkas, és széles köpönyeglendítéssel, valamint magas lábemelintéssel maga is a sárhintóhoz

- Interesse di stato, – osservò Tivadar Apafi. – Anche di questo bisogna tener conto qualche volta. Non sempre e soltanto dei sentimenti. Quantunque bisogna riconoscere... - aggiunse, ma, voltandosi a guardare Maria Petalino, si accorse che il suo viso mostrava una severa irremovibilità, al che ritenne meglio non terminare la frase.

- Non se ne parla nemmeno! – disse Maria Petalino. – A me queste minacce non mi spaventano, tanto meno questi lampi. Fra l'altro hai rubato anche la corona della dinorana per conto del re folletto. E noi la riprenderemo assieme a Szurombe... a coso, insomma la pagherete!

- Questa è un'altra storia, non ne parliamo adesso, – disse il lupo-scoiattolo.

– Adesso qui si tratta di salire e di partire. Nel castello di nuvola e melma è già pronta una stanza per te con spesse inferriate alle finestre, contro la tentazione di uscire all'esterno o l'oltraggio di provare ad entrare all'interno, ahahahah, - scoppiò a ridere con la sua risata satanica. Tivadar Apafi coprì gli occhi di Orfanello Veszelinovics per impedirgli di vedere quell'orribile spettacolo. A Catalina Vaxler cominciò di nuovo a mancare l'aria e si guardò intorno per vedere dove potesse svenire. Alla signora Cavolo venne di nuovo in mente "l'avevo detto, l'avevo detto", soltanto questo, ma ebbe il coraggio di dirlo soltanto fra sé a bassa voce.

- No e poi no. Io e i miei sudditi ci opponiamo allo strapotere, – disse Maria Petalino, ma non ebbe il coraggio di voltarsi indietro, sapeva che i suoi sudditi non avevano un'aria temibile e risoluta.

- Abbiamo i nostri mezzi, – disse in tono minaccioso il lupo-scoiattolo. – Piuttosto lasciamo perdere i sudditi. – Non ci fu neanche bisogno di soffiare sull'anello, gli bastò alzare la mano in alto e fare smorfie con la bocca perché i sudditi venissero presi dal panico. Poi lui stesso in un certo senso si meravigliò quando arrivarono il lampo il fragore del tuono. – Ecco, così – osservò con grande prontezza di spirito.

- Lasciamo perdere questi giochetti, – disse Maria Pedalino guardando in alto verso il cielo. – La mia risposta è definitiva. E con questo ho chiuso!

- Ma io ancora non ho chiuso! – gridò il lupo-scoiattolo e alzò la mano al cielo. Poi la riabbassò, qualcosa non quadrava. La rialzò di nuovo al cielo. Poi di nuovo giù e di nuovo su. Finalmente cadde dal cielo una nuvola densa e nera che avvolse completamente Maria Petalino e, in mezzo a un grande crepitio e fragore di tuoni, la portò in alto, la fece voltare e volare nel cocchio di melma.

- I miei ossequi! – disse, congedandosi dai sudditi, il lupo-scoiattolo mentre, aprendo il mantello e alzando una gamba, entrava anche lui nel cocchio di

indult, de előbb még beleütközött Eisenhuber Dávidba, aki eredetileg talán a felhőnek akarta útját állni. – Egyesek itt még nagyon megütik a bokájukat – mondta fenyegetőleg a mókusfarkas, aztán beült a sárhintóba, amely zúgva-remegve a magasba emelkedett, majd elrepült a Valabérci-hegyek irányába.

Készülődés

Jó elhatározáshoz idő kell

– ...és elrepült a Valabérci-hegyek irányába – fejezte be Biga Jakab Sziromka Mária elrablásának történetét.
– Hát akkor ezt hallotta a Bébaltavári! – kiáltott fel Szuromberek.
– Hová tetszik? – kérdezte Biga Jakab.
– Ja? Semmi, csak találkoztam egy medvével, aki azt mondta, hogy dörög a föld. De ez csak a művészneve, igazából Csuhaj Ignác. És nem a föld dörgött, hanem az ég. Esőt is tud csinálni, csak ráfeküdt egy macska a bukszájára.
– Értem – nyugodott bele Biga Jakab. – Szóval utána aztán próbáltak neked telefonálni, mert még emlékeztek rá, hogy az óriások fájához beszéltek meg találkozózt, de a központos nem vette fel a kagylót. Erre elküldték ide Serilla Gézát, de megkértek engem is, gondolván, hogy ő úgyis tesz majd egy kerülőt, hogy mondjam meg neked, hogy ha úgyis mész visszaszerezni a békadinó koronáját, akkor közben légy szíves kiszabadítani Sziromka Máriát is.
– Hát persze, hogy kiszabítom. Meg a két óriást is kiszabadítjuk, nem igaz? – nézett HHEsze Ottóra Szuromberek.
– De ki ám! Persze, hogy persze! Mi az hogy! – mondta harciasan az óriás. – Naná, hogy ki! Előbb-utóbb!
– Nekem óriásokat nem mondtak – furcsálkodott Biga Jakab.
– Persze, mert őket máshonnan rabolta el a lidérckirály, meg máskor. De őket is ki kell szabadítani, meg még akit találunk.
– Persze, hogyne. Na akkor én megyek is vissza – mondta Biga Jakab, de ekkor megérkezett Serilla Géza, természetesen futásban, de először csak odaintett nekik, megkerülte az óriások fáját, s csak utána ment oda hozzájuk.
– Izé... rossz hírem van – mondta, és csinált néhány törzsdöntést.
– Tudjuk. A lidérckirály elrabolta Sziromka Máriát – mondta Szuromberek.
– Honnan tudod? – kérdezte megkönnyebbülve Serilla Géza.
– Hát a Biga Jakab előbb ideért, mert te biztos tettél egy kis kerülőt.
– Ja? Nem kerültem nagyot. Peripác-tenger, Hintavár, Széllélelt tisztás, Büdösvirág-domb. Háromszor körbe. Már jöttem is. Hogyhogy előbb ideért?
– Mert én bezzeg jöttem egyenesen, árkon-bokron át – mondta Biga Jakab.
– Most ezt hagyjuk, erre nem érünk rá – mondta Szuromberek. – Inkább induljatok vissza Sziromkaországba, és mondjátok meg mindenkinek, hogy ne izguljanak, mert indulunk kiszabadítani Sziromka Máriát.
– Pontosabban... – szólalt meg Esze Ottó, de nem tudta befejezni.
– Sziromka Máriát? Kiszabadítani? – kiáltotta egy hang a fejük felett. A szirti sas volt az. – Hát mégis igaz?
– kérdezte, és leszállt az óriástölgyfa egyik alsó ágára.
– Elrabolta a lidérckirály! – mondta Szuromberek. – De mi máris indulunk kiszabadítani, koronával, óriásokkal együtt.
– Helyesebben... – kezdte megint Esze Ottó.
– Ne beszélj! – kiáltotta hitetlenkedve a szirti sas. – Repültem arrafelé, ellenőrzés, tudod, mondják, hogy elrabolták. Mondom, az nem lehet. Mondják, hogy de igen. Mondom, talán csak ebédel. Mondják, hogy nem, mert tényleg, mondjam meg neked. Mondom, nem akarom elhinni, ilyen még nem történt, nézzenek körül jobban, biztos elbűjt. Mondják, hogy saját szemükkel látták. Mondom, az még nem jelent semmit ilyen szemekkel. Mondják hogy ne gúnyolódjak, menjek, mondjam meg neked. Mondom megyek, de én akkor se

melma, non prima però di aver urtato contro David Eisenhuber, che forse tentava di sbarrare la strada alla nuvola. – **Qui, per qualcuno, si sta mettendo parecchio male! – disse minaccioso il lupo-scoiattolo, poi si sedette nel cocchio di melma che, rombando e vibrando, si alzò verso l'alto e sparì in direzione dei monti Valabérci.

Preparativi

Per un buon risultato ci vuole tempo

(riassunto)

La lumaca Giacomo Biga termina il racconto del rapimento e subito Szuromberek capisce che Bébaltavári, l'orso precedentemente incontrato, aveva percepito un rumore che non era quello della terra che rimbomba (come aveva raccontato a Szuromberek), bensì quello del cielo. Gli abitanti del giardino, intanto, avevano inviato Géza Serilla la rosa rampicante ad avvertire Szuromberek del rapimento, ma sapendo che Serilla arriva sempre in ritardo, per essere più sicuri, avevano incaricato anche la lumaca Giacomo Biga. Successivamente però tutti gli abitanti del giardino arrivano, come al solito caoticamente, all'Albero dei Giganti, annunciando il rapimento di Maria Petalino. Szuromberek, in ansia, decide di partire immediatamente alla volta del Castello di Melma dove alloggia Re Folletto e dove sono stati probabilmente rinchiusi anche la principessa, i due giganti amici di Ottone e la corona della dinorana. Ottone però non vuole partire immediatamente perché, al fine della buona riuscita della missione, ci vogliono anni di riflessione e di preparazione e propone quindi di fare i preparativi in due o tre anni. Szuromberek vuole partire subito ed il gigante decide quindi di sedersi ai piedi dell'Albero e di prendere il tempo necessario per pensare e prepararsi all'azione, raggiungendo quindi il principe ed il suo seguito quando sarà pronto. Gli abitanti del giardino, spavaldi, si uniscono a Szuromberek, promettendo che non avranno paura.

hiszem, itt valami tévedés lesz. Akkor mégis igaz?

– Igaz. De mi most indulunk kiszabadítani, én meg ez az óriás, Esze Ottó, akinek a két barátja is a lidérckirály fogságában sínylődik évek óta. Megyünk, és kiszabadítjuk őket valami csellel vagy fortélyal, vagy ha mással nem, furfanggal.

– Hozzáértod a dologhoz... – mondta Esze Ottó, de most sem tudta befejezni, mert ebben a pillanatban lármás társaság tűnt fel a szíromkaországi úton: Sziromka Mária alattvalói érkeztek, élükön Vaxler Katalinnal, a kopasznyakú tyúkkal.

– Szuromberek! Borzasztó! Mindennek vége! Csak te segíthetsz! – kiáltotta Vaxler Katalin, amikor közelebb értek. – Sziromka Mária! Borzasztó! Elh... Huhh!

– Elrabolták! A mókusfarkas elrabolta Sziromka Máriát! – kiáltotta gyorsan Káposztáné.

– Elrabolta! – kiáltotta Vaxler Katalin is, miután lélegzethez jutott. – A lidérckirálynak! Hogy feleségül vegye!

– Mi lesz velünk? Szegényke! Rettenetes! – kiáltotta közösen, illetve felváltva a többi jelen lévő kertlakó, Apafi Tivadar, Eisenhuber Dávid, Káposzta Benő és a három Uborka-nővér. Serilla Géza csuklólazító gyakorlatokat végzett, bizonyára idegességében.

– Állj, állj! Álljon meg a menet! – csitította őket Szuromberek. – Mindent tudok. Biga Jakab elmesélt mindent.

– Mindent? – kérdezte Vaxler Katalin, s lerítt róla a kételkedés. – Hogy hogyan? Hogy a mókusfarkas meg ilyesmiket?

– Mindent elmesélt, töviről hegyire.

– Igen? Hogy jött a mókusfarkas, meg hogy a villám és mennydörgés, meg hogy a levél, amiben hogy feleségül kéri? Meg hogy a Sziromka Mária, hogy ő nem és nem, mert ő mást szeret? Meg hogy mi milyen bátran, hogy nem adjuk, és hogy mennyire védjük őt az utolsó lehetetünkig szinte?

– Mondom, hogy mindent elmesélt – mondta pironkodva Szuromberek.

– De a felhőt is, ahogy kiragadta a kezünk közül Sziromka Máriát? Meg ahogy utána még húztuk, löktük, csépeltük, vagdostuk a mókusfarkast, még az Eisenhuber is, a sánta kertkapu, azt is? De hogy már hiába, mert Sziromka Máriát elvitte a sárhintő? És hogy a Serillát is meg lehet kérdezni, mert ő kifejezetten ott is volt, nem igaz, Géza?

– Ühüm – mondta Serilla Géza.

– Azt is – mondta Szuromberek.

– Akkor jó – mondta Vaxler Katalin, és kifújta egy nagy levegőt, amely még az érkezés utáni levegőkapkodáskor maradt benne valahol. – Akarom mondani, akkor mindent tudsz. De velünk most lesz?

– Hát semmi. Visszamentek a kertbe, és megvárjátok Sziromka Máriát.

– Az... az nem olyan jó, mert ízé... – mondta Vaxler Katalin tanácstalanul, de nagyon meggyőzően.

– Ott most senki sincs – szólt közbe Káposztáné. – Csak az öreg Prozenek, az ágseprű. Meg a pocok a hörcsög és a tengerimalac. Ja, meg a négy trombitás ör, de azok meg tudod milyenek, azokra nem lehet számítani.

– Úgyhogy mivel nincs ott senki – magyarázta Vaxler Katalin –, inkább eljöttünk ide, hogy ízé...

– Hogy elmondjuk, mi történt – tette hozzá Apafi Tivadar. – Mert mégis inkább úgy gondoltuk, hogy jobb, ha tőlünk tudod meg.

– Na igen, mert mi mégiscsak kiméletesebben tudjuk elmondani, mint más akárki ízé... – mondta Vaxler Katalin.

– Na jó, de akkor mi lesz a kerttel? És én mit csináljak most veletek? – kérdezte Szuromberek.

– Ja, hát a kertért nem kell aggódní – nyugtatta meg Vaxler Katalin. – Direkt otthagytuk a Prozeneket, hogy vigyázzon a pocokra, a hörcsögökre és a tengerimalacra, és megmondtuk a trombitás öröknek, hogy tartsák rajta a szemüket Prozeneken, mert ha nem, baj lesz. Meg is ígérték.

– De azért a biztonság kedvéért kitettük a kerítésre a „Leltár miatt zárva”-táblát – mondta Eisenhuber Dávid.

– Mi meg elmegyünk veled, aranyoskám – mondta Káposztáné.

– Jöttök velem? – csodálkozott Szuromberek. – Mind? Izé... és nem fogtok félni?

– Még hogy mi? Félni? – háborodott fel Vaxler Katalin.

– Jaj, dehogyis félünk mi, ha te is ott vagy velünk, aranyoskám, drága leventém – hízelgett Káposztáné. – Meg a barátod is, ez a stramm, snájdíj legény – nézett fel az óriásra.

– Ja, be se mutattam még. Ő Esze Ottó, az óriás – mondta Szuromberek.
 – Óriás! – mondta döbbenet Vaxler Katalin.
 – Megmondtam – nyögte Káposztáné.
 – De nem kell tőle félni, velünk van, mert az ő barátait is elrabolta a lidérckirály. Ő is jön velünk, hogy mindenkit kiszabadítsunk.
 – Szóval ami azt illeti... – próbálkozott újból az óriás.
 – Le a lidérckirállyal! – kiáltotta el magát Apafi Tivadar. – Gyerünk máris!
 – Gyerünk, gyerünk! Éljen Szuromberek! Éljen Sziromka Mária! – kiáltották a többiek.
 – Akkor hát gyerünk! Máris indulunk! – kiáltotta Szuromberek, és a vállára kanyarította a táskáját.
 – Várjál, várjál – használta ki a szedelőzködés másodperceit Esze Ottó. – Hová rohansz? Minek ez a nagy sietség?
 – Hát megyünk, hogy minél előbb... Vagy nem? – csodálkozott Szuromberek.
 – Jaj, nem úgy van az – mondta Esze Ottó. – Ilyen hirtelen... Hát meg kell azt gondolni. Ki kell találni, hogy hogyan, hová, mikor. Mindent részletesen, de legalábbis az elejét, azt muszáj. Aztán akkor el is kezdhettek elhatározni, hogy mikor induljunk. De az se megy olyan gyorsan, az elhatározás, annak is kell egy év, vagy lehet, hogy kettő is, esetleg három. És majd akkor utána... az utána következő évben... úgy igen, akkor talán majd mehetünk.
 – Dehát nekünk most azonnal indulnunk kell – mondta Szuromberek. – Szegény Sziromka Mária ott raboskodik a sárfellegvárban. Meg a barátaid is, már mióta.
 – Jaj, hát ez lehetetlen, én így nem tudok. Egyik pillanatról a másikra csak úgy elindulni. Nekem ezt meg kell gondolnom néhány évig.
 – Hát tudod mit? Akkor ülj le ide a fa alá, és gondold meg. De mi elindulunk.
 – Jó, leülök. De várjál! Adok neked valamit. Hálából, hogy megfelezted velem a kenyeredet. Várjál csak. Itt van ez a zsebkendő – mondta Esze Ottó, és elővett egy gyűrött zsebkendőt. – Tiszta ez, most mostam meg a patakban, csak kissé gyűrött. Nem akármilyen zsebkendő ez. Ha a füledre teszed, így, látod, akkor meghalod, mit mondanak a kövek. Tessék, ezt neked adom. Próbáld csak ki, tedd a füledre! Ott van egy kő, nézd, meg fogod hallani, mit mond. Na?
 Szuromberek lelkiismeretesen a fülére tette a zsebkendőt, de nem hallott semmit.
 – Nem hallok semmit. De azért köszönöm – mondta, és a táskájába tette a zsebkendőt.
 – Most éppen nem mond semmit. Ejnye, pedig biztosan meghallottad volna, olyan zsebkendő ez, égre-földre esküdözött a zsáktündér, amikor nekem adta, csak én eddig elfelejtettem kipróbálni.
 – Nem baj – vigasztalta Szuromberek –, azért köszönöm. Egy ilyen zsebkendő sosem árt, ha van az embernél. Te meg csak ülj le, és gondolkodj, s ha esetleg mégis gyorsabban meggondolnád, akkor még utánunk jöhetsz. Gondolj a barátaidra.
 – Persze, persze, gondolok – mondta Esze Ottó, és leült a fa alá. Kényelmesen elhelyezkedett, hogy minél jobban tudjon gondolkodni. – Sokmindenre kell nekem gondolni, tudod. Márpedig nekünk, óriásoknak, nem olyan könnyű gondolkodni ezzel a nagy testtel.
 – Hát akkor: indulás! – kiáltotta Szuromberek, és az egész társaság elindult a Valabérci-hegyek felé.

Lidércország határán Mennyi a jelentős mennyiség?

Lidércország a Valabérci-hegyek túlsó oldalán terült el, pontosabban ott kezdődött, egészen pontosan a Ligaráma-hágó kellős közepén (Eduardó Ligaráma híres felfedező volt, aki két felfedezés közben feltalálással is foglalkozott, így például ő fejtette meg azt a sokáig megfejthetetlennek látszó rejtélyt, hogy hogyan lehet langyosvízből tűzkövet csinálni), de hogy hol végződött, azt senki sem tudta. Elég keveset lehetett tudni erről az országról, még a különben nagyon jólétesült Illaberki Általános Újság, Berekország hivatalos hírlapja is csak ritkán közölt róla hírt, s akkor is csak olyanfélét, hogy: „meg nem erősített híresztelések szerint Lidércországban tüzös bimálijárvány ütötte fel a fejét”, vagy hogy: „a legújabb hallomások szerint Lidércországban súlyosabbnál súlyosabb hegyomlások voltak”, vagy hogy: „értésüléseink szerint Lidércországban az évszázados aszály és az özönvízserű esőzések együttes hatása

Al confine del Paese dei Folletti Quant'è la quantità significativa? (riassunto)

Il Paese dei Folletti si trova dalla parte opposta dei monti Valaberci e precisamente ha inizio proprio nel mezzo del Passo di Ligoráma (Eduardo Ligoráma è un famoso inventore e scopritore), ma nessuno sa dove abbia fine. In realtà si sa molto poco di questo paese, addirittura anche l'informatissimo

következtében súlyos éhínség tizedeli az amúgy is kipusztulófélben levő lakosságot”. Hogy a szerencsétlen lakosság kikből állt, azt megintcsak nem lehetett tudni, mint ahogy azt sem, hogy hányféle és milyen típusú varázshatalommal rendelkezik a lidérckirály. Felfedező vagy kalandor még nem járt Lidércországban, legalábbis akit Szuromberek személyesen is ismert volna, viszont olyan karavánnal már találkozott, amely oda indult. Érdekes módon olyannal nem, amely onnan jött, de ez, gondolta, a véletlen műve is lehet. Mindenesetre midőn elhagyták a jól ismert berekországi réteket, és rátértek a Lidércországba vivő göröngyös, gyommal felvert útra, aggodalmasan nézegetett hátra a mögötte haladó, vagy inkább elmaradó furcsa csapatra, aztán előre a Valabérci-hegyek magasba tornyosuló szikláira. „Nem lesz ez így jó – gondolta –, valamit ki kell találni. Sose jutunk át a túloldalra.” Megfordult hát, és megálljt intett.

– Álljunk meg! Előveszem az eregetőmet – mondta, mire Vaxler Katalin azonnal Káposztáné karjai közé ájult. Szuromberek azonban a hordozható füsteregetőre gondolt, amelyet mindig magánál hordott a nadrágtartójához kötözve. Most leoldozta, és a kis dörzskereket megforgatva szikrát csiholt a Ligaráma-féle eljárással készült, zsíralló és fagybiztos tűzkőből. A szikra lángra lobbantotta az eregetőben elhelyezett babaolajkristályokat, s a láng egy légfojtósipka segítségével füstöt képezett a jeladáshoz. Pöf-pöf, pöfpöfpöf... – szálltak fel a kis füstpamacsok a jelek előre meghatározott ritmusában, s hamarosan a válasz is megérkezett Illaberek, Bereksország fővárosa felől.

– Minden rendben van, itt lesz hamarosanazemlin – mondta Szuromberek, a végét kissé elhadarva, mert nem volt teljesen biztos abban a szóban.

– Aha, szóval itt lesz – mondta Apafi Tivadar, és hol Illaberek felé, a messzeségbe, hol a füsteregetőre nézett. A körülötte állók, az éledező Vaxler Katalin, Káposztáné, Eisenhuber Dávid, ugyanezt csinálták, és gondterhelten bólogattak.

– Azzal fel tudunk repülni a hegytetőre – magyarázta Szuromberek. – Az egy olyan légballonféle, csak más a formája, és propellerje is van.

– Aha – bólintott fáradtan Vaxler Katalin. – És mit is mondtál, hogy hívják?

– Háthogyazemlin. Olyan hosszúka, tudod, biztos láttál már olyat.

– Zeppelin? – vetette közbe Eisenhuber Dávid.

– Mi? Zeppelin? – kérdezett vissza Szuromberek.

– Én nem tudom, csak úgy mondtam.

– Lehet, hogy az. Szóval mindjárt jön ez a zempelin, és azzal elmegyünk egy darabon. Nem hiszem, hogy Lidércországba berepülhet, mert ahhoz jártassági engedély kell, az meg ugye nekünk nincs, mert sohasem jártunk ott.

– Én egyszer már majdnem láttam repülőgépet – szólalt meg Káposzta Benő.

– Több is van nekem – legyintett Szuromberek. – De itt a Valabérci-hegyeknél az nem jó. Nem tud repülni az ózon miatt.

– Aha, az ózom – bólintott Káposzta Benő, és próbált meglapulni.

– Te Benő, hol láttál te majdnem repülőgépet? – kérdezte Káposztáné számonkérőleg.

– Nem érdekes, régen volt már.

– Na de mégis.

– Hááát, egyszer a haverokkal. Ők hívtak el, hogy tudnak egy jó kis repülőteret, magamtól nem mentem volna. És aztán igazából nem is láttunk, mondom.

– Kikkel barátkozol te, Benő?

– Hiszen mondom, régen volt, nem érdekes.

– Na de mégis.

– Á, nem is emlékszem már, régen volt.

– Mit kell nekem megtudnom! – nézett körbe Káposztáné, hogy számba vegye a tanúkat. – Repülőterre jár a haverjaival! Még jó, hogy ejtéernyőzni is nem mentél el, vagy úrhajónak! És ki járkált a múltkor a primőr saláták környékén?

– Csak a fejemet szellőztettem.

– Csak a fejét szellőztette! Majd én mindjárt...

– Jön! – rekesztette be a torzsalkodást Szuromberek.

Az ég alján feltűnt kis pötty gyorsan növekedett, s pillanatokon belül ott volt a fejük felett a szivar alakú, piros-fehér csíkos, hajítógázzal töltött zeppelin, hasa alatt az utasok szállítására szolgáló kabinnal. „Hahó!” –

Giornale di Illaberk, il giornale ufficiale del Regno di Boschettolandia, ne dà alcune informazioni solo sporadicamente. E neanche si sa chi siano i suoi sfortunati abitanti. Szuromberek, rendendosi conto che non si può facilmente andare dall'altra parte dei monti, decide di fare dei segnali di fumo da inviare a Illaberk, capitale del Regno di Boschettolandia e la risposta arriva immediatamente: presto sarà inviata una mongolfiera dalla forma di sigaro con una cabina passeggeri guidata da un pilota esperto. Durante il viaggio in mongolfiera giunge l'aquila, proveniente dall'Albero dei Giganti, con un telegramma da parte di Re Folletto: il telegramma è crittografato, ma Szuromberek riesce a capire e fa rispondere che non accetta tali condizioni e che salverà la principessa, i giganti e la corona della dinorana. Sventato il pericolo di un nuvolone minaccioso, la mongolfiera atterra al confine del Paese dei Folletti ed un doganiere si avvicina alla brigata, il colonnello Aladar Szabo – Kovacs, che svela di ricevere la propria paga in base alla quantità di irregolarità rilevate presso coloro che vogliono passare il confine. Una volta compilato il suo verbale, indica a Szuromberek la via per arrivare al Castello di Melma.

nézett ki az ablakon a kormányos, és leeresztette a kötélletrát. Azon egykettőre mindannyian felmásztak a kabinba. A kormányos, kicsi, de erősnek látszó emberke, tisztelgett Szurombereknek.

– Hová lesz a fuvar, felség? – kérdezte.

– Valabérci-hegyek, Ligaráma-hágó.

– Értem – mondta rezzenéstelen arccal a kormányos, s máris indította a zeppelin. Az utasok – Szuromberek kivételével – megilletődötten nézték az alattuk elterülő tájat, miközben a propellert hajtó kakaómotor halkán zümmögött.

– Mi, tyúkok, nagyon jól bírjuk a magasságot – mondta keresetlenül Vaxler Katalin a kormányosnak, s a következő pillanatban, rövid időn belül már másodszor, elájult. Többen is ugrottak, hogy felsegítsék, Eisenhuber Dávid egy kis vizet locsolt a kulacsából Káposztáné zsebkendőjére, azzal törölgették az arcát, az Uborka-nővérek kölnit szagoltattak vele, Apafi Tivadar a „levegőt, levegőt!”-kiáltásokra kinyitotta az ablakot. A nyitott ablakon – karmai közt távirati borítékkal – berepült a szirti sas.

– Sürgős távmondát Lidércországából – mondta.

Szuromberek kibontotta a borítékot, és felolvasta a távmondatot: – „Bsz-zz-drv-bldvr-zsizsik-ftparr-bzbz-bz.”

– Rejtjelezve van – közölte a nyilvánvaló tény a szirti sas.

– Na persze – mondta Szuromberek.

– Meg néhol talán a vonal sem volt teljesen hibátlan, mert ezekben a verebekben nem lehet megbízni.

– Nem baj, így is értjük, miről van szó – nyugtatta meg Szuromberek. – Akkor majd küldd el a választom. Így hangzik: „Nem alkuszom. Kincsek nem kellenek. Fenyegetés nem riaszt. Sziromka Máriát kiszabadítom. Két óriást úgyszintén. Beleértve békadínó koronáját. És kész.”

– ...és kész – ismételte a szirti sas. – Igenis. Rögtön intézkedem – azzal kirepült az ablakon, amelyet most már be is lehetett csukni, mert Vaxler Katalin magához tért.

– Sziromka Mária... – mondta, majd lassan feltápáskodott. – Vajon hol eszi most a rabság keserű kenyerét?

– Hogy maga miket tud! – szólt elismerően Káposztáné. – Még fel se mostuk az ájulásból, és rögtön ilyeneket mond. Hol tanulta ezt maga?

– Ja kérem! Műveltség! – világosította fel Vaxler Katalin. – Az nem jön csak úgy magától, arra születni kell.

– Vigyázat! – kiáltotta a kormányos. – Jön egy felhő!

Ekkor már közel jártak a Valabérci-hegyekhez, az égen nagy, sötét felhők jelentek meg, s a zeppelin éppen beleúszott az egyikbe. Egy időre homályba borult a kabin, alig tudták kivenni egymás körvonalait.

– Egy ilyen izé, zimpelin akár el is tévedhet – mondta Apafi Tivadar a mellette ülő Eisenhuber Dávidnak, de szeme sarkából a kormányost figyelve. – Hallottam már ilyesmiről. Hogy például elromlik az iránytű, mert az ellenség megmágnesezi. Hajjaj, előfordult már, nem is egyszer. Állítólag ezeknek a zemplineknek ez a gyenge pontjuk. Eltévednek a kődben vagy ilyesmiben – mondta, kis szüneteket tartva, hogy bárki, aki illetékesnek tartja magát, megcáfolhassa vagy megerősíthesse a szavait. De a kormányos nem szólt semmit.

– Ne beszéljen! – mondta viszont Eisenhuber Dávid, félelemmel vegyes csodálkozással, egyben olajat öntve a tűzre, mert Apafi Tivadar ezek után folytatta:

– Tudniillik ezek nehezen fordulnak, nem úgy, mint a repülőgépek. Ezek ha egyszer rossz irányba indultak, akkor mire visszafordulnának, kifogy belőlük a kakaó. Először leáll a propeller, aztán leáll a léghigító, és sülyyedni kezd az egész. Akkor viszont felülnyomás keletkezik, zuhanni kezd, a zuhanás turbulenciát okoz, és akkor már nem lehet megállítani, nekicsapódik a földnek, és általában még fel is szoktak robbanni apró darabokra. Én csak ezt a szegény árvát sajnálom.

– Azonnal ki akarok szállni! – kiáltotta Vaxler Katalin. – Egy percig sem maradok tovább ebben a pusztulásra ítélt roncsjárgányban! Nyissák ki az ajtót!

– Segítség, zuhanunk! – kiáltották az Uborka-nővérek.

– Benőkém, meneküljünk! – kiáltotta Káposztáné.

– Segítség, ez ki akarja nyitni az ajtót! – kiáltotta Eisenhuber Dávid, mert Vaxler Katalin a kabin ajtaját kezdte cibálni. – Kiesünk a felhőbe!

– Fogják le, fogják le! – kiáltotta Apafi Tivadar. – Bejön a felhő!

– Fogjanak le, fogjanak le! – ismételte automatikusan Vaxler Katalin.

De mielőtt még lefoghatták volna, a kormányos bejelentette: „Megérkezettünk, felség”. S valóban, a következő pillanatban enyhe döccenést éreztek, a zeppelin megérkezett a Ligaráma-hágó kellős közepére,

pontosan a határörkunyhó elé, amelyben Őfelsége Első Vagy Másnéven Szörnyű Gáspár, Lidércország királyának hűséges alattvalója, Trepanek Vazul határ-, vám- és folyamőr főzredes, amúgy kisebbfajta sárkány, éppen belemártotta a tejbe a napok óta szárítgatott óriáskiflijét, amikor az ablakon kipillantva meglátta a zepplinből kikászálódó társaságot. Azonnal a fejébe csapta foszforeszkáló sapkáját, és kirohant, hogy teljesítse kötelességét.

– Rágógumikat kiköpní! – üvöltötte. – Akinél rágógumi van, úgy a szájban, zsebben, táskában vagy egyéb ilyesmitben, köpje ki, tegye ki, szolgáltassa be, mert rágógumit az országba behozni szigorúan tilos, üldözendő és büntetendő, és mindenkit figyelmeztetek, hogy a speciálisan kiképzett szaglókígyók, melyek a legkisebb gyanú esetén igénybe vétetnek, minden esetleges rejtegetést kíméletlenül jeleznek! Ennek utána kérem a nevek és az utazás céljának feltétel nélküli bemondását sorjában, és leperkálni úgyszintén a beutazási illetéket, amely máma tizenkét lidérckágyiló vagy azzal megegyező értékű egyéb, azaz egészen pontosan másfajta valuta, értettem?

Szuromberek természetesen nem ijedt meg ettől a nem éppen barátságos fogadtatástól, hiszen nem is számított másra. Miután hazaküldte a zepplint, és utánafutott a kétségbeesetten menekülni kezdő Vaxler Katalinnak, szépen felsorakoztatta a kerti társaságot a főzredes előtt, a határt jelző mézcsík mentén, majd katonásan tisztelgett.

– Főzredes úr, Szabó-Kovács Aladár, egyszerű civil, jelentkezem – mondta, mert elhatározta, hogy megtévesztés céljából eltitkolja igazi kilétét. – Az itt jelenlevők a kísérőim, akikkel Lidércország nevezetességeinek és látványosságainak megtekintése céljából, egyszerű turistaként szeretnénk bemenni az országba. Rágógumi nincs nálunk, nem is volt, azt se tudjuk, mi az. Az illemérmet minden további nélkül ki tudom fizetni, az átszámítva annyi mint három aranygombóc saját valuta.

– Tessék mondani – szólalt meg bátorítanul Apafi Tivadar –, cukorkát se szabad bevenni? Mert az véletlenül van nálam egy zacskóval, de már meg van kezdve. Nem is ugye magamnak, hanem itt van ez a szegény, szerencsétlen árva, nagyon szereti az édeset, hát hadd legyen egy kis öröme. Ja, meg egy szintén megkezdett nyalóka is van.

– Nem kérdezőnk, itt én kérdezek! – üvöltötte a főzredes. – Cukorka és más nyalánkság után vámot kell fizetni, miszerint cukorka után egy zacskó, megkezdett nyalóka után egy nyalás, és punctum!

– Igenis, hogyne – mondta Apafi Tivadar, és átadta a főzredesnek a cukorkászacskót, majd előkaparta a zsebéből a nyalókát is, és odanyújtotta nyalásra. A nyalóka egy időre eltűnt a főzredes szájában, s mikor előkerült, már csak egy aprócska csont maradt belőle. – Tudja mit, főzredes úr, magának adom az egészet – mondta fanyalogva Apafi Tivadar.

– Na ez már más beszéd – mondta a főzredes enyhültebb hangon, elvette a nyalókát, és hanyagul betette a farzsebébe. Aztán elővett egy nagy beírókönyvet, és intett Eisenhuber Dávidnak, hogy tartsa a hátát. Kinyitotta a könyvet, keresett egy üres oldalt, és kivett a füle mögül egy kis darab, agyonrágott-agyonnyálazott, tompa hegyű ceruzát. – Na akkor lássuk. Mi is volt a név?

– Szabó-Juhász izé... Elemér – mondta Szuromberek határozottan, hogy ne keltsen gyanút.

A főzredes a könyv “Álnév” rovatába beírta: Szbo Juász Elem., majd áttért a ceruzájával a “Valódi név” rubrikára.

– Akkor most kérem a valódi nevet!

– Hát, Szuromberek – ismerte be Szuromberek.

A főzredes beírta: Szromberrek k.f.i. És mások.

– Utazás célja?

– Főbb nevezetességek meglátogatása – diktálta Szuromberek.

A főzredes beírta: Felforg. tevékenys. végzése.

– Tetszik tudni – magyarázta –, a leleplezések alapján kapom a fizetésemet, és azt gondolom nyilván maga se akarja, hogy éhen haljak. Vagy hívjam ki a szaglókígyókat? Nem valami jó érzés, amikor rátekerednek az ember nyakára. Na ugye. És akkor itt a “Csempészett árucikkek” rovatba is be kellene írni legalább néhány rágógumit meg pokolgépet vagy bombát, ha nincs ellene kifogása. Magával senki nem fog törődni, nekem meg jól jön minden kis vacak kágyiló.

– Persze, nyugodtan – hagyta rá Szuromberek.

A főzredes beírta: Rágógummi, három, azzaz 3 láda, bombák és pokolgepek, tomkeleg, azazz remgeteg (sacra).

– Nem lesz az egy kicsit sok? – kérdezte Szuromberek.
 – Á, ugyan, királyfinál ez nem számít jelentős mennyiségnek – nyugtatta meg a főzredes. – Meg aztán, tudja maga, milyen ritkán jön errefelé valaki? Hát ki akarna ebbe az országba jönni? Zsarnokság van, állandó zűrzavar, mindennaposak a földrengések és az egyéb katasztrófák. Nekem meg, ha törik, ha szakad, teljesítenem kell a havi minimumot, akkor is, ha abban a hónapban senki sem jött erre. Hja, nem könnyű egy főzredes élete. A maga országában nincs véletlenül határőrség vagy vámőrség? Esetleg folyamőrség.
 – Nincs. Szabad ország vagyunk.
 – Értem. És mezőőrség?
 – Az meg pláne nincs.
 – Értem. És izé... nincs véletlenül magánál vagy valamelyik társánál egy rágógumi? Most komolyan kérdezem, fél éve nem volt a számban rágógumi.
 – Nincs. De itt van a három aranygombóc, az illemény, amit az előbb mondott.
 – Látja, ezt meg majdnem elfelejtettem, hehe... Izé. Hálásan köszönöm. Mindjárt adok róla nyugtát, csak most kifogyott az aranyhegyű töltőtollamból a tinta.
 – Hagyja csak, nekünk sietnünk kell. Sok a nevezetesség, kevés az idő, tudja.
 – Persze, persze, így van ez mindig. Ha a sárfellégvárat is meg akarják tekinteni, akkor a hegyről leérve menjenek csak át egyenesen a leégett mezőn, és aztán a kiszáradt folyó után, a villámsújtotta fánál forduljanak jobbra. Na viszlát, nem irigylem magát – mondta Trepanek Vazul határ-, vám- és folyamőr főzredes, és végignézett a Szuromberek kíséretében Lidércország földjére lépő díszes társaságon. Amikor Szuromberek néhány lépés után visszapillantott, azt látta, hogy a főzredes lehúzza a csizmáját, és a zoknijába dugja a három aranygombócot. “Alapjában véve nem rossz sárkány – gondolta Szuromberek. – Mindenkinek vannak kisebb hibái.” Azt azonban már nem látta, hogy a főzredes a kunyhójába lépve rögtön felemelte a telefont.
 – Haló! Jelentem, az imént gyanús alakok... Valami Szurokbérc vagy hogy hívják, királyfi... Az az, Szuromverem... Mások is... Egy tyúk, két káposzta. Kopasznyakú... Nem a káposzta, a tyúk. Egy kertkapu. Különleges ismertetőjele hogy biceg. Zavartan viselkedő paradicsomkaró, feltehetően génmanipulált paradicsommal. Aztán három uborka, megnyerő külsejű... Nők, igen... Hát igen... Jelentem, nem legeltettem. Továbbá egy futórózsza, atlétatrikóban, és még három kisebb termetű állat, ürgék vagy micsodák, a fene se ismeri ki ma... Értettem... Ennyien, igen... Óriás az nem... Csempészet is, igen... Rágógumi is... Izé, három láda... Egyéb? Bombák, pokolgépek... Sok... Aztán még, hát izé, hamispénz... Aranytallér... Azt se sikerült lefoglalni, mert mielőtt a foganatosítás... De próbáltam, csak ők a számbeli fölényüket kihasználva elgáncsoltak, és olyan szerencsétlenül estem, hogy beve... Jelentem, az ország belseje felé... Igen, azt még láttam, mert esés közben direkt így kinyitottam a szemem, hogy... Igen, ööö, gondolom, a sárfellégvár... Értettem, nem gondolok... Értettem, az vagyok... Értettem.

A különös vonat

Aki nem szereti a mocsárszagot

A hegytetőről Szuromberek és társai elé táruló kép valóban nem volt valami hívogató. Ameddig elláttak, mindenhol leégett vagy kiszáradt vagy vihar által letarolt erdők terültek el nagy fekete-szürke foltokban, amelyek között kiszáradt folyók, elmocsarasodott tavak, egyszerű ősmocsarak, illetve kiszikkadt rétek és imitt-amott csupasz hegyek voltak láthatók az egybefüggő, sötét felhő borította ég alatt, amelyen időről időre villámok cikáztak át, fénygető morajlástól kísérve. Szurombereknek hirtelen a saját országa jutott eszébe, amelyben rendes, zöldellő rétek vannak, sűrű, de nem túl óriási erdők, barátságos dimbek-dombok, kifejezetten pecázásra és fürdésre alkalmas tavak és folyók, meg van ugye egy kellemesen lapos és homokos tengerpart is, hatalmas hullámokkal, és egyetlen hegy, a Cézár-hegy, amely arról híres, hogy a legnagyobb szerte a környéken, és a tetejéről majdnem el lehet érni a szelíd báránnyelűket, de különben gyorsan meg lehet mászni, ha van az embernekhegymászófelszerelése. Aztán, mielőtt még összeszorulhatott volna a szíve, Sziromka Mária is eszébe jutott, így hát elhessegette magától a csalogató képeket, vetett egy pillantást a többiekre, akik most már senki másban nem bízhattak, csak öbenn, s elszánt léptekkel folytatta útját ebbe az idegen és veszélyes országba.

Csak néhány lépést tettek a hegyről lefelé, amikor legnagyobb meglepetésükre egy vasúti sínbe botlottak, sőt

Il treno speciale

Chi non ama l'odore di melma

(riassunto)

Procedendo il loro cammino alla volta del castello, Szuromberek e gli altri si imbattono in un treno composto da una locomotiva e da un solo vagone, guidato da uno stambecco dal muso fuligginoso. La particolarità del treno è quella di non andare a vapore, bensì a petali di fiore e che non vi salgono mai passeggeri, perché il vagone è interamente riservato al trasporto dei petali. Nel Paese dei Folletti, infatti, il carbone viene usato per fabbricare nuvoloni e fulmini ed anche per produrre acqua di colonia assieme alla melma di cui il paese è ricco. I fiori provengono dall'estero ed il treno è l'unico a circolare in

mi több, mindjárt meg is hallották egy mozdony fűtjét.

– Jön egy vonat – mondta Szuromberek.

– Milyen sárkány? – kérdezte riadtan Vaxler Katalin, s már nézett is körül.

– Vonat. Nem élőlény, hanem gépi szerkezet. Sínen gurul. Ezen itt.

– Ezen nem tud gurulni, mert elakad benne – jegyezte meg Eisenhuber Dávid.

– De nem keresztbe gurul, hanem hosszában – mutatta Szuromberek, s abban a pillanatban elő is kanyarodott az egyik felhőben úszó szikla mögül egy vonat, mely egy kis mozdonyból és egy réges-régi, ütött-kopott személykocsiból állt.

Szuromberek társai között élénk mozgolódás támadt. Az Uborka-lányok a sínek között cikkcakkozva próbálták elfutni a vonat elől, míg Káposztáék ide-oda ugráltak a síneken keresztül, mert nem tudták eldönteni, merre meneküljenek. Serilla Géza egyszerűen elfutott jó messzire. Vaxler Katalin előbb eltakarta a szemét, aztán megpróbálta a földbe dugni az egész fejét szemestül-mindenestül. Apafi Tivadar „rozdás fazék és villa!”-felkiáltással elszaladt, majd visszatért, hogy elcibálja a sínek mellől Vaxler Katalint, de miután látta, hogy ez nem fog menni, megint elszaladt. Eisenhuber Dávid azt kiáltozta, hogy: „ez csak egy vonat, ez csak egy vonat, nem kell félni, ez csak egy vonat!”, s csak akkor rohant el fejvesztve, amikor közelebb ért hozzá a mozdony.

Szuromberek heves integetésére a vonat nagy fékcsikorgással megállt.

– Hova megy ez a vonat? – kérdezte Szuromberek a mozdonyvezetőtől, egy vasutassapkás, kormos arcú kőszáli kecskétől.

– Nem látja? Ott van a kocsi oldalán a tábla. Sárfellegvávalja-Alsó – mondta a mozdonyvezető, miközben egy koromtól fekete ronggyal letörölte az arcáról az izzadságot.

– Ja, láttam, csak nem voltam benne biztos – mondta Szuromberek. – És elvinne minket oda?

– Hát persze. Szálljanak csak fel, de ne a kocsiba, mert az tele van virágszirommal.

– Hová viszi a virágszirmot? – kérdezte Szuromberek, miután összetzerelte a társaságot, felszálltak a mozdonyra, s a vonat fürgén nekiindult a lejtőnek.

– Sehová. Azzal fűtök. – mutatott a mozdonyvezető a mozdony széntartályára, amely száraz virágszirommal volt megrakva.

– Érdekes. Tudja külföldiek vagyunk, és őszintén szólva még csak kevés vonatot láttunk, főleg fényképen, meg olyan egész kicsiben... – mondta Szuromberek.

– Én egyszer már majd... – vágott közbe Káposzta Benő, de aztán meggondolta magát. – Semmi, semmi.

– ... és én azt hittem – folytatta Szuromberek, gyors pillantást vetve Káposztánéra –, hogy a mozdonyokat szénnel fűtik.

– Igen, de a szén már régóta másra használják, úgyhogy ezzel a szárított virágszirommal kell fűteni. Gondolhatja, mennyi elfogy egy út alatt, úgyhogy meg kell rakni a kocsit is, utasok már nem férnek el.

– És a szén mire használják?

– Hát, kölnit csinálnak belőle. Lidércországi találmány. Először széngázzá alakítják, aztán abból kivonják a szénszagot, majd pedig lehűtik, és akkor cseppfolyós lesz. Állítólag nagyon jó illata van, s tudja, ebben az országban nagyon sok a mocsár, és a mocsármak mocsárszaga van. Márpedig, úgy tűnik, van ebben az országban valaki, aki nem szereti a mocsárszagot.

– Ki lehet az?

– Azt én, kérem, nem tudom – mondta a mozdonyvezető, és dobott egy lapát virágszirmot a kazánba. Ettől a mozdony új erőre kapott, s szaporán dohogva gurult a meredeken lefelé vezető pályán.

– És honnan veszik azt a sok virágszirmot? – kérdezte Szuromberek.

– Külföldről. Nálunk alig van virág, úgyhogy importálni kell drága pénzért. Ebből a szempontból szerencse, hogy már csak ez az egy vasútvonal van, és ez az egy szál mozdony meg kocsit. Régebben több is volt, hajjaj, de mennyi, az egész országot behálózta a vasút, egyetlen kőszáli kecskének sem volt megélhetési gondja. Mert mi kecskeemlékezet óta vasutasok voltunk. Csak aztán felszedték a síneket, a mozdonyokból ócskavas lett, a kocsikat elégették, a kőszáli kecskék meg kivándoroltak. Én vagyok az utolsó kőszáli kecske Lidércországban, úgy nézzenek meg.

– De miért szedték fel a síneket?

– Kelltek. Azt mondták, vasércet kell belőlük csinálni, hogy megerősítsék a hegyeket, ne tudjon betörni az ellenség. Mert hogyha visszatemetik a vasércet a hegyekbe, akkor nem lehet beléjük alagútakat fúrni, s nem

tutto il paese. I molti binari presenti nel regno servono in realtà per rinforzare i monti ed impedire quindi l'assedio da parte del nemico, ma non viene svelato chi sia tale nemico. Lo stambecco dà un passaggio a tutta la squadra nella sua locomotiva verso il Castello di Melma. Il treno ad un certo punto frena cigolando e scoppiettando e lo stambecco, gridando a tutti di buttarsi fuori dalla locomotiva, salta giù e scappa via.

tud az éj leple alatt bejutni az ellenség az országba.

– És ki az ellenség? Kitől fél ennyire... valaki?

– Azt én nem tudom, kérem – mondta a mozdonyvezető, és azzal a ronggyal, amivel az arcát szokta törölgetni, most nagy gonddal tisztogatni kezdte a kazánt. – Én nem kérdezek semmit, bárkit elviszek egy darabon szívességből, csak nem kell elmondani senkinek, ugye értik?

– Hogyne, hogyne – nyugtatta meg Szuromberek.

– Mi csak turisták vagyunk, nehogy azt higgye, hogy mások vagyunk – szólalt meg Vaxler Katalin.

– Igen, igen – csatlakozott hozzá Káposztáné. – A látványosságokat jöttünk megnevez... akarom mondani a nevezetességeket meglátva... vagyis tekinteni.

– Mondom, hogy nekem az mindegy – mormogta tisztogató közben a mozdonyvezető.

– Hiszen mondja a mozdonyvezető úr, hogy neki mindegy – ripakodott rá Vaxler Katalin Káposztánéra. – Mit erősködi azzal a nevezetességgel? Hát mi mást csinálna egy turista, azt hiszi, nem tudja azt a mozdonyvezető úr? Jól megnézi a nevezetességet, és kész. Másra nem is néz, csak a nevezetességre. Egész végig csak azt nézi, aztán szépen hazamegy. Nem igaz?

– Nem tud a mozdonyvezető úr itt a közelben valami nevezet... nevezet... valami olyasmit? – kérdezte segítőkészen Apafi Tivadar. – Akkor azt rögtön meg is néznénk.

– Itt nincs semmi – mondta kelletlenül a mozdonyvezető. – Várjanak, amíg odaérünk Sárfelegváráljára, ott majd találunk, ha arra kíváncsiak. Na énnekem most raknom kell a tűzre, mert mindjárt leérint a síkságra, és ott nem megyünk majd ilyen könnyen – tolta földre az útjában állókat, s nagy adag virágszirmot dobott a kazánba.

S valóban, amikor egy nagy kanyar után a síkságra értek, alaposan lelassult a vonat, szinte csak lépésben haladt, hiába dobott újabb s újabb lapát virágszirmot a tűzre a mozdonyvezető.

– Ha belegondolok, hogy én még igazi szénrel kezdtem a segédmozdonyvezetést... – mondta, kis szünetet tartva a lapátolásban és a homlokát törölgetve. – Ezen a szakaszon valósággal száguldottunk. Csak aztán jött előbb a pötszén, majd meg ez a virágszirm.

– Pötszén? Az meg micsoda? – kérdezte Szuromberek.

– Celofánpapír. Pötszénnek mondtuk, mert fekete volt és apró gombóccá volt gyűrve, úgyhogy emlékeztetett a szénre. De persze ég és föld volt a különbség. Abból aztán hamar kifogytunk.

– Aha. És mondja csak, ha nem szállít utasokat, akkor miért közlekedik egyáltalán ez a vonat?

– Hogyhogy miért? – nézett a mozdonyvezető értetlenül Szuromberekre. – Hát benne van a menetrendben. Ha meg benne van, akkor közlekednie kell. Ajjaj! – kiáltotta hirtelen, kipillantván az elülső ablakon, s villámgyorsan ütközésig húzta a fékkart. A vonat csikorogva, szikrázva és rázkódva megállt, a kőszáli kecske pedig „Fusson, ki merre lát!”-kiáltással kiugrott a mozdonyból, és elfutott.

A furcsa hadsereg

Döntetlen csaták, zseniális haditervek

Amikor Szuromberek kinyitotta a másik oldalon az ajtót, azt látta, hogy három katona hadonászik a mozdony mellett a kardjával, az egyikük nagyon díszes egyenruhában, tollas kovbojkalapban, arany váll-lapokkal, hosszan lelógó, ezüst vállrojtokkal, a másik kettő kevésbé díszes egyenruhában, kisebb tollal, kisebb rojtokkal.

– Maguk e perctől fogva hadifoglyok! Az ellenállás értelmetlen! Szökni értelmetlen! Minden értelmetlen! Leszállni, fegyvereket átadni, felsorakozni! Gyerünk! – kiáltotta a legmagasabb rangú katona, egy kövér főtörzstábornok.

Lo strano esercito

Battaglie insolite, piani di guerra geniali (traduzione)

Quando Szuromberek aprì la porta sull'altro lato, vide tre soldati che brandivano la spada accanto alla locomotiva, uno di loro indossava un cappello piumato da cowboy e un'uniforme molto decorata, con maniche in oro e lunghe spalline in argento, con ricasco, gli altri due indossavano un'uniforme meno vistosa con una piuma più piccola e con spalline più corte.

- A partire da questo minuto voi siete prigionieri di guerra! Inutile ribellarsi! Inutile fuggire! È tutto inutile! Scendere, consegnare le armi a mettersi in fila! Avanti su! – gridò il soldato dal grado più alto, un grasso generale di stato maggiore.

– Bocsánat, főtörzstábornok úr – tiltakozott Szuromberek, aki természetesen minden rangjelzést ismert –, mi fegyvertelen civilek vagyunk, ez pedig egy menetrend szerinti vonat.

– Én még civil se vagyok, kéremszépen – szólalt meg síri hangon Apafi Tivadar –, csak egy paradicsomkaró. Itt van ez a szegény árva paradicsom, meg lehet tőle kérdezni, hogy én csak az ő karója vagyok.

– Az most mindegy! – kiáltotta a főtörzstábornok. – Ezekben a vészterhes időkben teljesen mindegy, hogy ki a civil, és ki még csak nem is civil. Leszállni!

Szuromberek látta, hogy nincs mit tenni, intett a többieknek, leszállt, s mindenkit lesegített. Aztán megpróbált valami sort csinálni, de Apafi Tivadaron kívül senki sem mutatott sok hajlandóságot arra, hogy megálljon vigyázzban. Ehelyett csak jajgattak és tétován sűrögtek-forogtak, azon igyekezvén, hogy minél szorosabban az ő közelében maradjanak, kivéve Serilla Gézát, aki gyorsan csinált néhány katonás fekvőtámaszt. Végül nagy nehezen sikerült maga mögött egy kupacba gyűjteni a társaságot.

– Nnna! – dugta vissza a kardját a hüvelyébe a főtörzstábornok, amikor látta, hogy nagyjából kialakult valami rend a hadifoglyok között. – Hát akkor! – s a két másik tisztre nézett, némileg tanácsalanul. Kalapja hátulján megcsörrentek a kitüntetések, amelyek már nem fértek el a mellén. A két másik tiszt a főtörzstábornokra nézett:

– Igenis? – mondta az algrenadér.

– Parancs? – mondta az alkapitány.

– Igenis! Parancs! – ismételte gúnyosan a főtörzstábornok. – Micsoda dolog ez, hogy mindig tőlem várják a parancsot, nem tudnak maguktól kitalálni valamit? Eh! Így van ez, ha komolyra fordul a helyzet, az ember még a saját tisztjeire sem számíthat.

– A mozdonyvezető megszökött – mondta Vaxler Katalin, talán hogy bizonyítsa, őrá lehet számítani.

– Milyen mozdonyvezető? – kérdezte a főtörzstábornok csodálkozva.

– Hát ennek a vezetője – mutatott Vaxler Katalin a mozdonyra, amelyet azonban éppen eltakart egy ködgomolyag. – Ejnye, az előbb még volt ott egy mozdony, hiszen arról szálltunk le. Egy kőszáli kecske volt a mozdonyvezető, de már korábban kiugrott, és elszaladt. Ha sietnek, még utolérik.

- Mi scusi signor generale di stato maggiore, – protestò Szuromberek che, naturalmente, conosceva tutte le mostrine dei gradi militari, noi siamo civili disarmati e questo è un treno in servizio.

- Io non sono neanche un civile, per favore, – si lamentò con voce tombale Tivadar Apafi, – sono soltanto un grappolo di pomodori. Ecco, qui c'è questo povero pomodoro orfano, potete chiedere a lui e vi dirà che io sono soltanto il suo grappolo.

- Adesso questo non ha importanza! – esclamò il generale di stato maggiore. – Di questi tempi minacciosi non ha assolutamente importanza chi sia il civile e chi non lo sia. Scendere!

Szuromberek vide che non c'era niente da fare, fece un cenno agli altri, scese e aiutò tutti quanti a scendere. Poi provò a formare una specie di fila, ma, eccetto Tivadar Apafi, nessuno mostrò molta disponibilità a mettersi sull'attenti. Non facevano invece che lamentarsi e darsi un gran da fare disordinatamente, cercando di rimanere il più vicino possibile a lui, eccetto Géza Serilla, che velocemente fece alcune flessioni militari. Alla fine, anche se difficilmente, riuscì a radunare la compagnia in un piccolo mucchio dietro di sé.

- Bene! – disse il generale di stato maggiore riponendo la spada nel fodero, quando vide che, più o meno, si era creato ordine fra i prigionieri di guerra. – Allora! – e guardò gli altri due ufficiali un po' interdetto. Dietro al suo cappello tintinnavano tutte le medaglie e le onorificenze che ormai non trovavano più posto sul suo petto. Gli altri due ufficiali guardarono il generale di stato maggiore:

- Sì signore! – disse il vice granatiere.

- Comandi signore! – disse il vice capitano.

- Sì signore! Comandi signore! – ripeté sarcasticamente il generale di stato maggiore. – Che storia è questa di aspettare sempre da me gli ordini, non sapete inventare qualcosa da soli? Eh! Le cose vanno così, se la situazione diventa seria uno non può nemmeno contare sui propri ufficiali.

- Il conducente della locomotiva è scappato, – disse Catalina Vaxler forse per dimostrare che su di lei si poteva contare.

- Conducente di quale locomotiva? – chiese meravigliato il generale di stato maggiore.

- Mah... il conducente di quella, – disse Catalina Vaxler indicando la locomotiva che però, proprio in quel momento, era nascosta da un gomito di nebbia. – Perdiana! Prima là c'era una locomotiva, insomma siamo scesi proprio da lì. Il conducente della locomotiva era uno stambecco, ma è saltato fuori prima di noi ed è corso via. Se vi sbrigiate potete ancora raggiungerlo.

– Kőszáli kecske! Értem! – gúnyolódott a főörzstábornok. – És meg tudná mondani, milyen üzemanyaggal működött az a mozdony? Mert errefelé évek óta nem láttak szenet.

– Hát... virágszirommal – mondta bátortalanul Vaxler Katalin.

– Most nem az a lényeg – avatkozott bele a vitába Szuromberek. – Hanem hogy mi egyszerű civilek vagyunk.

– Civilek! – kiáltott fel a főörzstábornok. – Majd én megmondom, hogy micsodák maguk! Persze ezt is nekem kellett kitalálnom, jellemző! Na gondolkozzanak egy kicsit! – nézett a tisztjeire. – Civilruha. Nincs náluk fegyver. Állítólagos mozdony. Bizonyos kőszáli kecske. Virágszirom. Na? Virágszirom. Nem dereng?

– Hát talán... – töprengett az algrenadér.

– Esetleg... – töprengett az alkapitány.

– Kémek! – kiáltotta diadalmasan a főörzstábornok. – Rögtön sejtettem, ahogy megláttam őket!

– Nem vagyunk kémek! – tiltakozott Szuromberek. – Láthatja, hogy nincs nálunk fényképezőgép, és itt a közelben sincs laktanya vagy titkos repülőter, nem is lenne mit fényképezni.

– Nincs a közelben! Jó vicc, nincs a közelben, hahaha – nevetett fel színpadiasan a főörzstábornok, s tisztjei némi habozás után csatlakoztak hozzá. – Azt mi is nagyon jól tudjuk, hogy mi nincs a közelben. Az nem nagy kunszt, megmondani, hogy mi nincs a közelben. Hanem hogy megmondani, hogy ami távolabb van, az hol van, az már igen, az már ilyen titkos kémeknek való feladat, nem igaz? Alkapitány! Mutassa meg neki! – szólt oda az egyik tisztnek, s fejével a foglyok felé intett.

Az alkapitány elővett a táskájából egy foszlott térképet, Szuromberekhez lépett, és kihajtogatta előtte. – Nahát akkor, ha már ennyire nagyra van azzal a kémtudományával – folytatta a főörzstábornok –, akkor mutassa meg, hol van a táborunk. Csak egyszerűen kíváncsiak lennénk rá. De úgy vigyázzon, hogy a fejükkel játszanak mind egy szálíg!

Szuromberek kézbe vette a térképet, és alaposan megnézte, majd, miután látta, hogy nincs rajta semmi olyan jel, ami táborra utalna, sátor vagy valami, odamutatta Vaxler Katalinnak, aki nagyon nyújtogatta a nyakát.

– Ja, nem, semmi – visszakozott Vaxler Katalin –, láttam én már térképet, nekem nem kell azt megmutatni, de esetleg itt a többiek közt vannak olyanok,

- Uno stambecco! Capisco! – rispose sarcastico il generale di stato maggiore. – E mi saprebbe dire con che tipo di combustibile funzionava questa locomotiva? Perché sa da queste parti non si vede carbone da parecchi anni.

- Beh... con petali di fiore, – disse timidamente Catalina Vaxler.

- Adesso non è questa la cosa più importante, – esclamò Szuromberek inserendosi nella discussione, – bensì il fatto che noi siamo semplici civili.

- Civili! – esclamò il generale di stato maggiore. – Ve lo dico io cosa siete voi! Certo, anche a questo sono dovuto arrivare io da solo, è tipico! Dunque riflettete per un attimo! – disse rivolgendosi ai suoi ufficiali. – Abiti civili. Non hanno armi. Una presunta locomotiva. Un certo stambecco. Petali di fiore. Allora? Non capite?

- Beh forse... - disse arzigogolando il vice granatiere.

- In caso... - disse arzigogolando il vice capitano.

- Spie! – esclamò trionfante il generale di stato maggiore. – L’ho capito subito dal primo momento che li ho visti!

- Non siamo spie! – protestò Szuromberek. – Come può vedere non abbiamo nessuna macchina fotografica, inoltre non ci sono né caserme né aeroporti segreti nelle vicinanze, non ci sarebbe neanche niente da fotografare.

- Non sono nelle vicinanze! Bella battuta, non sono nelle vicinanze, ahahah – il generale di stato maggiore scoppiò in una gran risata teatrale a cui, dopo un po’ di esitazione, si unirono anche i suoi ufficiali. – Lo sappiamo bene anche noi cosa non c’è nelle vicinanze. Per dire cosa non c’è nelle vicinanze non ci vuole una grande arte, bensì ci vuole per riferire quello che c’è più lontano e dove si trova, questo sì che è un compito da spie segrete, non è vero? Vice capitano! Gliela mostri! – disse ad uno degli ufficiali accennando con la testa verso i prigionieri.

Il vice capitano tirò fuori dalla borsa una cartina tutta accartocciata, fece un passo verso Szuromberek e la dispiegò davanti a lui. - Bene, allora, se è già tanto esperto di spionaggio, – proseguì il generale di stato maggiore, allora mi mostri dov’è il nostro accampamento. Così, tanto per fare... saremmo molto curiosi di saperlo. **Ma faccia attenzione, è in ballo la testa di tutti voi, senza esclusione!

Szuromberek prese in mano la cartina e guardò attentamente, poi, dopo aver visto che non c’era nessun tipo di segnale che potesse indicare la presenza di un accampamento, come per esempio una tenda o qualcosa del genere, la mostrò a Catalina Vaxler che già stava allungando il collo.

- Ah, no, niente, - disse Catalina Vaxler ritirando indietro il collo, ho già visto delle cartine, non c’è bisogno di mostrarmela, ma forse qui fra gli altri ce ne

akik még nem láttak – s próbált mindjárt helyet adni másoknak, akik viszont a maguk részéről nem nagyon akarták megtudni, mi is az a térkép.

– Hát esetleg... – mondta bizonytalanul Szuromberek, és egy elegáns kézmozdulattal nagyjából az egész térképre rámutatott. – Tulajdonképpen milyen táborról van szó?

– Hogyhogya milyen? – méltatlankodott a főtörzstábornok. – Nem látja itt a váll-lapunkon az aranyozott egyest?

Na látja! Akkor azt is egyből kitalálhatta, hogy én vagyok Lapuneon főtörzstábornok, az Egyes hadsereg legendás főparancsnoka. Ebből következően a saját táborunkba indultunk éppen, naná, majd a kettesek táborába, még csak az kéne! Főbe is lőnének minket azonnal, azt meghiszem! De magukkal együtt ám, ha nem mutatják meg nekünk az utat, amelyet ezek az én drágalátos tisztjeim méltóztattak eltéveszteni.

– Értem, tehát az Egyes hadsereg. Hááát, nézzük csak... – nézett megint a térképre Szuromberek, remélve, hogy van rajta valami olyasmi, ami akár egyes is lehetne, kis jóakarattal.

– Ugyanis a terepet most már felderítettük az általános és végső támadáshoz – magyarázta a főtörzstábornok –, és minden eddiginél zseniálisabb haditervet eszeltem ki, hát ugye én egyedül, mert nézze meg, milyen tisztekkel vagyok körülveve. Kenyérgalacsin! Ezt bírták kitalálni, hogy kenyérgalacsin! Naná, hogy felcsipegették őket a madarak, de majd meglátják, hogy olyan hadbírótság lesz ennek a vége, mint a pinty! Ha nekem eszembe nem jut, hogy hadifoglyot vagy kémet kell ejtenünk, akkor ki tudja, meddig bolyonganánk még itt ezen az elátkozott vidéken. Azért mondom, hogy sürgősen szíveskedjék megmutatni nekünk az utat, mert most már meg kell indítanunk a támadást.

– Na igen, igen – mondta Szuromberek, és újra szemügyre vette a térképet. – Gondolom, egy erdőben ütöttek tábor, hogy rejtve legyenek az ellenség szeme elől.

– Álcázás! Mindig mondom a tisztjeimnek, hogy háborúban a legfontosabb dolog az álcázás. Csak az én tisztjeim nem voltak hajlandók találni egy vacak kis erdőt az egész környéken. Algrenadér! Mi volt a parancs? Keressenek erdőt vagy ne keressenek erdőt?

– F'törzstáb'nok úrnak jelentem, az volt, hogy keressünk!

– Találtak?

– F'törzstáb'nok'nak jelentem, nem találtunk!

sono alcuni che non ne hanno mai viste, – e provò subito a far posto per gli altri che, invece, da parte loro, non volevano poi così tanto sapere cosa fosse quella cartina.

- Beh forse... - disse insicuro Szuromberek e con un movimento elegante della mano fece vedere a grandi linee tutta la cartina. – Ma in fondo di che tipo di accampamento si tratta?

- Come sarebbe a dire di che tipo? – si indignò il generale di stato maggiore. – Non vede qui sulle nostre spalle e sulle nostre maniche il numero uno dorato? **Ora è chiaro, no?! E avrà anche indovinato che sono io il generale di stato maggiore Lapuneon, il leggendario comandante supremo dell'esercito Numero Uno?! E che, quindi, ci stavamo giusto mettendo in marcia per il nostro accampamento... ma quale accampamento numero due! manco per idea! Ci sparerebbero subito, lo credo bene! Ma vi toccherebbe anche a voi... non potete non sbrigarvi a farci ritrovare la strada che questi miei sciagurati ufficiali si sono persi.**

- Capisco, dunque l'esercito Numero Uno. Allora... guardiamo un po'... - Szuromberek mise di nuovo gli occhi sulla cartina sperando di trovarvi qualcosa di simile a un numero uno, con un po' di buona volontà...

- Abbiamo già perlustrato il terreno per l'attacco generale e finale, – spiegò il generale di stato maggiore, – e ho escogitato il piano di guerra più geniale di tutti quelli architettati in precedenza, certo, io da solo, infatti guardi qua di quali onorificenze sono stato insignito. Pallottola di mollica! Sono stati capaci di inventare una pallottola di mollica! Mah, che se le becchino gli uccelli, poi però si accorgeranno che la fine sarà la corte marziale, come niente fosse! Se non mi fosse venuto in mente di catturare prigionieri di guerra o spie, chi sa fin quando saremmo andati sbandati per queste campagne maledette. Perciò dico, mi faccia urgentemente il piacere di mostrarci la strada, perché adesso dobbiamo subito sferrare l'attacco.

- Sì, sì, – disse Szuromberek e ricominciò di nuovo ad esaminare la cartina. – Penso che abbiano tirato su un accampamento nel bosco in modo da essere nascosti agli occhi del nemico.

- Mimetizzati! Lo dico sempre io ai miei ufficiali che nella guerra la cosa più importante è sapersi mimetizzare. Solo che i miei ufficiali non sono stati capaci di trovare un piccolo miserabile bosco in tutti i dintorni. Vice granatiere! Qual era l'ordine? Cercare un bosco o non cercare un bosco?

- Sì'ór g'neral a rapporto, cercare!

- L'avete trovato?

- Sì'ór g'neral a rapporto, non l'abbiamo trovato!

– Mi elé állítom magukat?
 – F'törzstáb'nak jelentem, hadbírótság elé!
 – Aha. Akkor nyilván egy dombon telepedtek le, ahonnan jól lehet látni az ellenség mozgását – próbált segíteni Szuromberek.

– Na ez meg a másik legfontosabb dolog, állandóan szemmel tartani az ellenséget. Minden egyszerű közkatona tudja, hogy ha nincs erdő, akkor dombon kell felállítani a tábort, nem igaz, alkapitány?
 – F'törzstáb'nak jelentem, dombot se találtunk!
 – Mit találtak?
 – F'törzstáb'nak jelentem, kidőlt-bedőlt kemencét!
 – Mi elé?
 – F'törzstáb'nak jelentem, hadbírótság elé!
 – Úgy van! Gyorsan legyőzzük a ketteseket, és maguk azonnal mennek a rögtönítelő hadbírótság elé! Egy kidőlt-bedőlt kemencénél táborozunk, kérem, mind az összes katonámmal, tűzéséggel, műlovassággal!
 – Kemence? – mondta Szuromberek, és úgy tett, mintha tüzetesen tanulmányozná a térképet, pedig már megvolt az ötlete. – Talán az lenne a legjobb, ha elküldenénk valakit, hogy derítse fel a tábort. Te Géza! – szólt oda Serilla Gézának. – Nincs kedved futni egy kicsit? Kidőlt-bedőlt kemencét kell keresni. Annál van egy haditábor. Odamész, monddod a jelszót. Mi is a jelszó?
 – fordult a főtörzstábornokhoz.

– Kemence – válaszolta kelletlenül a főtörzstábornok.
 – Tehát kemence. Nem felejtet el?
 – Jelentem nem, kemence – mondta katonásan Serilla Géza.
 – Helyes. Megmondod a jelszót, aztán visszajössz. Csak jegyezd meg az utat, hogy aztán el tudd magyarázni a tiszt uraknak. Világos?
 – Jelentem, világos – visszhangozta Serilla Géza, és már futott is volna.

– Várjon! – kiáltott rá a főtörzstábornok. – Ha már ott jár, keresse meg, legyen szíves, a hátizsákomat. Tábornoki hátizsák, meg fogja ismerni, ugyanilyen vállapok vannak rajta. Vegye ki belőle a vajasszendvicsemet, és hozza el, mert már nagyon éhes vagyok. És ha jön visszafelé és talál esetleg egy nyitva tartó élelmiszerboltot, akkor rekviráljon egy kólát, mert szomjas is vagyok. Várjon! Inkább hármat rekviráljon, mert nagyon szomjas vagyok! És ha van téliszalámi, azt is hozzon húsz dekát! Ha nincs, akkor húskonzerv is jó lesz. Vagdalthús vagy májkrém. De nehogy nekem marhamájkrémet hozzon, mert

– Davanti a cosa vi mando?
 – Si'ór g'neral a rapporto, davanti alla corte marziale!
 – Aha. Vuol dire che si sono insediati allo scoperto, su un'altura da dove possono vedere bene gli spostamenti del nemico, – provò a collaborare Szuromberek.
 – Ecco dunque un'altra cosa importante, tenere d'occhio continuamente il nemico. Tutti i soldati semplici sanno che in assenza di un bosco bisogna posizionare l'accampamento su un'altura, non è così vice capitano?
 – Si'ór g'neral a rapporto, non abbiamo trovato nemmeno un'altura.
 – Che cosa avete trovato?
 – Si'ór g'neral a rapporto, una fornace mezza rovinata!
 – Davanti a cosa?
 – Si'ór g'neral a rapporto, davanti alla corte marziale!
 – **Proprio così! Sconfiggiamo velocemente i numeri due e voi andate subito davanti alla corte marziale! Accampamento presso una fornace mezza rovinata! Con tutti i miei soldati, l'artiglieria, la cavalleria!**
 – Una fornace? – disse Szuromberek e, mentre faceva come se stesse studiando minuziosamente la cartina, già aveva in mente un'idea. – Forse la cosa migliore sarebbe di inviare qualcuno a perlustrare l'accampamento. Tu Géza! – si rivolse a Géza Serilla. – Non hai voglia di correre un po'? Devi cercare una fornace mezza rovinata. Là c'è un accampamento militare. Ci vai e pronuncia la parola d'ordine. Qual è la parola d'ordine? – chiese rivolgendosi al generale di stato maggiore.
 – Fornace, – rispose di mala voglia il generale di stato maggiore.
 – Dunque fornace. Non te lo dimenticherai?
 – A rapporto, no, fornace, – rispose come un militare Géza Serilla.
 – Bene. Pronunci la parola d'ordine, poi ritorni qua. Soltanto cerca di memorizzare la strada così da poterla indicare ai signori ufficiali. Tutto chiaro?
 – A rapporto, tutto chiaro – riecheggiò Géza Serilla e già era pronto a partire quando...
 – Aspetti! – gli ingiunse il generale di stato maggiore. – Visto che ormai ci va, cerchi, per favore, il mio zaino. Uno zaino da campeggio, lo riconoscerà, ha le stesse spalline che abbiamo noi. Ne tiri fuori il panino al burro e lo porti qui, perché a questo punto ho una gran fame. E se, tornando indietro, trova per caso un negozio di alimentari aperto, requisisca una cola, perché ho anche sete. Aspetti! Anzi ne requisisca tre, perché ho molta sete! E se hanno il salame, porti due etti anche di quello! Se non c'è, andrà bene anche della carne in scatola. Carne macinata o pâté di fegato. Ma non mi porti pâté di fegato di

azt nem szeretem!

– Igenis – tisztelgett Serilla Géza, és elfutott.

– Siessen, aranyoskám, mert... – kiáltott utána Káposztáné, de jobbnak látta, ha nem magyarázza el neki a dolgot, és Serilla Géza különben is már messze járt. Helyette inkább a tiszteket tájékoztatta: – ...mert nagyon gyorsan tud futni a Géza, majd meglátják. Hacsak szokása szerint nem tesz egy kis kitérőt.

– Hadbírószág – mondta tömören a főtörzstábornok, amivel sikerült belefojtania a maradék szót Káposztánéba.

– Ööö... és mondja csak, főtörzstábornok úr – terelte másra a szót Szuromberek –, hogyan is van az a zseniális haditerv?

– Háhá! Azt meghiszem! Szeretné tudni, mi? Hogy aztán szaladjon a kettesekhez, és beárulja! Csakhogy én résen vagyok ám, de mennyire! Majd bolond lennék kitergetni a kártyáimat! Csak annyit mondok, hogy vakondok. Többet nem mondok, hiába is próbál lépne csalni. Vakondok.

– Vakondok?

– Igen, vakondok. „Vakondok-hadművelet”. Ezt a nevet adtam a tervnek. Maga a terv természetesen titkos, de a nevét nyugodtan elárulhatom, mert abból még a legmerészebb fantáziájú kém sem tudja kitalálni, hogy alagútásáról van szó.

– Alagútásáról? Úgy érti, alagútát ásni az ellenséghez?

– De még mennyire! Nem találta volna ki, mi? Azt meghiszem! Na figyeljen! Felderítettük, hogy a kettesek hol táboroznak. Mármost. A mi táborunkból ásunk egy alagútát az ő táboruk alá. Az alagúton át észrevétlenül behatolunk közéjük, és egy titkos jelre támadást színlelünk saját magunk ellen. Támadáás! – kiáltotta a főtörzstábornok, alig palástolható riadalmat keltve a körülötte állókban. – Erre ők azt hiszik, hogy ők támadnak ellenünk, és kirohannak a táborukból, amelyet mi szépen elfoglalunk. Na? Hogy tetszik? Hát nem zseniális?

– De igen, feltétlenül. Csak nem értem, hogy mire jó az egész.

– Hogyhogy mire? Hát maga a győzelem. Hosszú évek óta harcolunk egymással, és még sose győzött egyikünk se, minden csata döntetlen lett. Most itt az alkalom. Meg aztán elfoglaljuk a táborukat. Ágyukat, löszert, szalámikészletet, mindent. Zseniális!

vitello perché non mi piace!

- Sì signore, – si congedò Géza Serilla e corse via.

- Faccia in fretta, mio caro, perché... - gli urlò dietro la signora Cavolo, ma ritenne più opportuno non spiegargli la cosa e comunque Géza Serilla era ormai lontano. Piuttosto preferì informare gli ufficiali: - ...perché Géza può correre molto velocemente, vedrete. A meno che, come sua abitudine, non faccia qualche deviazione.

- Corte marziale, – disse stringato il generale di stato maggiore, riuscendo a far tacere la signora Cavolo.

- Hmm... e dica un po', signor generale di stato maggiore, – disse Szuromberek cambiando discorso – e com'è questo piano di guerra geniale?

- Ahah! Ci credo! Le piacerebbe saperlo, eh? E poi correre dai numeri due a fare la spia! Solo che io sto all'erta e come se sto all'erta! Sarei pazzo a scoprire le mie carte! Le dico soltanto talpa. Di più non dico, è inutile che cerchi di trarmi in inganno. Talpa.

- Talpa?

- Sì, talpa. “Missione-Talpa”, è questo il nome che ho dato al piano. Naturalmente per lei il progetto è segreto, ma il nome glielo posso rivelare tranquillamente, perché da questo neanche la spia dalla fantasia più audace arriverebbe mai a indovinare che si tratta di una galleria sotterranea.

- Una galleria sotterranea? Intende dire che scaverete una galleria fino al nemico?

- Eccome se la scaveremo! Non l'avrebbe mai indovinato, vero? Lo credo bene! Faccia attenzione! Abbiamo scoperto dove sono accampati i numeri due. Ora, dal nostro accampamento scaviamo una galleria sotterranea sotto il loro accampamento. Attraverso la galleria sotterranea, senza farsi vedere, ci introduciamo fra loro e a un segnale segreto simuliamo un attacco contro noi stessi. Attaaaaacco! – gridò il generale di stato maggiore risvegliando una sensazione di panico appena percettibile fra coloro che stavano in piedi attorno a lui. – Al che crederanno di essere loro ad attaccare noi e si precipiteranno fuori dal loro accampamento, che noi allora occuperemo. Dunque? Che cosa ne pensa? Non è geniale?

- Ma sì, senza dubbio. Soltanto non capisco a cosa porti tutto questo.

- Come a cosa? Alla vittoria. Da lunghi anni combattiamo gli uni contro gli altri e ancora nessuno di noi è riuscito a vincere, tutte le battaglie si sono risolte alla pari. Adesso si presenta l'occasione. E poi espugniamo il loro accampamento. I loro letti, le loro munizioni, il loro assortimento di salami, tutto quanto. Geniale!

- Aha... értem. Csak viszont... akkor ők is, nem? El tudják foglalni a maguk... De tulajdonképpen miért harcolnak egymással évek óta?
- Miért, miért! Ők a mi halálos ellenségeink. Nem igaz, algrenadér?
- F'törzstáb'nak jelentem, halálos.
- De miért? Hogyan kezdődött? – firtatta Szuromberek.
- Hogyan kezdődött, hogyan kezdődött! Ki emlékszik már arra? Egy hadgyakorlattal kezdődött, na!
- És?
- Mit és? Mi voltunk az Egyes hadsereg, ők a Kettes.
- És?
- És, és! Elfelejtették lefűjni a hadgyakorlatot. Mit tehattünk volna, harcoltunk tovább. Aztán rájöttünk, hogy ők tulajdonképpen az igaz ügy ellen harcolnak, és akkor engesztelhetetlen ellenségek lettünk. Mi akár az életünk árán is megvédjük az igaz ügyet, ők viszont minden eszközzel ellene törnek, cselvetéstől, árulástól és kémkedéstől sem visszariadva. De nem kétséges, kié lesz a végső győzelem! – kiáltotta szárnyaló hangon a főtörzstábornok.
- Hurrá! – kiáltotta megmámorosodva Vaxler Katalin. – Előre a végső győzelemig!
- Inkább megtörve, de nem meghajolva! – kiáltotta Apafi Tivadar.
- Úgy van! Le a kettesekkel! Éljenek az egyesek! – kiáltotta Eisenhuber Dávid.
- Éljenek a katonák! – kiáltották az Uborka-nővérek.
- Na de várjunk csak – mondta Szuromberek visszafogottan. – Végül is mi az az igaz ügy?
- Jaj, aranyoskám, hiszen megmondta a főtörzsök úr – magyarázta Káposztáné.
- Hát ami ellen a kettesek harcolnak.
- Le a kettesekkel! – kiáltotta megint Eisenhuber Dávid.
- Aki ilyet kérdez – mondta a főtörzstábornok –, az nem lehet más, csak ellenség. Aki velünk van, az nem kérdez ilyet, mert tudja.
- Na de lehet, hogy a kettesek is azt gondolják, hogy az igaz ügyért harcolnak – akadékoskodott Szuromberek.
- Nem harcolhatnak az igaz ügyért, hiszen akkor nem lennének az ellenségeink.
- És nem lehetne esetleg megbeszélni velük, hogy ők miért harcolnak? Nem lehetne fegyverszünetet kötni, s leülni velük a tárgyalóasztalhoz?
- Ah... capisco. Però così... anche loro, no? Anche loro saranno in grado di espugnare voi... ma... in realtà perché combattete l'uno contro l'altro da anni?
- Perché, perché! Loro sono i nostri nemici mortali. Non è vero vice granatiere?
- Sì'ór g'neral a rapporto, mortali.
- Ma perché? Com'è iniziato? – insisté Szuromberek.
- Com'è iniziato, com'è iniziato! E chi se lo ricorda? Cominciò con un'esercitazione militare, ecco!
- E?
- E cosa? Noi eravamo l'esercito Numero Uno, loro il Numero Due.
- E?
- E, e! Si sono dimenticati di far sospendere l'esercitazione militare. Cosa avremmo dovuto fare? Abbiamo continuato a combattere. Poi ci siamo resi conto che in effetti loro combattevano contro il vero motivo e quindi diventammo nemici acerrimi. Noi difendiamo il vero motivo anche a costo della nostra vita, loro invece lo attaccano con tutti i mezzi, senza escludere l'imboscata, il tradimento e lo spionaggio. Ma non ci sono dubbi su chi avrà la vittoria finale, – esclamò altisonante il generale di stato maggiore.
- Urrà! – esclamò inebriata Catalina Vaxler. – Avanti fino alla vittoria finale!
- Ci spezziamo, ma non ci pieghiamo! – esclamò Tivadar Apafi.
- Proprio così! Abbasso i numeri due! Viva i numeri uno! – gridò David Eisenhuber.
- Viva i soldati! – gridarono le sorelle Cetriolo.
- Fermi un attimo, – disse Szuromberek ritornando sul discorso. – Ma in fondo qual è il vero motivo?
- Oh, mio caro, l'ha già detto il signor generale di stato maggiore, – spiegò la signora Cavolo. - Insomma quello per cui combattono contro i numeri due.
- Abbasso i numeri due! – esclamò di nuovo David Eisenhuber.
- Chi fa delle domande di questo genere, – disse il generale di stato maggiore, non può essere altro che un nemico. Chi sta dalla nostra parte, non fa queste domande, perché lo sa.
- Sì, ma può darsi che anche i numeri due pensino di combattere per il vero motivo, – andò sottilizzando Szuromberek.
- Non può essere che lottino per il vero motivo, perché allora non sarebbero i nostri nemici.
- E non si potrebbe per caso parlare con loro e chiedere perché combattono? Non si potrebbe fare una tregua e sedersi tutti assieme al tavolo delle trattative?

– Az igaz ügy árulóival nem tárgyalunk!

– De hátha békés eszközökkel is meg lehetne őket győzni az igaz ügy izé.. igazságáról. Minek mindig harcolni? Hát nem jobb a békesség? Nem jobb, szépen, higgadtan, fehér asztal mellett megbeszélni a dolgokat, és a szavak erejével egyetértésre jutni? – mondta Szuromberek, és már-már azt hitte, hogy sikerült elgondolkodtatnia a főtörzstábornokot, amikor futva, lihegve megérkezett Serilla Géza.

– Gyorsan! – kiáltotta, amikor még oda sem ért hozzájuk. – Baj van! A kettesek a köd leple alatt megrohamozták a kemencét! Folyik az ádáz csata! Bármelyik pillanatban felülkerekedhetnek a kettesek!

– Aljas hitszegők! – kiáltotta a főtörzstábornok, és kirántotta a kardját. – Gyerünk! Egy percet sem késlekedhetünk! És mondja, fiam – szólt oda Serilla Gézának –, mi van a vajasszendvicsemmel és a kólámmal?

– Azok itt vannak – mutatta fel a nála levő bevásárlószatyrot Serilla Géza. – A vajasszendvicset sikerült kilopnom a hátizsákból, mert rám senki sem figyelt, annyira harcoltak. És visszafelé jövet tettem egy kis kerülőt a bolt felé, de a szalámi már elfogyott, csak konzerv volt.

– Szalámi vagy konzerv, mindegy, adja csak ide! Ezekben a vészterhes időkben nem érünk rá ilyen apróságokkal foglalkozni! Gyerünk, utánam! Illetve menjen előre, és mutassa az utat! Hajrá! – kiáltotta a főtörzstábornok, és – egyik kezében a szatyorral, a másikban a karddal – lendületes léptekkel elindult Serilla Géza után. A többiek követték. Aztán néhány lépés után megtorpantak, mert a főtörzstábornok megállt. – Várjon! – kiáltotta előre Serilla Gézának, visszadugta a kardját a hüvelybe, előkotorta a szatyorból a szendvicset, kibontotta a zsírpapírból, és beleharapott. Majd, mivel mindkét keze foglalt volt, a szendviccsel mutatott előre, és teli szájjal azt kiáltotta: – Gyerünk! Jön a felmentő sereg!

A kemence ostroma

A rugalmas támadás elsődleges harcászati jelentősége

Annak ellenére, hogy a főtörzstábornok útközben egyszer még kólát inni is megállt, egyszer pedig a kisdolgát elvégezni, hamar odaértek a kidölt-bedölt kemencéhez, amely körül valóban ádáz csata folyt, már jó ideje. A huszonnégy tagú Kettes hadsereg, amelynek egyenruhája csak abban különbözött az Egyesétől, hogy a vállon egy sárga szalag volt átkötve, teljesen körülzárta a kemencét, és hol mindent elsöprő rohamot indított, hol pedig, visszavonulván, heves krémkartácságyúzással próbálta feladásra kényszeríteni az

- Noi non trattiamo con i traditori!

- Ma forse si potrebbero convincere, con mezzi pacifici, del vero motivo... della cosa... della vostra verità! Perché bisogna sempre combattere? Non è meglio essere in pace? Non è meglio discutere la cosa tranquillamente, pacatamente, attorno a un tavolo bianco e giungere a un accordo con la forza delle parole? - disse Szuromberek e già credeva di essere riuscito a far riflettere il generale di stato maggiore, quando arrivò Géza Serilla di corsa, ansimante.

- Presto! – gridò prima ancora di essere arrivato. – C'è un problema! I numeri due, sotto una coltre di nebbia, hanno preso d'assalto la fornace! È in corso una battaglia spietata! I numeri due potrebbero avere la meglio in qualsiasi momento!

- Vili traditori! – gridò il generale di stato maggiore e sguainò la spada. – Andiamo! Non possiamo attendere neanche un minuto! E mi dica figliolo, – chiese rivolgendosi a Géza Serilla, – che ne è del mio panino al burro e della mia cola?

- Eccoli qua, – disse Géza Serilla mostrando il sacchetto della spesa che aveva in mano. – Il panino al burro sono riuscito a prenderlo di soppiatto dallo zaino perché erano così impegnati nella battaglia che nessuno si è accorto di me. E tornando indietro ho fatto una piccola deviazione verso il negozio, ma il salame era già finito, c'erano solo scatolette.

- Salame o scatolette fa lo stesso, dia qua! Di questi tempi minacciosi non c'è tempo per preoccuparsi di tali sciocchezze! Avanti, mi segua! O meglio vada avanti e mostri la strada! Avanti! – esclamò il generale di stato maggiore e, con la borsa della spesa in una mano e la spada nell'altra, si mise a passo svelto dietro a Géza Serilla. Gli altri li seguirono. Poi, dopo alcuni passi, si arrestarono di colpo perché il generale di stato maggiore si arrestò. – Aspetti! – gridò verso Géza Serilla, ripose la spada nel fodero, tirò fuori il panino dalla borsa della spesa, tolse la carta oleata che lo avvolgeva e gli diede un morso. Poi, siccome aveva entrambe le mani occupate, ordinò, col panino, di andare avanti e a bocca piena esclamò: - Avanti! Arriva l'esercito della salvezza!

L'assedio della fornace

L'importanza tattica dell'attacco elastico (riassunto)

Szuromberek e l'esercito del generale di stato maggiore arrivano alla fornace mezza rovinata dove si trova l'esercito Numero Due. L'esercito Numero Uno

egyeseket, akik erre a nagy találati pontosságú buborékvetőkkel válaszoltak. Mindkét oldal katonái sűrűn tüsszögték, köpködtek, törölgették az arcukat, s dühödten fenyegetőztek: „Na megálljatok! Ha ti így, mi is úgy! Meglátjátok!” A kettesek csiklandófestéket löttek ki slagpuskákból. Az egyesek nevetve áthajítottak egy viszketőporbombát. A kettesek vakarózva fül- és orrcibáló majmokat eresztettek az egyesekre. Az egyesek, kezükkel hadonászva, lábcipkedő papagájokat kergettek át a kettesekhez. A kettesek vadul rugdaldóva átrugdaltak egy bűzlabdát. Az egyesek fintorogva átdobtak egy könnyfacsaró hűsospizzát. A kettesek ekkor sírva rohamra indultak, közelharc alakult ki, csattogtak a kardok, kongtak a pajzsok. A kettes huszados szíven szúrta az egyes tizedest, de erre az egyes tizedes is hasba szúrta a kettes huszadost, sőt még el is gáncsolta, úgyhogy az csak nagy nehezen tudott elmenekülni egy darabig, de a kettesek parancsnoka, a főstábgenerális, aki egy összecsukható harcászati hokedliről irányította a támadást, visszazavarta. A kettesek zászlósa már-már feljutott a kemence tetejére, az egyesek zászlósa azonban önfeláldozóan a mellé álló egyes harmados kezébe nyomta a zászlót, és a harmadost az ellenfélre lökte, minek következtében azok ketten lezuhantak a kemencéről, és így az nem lett elfoglalva, de már jött is elszántan a következő kettes zászlós, ezért az egyes zászlós a távolba mutatott, és cselből elkialtotta magát: „Hü, micsoda autó! Apám!”. Persze mindenki arra nézett, és mire megállapították, hogy csak egy közönséges Farburk megy ott el töfögve, arra az egyes zászlós kirántotta a a kettes zászlós kezéből a zászlót, és eldobta, és amaz mászhatott le érte.

Ekkor ért oda a felmentő sereg. A főtörzstábornok, amint áttekintette a helyzetet, habozás nélkül utasította az algrenadért, hogy kerüljön balfelől, az alkaptányt, hogy támadjon jobb felől, ő maga pedig egyenesen a kemencéhez rohant, ahol késedelem nélkül megkereste a hátizsákjában a saját összecsukható harcászati hokedliját, hogy arról irányíthassa a felmentő hadműveletet.

– Ellentámadás! Rohamra! – kiáltotta, miután némi ügyel-bajjal felmászott a hokedlira, szavainak azonban nem volt sok foganatja, mert a katonái az ellenséggel voltak elfoglalva. Az egyik katona meg is jegyezte két kardcsapás között:

– De főtörzstáb'nok úr, láthatja, hogy mennyire szorongatnak bennünket, most aztán tényleg nem tudunk támadni.

– Ne feleseljete! – kiabált rá dühösen a főtörzstábornok. – Nem hallottatok még a rugalmas támadásról?

Kicsit hátra, aztán megkerülni őket, és előre! Hajrá!

– Mindig ezt mondja a főtörzstáb'nok úr, de ha hátralépünk, ezek mindig követnek bennünket, és nem hagyják, hogy eltámadjunk mellettük – panaszkodott egy másik katona, akit a következő pillanatban aztán leterített egy kettes harmincados.

– Jaj, hát ezek tényleg ölik egymást! – kiáltotta rémülten Káposztáné, aki Szuromberekkel és a többiekkel együtt tisztas távolságból, tanácstalanul figyelte az eseményeket. – Csinálni kellene valamit, amíg halomra nem mészárolják egymást. Nézd, ott az egyik éppen a másiknak a fülét szagattja pogácsaszagattóval! Mi lesz ebből?

– Maga mindenbe bele akar avatkozni, Káposztáné – nézett Vaxler Katalin rosszállóan Káposztánéra. – Nem tudja megállni, hogy ne szóljon bele mások magánügyeibe. Nincs igazam? – nézett aztán magabiztosan Szuromberekre.

– Hát, nem is tudom – mondta Szuromberek elgondolkodva, miközben a főtörzstábornok továbbra is rohamra bízta kétségbeesetten védekező katonáit. – Talán mégis csinálni kellene valamit, mert nem lesz ennek jó vége.

– Ezt mondom én is – mondta rugalmasan Vaxler Katalin. – Nem sápitozni kell itten, hanem cselekedni. Én például – kezdte kapkodni a fejét – másnak a helyében odamennék, és kirántanám a kettesek parancsnoka alól a hokedlit.

– Benő, te nem mész sehová – szólt rá a férjére Káposztáné, talán feleslegesen, mert Káposzta Benő éppen Eisenhuber Dávid mögött próbált meghúzódni.

– Hadbíroság! Mindenki hadbíroság elé kerül! – kiáltozta a főtörzstábornok. – Algrenadér! Vezesse támadásra a katonákat! Alkaptány! Jelentést kérek! Hogyan állunk?

Ekkor az algrenadér valóban el is kiáltotta magát, hogy „támadás!”, és meg is indult elszánt léptekkel, előreszegezett karddal a főstábgenerális felé, de amikor látta, hogy senki sem követi, visszafordult, és a nyomatak kedvéért külön-külön odament az egyes hadsereg még talpon levő katonáihoz, és mindegyiknek személyre szabottan parancsolt támadást, elmagyarázva, hogy most nem az éppen őket csépelő ellenséggel

sferra l'attacco con scarsi risultati. Il generale ordina un attacco elastico, ovvero ordina di arretrare prima e di procedere in avanti dopo, ma anche questa tattica non sembra funzionare. Szuromberek ad un certo punto si interpone fra i soldati dei due eserciti e grida loro di far finire la guerra. Il principe propone un motivo vero per lottare, ovvero quello di liberare la principessa Petalino, i due giganti e la corona della dinorana dalle grinfie del malefico Re Folletto.

kell törődni, hanem – amint egy kis lélegzetvételhez jutnak, mert azt elismeri, hogy a következő csapást még ki kell védeni, de most már tényleg ez legyen az utolsó – szóval akkor rögtön támadni kell. Az alkaptány ezalatt odafutott a főtörzstábornokhoz, és jelentette neki, hogy a helyzet súlyos, de nem teljesen reménytelen, majd hasra vetette magát, mert épp akkor repült arra egy eltévedt hajdinagránát.

– Szerintem várjunk még, hátha maguktól is abbahagyják – javasolta Eisenhuber Dávid. – Mert lehet, hogy ha beleavatkozunk, akkor megharagszanak ránk.

– Hát nem ezt mondtam az előbb? – helyeselt Vaxler Katalin. – Szerintem is várjunk, örökké mégse verekedhetnek, egyszer csak megúnják.

– De talán mégis szólni kellene nekik – töprengett hangosan Szuromberek. – Nem nézhetjük végig, ahogy egymás vérént ontják.

– Na ez az – helyeselt továbbra is Vaxler Katalin –, de ki szóljon nekik? Rám ugye nem hallgatnának, meg el is ment a hangom ebben a nagy rohanásban. Khhh! Khhh! A futástól mindig kifulladás. De például ha valaki egy gyerekkel menne oda, azt biztosan nem bántanák.

– Ugyan, ezeknek semmi se szent – jelentette ki Apafi Tivadar, aki rögtön megértette, hogy róla van szó, annál is inkább, mert Vaxler Katalin többször is ránézett. – Ezek még erre a szegény, szerencsétlen árvára is ráemelnék a kezüket. Nem, inkább olyannak kellene közbeavatkoznia, akinek már eleve tekintélye van, születésénél fogva, hogy úgy mondjam. Meg van neki diplomáciai érzéke is, mert az is kell az ilyesmihez. Én, ugye, ami a szívemen, az a számon, én már csak ilyen vagyok, nem értek a csűrés-csavaráshoz. Inkább megtörni, de nem meghajolni, ez az én jelszavam, adj bele, nem apád, nem anyád, izé... úgy értem, ha nem lenne itt ez a szegény, szerencsétlen árva, akkor más lenne a helyzet.

– Hát akkor mégis neked kellene csinálnod valamit, Szuromberek, aranyoskám – mondta Káposztáné. – Hiszen te királyfi vagy, születéstől fogva, ki másra hallgatnának, ha nem egy királyfira?

– Hát jó, megpróbálom – mondta Szuromberek. Lépett egyet-kettőt a harcolók felé, integetni kezdett, hogy felhívja magára a figyelmet, és azt kiáltotta: – Állj, állj! Elnézést! Tűzszünet! Bocsánat a zavarásért, de egy kis tűzszünetet kérek! Mindjárt megmagyarázom!

Csodák csodája, abban a pillanatban abbamaradt a harc, a katonák döbbenet Szuromberekre néztek, még a kardjukat is elfelejtették leeresztetni.

– Hát ez... hát ez meg ki? Hogy kerülnek ezek ide? – hápogta a kettes főstábgenerális, és az egyes főtörzstábornokra nézett.

– Valami civilek – mondta a főtörzstábornok. – Azt mondják magukról, hogy kémek, de még a térképet se ismerik. Nem kell törődni velük. Támadás!

A főtörzstábornok kiáltására előbb az egyesek tértek magukhoz, és ezúttal sikerült eltámadniuk a kettesek mellett. Megrohanták az ellenséges ágyúkat és készleteket, és kezdték őket felborogatni, de ekkor a főstábgenerális hátraarcot csinált a hokedlin, és most már a saját hadállásai ellen vezényelte a katonáit, akik a pusztítást látván még elszántabban vetették magukat a küzdelembe.

– Állj, állj! – próbálkozott ismét Szuromberek. – Félreértés, mi nem vagyunk kémek! Éppen ellenkezőleg, izé! Várjunk csak! Tudok egy igaz ügyet! Egy valóságos, létező igaz ügyet! Tűzszünet!

– Hagyjon minket békén! – kiáltott rá a főstábgenerális. – Van nekünk igazi ügyünk, nem kell nekünk ötleteket adni. Gyerünk, üssed, vágjad, ne sajnáld!

– Gyerünk, kiszórni mindent! – kiabálta a főtörzstábornok a hokedlijéről. – Majd adok én nektek zacskós levest! Ki a földre az összeset! Szalámiakat begyűjteni!

– De ez tényleg igazi igaz ügy – magyarázta Szuromberek. – Sziromka Mária királykisasszony. Ki kell szabadítani, mert elrabolták.

– Sziromka? Királykisasszony? – kérdezte a főstábgenerális.

– Kiszabadítani? Elrabolták? – kérdezte a főtörzstábornok.

– Állj! Harcot szüntess! – adta ki a parancsot a főstábgenerális.

– Állj! Tűzszünet! – kiáltotta a főtörzstábornok. – Hát miért nem ezzel kezdte – mondta szemrehányóan Szurombereknek. – Ha világszép királykisasszonyról van szó, akkor más a helyzet, félre lehet tenni egy kicsit az igaz ügyet, és átmenetileg kiszabadítjuk közös erővel.

– Rádásul nemcsak őt rabolták el, hanem két óriást is, meg a békadínó koronáját – mondta Szuromberek.

– Nem probléma – jelentette ki a főstábgenerális. – Két ilyen erős hadsereggel gyerekjáték. Más nincs?

– Kincsek vagy élelmiszer? – tudakozódott a főtörzstábornok.

- Más egyelőre nincs – mondta Szuromberek. – De Sziromka Mária a legfontosabb, mert izé... szomszédi viszonyban vagyunk.
- Értjük – mondta fölényesen a főstábgenerális.
- Világos – mondta még fölényesebben a főtörzstábornok. – És mit is mondott, ki rabolta el?
- Hát ki más? A lidérckirály.
- A lidérckirály... – mondta egyszerre a két főparancsnok. – Ajjaj.

Fontos haditanácskozás a sátorban Alapos gyanú, szigorú büntetés

- Tudniillik... – kezdte a főtörzstábornok, és levágott egy vastag karikát a rúd szalámiból, amelyet a főstábgenerális ajándékozott neki, és egészben bekapta. Egy sátorban tanácskoztak hárman, miközben odakint a katonák a kidőlt-bedőlt kemencét próbálták kijavítani. Szuromberek kísérői közül Vaxler Katalin a sátor körül kapirgált, és igyekezett úgy kapkodni a fejét, hogy a füle minél közelebb legyen a sátorhoz. A többiek kissé távolabbról mustrálgatták a katonákat, akik a maguk részéről elsősorban az Uborka-lányoknak szenteltek feltűnő figyelmet. – Tudniillik mi valójában... nyam-nyam... – jutott szóhoz a főtörzstábornok rágás közben – a lidérckirály katonái vagyunk. Pontosabban... nyam-nyam...
 - Pontosabban szövetségei – vette át a szót türelmetlenül a főstábgenerális, akiről rögtön a bemutatkozáskor kiderült, hogy ő a híres Tollbucsin főstábgenerális. – Mert igazából egy híres katonanemzet fiai vagyunk...
 - Na ezt akartam mondani – ragadta magához a szót megint a főtörzstábornok, és egy újabb karikát tömött a szájába –, híres katonanemzet... nyam-nyam...
 - A palabárdok! – vágta ki a főstábgenerális. – Biztos hallott már rólunk.
 - Hogyne, hogyne – bólogatott Szuromberek. – Híres katonanemzet.
 - Ősidők óta más se csinálunk, csak harcolunk. Minden szomszédunkat megtámadtuk, és általában sikerült is elfoglalni az országukat. Csak aztán...
 - ...mindig ki kellett vonulni... nyam-nyam... finom ez a szalámi.
 - ...ki kellett vonulni, mert egy másik szomszéd következett sorra. Bizony, sok palabárd hős vére öntözte szomszédaink földjét.
 - Na még egyet. Így, ahogy mondja. Öntözte a vérük... nyam-nyam-nyam.
 - De gondolhatja, milyen mesterfokra emeltük a hadviselést. Álcázás. Megfigyelés. Meglepetésszerű elterelő hadművelet. Kőrkörs visszavonulás...
 - Nyam-nyam! Rugalmas támadás! Hukk!
 - Ne egyen olyan gyorsan, mert csuklik tőle – nézett rosszalóan a főstábgenerális a főtörzstábornokra.
 - Na még egy utolsót.
 - És a lidérckirály? – kérdezte Szuromberek.
 - Nyam, hát a lidérckirály... nyam-nyam...
 - ...mikor híret vette, hogy mi milyen híres katonanemzet vagyunk, üzent, hogy kössünk kölcsönös barátsági és támadási... vagy hogy hívják... szerződést, örökösét, és akkor...
 - Hukk!
 - Igyon már egy kis kólát! Kilenc korty!
 - Nem jó, a negyediknél mindig csuklani kell.
 - Akkor nyújtózkodjon!
 - Inkább eszem még egy falatot, hátha az használ.
 - ...szóval a királyunk, Tizedik Gyula meg visszaüzent, hogy jól van. És akkor a lidérckirály elküldte a nagykövetét, valami mókusfarkast, és megkötötték a kölcsönszerződést nagy ünnepség keretében, díszszemlével, díszlövéssekkel, ahogy kell. Röviddel utána üzent a lidérckirály...
 - Na látja, elmúlt. Hukk! A fenébe!
 - Egyen még! Üzent a lidérckirály, hogy meg akarják támadni az országát a sipircek. Hallott már róluk?
 - Hogyne, hogyne – bólogatott Szuromberek. – A sipircek.
 - Mert mi nem hallottunk róluk azelőtt. De nem volt mit tenni, ott volt ez szerződés... hogy is hívják?
 - Hukk... szerződés.
 - Na mindegy, jönni kellett, hogy megvédjük a lidérckirály országát a sipircek ellen. Idejöttünk nagy

Importante riunione di guerra nella tenda Sospetto fondato, punizione severa (riassunto)

Szuromberek ed i rispettivi generali dei due eserciti si riuniscono nella tenda. Gli altri restano fuori cercando di origliare, mentre i soldati dei due eserciti si mettono a lavoro per riparare la fornace in rovina. Nella tenda i due generali raccontano a Szuromberek di essere i discendenti di una grande e antica generazione di guerrieri, i palabardi. Il loro re, Giulio Decimo, anni prima aveva stretto un'alleanza con Re Folletto, in base alla quale i due regnanti si erano impegnati ad aiutarsi a vicenda in caso di attacco nemico. Re Folletto un giorno aveva chiamato in aiuto il loro esercito per difendersi dall'attacco degli spirici, ma il nemico non è mai arrivato. L'esercito dei palabardi ormai stanziatosi nel Paese dei Folletti in attesa degli spirici, vi era rimasto ed erano iniziate le guerriglie interne fra i soldati che avevano diviso l'esercito in due: la guerra reciproca, iniziata come pura esercitazione, era divenuto quindi il vero motivo della lotta.

Ad un certo punto la fornace, ormai riparata dai soldati, inizia a produrre del fumo colorato al quale succedono dei veri e propri fuochi d'artificio. Il muro delle fornace diventa fosforescente e si ode una voce maschile che presenta il famoso Carnevale dei Fiori, raccontato nei particolari dalla reporter Petunia Zöngeményi. Una voce di donna si interpone quindi a quella maschile e sul muro della fornace viene proiettata un'immagine che dovrebbe mostrare proprio il Carnevale dei Fiori. Ma, per un errore di collegamento, con grande sorpresa di Szuromberek e di tutto il suo seguito, appare all'improvviso il Castello di Melma, da una delle cui finestre è possibile vedere tre figure: Re Folletto, il lupo-scoiattolo e la principessa.

hadsereggel, de a sipircek csak nem akartak támadni. Üzentünk a lidérckirálynak, hogy mi lesz, de azt üzente vissza, hogy csak várjunk, biztos értesülései vannak róla, hogy rövidesen támadni fognak a sipircek.

– Átkozott sipircek, nyam-nyam, hukk!

– Ez így ment sokáig, egyre csak vártuk a támadást, a katonák lázongani kezdtek, tudja, hogy van ez a katonáknál, ha nem harcolhatnak, rögtön lázongani kezdenek, na meg az ellátás is akadozott, ezért kitaláltuk, hogy legyen hadgyakorlat, de olyan igazi, rekvirálással és fosztogatással, hogy ne unatkozzunk. Aztán addig gyakorlatoztunk, míg a végén igazi ellenségek lettünk.

– Igazi ellenség nélkül semmit se ér az egész. Nyam-nyam.

– Maga csak ne beszéljen, elárulta az igaz ügyet!

– Még hogy én! Inkább maga árulta el! Vigye innen a vacak szalámiját, csak csuklik tőle az ember!

– Már nem is csuklik.

– Jé, tényleg. Akkor is vigye innen!

– Jól van, jól van – mondta békítőleg Szuromberek. – Most nem ez a lényeg, hanem Sziromka Mária, meg az óriások, meg a békadinó koronája.

– Persze, persze, Sziromka Mária – mondta a főtörzstábornok, és ivott egy kortyot a kólájából. Aztán böffentett egy nagyot, kioldotta a derékszíját, s kényelembé helyezte magát a főtörzstábornoki váll-lapokkal és vállrojtokkal díszített párnáján.

A főstábgenerális megszorította a derékszíját, kihúzta magát, és megigazgatta a vállrojtjait. – Na igen. Hogyan is történt ez a dolog a királykisasszonnyal? – kérdezte.

– Úgy történt – kezdte Szuromberek –, hogy ma reggel sürgős ügyeket kellett közösen elintéznünk, amikor...

Eközben odakint nagy volt a sürgés-forgás. A katonák az egyik közeli mocsárból vödörben hordták a sarat a kemencéhez, ott kiöntötték, és egy „Különleges téglapor” feliratú zacskóból szórtak bele egy kis különleges téglaport, amelytől a sár pillanatok alatt kemény téglává formálódott, s akkor azt oda lehetett állítani a többi mellé, szép, szabályos sorban. Amikor elkészült egy szakasznyi téglá, akkor a katonák a dobóláncot alakították a kemence körül, és kézzel kézzel eldobálták őket a falazókatonához, egy főrajvezérhez, nem mintha rövidebb úton nem lehetett volna odaadni neki, de így legalább a többiek se unatkoztak. A főrajvezér egymásra állított néhány téglát, aztán bekente az oldalukat sárral, és úgy rakta melléjük az újabb oszlopot, de nem lehetett hibáztatni érte, mivel a palabárdok nem tanultak más szakmát, csak a katonaságot. Apafi Tivadar azonban nem azért volt ott, hogy ne adjon tanácsot:

– Nem azért mondom, de szerintem jobb lenne lapjával rakni a téglát.

De Vaxler Katalin sem azért volt ott, hogy ne szóljon rá Apafi Tivadarra:

– Tivadar, maga mindig mindent jobban akar tudni. Rakott már maga falat? Na látja. Ez a katona viszont már több háborút is végigharcolt már, nem igaz, drága vitéz úr?

– Hát, igaz, ami igaz – pödörte meg a bajszát a főrajvezér. – Egyszer például...

– Na ugye! – mondta Apafi Tivadarnak Vaxler Katalin, aztán visszafordult a főrajvezérhez: – Hát, hogy mi is mi mindenben mentünk keresztül, azt maga el se tudja képzelni! Elrabolják a királykisasszonyunkat! A saját királykisasszonyunkat, most képzelje el! Mókusfarkas! Mond az magának valamit? Azt meghiszem! Egyszer csak, mint derült égből a villámcsapás, de most ezt szó szerint értse, megjelenik a kertünkben, és el akarja vinni a mi Sziromka Máriánkat. Mi persze nem engedjük, húzzuk vissza foggal-körömmel, rúgjuk-karmoljuk a rusnya állatot, „engeded el! engeded el!”, kiáltozzuk, és verjük bele a fejét a gereblyébe, és már majdnem sikerül is elkergetnünk, amikor se szó, se beszéd, hirtelen felhővé változik, egy olyan nagy, ronda, varangyosbéka, vagy inkább varangyossárkány alakú felhővé, és mennydörgés, villámlás, tüzes méregesőt zúdít ránk, megbénulunk, és akkor kiragadja a kezünkéből Sziromka Máriát, és elviszi a sárhintóval a lidérckirálynak. Uram, teremtöm, most mit csináljunk? – nézett szét a köréje gyűlt, szájátva hallgató katonákon. – Hát, mondom a többieknek, akik még magukhoz sem tértek a rettentő ijedelemből, nincs más hátra, keresnünk kell valakit, aki eljön velünk kiszabadítani a királykisasszonyunkat. És akkor megtaláljuk ezt királyfit, és rábeszéljük, nem volt könnyű, gondolhatja, ígértem neki mindent, fele királyságot, királykisasszony kezét, de csak húzódozik, csak húzódozik, aztán végül mégiscsak rááll, és akkor elindulunk valami lufbalonnal, az meg majdnem lezuhan, kis híja, hogy oda nem vesztünk mindannyian, és akkor jön egy sárkány, nem elég, hogy bűzös lángot lehel ki a száján, de még mérgecsigolyákkal is megfenyeget minket halálosan, ha nem adjuk neki az összes kincsenket, úgyhogy nem volt mit tenni, nekiadtuk, pedig

megmondtam a királyfinak, vigyázzon rá, mert azzal majd útközben a vérszomjas martalócokat és az elbitangolt rablóhadakat kell megvesztegetni. Mert tudniillik – kapott észbe, amikor körülnézett, és látta, hogy már szinte az összes katona őt hallgatja – olyanok is vannak, legalábbis nekem úgy mondták, hogy akik csak rabolnak meg fosztogatnak, nem pedig ilyen katonásan még ráadásul a hibás kemencéket is megjavítják. Huhh! – kapkodott egy kicsit levegőért. – Még rá gondolni is rossz. De még nincs vége, mert akkor majdnem nekünk jött egy mozdony, és mire nagy nehezen felszálltunk rá, kiderült, hogy nem működik a fékje, és úgy indult el velünk a meredek lejtőn lefelé. Na, mondom, végünk, és már kezdtem megsiratni Sziromka Máriát, hogy akkor most ki fogja őt kiszabadítani, amikor végre megszökött a mozdonyvezető, és le tudtuk állítani a vészfékkel a mozdonyt, és nagy szerencsénkre talákoztunk azzal a három halálmegvető katonával, a törzsbibornokkal meg a két almicsodával.

A két almicsoda egyike, az algrenadér ekkor figyelte fel a gyülekezésre, közelebb jött, és ráordított a katonákra:

– Hát ez meg mi? Nőkkel beszélgetünk a parancs végrehajtása helyett? Szabotázs! Mindenki hadbírótság elé kerül!

– Én nem is... – védekezett volna a főrajvezér, de Vaxler Katalin nem hagyta:

– Semmi vész, főstráza úr, csak elmagyaráztuk ennek a szerencsétlen katonának, hogy hogyan kell falazni, de már megyünk is. Na akkor csak rakja, fiam, ahogy elmondtuk.

Az algrenadér újabb dühkitöréshez készülődött, amelyből előszörre megint csak az jutott eszébe, hogy hadbírótság, de ekkor a háta mögül felharsant Káposztáné visító fejhanga:

– Fogják meg! Fogják meg! Micsoda szemtelenség! Fogják meg! Láttam, hogy rákacsintott! Azonnal tartóztassák le!

Az algrenadér úgy megriadt, hogy csak elstogni tudta, „hadbírótság”, sarkon fordult, és odarohant Káposztánéhoz és a többi kertlakóhoz, akik egy kétségbeesett aldragonyost álltak körül.

– Én csak visszakacsintottam! – magyarázta rémülten az aldragonyos. – Ők kacsintottak rám először, mind a hárman!

– Mi? Hogyan? Kire? Kik? Ne beszéljen itt nekem összevissza, hanem jelentse, mi történt, mert úgyis hadbírótság elé küldöm magát is! – förmedt rá az aldragonyosra az algrenadér.

– A saját szememmel láttam, hogy rákacsintott erre a szerencsétlen lányra ez a szoknyapecér briganti! – rángatta elő Káposztáné Uborka Szilviát, hogy aztán rögtön vissza is nyomkodja maga mögé.

– Nahát ilyet! – kiáltotta Vaxler Katalin, akire, ahogy odaért, rögtön átragadt a felháborodás. – Egy nő már sehol sem lehet biztonságban!

– De én csak visszakacsintottam! – kötötte az ebet a karóhoz az aldragonyos. – Ők kacsintottak rám, még körül is néztem, hogy kire, de nem volt itt senki más.

– Ezek nem olyan lányok! – cáfolta meg Káposztáné. – Ezek nem kacsintanak rá senkire, mert ezek rendes nevelést kaptak, úgy ám!

– Úgy ám! – erősítette meg a szavait Eisenhuber Dávid. – A királykisasszony saját maga nevelte őket.

– Minden férfi egyforma! – nézett rá Vaxler Katalin tömören a kertkapura.

– Aldragonyos! – adta ki a parancsot az algrenadér. – Azonnal feleségül veszi valamelyik kisasszonyt! Nekem mindegy, melyiket, de két percen belül vezessen valakit a hadbírótság... akarom mondani az oltár elé!

– Na még csak az kellene! – tiltakozott Káposztáné. – Hát ezek még nincsenek is eladósorban! Gyerekek még ezek! Ilyen gyereklányokra vetett szemet ez a magából kivetkezett aszfaltbetyár!

– Disznóság! – öntött olajat a tüzre Vaxler Katalin. – Jelenteni kell a királyfinak! Meg az összes tábornoknak! Hadbírótság elé az ilyenekkel! Főbelövés!

– Várjunk még azzal a jelentéssel – mondta az algrenadér szelídebb hangon. – Most éppen fontos haditanácskozás van. Nem lehetne addig is elsimítani valahogy a dolgot?

– Elsimítani! – kiáltott fel Vaxler Katalin. – Hát hogyan lehetne elsimítani ezt az aljas büntényt, ami itt történt?

– És ha esetleg bocsánatot kérne? – szólalt meg Káposzta Benő. – Hiszen csak egy kacsintás volt.

– Benő, te ebbe ne szólj bele! – rivallt rá Káposztáné. – Azt mi sokkal jobban tudjuk, hogyan kell megvédeni egy ártatlan nő becsületét.

– Csak egy kacsintás! – mondta megvetően Vaxler Katalin. – Magának az se számítana, ha az egész

hadsereg ezeken a szerencsétlen kislányokon legeltetné a szemét!

– Na gyerünk innen, menjen mindenki a dolgára! – oszlatta szét az algrenadér a katonákat, akik persze most mind köréje gyűltek. – Gyerünk, sarat hozni, téglát csinálni, falazni, akinek meg nincs dolga, az fényesítse a téglákat! Úgy csillogjon-villogjon az a téglá, mint a csillag az égen! Maga meg, aldragonyos! Mondja csak! Hányat kacsintott?

– Csak egyet, kéremszépen. Nem is kacsintottam, éppen csak hunyorítottam.

– Hunyorított! – kiáltott fel Káposztáné méltatlankodó kacajjal. – Hát a fél arca összecsucskodott meg nyitódott neki, így, ni, és akkorát csattant a szeme, hogy Sziromkaországig elhallatszott! Ez neki hunyorítás! Direkt figyeltem, így csinálta, ni! – mutatta még egyszer, aztán még egyszer: – Így ni! Legyek saláta, ha ez hunyorítás!

– Jó, jó, inkább elhiszem, csak ne csinálja ezt – mondta az algrenadér. – Na akkor huszonöt fekvőtámasz, rendben van? Csak ne szóljanak a főtörzstábornok úrnak, mert nagyon hirtelen haragú, és esetleg másra is megharagszik.

– Huszonöt fekvőtámasz? Az magának büntetés ezért az égbekiáltó, hallatlan gáztettért? – kiáltotta Vaxler Katalin. – Ötven!

– Hetvenöt! – mondta Káposztáné.

– Száz! – mondta Vaxler Katalin. – Vagy inkább százötven! – helyesbített gyorsan, mielőtt Káposztáné újabb számot mondhatott volna.

– Legyen kétszáz! – mondta nagyvonalúan az algrenadér. – Aldragonyos! Hallotta! Kétszáz fekvőtámasz! Most rögtön! Utána három nap konyhaszolgálat! Egyfolytában! És ha még egyszer akár csak pislantani mer, hadbírótság! Értettem?

– Igenis! Jelentem fel vagyok mentve fekvőtámaszból és mindenféle könyökhajlításból. Papírom is van róla, idült könyökgyulladás miatt – mondta az aldragonyos, és némi keresgélés után elővett az egyik zsebéből egy összehajtogatott papírt, s odanyújtotta az algrenadérnak. Az azonban nem volt rá kíváncsi:

– Takarodjon a szemem elé! Ne is lássam magát!

– Igenis – mondta az aldragonyos, és a zsebeiben matatva tett egy tétova lépést hátrafelé. – Csak még a másik is papírt is meg szeretném mutatni, hogy mosogatóból is fel vagyok mentve krónikus inhuvelygyulladás miatt.

– El innen! – kiáltott rá az algrenadér, nem utolsó sorban azért, mert a kertlakók hurokja fenyegetően szorulni kezdett körülöttük. Ekkor az aldragonyos gyorsan eliszkol, s az algrenadér is követte, akkora lépésekkel, amekkorát csak tisztí méltósága engedett.

– Hallatlan! – kiáltotta a két katona után Káposztáné. – Fel van mentve! Megáll az ész!

– Kacsintásból bezzeg nincs felmentve! – kacajtotta Vaxler Katalin gúnyosan, és a körülötte állók úgy gondolták, hogy ezzel talán le is zárhatják az ügyet. Káposztáné még sziszegett valamit az Uborka-nővéreknek, olyasmit, hogy „majd adok én nektek kacsingatni meg szemeket meresztgetni”, aztán – valami kényelmetlen érzéstől vezérelve – mindenki más irányba kezdett oszolni, lassan-lassan, inkább csak úgy tétferegve, míg meg nem állította őket egy kiáltás:

– Nézzétek! Füst! Füstöl a kemence!

Valóban, a kemence, amelynek éppen befejezték a javítását, szép, fehér füstöt eregetett ki a kéményén. A következő pillanatban aztán egy nagy pukkanást is hallottak, és ahogy felnéztek, látták, hogy nemcsak füstöl a kemence, hanem tüzijátékot is csinál, gyönyörű, színes tűzcsillagok ereszkedtek alá az égből, majd pedig egy világítórakéta is felrepült, ragyogó fénnel világította meg a környéket, aztán újabb tüzijáték-lövedékek robbantak. Szuromberek és a főstábgenerális kiugrott a sátorból, döbbenet néztek körbe, meg fel az égre, aztán a főstábgenerális visszabújt, és kevés idő múlva a főtörzstábornok hangját lehetett hallani:

– Mi az! Riadó! A sipircek! Fegyverbe! Hol vagyok?

Ekkor a főstábgenerális mormogott valamit, majd megint a főtörzstábornok szólalt meg:

– Micsoda? A kemence? Az lehetetlen! Árulás! Ellenséges aknamunka!

Aztán kilépett ő is a sátorból, és derekszíjával bajmólódva felmérte a helyzetet. A kemence fellőtt még az égbe egy utolsó füstkigyót, majd érces férfihangon megszólalt:

– Na mi van, gyerekek, ne vacakoljatok, már rég adásban kéne lennem. Hogy mi? A szents... Khm! Kedves nézőink! Riportot közvetítünk az immár hagyománnyá vált, színpompás, bálpusztafenekir virágkarneválról.

Helyszíni riporter: Zöngeményi Petúnia. Jó szórakozást!

A kemence villódzni-sisteregni kezdett. Egy női hang, halkan zümmögve, mintegy a távolból, a következőket mondta: „Ez évben is megrendezésre került az immár hagyománnyá vált virágkarnevál Bálpusztafenéken. A falu apraja-nagyja...” Ekkor azonban megszakadt a hang, egy darabig csak a sistergést lehetett hallani meg a villódzást látni, aztán feltűnt a kemence falán egy várterem, magas sárfalakkal és sároszlopokkal és egy nagy, fűből készült trónnal. Egy alak, akit csak homályosan lehetett látni, éppen kinézett az ablakon. Egy másik homályos alak a trón közelében állt, és egy tálkából valamit eszegetett éppen.

- Benőkém, látsz te itt virágot? Mert én egy szálát se – szólalt meg valaki a nézők közül.
- Hát nem is tudom. De egyszer, amikor Illaberekben volt virágkarnevál, majdnem én is elmentem – válaszolta valaki.
- Ne álljon elélem, nem volt a maga apja üvegajtó! – kiáltotta egy kapkodó hang.
- Jól van, na! Várjon egy kicsit, amíg leülök! – mondta egy másik hang.
- Csss! – intette csöndre a nézőket Szuromberek. – Nem Sziromka Mária az ott képen?
- Jé! Tényleg! Sziromka Mária! – mondták többen is meglepődve.
- Jaj, aranyoskám! – mondta egy elérézkenyült hang. – Istenien néz ki ebben a ruhában. De hogy került Bálpuszta... szóval oda?
- Azt hiszem, ez nem Bálpusztafenék – mondta Szuromberek. – Vonalhiba. És ez itt Sáfellegvár, a lidérckirály vára, és az ott az ablakban maga a lidérckirály.
- Csak nem? Jóságos ég! Mít akar csinálni a mi királykisasszonyunkkal?
- Majd mindjárt meglátjuk – mondta higgadtan Szuromberek, és ő is leült a többiek közé, hogy megnézzék a vonalhíbas közvetítést.

A sáfellegvár tróntermében Hol vannak a kulcsok?

- Hatalmas nagy vihar lesz – mondta Első Vagy Másnéven Szörnyű Gáspár, a lidérckirály, és a kezét dörzsölgetve elfordult a pókhálóval borított ablaktól. – Hallod?
- Nem félek a vihartól – mondta Sziromka Mária, miközben a fagyiját kanalazgatta. – Errefelé jön?
- Meghiszem azt! Imádom a viharokat. Dörgés! Villámlás! Úvöltő szelek! Zuhogó eső! Ízlik a fagyit?
- Ettem már jobbat is.
- Ezen csodálkozom, mert direkt az eszkimóktól hoztattam a fagyiport. Az eszkimók csinálják a legjobb fagyiport. Hoztattam három hordóval. Csak esőt, akarom mondani, vizet kell hozzáadni, és kész is.
- A legjobb fagyit az Akácfa utcában van, Ellingeréknél, ezt mindenki tudja mifelénk.
- Az eszkimó fagyipornál nincs jobb. Különleges szárított hóval csinálják, személyesen tudom – mondta ellentmondást nem tűrő hangon a lidérckirály, és beleszólt egy hívócsöbe: – Botmanics! Rögtön megjelenj az ajtóban egy kis, denevérszerű emberke: – Igenis!
- A lidérckirály előkapott a görényprémgalléros királyi palástja zsebéből egy félliteres laposüveget, lecsavarta a kupakját, és az üvegben levő átlátszó folyadékából néhány kortyintásnyit locsolt előbb Botmanicsra, majd saját magára is. Sziromka Máriát is le akarta locsolni, de az ellökte a kezét: – Pfűf, de bűdös! Vidd innen azt a bűdös paclusit!
- Ez neked bűdös? – kérdezte végig sértve a lidérckirály. – Ősi páfrányok illata! Különleges eljárással sikerült lepárolnunk a szénből az évmilliók alatt elszenesedett növények eredeti illatát. Ez a világ legrágább kölnije, úgy ám! Egy ilyen üvegben három vagon szén van. Lehet, hogy egy kicsit furcsa ez az illat a mai orrnak, de meg lehet szokni. Botmanics! – fordult a denevérszerű emberkéhez. – Drága ez a kölni, vagy nem drága?
- Hát, drágának drága... – ismerte el fintorogva Botmanics.
- Na látja! Akkor pedig meg lehet szokni, ne fintorogjon itt nekem. Viharzászlókat felvonni!
- Igenis, viharzászlókat felvonni! – ismételte katonásan Botmanics. – Most azonnal, vagy majd ha kiderül, hogy tényleg lesz-e vihar? Ugyanis...
- Azonnal! Mi az, hogy nem lesz? Talán maga mondja meg, mikor lesz vihar, azt képzeli?
- Nem, dehogyis, csak azt akartam...

Nella sala del trono del Castello di Melma Dove sono le chiavi? (riassunto)

Intanto nella sala del trono Re Folletto decanta la bellezza dei propri tesori e di tutte le sue ricchezze che vuole offrire come regalo di nozze alla principessa Petalino. La principessa ripete più volte di non essere interessata ai suoi tesori ed apprende con sorpresa e spavento che il matrimonio verrà celebrato l'indomani. Entrano poi in scena nuovi personaggi, quali Lompos-Kovács, il maestro delle chiavi, che non riesce a trovare le chiavi della camera dei tesori e Toni Traban, un alabardo dalla faccia di melma, dal naso bitorzolato e dagli occhi infossati. Interviene poi anche il lupo-scoiattolo che avverte Re Folletto delle mosse in atto da parte di Szuromberek e dell'alleanza dell'Esercito Uno e Due, adesso uniti a Szuromberek per la liberazione della principessa Petalino.

Re Folletto e il lupo-scoiattolo discutono sul da farsi e decidono di mettere in atto il piano di guerra dal nome in codice di TON (Tutto O Niente). Il lupo scoiattolo telefona quindi ad un intermediario per comunicare il piano: le parole d'ordine della telefonata sono "achillea" e "camomilla".

– Azt akarta! Csak füttyent egyet, és máris kitör a vihar! Füttyent még egyet, és nincs vihar! A maga akaratát lesi a vihar! Nevetnem kell! – nevetett fel szikrázó szemekkel a lidérckirály. – Magának az agyára ment a villámlás. Vagy az ultrahang. Azt hiszi, nem tudom, hogy ultrahangozni szokott a várban lebzselő denevérekkel, amikor nem figyelek?

– Hát, ami azt illeti, nemcsak akkor, merthogy ugye...

– Nem érdekelnek a kifogásai! Vonja fel a viharzászlót! Aztán vegye elő a szélkürtöt meg az esődobot. Lesz itt mindjárt olyan zenebona, hogy megrepednek a falak! Még mindig itt van?

– Igenis, megyek.

– Állj!

– Igenis!

– Hol kapni a legjobb fagyit?

– Fagyit?

– Igen, fagyit. A világ legjobb fagyiját.

– Hát, én úgy tudom, hogy azt az Akác...

– Fogja be a száját! Még mindig nincs fent a viharzászló? Vegye tudomásul, hogy a világ legjobb fagyiját a különleges eszkimó fagyiporból csinálják! Holnap megtámadjuk az eszkimókat! Megolvasztjuk az összes havat! Majd adok én nekik fagyit! Holnap, az esküvő után. Na menjen, ne csodálkozzon itt nekem!

– Igenis! – mondta Botmanics és sietve távozott.

– Milyen esküvő? – kérdezte ártatlanul Sziromka Mária, és letette az asztalra az üres fagyis poharat.

– Hát a mienké. Meg van beszélve, nem?

– Egyáltalán nincs. Te csak úgy ukmukkfukk elrabortál engem.

– Na igen, ilyen a határozott férfiaság. Vakmerő tettektől se riad vissza, és ez lenyűgözi a nőt, nem igaz? De tudok gyengéd is lenni. Például említettem ugye a kincseket, amelyek mind a lábad előtt fognak heverni, meg amennyi csak a zsebedbe belefér.

– De engem nem érdekelnek a kincsek.

– Hát persze, a közönséges kincsek nem érdekelnek, de ezek egészen különleges kincsek ám, majd meglátod.

– De engem a különleges kincsek se érdekelnek. Engem a kertem érdekel, meg az állataim, akik nagyon magányosnak érzik magukat nélkülem, meg... meg hogy barátságban legyenek a szomszéd országokkal.

– Berekország, mi? Főleg azzal! Na majd! – kiáltotta dühösen a lidérckirály, és beleszólt a csöbe: – Lompos-Kovács!

Rögtön megjelent az ajtóban egy rókaszerű, nagy termetű ember.

– Itt vagyok – mondta.

A lidérckirály feléje szagolt, majd megint elvégezte az előbbi műveletet a kölnisüveggel, s csak utána szólalt meg? – Na! Nyissa ki azonnal a kincseskamrákat, mert ez a hölgy, akiről most már, gondolom, nem árulok el nagy titkot, hogy a leendőbelim lesz, majd adok én annak a királyfinak, meg akarja nézni a kincseket. De előtte üzenjen hadat Berekországnak, ha eddig még nem üzentünk volna. És mindenekelőtt pedig ellenőrizze, hogy Botmanics felvonta-e a viharzászlót és elővette-e a szélkürtöt és az esődobot, mert már rég itt kellene lenni a vihar. Az előbb már hallottam a dörgést.

– Akkor máris, pfű! Csak a dörgéssel úgy volt, hogy igazából...

– Ne vitatkozzon, hanem csinálja, amit mondtam! Vagy maga talán jobban tudja, hogy mit hallottam a tulajdon saját fülemmel? Na látja. Akkor indulás! Hadüzenet. Vihar. Kincseskamra.

– Hogyne, tüstént. De akkor melyiket előbb?

– Már megint kezdí? Ahogy mondtam: először a kincseskamrákat nyissa ki, mert ez a hölgy, akit nem kell bemutatnom, már alig várja, hogy megnézhesse azt a rengeteg kincset, amit felhalmoztam az évek folyamányaképp. De előbb nézzen Botmanics körmére és üzenjen hadat mindenféle teketória nélkül.

– Jó, meglesz. Akkor a kulcsokat, ha szabadna.

– Milyen kulcsokat?

– Hát a kincseskamrák kulcsát.

– Magánál vannak, hát nem maga a kulcsmester?

– De a múltkor visszaadtam őket, tetszik tudni.

– Milyen múltkor?

– Hát a múltkor, tetszik tudni. Amikor szintén meg tetszett mutatni a kincseket, de aztán nem lett a dologból semmi, mert jött az a léghajó, és a mi szárnyaságúink nem tudtak felszállni, én meg emiatt kaptam büntetésből három nap elzárását. Három napig csak zártam meg nyitottam a konyhaajtót.

– Jól van, jól van, akkor itt vannak nyilvánvalóan – tapogatta magát végig a lidérckirály. – Valahol itt kell lenniük – nézett körbe a teremben. – Hacsak el nem lopták, de akkor jaj lesz mindenkinek.

– Ott az asztal alatt nincs? Mintha ott lenne valami – mondta segítőkészen Lompos-Kovács.

A lidérckirály lehajolt, benézett az agyaglábú asztal alá, aztán félig be is mászott alá, de végül üres kézzel állt fel.

– Nincs itt. Mit látott itt maga?

– Akkor tévedtem. Már az én szemem se a régi. A zárat is inkább már csak a fülemmel vizsgálom. De abból is meg tudom állapítani, mi bajuk, nem akarok dicsekedni.

– Ne is dicsekedjen most, hanem fújasson riadót, mert ellopták a kulcsokat. Riadó! – kiáltott fel türelmetlenül a lidérckirály. – Mindenkit megmotozni! Minden rejtékhelyet átkutatni. Mindenkit kivallatni! Riadó, gyorsan!

– Ott a sarokban az mi? – kérdezte Sziromka Mária, és a terem egyik sötét sarkába mutatott.

– Nicsak! Ott vannak a kulcsok! – rikkantotta a lidérckirály, és odafutott a nagy kulcsosomóért. – Lompos-Kovács! Hogy került ez ide?

– Tudom én? – vont vállat Lompos-Kovács. – Talán oda tetszett hajtani mérgében. Ha mérgesnek tetszik lenni, akkor mindent el tetszik hajigálni a keze ügyéből az összes létező sarokba, utána meg nem tetszik találni semmit, és akkor meg azért tetszik mérgesnek lenni.

– Tetszik, tetszik! Ne teccikezzen itt nekem, számtalanszor megmondtam, hanem fogja a kulcsokat, mert ez a hölgy, akire most már szinte úgy tekinthet, mint az én leendő jövődöbelimre, már alig áll a lábán a türelmetlenségtől, hogy megtekinthesse a beígért kincseket, nem igaz? – nézett Sziromka Máriára a lidérckirály.

– Éppenséggel megnézhetem őket – mondta Sziromka Mária –, ha tényleg olyan különlegesek, bár láttam én már nagyon különleges kincseket is. Egyszer például láttam egy egészen különleges, aranymázás korsófület. Vagy egyszer meg egy egyedülálló, különleges, drágakövekkel kirakott csibeitatót.

– Csibeitatót! Hahaha! – nevetett fel gúnyosan a lidérckirály. – Hallotta ezt, Lompos-Kovács, maga még mindig itt van? Az én kincseskamráimban garmadával állnak a legkülönlegesebbnél is különlegesebb pávaitatók, sasitatók, sólyomitatók, és mind aranyból meg ezüstből, és igazi gyémántokkal meg zafirokkal meg áspisokkal vannak kirakva, nem igaz, Lompos-Kovács? Menjen már a dolgára, mit ácsorog itten?

– Már itt se vagyok, csak a kulcsokat, ha lehetne.

– Ja, a kulcsok. Tessék – kapott észbe a lidérckirály, és odahajította Lompos-Kovácsnak a kulcsosomót. – Intézkedjen, mert mindjárt indulunk.

Lompos-Kovács elment a kulcsokkal, a lidérckirály pedig aggodalmasan kinézett az ablakon.

– Nem tudom, mi van ezzel a viharral, már rég itt kellene lennie – mondta, és mindenfelé megnézte az eget.

– Különben – lépett oda Sziromka Máriához – nem számít, mert megtettük az óvintézkedéseket az esküvőre, amely most már ugye csak annak a kérdése, hogy meg kell nézi kincseket, és akkor kész a lenyűgözés. Jó kis felhőtologató és vízfakasztó berendezésünk van, olyan esőt csinál, mintha dézsából öntenék. A széfűvönkkel kisebb fákat is ki tudunk csavarni tövestül. A mennydörgőberendezés egy siketfajdot is halálra tud rémisztetni, a villámgerjesztőnk pedig hosszú percekre nappali fénytel tudja elárasztani az egész országot. Úgyhogy nem lesz hiba.

– Felesleges ez a nagy hajcihő – mondta Sziromka Mária –, úgyse megyek hozzád feleségül. Kezdjük azon, hogy nem is tetszel nekem.

– Na jó, nem vagyok szép, de vedd figyelembe, hogy vannak nálam csúnyábbak is. Haló, haló – szólt bele a lidérckirály a csöbe. – Jöjjön ide a Traban Tóni!

Rögtön megjelent az ajtóban egy sárcú, bibircsókos orrú, beesett szemű alabárdos.

– Jelen, parancs!

– Na, lépjen közelebb! – intett neki a lidérckirály. – Vigye el az ajtó elől az elefántskorpiókat, mert mindjárt indulunk kincset nézni. Izé... Fordítsa el egy kicsit a fejét! Most jó. Megint nem mosta meg a fülét, csöpög belőle az iszap. Lábat mosott mostanában?

– Parancs, értettem, az elefántskorpiókat elvinni! Khm, khm.

– Mit mondott?
– Megkötözni.
– Mosott?
– Mostam. Khm, a múltkor.
– Mikor múltkor?
– Hát, volt az a nagy eső. Beázott a mennyezet. Valaki odatett egy lavórt. Felkeltem, nem figyeltem, beleléptem. A fejéhez vágtam a lavórt.
– Kinek?
– Az elsőnek, aki arra jött.
– Na jól van, menjen, mert látni se bírja magát ez a hölgy, aki, nem tartozik magára, de hamarosan úgyszólván a házasságom révébe érkezendik.
– Parancs... révébe... – mondta bárgyún az alabárdos.
– Nem ez a lényeg. Elefántskorpiók. Őrséget felsorakoztatni! Indulás! – fogyott el a türelme a lidérckirálynak, és az alabárdos bárgyún és ijedten távozott.
– Na ugye! – mondta büszkén a lidérckirály. – Hát őhhoz én se mennék feleségül, neked ebben igazad van. De ami engem illet – próbálta magát előnyösen megmutatni, először az egyik oldalról, aztán a másikról –, nekem ezenkívül ott vannak a kincseim is. Minden nő boldogan igent mondana, ha akárcsak egy pillantást is vethetne rájuk, olyan hét lakattal őrzött, messze földön híres, különleges kincsek ezek.
– Én nem akarok pillantást vetni rájuk – mondta Sziromka Mária, és megvonta a vállát. – Te erősködsz, hogy nézzem meg őket.
– Na majd meglátod, és akkor mindjárt másképp fogsz beszélni rólam. Majd meglátod! Mert tudd meg, hogy hosszú évek kemény munkája van azokban a gyönyörűbbnél gyönyörűbb kincsekben mintegy szű szerint megtestesülve. Mert nehogy azt hidd, hogy ezt az egész önkényuralkodást meg zsarnokságot meg ennek a hatalmas és legyőzhetetlen birodalomnak a létrehozását én csak úgy öncélúan, a magam kedvéért csináltam! De nem ám! Sőt. Inkább erőt kellett vennem magamon, hogy még egy kicsit több önkényt, még egy kicsit több zsarnokoskodást, hódítást, zsákmányolást, fosztogatást vállalni erőnek erejével, de ez mind csak eszköz volt ahhoz, hogy közelebb kerüljek a célhoz, amely nem volt más, mint ennek a mérhetetlenül sok kincsnek a felhalmozása, amelyet majdan leborítok egy nő lábai elé, jelképesen, mert különben ugye nem férne el, annyi van, és ez most te vagy, akivel ha kell, más hangon is tudok beszélni, de remélem, nem kell, mert majd a látvány önmagáért beszél, még nálam is szebben.
Sziromka Mária, aki éppen befejezte az ujjain a körömágyak megigazítását és a körmök kifényesítését, csak annyit mondott:
– Úgy látszik, nem lesz vihar.
– Vihar? Milyen vihar? – kérdezte feldúltan a lidérckirály, odarohant az ablakhoz, kinézett egy pillanatra, aztán a hívócsőhöz rohant, és belekiabált: – Figyelem, riadó! Viharkezelők a helyükre! Sürgős vihart kérek! Egy ijedt hang visszaszólt a csőből:
– Igenis, riadó! Viharkezelők! Viharkezelők a helyükön. Azonnal, igenis. Sürgős vihar. Hányas fokozat?
– Maximális! – üvöltötte a csőbe a lidérckirály. – Majd én megmutatom! – vetette oda Sziromka Máriának. – Akkor csinállok vihart, amikor akarok.
Ebben a pillanatban egy sötét felhő jelent meg az ablak előtt, és szakadni kezdett odakint az eső. Ezután nagy dörrenés hallatszott, s a dörrenést rögtön követte egy villámlás.
– Dilettánsok! – morogta a lidérckirály, és beleordított a csőbe: – Fordítva, ti hülyék!
Ekkor a felhő megfordult, és barátságos, napsütötte bárányszerű lett belőle, de az eső változatlanul vastag nyalábokban verte a vár falait.
– Nem azt, ti hülyék! – kiabálta a csőbe a lidérckirály. – A villámlást! Előbb a villámlás, utána a dörgés! Felhőt vissza! És hol a szél? Örjögő szelet kérek!
A felhő visszafordult, és egyre erősödő szélzúgás hallatszott, amely azonban néha elakadt, majd nehézkesen újraindult. Ezután, immár helyes sorrendben, előbb a villámlást lehetett látni, aminek kövteztében azonban a felhő sísteregve szertefoszlott. A dörgés viszont nem kívülről, hanem a váron belülről hallatszott, s nagy hirtelen kicsapódott az ajtó mindkét szárnya.
– Köszönöm, ennyi! Mindenki le lesz fokozva – mondta bele a csőbe a lidérckirály, és Sziromka Máriához fordult. – Az a baj, hogy nincs nálam a gyűrű. De majd visszakerem. Akkor mehetünk. Szabad a kezét?

– Hogyisne! – dugta a háta mögé a kezét Sziromka Mária. – A kezemet semmilyen célre nem adom!

– Meglátjuk! – mondta magabiztosan a lidérckirály. – Úgyhogy csak tessék – mutatott előzékenyen az ajtó felé.

Amikor azonban elindultak, az ajtóban a mókusfarkast, Tallé Randort pillantották meg. Tépetten lógott le róla a fekete köpenye, a kitört üvegű pilótaszemüvege a nyakába csúszott, az egyik békatalpa elveszett. Arca kormos volt, a kezében egy autókormányt tartott.

– Hát itt meg mi folyik? – kérdezte.

– Á, semmi – mondta könnyedén a lidérckirály. – Csak egy kis bemutató.

– Bemutató! – kiáltott fel a mókusfarkas. – Hát akkor bemutatnám, mi maradt a Farburkomból – azzal felemelte a kezében tartott autókormányt. – Éppen visszafelé jöttem titkos felderítőutamról, amikor belecsapott a művillám. Ezek még mindig nem tanulták meg, hogyan kell irányítani.

– Hát bizony, még nem tökéletes a rendszer – mondta vidáman Sziromka Mária.

– Viszont éppen indulunk megtekinteni a kincseket, ami szerintem nem fogja eltéveszteni a hatását – magyarázta a lidérckirály a mókusfarkasnak.

– Épp csak megtekintjük, mindenféle kötelezettség nélkül – tette hozzá Sziromka Mária.

– Ja, és ha már a kincseknél tartunk – mondta könnyedén a lidérckirály –, visszaadhatnád azt a gyűrűt, neked most már úgyse kell, mert a királykisasszony szerencsésen megérkezett, ugyebár.

– Szóval a kincseket mentek megtekinteni! – mondta drámai hangon a mókusfarkas. – Miközben Szu... akarom mondani, az ellenség éppen a vár ellen indul?

– Szuromberek! – kiáltotta Sziromka Mária. – Tudtam!

– Ellenséget mondtam – szögezte le a mókusfarkas. – Az meg ugye bárki lehet minálunk. Mindenesetre meg kell tenni a szükséges intézkedéseket – nézett a lidérckirályra.

– Hogyne, hát hiszen azért mondom, hogy add vissza a gyűrűt, és azzal szépen eltakarítjuk az útból ezt az ellenséget, akárki legyen is az.

– Csakhogy a gyűrű erre a királyf... akarom mondani, erre az ellenségre személy szerint nem hat, mert a születésekor mondott rá egy varázsigét a vödörtündér. Úgyhogy valami hatékonyabb intézkedésre van szükség.

– Persze, persze, hatékonyabbra – egyezett bele a lidérckirály. – Ott van nekünk az a hadseregünk, a hogyishívjákok...

– Egymás ellen lettek uszítva – közölte a mókusfarkas. – És eddig jól el is civakodtak egymással, de most Sz... szóval az ellenség kibékítette őket egymással, és most éppen valami rozzant kemencénél forralják ellenünk a haditervet. Feltehetőleg fel akarják robbantani a várat, mert a jelentések szerint három kamion robbanóanyagot csempészett be magával... izé, az ellenség, álnéven. Utána pedig megrohamozni, és mindenkit lekasabolni, a kincseket elrabolni.

– Ugyan! – legyintett Sziromka Mária. – Csak engem akar kiszabadítani. Amúgy a légynek se bírna ártani... az ellenség.

– Kiszabadításról szó se lehet! mondta elszántan a lidérckirály. – Hiú ábránd! Kincsrablás úgyszintén. Elővesszük a Mocsári Vihar című haditervet.

– Ezekkel? – intett a fejével maga mögé a mókusfarkas. – Esetleg szemfényvesztésnek, tyúkrok és nyulak ijesztgetésére jó ez a dolog, de nem egy ilyen mindenre elszánt ellenség ellen. Itt most az MVS-t kell bevetni.

– A Mindent Vagy Semmit? – kérdezte bizonytalanul a lidérckirály, és megborzongott.

– Hát, felőlem haza is küldheted a királykisasszonyt – mondta közömbösséget színlelve a mókusfarkas. – Legfeljebb keresünk más feleséget. A görbeszögi királykisasszony éppen tegnap kérdezte tőlem, hogy nem tudok-e valami gazdag férjjet.

– Na látod? – szólt közbe Sziromka Mária. – Szerintem a Frida éppen neked való feleség lenne.

– Rendben van, MVS! – határozta el magát a lidérckirály.

– Rendben van – bólintott a mókusfarkas.

– Rendben van – bólintott Sziromka Mária. – De mi az a Mindent Vagy Semmit?

– Idejében megtudod – mondja vészjóslóan a lidérckirály. – A kincsek megtekintését elhalasztjuk. De ami késik, anélkül nem múlhat el a nap! És holnap... hahaha! Holnap már senki nem állhat boldogságunk útjába! Intézkedj! – vetette oda a mókusfarkasnak. – Én pedig szintén a terv szerint. Hát akkor gyérünk! – tessékelt

az ajtó felé Sziromka Máriát.

– Nem lehetne mégis inkább most megnézni a kincseket? – kérdezte Sziromka Mária, miközben kénytelen-kelletlen kifelé indult a lidérckirály előtt. – Izé. Fülbevalók is vannak? Azok nagyon érdekelnének. De még inkább talán a nyakláncok vagy a karperecek. Vagy a kalaptük. Azok is vannak?

– Minden van! De nem most! – mondta a lidérckirály, már odakint, s aztán becsapódott az ajtó.

A mókusfarkas odalépett a hívócsőhöz, és beleszólt:

– Cickafark.

– Pipitér – jött a válasz.

– MVS.

– MVS?

– MVS.

– Pipitér.

– Cickafark.

Régi ismerősök

Az elterelő hadmozdulat előnyei

Ekkor a kemence falán a kép szétesett, majd elsötétült, és csak egy lelkes női hangot lehetett hallani:

– Ugyancsak színpompás volt a vadvirágtermesztők hagyományos felvonulása, amely méltóképpen koronázta meg a virágok egész napos ünnepélyét. Nyugodt szívvel mondhatjuk tehát, ahogy itt a képen is láthatják a feliratot csupa ezer színben pompázó, frissen szüretelt virágsziromból kirakva: Viszontlátásra jövőre, ugyanitt, Bálpusztafenéken! És most, kedves nézőink, búcsúzzunk innen Bálpusztafenékről, amely egy napra, azt hiszem, ezt nyugodtan elmondhatjuk, a virágok fővárosa lett, annak ellenére, hogy csak falu. Ezután rövid ideig sercegés hallatszott, aztán el is némult a kemence. A nézők mozgolódní kezdtek, felálltak, zsibbadt lábukat rázogatták. Szuromberek egy ideig még tünődve nézte a kemencét.

– Mindent Vagy Semmit – mormogta. – Csak tudnám, mi lehet az.

– Én még mindig nem értem – jegyezte meg Káposztáné –, hogy hogyan került Sziromka Mária Bálpuszta... ebbe a virágkarneválba. Én azt hittem, a lidérckirály rabolta el.

– Jaj, de nehéz magának a felfogása – szólt Káposztánéra Vaxler Katalin. – Hiszen hallotta, hogy vonathiba miatt került oda.

– Bocsánat, vonalhiba – igazította ki Apafi Tivadar. – Nem mindegy. Mert ugyebár a mókusfarkas nyilvánvalóan elektromos villámátvírón kapta a parancsot, csak valami hiba lehetett a vonalban, tudjuk, ugye, a verebek, illetve itt nem tudom, ki gondolzza a drótokat, és a mókusfarkas úgy értette, hogy Bálpusztafenékre kell elrabolni Sziromka Máriát.

– Ugyan már! – mondta Szuromberek. – Nem értitek, hogy ez nem Bálpusztafenék volt, hanem a lidérckirály sárfellegvára?

– De aranyoskám, hiszen most mondták, hogy Bálpu... pusztaf... többször is bementék – győzködte Káposztáné. Meg hogy virágkarnevál. Cickafark és pipitér. Miért, azok nem virágok?

– Azok ilyen jelszók – magyarázta türelmesen Szuromberek. – Nem adhat bárki parancsot a Mindent Vagy Semmitre, csak aki tudja a jelszót.

– Hát az igaz – ismerte el Káposztáné –, de miért kell egy virágkarneválon jelszó?

– Jelszó mindenhol kell – jelentette ki a főtörzstábornok. – Különben virágnak álcázva magát beszivároghatna az ellenség.

– Mondom, hogy ez nem a virágkarneválon volt – mondta Szuromberek. – Amit láttunk, az a lidérckirály vára volt, csak az elején meg a végén keveredett bele valahogy a virágkarnevál, talán a közvetítővonal hibája miatt. De most ne ezen törjük a fejünket, hanem hogy mit csináljunk.

– Hát nincs mit tenni, el kell mennünk Bálpu... – kezdte mondani Káposztáné, de jobb érzésű társai most már lehurrogták.

– Támadjunk! – csördítette meg a kardját a főtörzstábornok.

– Ez az! Támadjunk! – kiáltotta lelkesen Vaxler Katalin. – Ne vesztegessük az időt, nem igaz, drága vitéz urak?

– Igen, de ők épp erre számítanak – hűtötte le a kedélyeket Szuromberek. – És erre találták ki azt a Mindent

Vecchi conoscenti

I vantaggi della manovra di diversione (riassunto)

L'immagine proiettata sul muro della fornace svanisce e Szuromberek inizia a chiedersi in cosa possa consistere il suddetto piano TON. Poi, insieme ai due generali, inizia ad architettare un piano per poter raggiungere il Castello di Melma e propone di inviare una spia in avanscoperta nel castello. Improvvisamente, da lontano, si intravede una bandiera bianca alzata in segno di resa: si tratta del gigante Ottone Esze e dell'orso Bélbaltavári, giunti assieme alla fornace mezza rovinata dopo alcuni giorni di cammino e svariati incontri con strani personaggi, fra cui lo stambecco dal muso fuligginoso alla guida della locomotiva.

Bélbaltavári sembra l'elemento più adatto a ricoprire il compito di spia, essendo forte, dal passo silenzioso e dalle orecchie buone. Ma l'orso trova mille scuse quali la vista non buona, la notte ormai vicina e quindi momento di riposo soprattutto per gli orsi e così via. Szuromberek non vede quindi altra soluzione che andare personalmente al Castello di Melma, viaggio nel quale verrà nuovamente accompagnato dall'intera combriccola.

Vagy Semmit.

– Ja, akkor az nem jó – tért rögtön más belátásra Vaxler Katalin. – Akkor mégis inkább álcázzuk magunkat virágnak, és szívárognunk be a többi közé. Aztán egy alkalmas pillanatban...

– Milyen többi közé? – kérdezett közbe gyanútlanul Szuromberek.

– A többi virág közé, ott a virágkarnévalon. Ahol fogva tartják Sziromka Máriát – mondta Vaxler Katalin, aztán Szuromberek dühös arcának láttán kissé elbizonytalanodott: – Bement a kemence, nem igaz, Káposztáné?

– Hát én már nem is tudom, mit gondoljak – hagyta cserben Káposztáné. – Egyszer ezt mondják, máskor meg azt. Én már nem hiszek el ezeknek semmit.

– Khm. Pardon, khm – hívta fel magára a figyelmet a főstábgenerális. – Szabadjon talán javasolnom valami jó kis elterelő hadmozdulatot. Meg kell mondjam, már bocsánat – nézett a főtörzstábornokra –, hogy az mindig be szokott válni.

– Hadmozdulat! – kapott a szón Vaxler Katalin. – Zseniális! Majdnem olyan jó, mint a beszivárgás.

– Még hogy be szokott! – háborodott fel a főtörzstábornok. – Meg hogy válni! Ilyen olcsó trükköknek már régóta nem dől be senki, ezt a leghatározottabban kikérem magamnak!

– Jól van, na, nem magára értette – nyugtatta meg Szuromberek.

– De igenis, rám értette! – dühöngött a főtörzstábornok. – Mert a múltkor tett egy ilyen mozdulatot a kezével, és amikor én ezt megláttam a távcsöveimmel, akkor éppen ettől teljesen függetlenül átcsoportosítottam a hadseregemet. Ő meg azt állította utána, hogy mi el voltunk terelve. Még ilyet! Én kérem semmiféle hadmozdulatnak nem dőlök be! Felőlem csinálhat akármit az ellenség, én csak állok nyugodtan, mint a cövek, és csak annyit szólok hátra a tisztjeimnek: „Elterelés! Haha!” Vagy pedig direkt hozzáteszem: „Elterelés! Nem bedőlni!” Mert azok persze rögtön átcsoportosulnak... akarom mondani, ilyen tisztekkel vagyok körülvéve.

– Jó, jó, elhiszem – mondta Szuromberek, aztán a főstábgenerálishoz fordult: – És milyen elterelő hadmozdulatra tetszett gondolni pontosan?

– Hááát... vette szemügre a környéket a főstábgenerális. – Pontosán, ugye, hogy arra... arra, hogy az egyik hadsereg például... – vette szemügre most a főtörzstábornokot – ...színelte támadást indíthatna teljes menetfelszerelésben, de csak azért, hogy még hihetőbb legyen, továbbá erős dobszóval a figyelem felkeltése végett, a Valabérci-hegyek ellen. Namármost...

– Zseniális! – lelkengett közbe Vaxler Katalin.

– Nonszensz! – tiltakozott a főtörzstábornok.

– Zseniális – magyarázta Apafi Tivadar a körülötte állók kertlakóknak. – A lidérckirály azt hiszi, hogy a Valabérci-hegyeket akarjuk megtámadni. És mit csinál? Odairányítja a főerőit, és ellentámadást indít, amelynek során nagy valószínűséggel felmorzsolja az elterelést végző hadsereget. Hja kérem, a hadviselésben mindennek megvan az ára. De ezenközben a másik hadsereg szépen besétál a várba, és kiszabadítja Sziromka Máriát,

– Zseniális! – lelkengett tovább Vaxler Katalin. – Sőt! Nonszensz!

– Szó sem lehet róla – ellenkezett tovább a főtörzstábornok. – Egyetlen katonámat sem engedem felmorzsolni mások dicsőségéért. Különben is, nagy erővel védett vár ellen köztudomásúleg mi a legjobb taktika, na? – tette fel a kérdést a tisztjeinek.

– Igenis. A taktika... köztudomásúlag... – húzta az időt az algrenadér, és tanácstalanul az alkapitányra nézett.

– Nagy erővel védett vár ellen... ööö... a taktika... – próbálta az alkapitány is elodázni a választ, sikerrel, mert a főtörzstábornok rájuk legyintett, és diadalmasan kivágta:

– Alagút! Alagútát ásunk innen a kemencétől be a vár alá. Na? – nézett Szuromberekre, majd Vaxler Katalinra. Az előbbi csak a fejét csóválta, de az utóbbi nem habozott:

– Zseniális! Nahát! Ez nekem is eszembe juthatott volna! Alagút! Hát ez nonszensz! Ásunk egy alagútát, és meg van oldva a kérdés.

– Már bocsánat – mondta udvariasan, de hűvösen a főstábgenerális. – Az én katonáim nem vakondok, hogy a föld alatt áskálódjanak. Az én katonáim nem félnek szembeszállni az ellenséggel. Kard ki kard! Támadás! Elterelés!

– Szerintem se jó az alagút – szólalt meg Szuromberek –, mert mi van, ha máshol bukkanunk fel a föld alól,

nem a várban. Ugyanis a föld alatt nem működik az irányító az ércek miatt, és anélkül meg könnyen eltévedhetünk azzal az alagúttal.

– Zércek! Na, ez a másik – mondta magától értetődően Vaxler Katalin. – A zércekkel nem lehet viccelni.

– De az elterelés se jó – folytatta Szuromberek –, mert a vártoronyból rögtön átlátják a helyzetet.

– Azt egyből észreveszik – toldotta meg Vaxler Katalin.

– Először is azt kell megtudnunk, hogy mi az a Mindent Vagy Semmit, amit terveznek ellenünk – mondta Szuromberek. – Ezért kémeket kell küldenünk a sárfellegvárba.

– Kémeket? – kérdezte nyugtalanul Vaxler Katalin. – De honnan szerzünk ilyenkor este kémeket?

– Hát én arra gondoltam – mondta Szuromberek –, hogy közülünk vállalkozik valaki a feladatra.

– Ja. Persze. Közülünk – kezdte kapkodni a fejét Vaxler Katalin, de akire ránézett, az mind valami másra figyelt éppen. A főtörzstábornok a kardját vizsgálgatta, hogy milyen hosszú is az valójában, de ahányszor hátranézett, a kard vége mindig elfordult, bármelyik oldalról próbálkozott. A főstábgenerális gondterhelten felnézett a felhőkre, és észbe jutott róluk, hogy már régóta van egy szösz a nadrágja szárán, amelyet azonnal el kell onnan távolítani. A katonák próbáltak úgy elhelyezkedni, hogy ne látszódjanak az előttük állóktól – ez eleinte némi mozgolódást okozott, de aztán mindenki jobbnak látta, ha inkább ott, ahol éppen van, álltában próbál észrevétlen lenni. Eisenhuber Dávid felnyögött, és a térdéhez kapott. Apafi Tivadar csitítgatni kezdte a békésen alvó Veszelinovics Árvácskát. Káposztáné bátran állta Vaxler Katalin tekintetét, de a szája sarkából azt sziszegte a férjének: „Nem mész sehová!” Vaxler Katalin pillantása ekkor két idegenre tévedt, akik óvatosan, menekülésre készen, de egymásban biztatást keresve közeledtek feléjük. Kettejük közül a nagyobbik – szó, ami szó, jóval nagyobb volt a másiknál, aki maga sem volt éppen kicsi – egy pálcikára kötözött fehér kendőt lobogtatott.

– Esze Ottó! – kiáltott fel Szuromberek, miután gyanús lett neki, hogy Vaxler Katalin mereven egy irányba néz és hangtalanul hápog, ami pedig nem volt szokása, s akkor odanézett ő is, és észrevette az óriást. – Mégis eljöttél? Bélbaltavári! – kiáltott rá Csehaj Ignác, művésznevén Bélbaltavárra, a medvére. Hát te?

– Nem lőnek? – kérdezte Esze Ottó, és tovább lobogtatta a kendőt.

– Nem, nem. Abbahagyhatod – nyugtatta meg Szuromberek, aztán a két főparancsnokhoz fordult: – A barátaim. Nem tudtak korábban jönni.

– Igen – bólintott nagyot nyelve a főstábgenerális. – Nem is az a baj.

– Barátai – csukta be a száját a főtörzstábornok. – Neki. A barátai.

– Mondtam, ugye? Barátok vagyunk – mondta Bélbaltavári Esze Ottónak, aki ekkor végre abbahagyta a lobogtatást, és leeresztette a pálcikát. – Barátom! – lépett oda teátrálisan Bélbaltavári Szuromberekhez, miközben gyanakodva nézte az apránként felbátorodó katonákat. – Izé. Tudniillik én csak nemrég tudtam meg, hogy mi történt Sziromka Máriával, mert különben persze jöttem volna azonnal, mindenféle biztatás nélkül, csak ezek a baglyok nagyon szeretnek fontoskodni, hogy így meg úgy, miért nem sietek rögtön a segítségedre, mintha nem azon lettem volna éppen, hogy indulok rögtön utánad. És persze a menyét meg a vaddisznó is mindig azt szajkózza, amit az a minden lében kanál bagoly mond, és akkor meg ugye az őzike is csatlakozik hozzájuk, mert annak sincs egy önálló gondolata. Na szóval én rögtön rohantam, csak aztán találkoztam ezzel a közös barátunkkal, ugye, az Esze Ottó barátunkkal, és őt se hagyhattam ott a tisztáson folyton csak búslakodni meg töprengeni, nem igaz, Ottó barátom? Na, üdvözlöd már a barátodat!

– Üdvözöllek – mondta engedelmesen Esze Ottó Szurombereknek. – Meg a macskát is meg akartuk nézni előtte.

– Milyen macskát? – kérdezte Szuromberek.

– De végül nem néztük meg, hanem rögtön jöttünk utánatok – mondta gyorsan Bélbaltavári. – És már itt is vagyunk, szerencsére, ez a lényeg.

– Hát amelyik a bukszán aludt – magyarázta rendületlenül Esze Ottó –, és emiatt a Bélbaltavári barátom nem tudta kivenni belőle a pénztét, pedig már régóta nem evett egy csepp mézet se. De aztán nem néztük meg, mert eszünkbe jutott, hogy esetleg felébred a lépéseinktől, pedig én mondtam, hogy majd lábujjhegyen fogok lépkedni.

– Hahaha! – nevetett fel kissé erőltetetten Bélbaltavári. – Hát ez még lábujjhegyen is olyan hangosan lépked, hogy attól még egy süket medve is felébredne. Nade nem is ez a lényeg, hanem hogy itt vagyunk végre, mert majdnem eltévedtünk. Hosszú bolyongás után egy szimpatikus köszáli kecske mutatta meg az utat.

– Aha. A mozdonyvezető – mondta Szuromberek.

– Az, az – bólogatott Bébaltavári. – Bár mi a hobbiját nem kérdeztük. Ő mondta, hogy feltehetőleg itt vagytok a kemencénél, de vegyük úgy, hogy ő nem mondott semmit. Akkor hát mégis itt vagytok? És hol van Sziromka Mária?

– Még mindig a lidérckirály fogságában – vallotta be Szuromberek.

– Látod, te meg sürgettel engem, hogy hagyjuk a macskát, mert lehet, hogy már ki is szabadították Sziromka Máriát meg a két barátomat, és lekésünk az ünneplésről – mondta Esze Ottó Bébaltavárinak.

– Ünneplés. ünneplés – nézett rá rosszalóan Bébaltavári. – Neked mindig csak az ünneplésen jár az eszed, pedig a nehéz még hátravan. De nem baj, mert ennyi sok derék katonával egykettőre sikerül őket kiszabadítani, főleg ha te is s egitesz, ahogy megbeszéltük.

– Éppen kémet keresünk – kotyogott közbe Vaxler Katalin. – Nem ismernek itt a környéken egy megbízható kémet?

– Kémet? – gondolkodott el Esze Ottó. – Azt nem. De egy vízvezetékserelőt ismertem régebben. Arra nincs szükség?

– Kémre van szükség, nem hallottad? – világosította fel Bébaltavári. – Egy olyan nagy, erős emberre, aki bárkit le tud kémkedni, akárhogy is ellenkezik az illető.

– Inkább olyasvalaki kellene – nézett Szuromberek nyomatékosan Bébaltavárirra –, aki hangtalanul tud járni, és nagyon jó füle van.

– Hát énnekem aztán tényleg nagyon jó fülem van – mondta élénken Bébaltavári. – Nekem nem is kell közléről kémkedni, mert én messziről meghallok mindent. A fák suttogását is meghallok, a fű nyöszörgését is, a folyó sóhajlását, meg a hegyek vajúdását is. Na várjunk csak – mondta, hátrébb terelte a körülötte állókat, széles mozdulatokkal letérdelt, és a földhöz tapasztotta a fülét. Kicsit hallgatózott, aztán hirtelen felállt, odament a főstábgenerálishoz, és kivett a generális mellényzsebéből egy zsebórát. – Vigye innen! – parancsolta a főstábgenerálisnak, aki erre hátraadta az órát egy katonának, s intett neki, hogy vigye onnan. Ezután Bébaltavári újra hallgatózni kezdett. Amikor már eleget hallgatózott, felállt, és azt mondta: – Készülnek valamire.

Elismerő morajlás hullámzott végig a katonákon, csak a hátul állók kérdezgették türelmetlenül: „Mit mondott? Mit mondott?” Káposztáné a mellette álló Apafi Tivadarhoz fordult:

– Hát most mit szól hozzá, ilyen egy hallást!

De mielőtt Apafi Tivadar elmagyarázhatta volna a dolgot, Eisenhuber Dávid közbeszólt:

– Nekem volt egy nagybátyám, istállóajtó volt, szegény, az kérem meg tudta mondani, hogy felmegye-e a búza ára vagy lemegy. Ha nyikorgott, akkor lement, ha nem nyikorgott, akkor felment. Ilyet tudott, kérem! Csak aztán jött a nagy búzaválság, és akkor valami félreértésből kifolyólag balesetet szenvedett.

Apafi Tivadar erre csak legyintett:

– Az nem olyan nagy kunszt, mert ugye vagy az egyik, vagy a másik. De viszont ilyen messziről kikémkedni valamit, az már igen!

– Ne de mire készülnek? – kérdezte Szuromberek Bébaltavárit. – Azt nem hallottad?

– Mire készülnek, mire készülnek! – mondta kelleetlenül Bébaltavári. – Hát mi vagyok én, gondolatolvasó? Amit meg lehet hallani, azt meghallok, de ami a fejekben van, azt ugye nem lehet meghallani még az én fülemmel se.

– Igaza van neki – kelt Bébaltavári védelmére Vaxler Katalin. – Nem követelheted tőle, hogy a fejekben is meghallja a gondolatot ilyen messziről. Ahhoz oda kell menni, és egészen közléről kell neki belehallgatni a fejekbe.

– Akkor mégiscsak oda kell mennie valakinek – mondta elgondolkodva Szuromberek –, hogy kifigyelje, mire készülnek.

– Hát hogyne, szívesen, bármikor – sietett kijelenteni Bébaltavári –, csak most már ilyen későn... mennyi is az idő? – fordult a főstábgenerálishoz, aki erre előparancsolta a zsebóráját, megnézte, aztán megrázogatta, majd szitkozódni kezdett. – Szóval most már nemsokára este lesz, és mi medvék köztudomásúlag éjjel aludni szoktunk, mert... a fülünk nagyon jó, de a szemünk gyenge, nekem is már régen szemüveget kellett volna iratnom, csak nem értem rá sose, meg különben is, éjjel aludni szoktunk mi, medvék, akkor meg, ugye, minék. Ráadásul korán fekvők vagyunk, azt el is felejtettem mondani, pedig ez is köztudomású, nem igaz, Ottó barátom? Te bezzeg nem vagy olyan korán fekvő, néha még éjfélkor is ott látlak valamelyik fa tövében, amint rágcsálad a köveket és gondolkodol.

– Hogy én? – mutatott magára Esze Ottó. – Hát ami igaz, az igaz, szoktam néha gondolkodni... vagyis úgy értem, hogy ennek ellenére mégse lennék jó kémnek ekkora termettel, meg ilyen hangos járással, hiszen meg lett mondva a macskával kapcsolatban. Meg arról volt szó, hogy most nem az eszem kell, hanem csak törni-zúzni, és akkor egykettőre kiszabadítjuk az én két óriásbarátomat, na meg persze Sziromka Máriát, hogy őt is ki ne felejtsem.

– Hát igen, akkor nincs mit csinálni – mondta megértően Szuromberek. – De majd megyek én. Ki jön velem?

A katonák újból mozgolódnak kezdtek, de ezúttal is inkább eltűnni igyekeztek a sokaságban. Káposztáné viszont úgy tolta előre Káposzta Benót, hogy őt magát semmiképp ne választhassák el tőle, de Vaxler Katalin így is előre tudott furakodni közöttük. Apafi Tivadar továbbra is Veszelinovic Árvácskát csitítgatva, mintegy másra se figyelve állt szorosan Szuromberek mellé. Eisenhuber Dávid kipróbálta a lábát, és – csodák csodája – most nem fájt neki annyira. Serilla Géza helybenfutással bemelegített.

Egy sűrű, sötét erdőben, éjszaka A bizonyosságról

Lidércországban leszállt az éj. Teljesen sötét lett, még a holdat is eltakarták a felhők. Ezenkívül a mocsarokból sűrű, fekete pára szállt fel, a rétekre áthatolhatatlan, koromszínű köd ereszkedett le. Berekországban éjjel soha nem volt teljesen sötét, mert a rengeteg erdő közepén ott állt egy magas világítótorony, az éjjel-nappal világított, persze nem vakítóan, csak annyira, hogy ne tévedjen el, aki esetleg éjjel felébred. Nem mintha Szuromberek félt volna a sötétségtől, gondolhatjuk, hogy egyáltalán nem félt tőle, mint ahogy másról sem, hanem legfeljebb azon aggódott egy kicsit bizonyos éjszeleken, amikor kedve támadt egy-egy kisebb felfedezőutat tenni a környéken, hogy netalán nekimegy egy kőszáló párdacnak vagy más macskafélének. Mert igaz ugyan, hogy azok jól látnak sötétben is, de a teljes, koromfekete sötétségben elvesztik tájékozódó képességüket, csak megállnak egy helyben, és nem tudják eldönteni, hogy merre menjenek tovább. Itt, Lidércországban is csak annyiban volt más a helyzet, hogy Szuromberek itt se a sötétségtől félt, vagy hogy milyen szörnyetegnek ütközik neki véletlenül, mert az nem lett volna probléma, hanem csak attól félt, hogy valami baleset éri őket, beleesnek például egy szakadékba, vagy az ő nyakukba esik bele egy loboncokígyó, vagy egyszercsak a kezüket sűrölja egy jéghideg, tüskés faág, elered valakinek a vére, kötözni kell, vigasztalni, és akkor késedelmet szenved Sziromka Mária kiszabadítása. Bizony, ha Szurombereknek nem lett volna az a jó kis barguzinlámpája, amelyet a csicsenburgi nagybátyjától, az ezermester főhercegtől kapott ajándékba tavaly, az uralkodási évfordulóján, akkor egy lépést sem tudtak volna megtenni.

Pedig amikor elindultak a kemencétől, akkor még világos volt. Szuromberek emlékezett Trepanek Vazul útmutatására, így hát átmentek egyenesen a leégett mezőn, aztán a kiszáradt folyó után, a villámsújtotta fánál jobbra fordultak, s pár lépés után egy úttalan erdőben találták magukat. Akkor hirtelen, egyik pillanatról a másikra besötétedett. Szuromberek üzembe helyezte a lámpáját, s egy darabig annak a fényénél botladoztak tovább a fák között, de rövidesen elbizonytalanodtak, mert az erdő sehogysem akart véget érni. Illetve némelyek nem bizonytalanodtak el, hanem biztosra vették, hogy eltévedtek, és erről a többieket is próbálták meggyőzni, ami nem volt nehéz feladat. Aztán kialudt a lámpa. Szerencsére Szuromberek hordott a zsebében egy marék tartalék barguzint, úgyhogy csak megköpött egy kövecskét és belepottyantotta a lámpába, és máris vastag fénycsóva kezdett ugránozni fent az ágak között, ahonnan egy szigorú szempár nézett le a rémült társaságra.

– Ne reflektorozzatok itt nekem – szólalt meg a szempárhoz tartozó dörgedelmes hang. – Azt akarjátok, hogy megvakuljak? Én nem tudom, hogyan jut eszébe egyeseknek, hogy éjnek évadján elkezdjenek itt nekem reflektorozni, pont az én érzékeny szemembe.

– Bocs – mondta Szuromberek. – Véletlen volt, éppen újratöltöttem a lámpát.

– Újratöltötte. Véletlen volt – hangsúlyozta Vaxler Katalin, miközben szénézett, nincs-e valahol egy másik szempár. – Tetszik tudni, kémkedni megyünk, csak itt olyan sötétség van, hogy én nem is tudom, hogyan lehetne ilyen sötétben kikémkedni valamit. Mondtam is az előbb éppen ennek a királyfinak, hogy inkább talán vissza kellene fordulni, és reggel majd inkább egy fényképezőgéppel kellene, ahogy a rendes kéme szokták...

Notte in un bosco fitto e buio Sulla certezza (riassunto)

*La notte è totalmente calata nel Paese dei Folletti e tutto è avvolto nell'oscurità. Nel Regno di Boschettolandia non scende mai il buio completo, perché fra gli alberi dei boschetti si erge una torre illuminata che indica la via a coloro che si svegliano di notte. Szuromberek non è spaventato tanto dall'oscurità, quanto dal pensiero che possa capitare loro qualche incidente, come per esempio cadere in un burrone, imbattersi in un serpente che cade all'improvviso da qualche albero, essere colpiti e feriti da qualcosa o qualcuno, insomma tutto questo rallenterebbe l'operazione di salvataggio della principessa Petalino. Grazie ad una lampadina tascabile regalatagli da suo zio l'anno prima, Szuromberek riesce a farsi strada nel buio e a guidare tutti gli altri attraverso il bosco che sembra non voler aver mai fine. Improvvisamente una voce altisonante chiede di puntare la luce della lampadina in un'altra direzione e non direttamente nei suoi occhi: chi parla è un *hagymázsólyom dagli occhi grandi e severi che non riesce mai a dormire la notte a causa di Re Folletto ed i suoi inservienti che terrorizzano continuamente gli uccelli di tutti i boschi e di tutte le praterie esistenti nel regno. L'*hagymázsólyom già conosce il motivo per cui Szuromberek e gli altri si sono messi in viaggio, sa la storia del rapimento della principessa, dei due giganti prigionieri e della corona della dinorana, ma non è in grado di indicare loro la strada per il Castello di Melma. Szuromberek e la sua banda ripartono quindi in gran fretta alla ricerca del castello quando improvvisamente si ode lo squillo di un telefono proveniente da una cabina proprio nel bel mezzo del bosco. Dopo una prima esitazione Szuromberek, incuriosito, entra nella cabina, alza la cornetta e dall'altra parte del telefono*

– Milyen királyfi? És te ki vagy? Hányan vagytok? – vágott a szavába a hang.

– Én? Senki, nem érdekes – mondta gyorsan Vaxler Katalin. – Én igazából nem is kémkedem, én csak elkísértem a... Illetve, azt mondtam, kémkedünk? Rosszul fejeztem ki magam, mi csak eltévedtünk itten a sötétségben a királyfival, meg vannak itt rajtam kívül mások is. Káposzták, uborkák, nem érdekes.

– Szuromberek vagyok, királyfi – segítette ki Szuromberek Vaxler Katalint. – És velem vannak a személyes kísérőim. Eltévedtünk egy kicsit. De én azt hittem, a hagymázsólymok alszanak éjjel.

– Hát persze. Másol – mondta keserűen a hagymázsólyom, a szigorú szempár és a dörgedelmes hang gazdája. – De ebben az országban, ahol mindenféle lidérckirályok, mókusfarkasok és botmanicsok tartják rettegésben az erdők-mezők madarait, át kellett térnünk az éjszakai életmódra. Nappal a fák odvaiban lapulunk meg, és csak a sötétség beállta után merészkedünk elő, hogy egy-egy kehes csigával, sánta békával vagy végelegyengülésben szenvedő bogárral csillapítsuk kínzó éhségünket. Na de mindegy. Hol is tartottunk? Szóval kémkedni indultatok, de eltévedtetek. Nem csodálom.

– Hát igen – mondta Szuromberek. – Ugyanis kialudt a lámpám, és ki kellett cserélni a barguzint, és most nem tudom, merrefelé is mentünk éppen. Mert az biztosan jó irány volt. A sárfellegvárba igyekszünk... izé, kicsit körülnézni.

– Csak benézünk – tette hozzá Vaxler Katalin. – Csak bekukkantunk egy kicsit, ha már erre járunk... vagyishogy arra.

– Sose találjuk meg – jelentette ki tárgyilagos hangon Apafi Tivadar. – Itt fogunk botladozni ebben a koromfekete sötétségben, ki tudja, meddig. Három nap és három éjszaka. Mígcsak a kimerültségtől a földre nem rogyunk mindannyian ezzel a szerencsétlen árvával együtt, aki semmiről se tehet.

– Én megmondtam – kezdte Káposztáné. – Már érzem is a kimerültséget, ahogy észrevétlenül fokozódik bennem.

– Mi is érezzük. Ki vagyunk merülve. Mindjárt lerogyunk – panaszkodtak kórusban az Uborka-nővérek.

– Hallgassatok már! Mit mondott meg maga? – ripakodott rá Vaxler Katalin előbb az Uborka-nővérekre, aztán Káposztánéra. – Maga talán tudta előre, hogy akkora lesz itt a sötétség, hogy még a királyfi lámpája se bírja bevilágítani? Hát még a királyfi se tudta, különben biztos nagyobb lámpát hozott volna, nem ezt a kis vacakot, mert ezzel aztán tényleg nem fogjuk megtalálni a lidérckirály várát.

– Talán már el is hagytuk – jutott eszébe Eisenhuber Dávidnak. – Elmentünk mellette, és nem vettük észre ebben a sötétségben. Én például a sarokvasamig se látok el.

– Akkor forduljunk vissza esetleg – javasolta bátortalanul Káposzta Benő. – Tényleg, mintha láttam volna valamit, miközben jöttünk, csak nem akartam szólni. Egy olyan... nagy fekete.

– Az nem az volt – mondta Szuromberek. – Eddig jól jöttünk, csak most kell egy kicsit gondolkodnom, hogy merre. Talán arra? – mutatott bele a sötétségbe, és a hagymázsólyomra nézett.

– Talán arra, talán nem arra – mondta sejtelmesen a hagymázsólyom. – Ki tudja azt? Elindulunk az egyik úton, és a végén kiderül, hogy a másik lett volna a jó út. Vagy elindulunk a másikon, és a végén kiderül, hogy tévút volt mindkettő. Hát, igen, így van ez. Na de hol is tartottunk? Szóval ki akarjátok szabaddítani Sziromka Máriát a lidérckirály fogságából.

– Honnan tudod? – kérdezte Szuromberek.

– Meg a két óriást is, gondolom, Buzgár Gézát és Lajhár Pált.

– Nahát! – csodálkozott Szuromberek. – Ezt is tudod?

– Hát én csak úgy találgatok. Például ott van a békadinó koronája, lehet, hogy azt is vissza akarjátok szerezni. De ki tudhatna bizonyosat? Találgatunk, próbálkozunk, kísérletezgetünk, de hol van ezen a földön bizonyosság, kérdezem én? – töprengett el a hagymázsólyom.

– Akkor talán azt is ki tudná találni, merre kell továbbmennünk, hogy kijussunk ebből az erdőből – szedte össze a bátorságát Káposztáné.

– Schol – adta meg a választ saját kérdésére a hagymázsólyom, Káposztánéról tudomást se véve. – Csupa találgatás, merő feltételezések, megalapozatlan hipotézisek, akármerre nézünk. És ha egyesek itten számon akarják kérni rajtunk a végső és megcáfolhatatlan bizonyosságot – emelte fel a hangját –, akkor azoknak az illetőknek a dolog sajátos természete szerint még kevesebb reményük lesz arra, hogy valaha is rátaláljanak. De vajon – fordult megint töprengőre a hagymázsólyom hangja – szükség van-e mindenképp bizonyosságra?

– Jaj, dehogyis – sietett a válasszal Vaxler Katalin. – A Káposztánénak csak úgy véletlenül csúszott ki a száján a kérdés. Látja, mit csinált? – förmedt rá Káposztánéra. – Most aztán várhatja, hogy útbaigazítson

la dinorana chiede ansiosamente cosa ne sia della sua corona. Dopo avergli assicurato che ben presto riavrà sulla testa la tanto desiderata corona, Szuromberek telefona al centro informazioni per chiedere dove si trovi adesso ed in che direzione debba andare per arrivare al Castello di Melma. Con sua grande sorpresa risponde l'intermediario della telefonata udita attraverso il muro della fornace che, una volta avuta la giusta risposta "camomilla" alla domanda "achillea", svela, involontariamente, parte del piano preparato da Re Folletto e dal suo messo, indicando poi anche il punto preciso in cui si trovano adesso Szuromberek ed i suoi amici.

Grazie all'aiuto dell'intermediario, i nostri eroi giungono quindi davanti ad un' osteria chiamata Curva Sinistra: Szuromberek, convinto di trovare informazioni utili sulla strada da seguire per il Castello di Melma, entra da solo nell'osteria per chiedere qualche dritta veloce ed uscire quindi in fretta senza problemi.

minket a sólyommadár úr.

– Itt veszünk egy szálit – jelentette ki Apafi Tivadar, s hangjában egy szemernyi bizonytalanság sem volt.

– Most jut eszembe – mondta bátorítanul Káposzta Benő –, hogy mintha tornya is lett volna... olyan nagy fekete tornya... Most még talán visszafordulhatunk.

– Hát csak forduljon! De előbb árulja el nekem is, merre van a vissza, ha maga olyan jól tudja! – kapkodta körbe a fejét Vaxler Katalin.

– Hát, igen, igaza van Vaxler kisasszonynak – mondta békítőleg a hagymásólyom. – Csak légből kapott feltételezéseink vannak. De bizonyos tekintetben, ha belegondolunk, azokkal is elboldogulunk valahogy a mindennapi életben. Jól-rosszul, kinek milyen szerencséje van, nem igaz? Hát mire kellene akkor a bizonyosság? Csak összezavarná feltételezéseink és hiedelmeink jól felépített rendszerét. Leomlana az előítéletek szilárd építménye, amely eligazít minket a túlélésért folytatott küzdelem forgatagában...

– Khm – köhintett Szuromberek, mert nem akarta durván megszakítani a magasröptű elmélkedést, de szerette volna a tárgyra terelni a szót. – Szóval éppen az eligazítás...

– ...és utat mutat azokban a szélsőséges helyzetekben – folytatta zavartalanul a hagymásólyom –, amikor időnk sem lenne rákérdezni tudásunk megbízhatóságára, mert az adott esetben...

– Fényt látok – szólalt meg Serilla Géza, aki el-elcsellengett a társaságtól, s unatkozva fürkészte a körülöttük lévő sötétséget.

– Ne szóljon már megint bele! – nézett Serilla Géza után Vaxler Katalin.

– Hol? – kérdezte Szuromberek.

– Bocsánat – szabadkozott Serilla Géza –, én csak szólni akartam.

– Ne beszéljen mellé, hanem mutassa, hogy hol – tért rögtön jobb belátásra Vaxler Katalin.

– Hát ott – mutatott az erdő sötétjébe Serilla Géza. – Valahol...

– Én nem látok semmit – nézett szét Vaxler Katalin.

– Káprázatok... – sóhajtott fel a hagymásólyom.

– Én mintha látnék valamit – mondta Káposztáné, nem túl nagy meggyőződéssel.

– Mit? – kérdezte Szuromberek.

– Jaj! – takarta el a szemét Káposztáné, mert Szuromberek belevilágított, ahogy feléje fordult. – Ne ijeszteges, mert megvakulok.

– Géza, még mindig látod? – fordult Szuromberek Serilla Gézához, de a lámpa fényét most elővigyázatosan a fák közé irányította.

– Várjunk csak – meresztgette a szemét Serilla Géza. – Látom. Most nem látom. Most látom.

– Akkor most látod vagy nem látod?

– Most nem látom. Most látom. Messze van. Nagyon gyenge. Most nem látom. Várjunk csak. Most se látom. Talán kialudt.

– Örökre kialudt – sutogta Apafi Tivadar. – A sötétség rabjai lettünk, örökre.

Az Uborka-nővérek felsírtak. Eisenhuber Dávid akkorát nyelt, hogy megnyikordultak a sarokvasai. Szuromberek a zsebében kotorászott.

– Van itt nekem egy fényiránytűm – mondta –, az hétmérföldes körzetben ki tudja mutatni a legkisebb fényt is. – Azzal elővett egy kis fekete dobozt, rálehel, és a feje fölé tartotta. – Van benne egy meteorokristály tű – magyarázta –, egy darab cémán lóg, és ha valahol fényt érzékel, akkor felizzik s egy szempillantás alatt abba az irányba fordul. Csak egy kicsit előtte fel kell melegíteni. Na nézzük – mondta, és kinyitott egy ablakocskát a doboz oldalán. Belekukucskált. – Aha, pörög, pörög, de már lassul, mindjárt megáll... mindjárt megáll... Na mindegy – határozta el magát némi feszült várakozás után. – Az biztos, hogy tényleg volt arra valahol valami fény. Akkor menjünk!

– Várjatok, hé! – mondta riadtan a hagymásólyom. – Még nem beszéltünk meg mindent. Aztán majd megmutatom, merre kell menni. Ne induljatok el csak úgy, vaktában! Várjatok!

– Sietnünk kell – mondta Szuromberek. – Majd máskor megbeszéljük a többit. Vigyázz magadra!

Elindultak. Szuromberek maga elé világított a barguzinlámpával, a többiek pedig igyekeztek szorosan a nyomában haladni. Alig tettek meg pár lépést, véget ért az erdő, de ettől még egy szemernyi se lett világosabb. Szuromberek időnként megállt s körbevilágított a lámpával, hogy megvan-e mindenki. Serilla Géza szokása szerint hol előreszaladt, hol visszatért a csoporthoz, s ilyenkor valaki mindig megjéjdt a sötétségből felbukkanó alakja láttán. Az Uborka-nővérek valamelyike időről időre lemaradt, pedig egymásba

kapaszkodva mentek. Ilyenkor visítózni kezdtek, ami szintén nagy ijedelmet okozott. Az első ijedség után Vaxler Katalin mindig pisszegett, mire föl Káposztáné csak a foga közül sziszegve merte rendreutasítani a lányokat. Apafi Tivadar több ízben is kétségeit fejezte ki, hogy jó irányban mennek-e, de Vaxler Katalin mindannyiszor letorkollta. Később viszont ő maga kezdte emlegetni a fényiránytűt, hogy talán nem is jól mutatta az irányt, meg kellene nézni még egyszer. Akkor aztán Szuromberek elővette, rálehel, feltartotta, belenézett, és közölte, hogy jó irányba mennek. Vaxler Katalin nem tudott belenézni, bármennyire is nyújtogatta a nyakát. Mentek tovább. Egyszercsak dobogást hallottak a lábuk alatt, s mintha nem földön, hanem valami keményebb anyagon lépkedtek volna. „Mi ez? Mi ez?” – kiáltottak fel többen is. „Patak. Éppen egy pallón megyünk át” – adta meg a magyarázatot Szuromberek, s bizonyágképpen a vízre világított. Éppen láthatták, ahogy Káposzta Benő „jé, tényleg”- kiáltással belecsobban a vízbe. Kihúzták, Szuromberek a lábánál fogva megrázogatta, Káposztáné ráterített egyet a saját levelei közül, s mentek tovább. Röviddel később Vaxler Katalin sikoltott fel, hogy őt fojtogatják. Hogy egy jeges kéz megmarkolta a torkát. Hogy segítség. Megnézték a lámpával, de nem láttak semmit a nyakán. De hogy ő tisztán érezte a torkán a szorítást, alig bírt kiszabadulni egy hirtelen rántással. Szuromberek körbevilágított, észrevett valamit a földön, felnevetett:

– Hisz ez csak egy csiga! Úgynevezett óriás lengőcsiga. A nagyságán kívül arról nevezetes, hogy a nyálából fonalat szokott fonni, mert azon sokkal gyorsabban le tud ereszkedni a fáról, mintha másznia kellene. Így menekül, ha megtámadják. Amúgy teljesen ártalmatlan, klorofint eszik, tudjátok, ami a levelek alsó felén van.

Vaxler Katalin ugyan nem nyugtatta meg rögtön a felfedezés, de némi ápolás után összeszedte magát annyira, hogy folytatni tudták útjukat. Eisenhuber Dávid fel akarta vetni, hogy nem is volt fa a közelben, ahonnan leereszkedhetett volna a csiga, de minél messzebb kerültek attól a helytől, annál biztosabb volt benne, hogy volt fa, csak ő nem látta. A következő alkalommal egy csengetés ugrasztotta meg a társaságot. Szuromberek odafordította a lámpát, s látta, hogy egy telefonfülkéből jön a csengetés. Rövid habozás után belépett, s felvette a kagylót.

– Na végre! Mi a helyzet? – mondta egy hang.

– Milyen helyzet? – kérdezte Szuromberek. Ismerős volt neki a hang, de nem találta ki egyből, hogy kié.

– Hogyhogy milyen helyzet? Hát a koronával kapcsolatban. Rettentő ideges vagyok.

– Ja, te vagy az? – kérdezte Szuromberek, mert rájött, hogy Kópölykúti Béla az, a békadinó.

– Én hát, ki volna más? Se nem iszom, se nem eszem, olyan ideges vagyok. Szóval megvan?

– Micsoda?

– Micsoda, micsoda! Hát a koronám. Alig ettem ma valamit, éppen csak néhány marhalegyet, még szerencse, hogy van nekem eltéve néhány dunsztosüveggel, másképp nem tudom, mi lenne velem, amikor ilyen ideges vagyok. Alig bírtam legyümi néhányat. Szóval?

– Ja, hogy a korona...

– Igen, hogy megvan-e már. Mégiscsak más, ha ott érzem a fejemen, elvégre király vagyok, és király korona nélkül, az olyan, mintha nem is lenne igazi király. Akkor az olyan, mintha egy közönséges, akármilyen békadinó volnék.

– De nem vagy akármilyen közönséges, mert tudtommal te vagy az egyetlen békadinó.

– Hát persze, éppen emiatt lenne fontos, hogy visszakapjam a koronám, régi nagyságunk utolsó kedves kis családi emléké. De nem sürgős, kibírom még azt az egy-két órát, legfeljebb addig nem eszem az idegességtől, csak gondoltam, megkérdezem, hogy mire számítsak, reménykedjek-e egyáltalán, hogy valaha is visszakapom.

– Persze, vissza fogod kapni, hiszen megígértük – nyugtatta meg Szuromberek. – De mondd csak, hogyan találtál ránk? Tudtad, hogy van itt egy telefonfülke?

– Hol?

– Hát itt, ahol vagyunk.

– Miért, hol vagytok?

– Nem tudom. Nagy a sötétség. Azt hittem, te tudod, hova telefonálsz.

– Honnan tudnám? Szóltam a központnak, hogy kapcsolja Lidércországot. Először valami kertészetbe kapcsoltak, mert valaki egyre csak virágneveket mondogatott, de aztán letette. Aztán egy kis távoli csicsergés után hirtelen felvetted. Na mondom, milyen jó, így akkor nem kell megvárnom, amíg hazajöttök,

hanem rögtön közlitek velem a jó hírt, és vége az idegeskedésnek, nem igaz?

– Aha. Na és mi újság arrafelé?

– Semmi különös. Mindenki kérdezteti, hogy hol a koronám.

– Ki mindenki?

– Hát, a jóakaróim. Megjelentek váratlanul, hogy úgy hallották, hogy elvesztettem a koronámat, de ugye nem igaz. Mondtam, hogy nem, dehogy, csak beadtam fényesíteni a Fényszövhöz. Erre mondták, hogy ők a helyemben felhívják azt a Fényszövhőt, hogy előkerül-e esetleg holnap reggelig, mert különben meg találna rendülni a bizalmuk nekik. De egyébként is fel akartalak hívni, pusztán csak hogy megkérdezzem, mi a helyzet.

– A helyzet? Hát, történt egy s más azóta.

– Na persze, van gond bőven, így van ez mindig. De nekünk, uralkodóknak, úrrá kell lennünk a nehézségeken, ugyebár. Ezért is gondoltam, hogy most már megérdeklődöm, hogy sikerült-e végre visszaszerezni azt a koronát.

– Például az történt, hogy elrabolták Sziromka Máriát. Őt is a lidérckirály.

– Igen, igen, mondott valamit a szirti sas. De őt aztán nem kell féltetni, úgy értem, Sziromka Máriát, ő a legnehezebb helyzetekből is ki tudja vágni magát, hiszen kifejezetten erről híres.

– Meg két óriást is elrabolt a lidérckirály. Tudod, Buzgár Gézát és Lajhár Pált.

– Szörnyű. Szóval még azt is mondták a jóakaróim, hogy ők az én helyemben azt tanácsolnák, hogy ígérjek valami kincset annak a Fényszövhöz, hátha akkor hamarabb meglesz a koronám.

– Most meg eltévedtünk. Nagyon sötét van. Nem találjuk a sárfellegvárat.

– Majd csak meglesz. De én mondtam nekik, hogy nem, ez a Fényszöv nem olyan, ez kincs nélkül is hamar kifényesíti a koronámat.

– Láttunk valami fényt az előbb. Most arrafelé igyekszünk.

– Na ugye. Nekem különben sincsenek olyan nagyon értékes kincseim.

– Csak az a baj, hogy most nem látjuk azt a fényt.

– Ajjaj. Esetleg a fél vonalzómat fel tudnám ajánlani.

– De mi azért megyünk tovább. Ne aggódj, meglesz a koronád. Kiszabadítjuk Sziromka Máriát meg az óriásokat, és utána a koronádat is.

– Persze, persze, hát ők nyilván fontosabbak. A korona ráér, csak reggel jönnek megint a jóakaróim, és nem tudom, mit mondok nekik, ha még akkor se lesz meg, de mindegy. Bár van másik fele is annak a vonalzóknak, és ha ügyesen összeilleszted a kettőt, akkor harminc békalábat le tudsz mérni egyetlen méréssel. Nem azért mondom.

– Akkor jó. Megyünk tovább, szia.

– Várjál, várjál! És a hőmérő? Fekete számos, cö-betűs.

– Vigyázz rá. Szia – mondta határozottan Szuromberek, és letette a kagylót. Kilépett a fülkéből.

– Na? Na mi van? – kérdezték többen is, élükön Vaxler Katalinnal.

– Semmi, csak a Béla volt – vont a vállát Szuromberek.

– Milyen Béla? – kérdezte Káposztáné a többiek nevében is.

– Köpölykúti. A békadínó.

– És? Mit mondott, merre van? – kérdezte reménykedve Apafi Tivadar.

– Ki?

– A sárfellegvár.

– Ja? Azt nem mondta.

– Nem kérdezted meg tőle? – csodálkozott Vaxler Katalin.

– Nem. Illetve mondtam neki, hogy eltévedtünk, de nem mondtott rá semmit. Különben is, honnan tudná, hogy merre van a sárfellegvár?

– Hátha tudja – bizonygatta Vaxler Katalin. – Meg kellett volna tőle kérdezni a biztonság kedvéért. De még visszahívhatod.

– Nem hívom. Úgyse tudja.

– De hátha. Csak mivel nem kérdezted, nem mondta.

– Nem tudja, és kész – zárta le a vitát Szuromberek.

– Hát, jó – zárta le Vaxler Katalin is a vitát egy sértődéssel. – Felőlem! Azt a fényt ugyebár nem látjuk, ha

volt egyáltalán valami fény valahol ebben a rettentő sötétségben, az az állítólagos fényiránytű nem tudom, mit mutat, de nekem nagyon gyanús, mert akkor már rég megtaláltuk volna, de hát nem baj, ha nem tudja, akkor nem tudja. Majd csak lesz velünk valami.

– Jaj, ne mondjon már ilyeneket – mondta sírós hangon Káposztáné. – Biztosan kitalál valamit a királyfi.

– Itt veszünk egy szálit – jósolta ismételtén Apafi Tivadar, mire Káposztáné ténylegesen is sírni kezdett.

– Na, ne sírj. Nincs semmi baj – simogatta meg Káposzta Benő. Káposztáné felzokogott. Az Uborka-nővérek a sírást átugorva rögtön zokogásban törtek ki. Eisenhuber Dávid szepegeve vigasztalta őket. Apafi Tivadar fásultan szerencsétlenül vázolt. Serilla Gézán kényszeres törzshajlítgatás formájában ütközött ki az idegesség.

– Várjunk csak, eszembe jutott valami – mondta hirtelen Szuromberek, és visszalépett a telefonfülkébe.

– Na ugye! Ígérj neki egy zsák marhalegyet, ha megmondja – szölt utána Vaxler Katalin.

– Nem neki telefonálok, hanem a tudakozónak – kiáltotta ki Szuromberek.

– A tudakozónak? Tényleg! – hatolt el Vaxler Katalin tudatáig a felismerés. – Hát ahol telefon van, ott tudakozó is van. Csak felhívja a különleges tudakozót – magyarázta a többieknek, bemondja a címet, és máris megmondják, hogy merre kell menni. Hogy is nem jutott ez eddig eszembe! Ez a sok sírás-rivás teljesen megzavart itten – nézett szét a könnyeit szárítgató társaságon.

Eközben Szuromberek belekotort a zsebébe, a markába szorítva kivette, ami benne volt, megnézte, aztán kilépett a fülkéből. – Nincs valakinek egy redondója? – kérdezte. – Nekem csak aranygombócom van, de az biztos nem jó bele.

– Hogyne volna, aranyoskám, a Katalinnak van egy, szívesen kölcsönadja – mondta segítőkészen Káposztáné.

– Azt én a fűben találtam, ahol ott hevert, már ki tudja, mióta, gazdátlanul – nézett szigorúan Káposztánéra Vaxler Katalin. – És saját magam fényesítgettem ki fáradságos munkával.

– Jó, jó, majd kapsz helyette egy ugyanolyan fényeset – mondta Szuromberek.

– Két órája hevert ott, amióta Sziromka véletlenül kirántotta a köténye zsebéből a zsebkendőjével együtt – közölte Káposztáné a pontosság kedvéért.

– Akkor is, mi köze hozzá magának? – méltatlankodott Vaxler Katalin. – Kereste a királykisasszony vagy nem kereste? Na ugye! Akkor meg a becsületes megtalálódé, mindenki megmondhatja.

– Persze, persze, az a fő, hogy megtaláljad, és most milyen jó hasznát vesszük – békitgette Szuromberek a kopasznyakú tyúkot, akit láthatóan felzaklatott az alaptalan gyanúsítás.

– Tessék, akkor eldobom, találja meg, aki akarja – húzta elő a szárnya alól a bukszáját Vaxler Katalin s kapta ki belőle a fényesre koppintgatott pénzdarabot. – Nekem ne mondja senki, hogy én a más pénzét akarom elvenni! – Körülnézett, hová dobja a pénzt, aztán jobbnak látta, ha nem túl messzire, maga elé dobja le, hogy azért meg lehessen találni.

– De hiszen senki se mondja, hogy nem a tiéd – mondta Szuromberek, gyorsan felvette a földről a redondót, és megint belépett a telefonfülkébe. Ott beledobta az érmét a telefonba, és már éppen tárcsázni akarta a 22-t, amikor megszólalt a kagylóban egy hang:

– Cickafark.

– Haló, tessék? – kérdezte Szuromberek.

– Cickafark.

– Ja? Izé, pipitér – jutott eszébe Szurombereknek a kemence falán látott közvetítés.

– Na még szép. Itt minden a terv szerint halad. Megtettük az intézkedéseket, foganasítottuk a rendszabályokat. Csak a børsziclákkal vannak kisebb problémák, de elhárításuk folyamatban van.

– Mikkél?

– Børsziclákkal. Rossz a vonal? Úgy néz ki, tartani tudjuk a tervet, de nem ártana egy kis erősítés.

– Értem.

– Mondom, mi mindent megteszünk, nem rajtunk múlik. Nem sejtettük, hogy ilyen súlyos nehézségek merülnek fel. És ott mi a helyzet?

– Itt? Izé... itt is minden rendben. Minden oké. Csak egy kicsit eltévedtünk. Sötét van. De már jó úton vagyunk, remélhetőleg. Ott, ahol a hagymázsólyom... izé, kikérdeztük a hagymázsólymot, aztán elindultunk, láttunk valami fényt, arrafelé... izé... átmentünk egy patakon, és akkor...

– Akkor mindjárt odaérték Balkanyarhoz. Hehe, jó kis kocsmá, nem csodálom. Ott van rögtön a

Teknőcdomb mögött.

– Az, az! Szóval az itt van a domb mögött, pár lépésre?

– Naná. Annak a fényét láttátok, csak most eltakarja a domb. De ti nem a kettes ütemben vagytok? Mit csináltok ti ott?

– Ja, nem, mi a hármásban. Volt egy kis átszervezés. Különleges akciócsoport, titkos megbízatással, tudod.

– Igen? Hát akkor jó mulatást. Mi meg itt addig erőnket megfeszítve mentjük, ami menthető.

– Hogyne, hát szóval a megbízatás... Na, akkor pipitér.

– Persze, persze. Cickafark – válaszolta előírásosan a hang, s egy kattanással csend lett a telefonban. A redonó hangos csördüléssel pottyant le a pénzvisszaadóba. Szuromberek megkönnyebülve lépett ki a fülkéből, s rögtön nyújtotta a pénzt Vaxler Katalinnak.

– Na, mit mondott a tudakozó? – kérdezte Vaxler Katalin, miközben mindkét oldaláról megvizsgálta a pénzérmét, nem hibádzik-e rajta valami.

– A tudakozó? Nem azzal beszéltem.

– Mégis a Bélával? Ugye, mondtam, hogy őt kell megkérdezni! És mit mondott?

– Nem a Bélával.

– Nem vele? Hát akkor kivel?

– Hát nem igazán tudom, tudniillik...

– Nem tudja! – képedt el Vaxler Katalin látványosan, már amennyire a sötétség látni engedte. – Azt se tudja, kivel beszélt!

– Nem mindegy az? – kelt Szuromberek védelmére Káposztáné. – Az a fő, hogy megmondta az illető, hogy merre van a sárfellegvár, nem igaz?

– Azt speciel nem mondta meg... – kezdte Szuromberek.

– Itt veszünk egy szálíg – mordult fel Apafi Tivadar.

– Igen? Azt nem mondta meg – nyugtázta türelmetlenül Vaxler Katalin. – Ezzel szemben mit mondott meg?

– Hogy van itt nem messze egy domb, a Teknőcdomb. És amögött pedig egy Balkanyar nevű kocsmá. Annak a fényét láttuk.

– Balkanyar! – kiáltott fel Vaxler Katalin. – Egy kocsmá! És te ezt elhitted? Hát hol látsz te itt kocsmát? Hol vannak itt fények? Jó, hogy nem szállodát mondtak! Vagy kaszinót!

– Ami azt illeti, egyszer a haverok hívtak, hogy menjek el velük a... – szólalt meg Káposzta Benő.

– Benő! – fojtotta belé a szót Káposztáné. – Ki ne mondd! Itt halok meg a szegyéntől!

– De anyukám, az nem az, amire te gondolsz – magyarázta Káposzta Benő.

– Nem érdekel! – csökönyösködött Káposztáné. – Majd adok én a haverjaidnak, akik ilyen ocsmány dolgokba akarnak téged belerángatni!

– Kocsmát mondtak – szögezte le Szuromberek. – Onnan már biztosan eltalálunk a sárfellegvárhoz. Ha mást nem, megkérdezzük. Úgyhogy menjünk.

Mentek tovább. A barguzinlámpa fénye hamarosan egy dombra ugrádozott fel, s ők követték. A domb tetejéről meglátták a Balkanyart. Magányosan állt a kietlen sötétségben, alig pár lépésre a domb aljától. Tetején hatalmas, sárga indexlámpa villogott, a bejárat fölött nagy neonbetűkkel volt kiírva a neve, továbbá hogy NON STOP, meg hogy 0—24, és a félreértések elkerülése végett még az is, hogy NYITVA ÉJJEL—NAPPAL. Szuromberek maga köré gyűjtötte a társait, hogy megtanácskozza velük, mit csináljanak.

– Az lenne a legjobb – suttogta –, ha egyedül mennék be, és ti itt megvárnátok. Hogy ne keltsünk feltűnést.

– Jó ötlet – suttogta vissza Vaxler Katalin. – Én meg veled megyek, mert én nagyon jól tudok nem kelteni feltűnést.

– Nem jó – ellenkezett suttogva Szuromberek. – Nagyon óvatosnak kell lennünk, nehogy rájöjjenek, hogy mi vagyunk, mert akkor esetleg értesítik a lidérckirályt. Te meg mindenbe bele szoktál kotyogni.

– Méghogy én? – kiáltotta sértődötten, a suttogásról is megfeledkezve Vaxler Katalin. Mindenki heves püsszegésbe kezdett. Akkor észbe kapott, és halkabban folytatta: – Méghogy én? Hát van úgy, hogy direkt nem szólok, pedig megvolna a véleményem bizonyos dolgokról, de nem, inkább nem szólok, mert tudok én hallgatni is, ha kell, ki mondja, hogy nem tudok? – De mielőtt körülnézhetett volna, a többiek egymást túlkiabálva kezdték bizonygatni Szurombereknek, hogy ők is nagyon jól tudnak hallgatni.

– Csend legyen! – emelte meg a hangját Szuromberek is. – Egyedül megyek, és kész – folytatta aztán halkabban. – Ti pedig itt megvártok. Nem mentek el sehova, Serilla Géza se futkározik összevissza, és nem

veszekedtek. Világos?

– Hol? – kérdezte Vaxler Katalin, és kíváncsian hátranézett.

– Hogy megvártok. Nem mentek sehova. Nincs veszekedés – ismételte el Szuromberek.

– Persze, persze, aranyoskám – nyugtatta meg Káposztáné –, de legalább hadd kísérjünk el az ajtóig.

– Nem – mondta határozottan Szuromberek. – Itt megvártok. Én meg bemegyek, körülnézek, kérdezősködök, és már jövök is vissza. Pár perc az egész.

– Hát jó – mondta Vaxler Katalin, és ezúttal felvetette a fejét, az ég felé. – Menjél csak egyedül, pedig én aztán nagyon jól tudok körülnézni is, kérdezősködni is, de hát ha nem, akkor nem. Aztán majd akkor magadra vess.

– Miért, mikor? – riadt meg Káposztáné. – Mikor vessen magára?

– Esetleg azt a lámpát nem lehetne, hogy itthagyd? – kérdezte Eisenhuber Dávid.

– Azt persze, itthagynom – mondta Szuromberek.

– Na jó, de ne vessél magadra – kérlelte Káposztáné. – Különben mi lesz itt velünk?

– Pár perc, és jövök – mondta Szuromberek, letette a lámpát, még egyszer meggyőződött róla, hogy megvan-e mindenki, aztán elindult a Balkanyar irányába.

Puhatolózás a kocsmában

Megdöbbenő tények a paradicsomhelyzetről

A többiek szorongó érzésekkel követték tekintetükkel a dombtetőről, amíg be nem lépett a kocsmá ajtaján, aztán letelepedtek a barguzinlámpa köré. Vaxler Katalin bizonygatta még egy darabig, hogy ő mennyire nem kelt feltűnést, de mivel még ellenkezni sem volt kedve senkinek, nemhogy helyeselni, abba hagyta a bizonygatást. Apafi Tivadar nagy gonddal és a többiek számára kissé terhesen altatgatta Veszelinovics Árvácskát, akit feltehetőleg nem is kellett olyan nagyon bízgatni, hiszen ideje nagy részét alvással töltötte, amikor pedig nem aludt, akkor békésen mosolygott.

Szuromberek a maga részéről szintén kissé szorongó érzésekkel indult a Balkanyar felé. Ennek az volt a legfőbb oka, hogy még sohasem járt kocsmában, mert olyasmi Berekországban természetesen nem volt, se Sziromkaországban, és Köpölykúti Béla vasútállomásán is csak egy trafik volt, ahol régi, forgalomból kivont vagy forgalomban levő, de már használt bélyegeket lehetett kapni, azt is csak akkor, ha Köpölykúti Bélának éppen úgy hozta a kedve, hogy most kinyitja a boltot és beül egy kicsit bélyeget árulni. Szuromberek csak azt tudta, hogy kocsmába a kalandorok szoktak járni, kalandorból viszont jó párat ismert, hiszen nap mint nap megfordult az ő országában is néhány. Ők a kalandok egyik felettébb kalandos változataként szokták elmesélni, hogy mi minden történt velük az útjukba eső kocsmákban, és az ő állításuk szerint ezek a kalandok még az elefántbefogásnál vagy az ősmaradvány-kutatásnál is izgalmasabbak voltak, és mindegyik úgy végződött, hogy csodával határos módon maradtak életben. Szurombereknek az is megfordult a fejében, hogy mi van, ha egyszer, kivételesen, nincs ez a csodával határos mód, és akkor Sziromka Mária alattvalói támasz nélkül maradnak, meg akkor valahogy ez az egész kiszabadítási vállalkozás is rosszul sül el.

A Balkanyarban kevesen voltak. A kocsmároson, Rácrátóti Adorjánon kívül, aki hovatarozására nézve fűrészfarkú turulgamb volt, csak egyetlen asztaltársaság kókadózott a sarokban. A társaságot Zimbab, a zombi, Mameluk, a múmia, dr. Vépiné Hosszúperesztégi Róza, a vámpír és Bogár Zoli, a lószarvasbogár képezte. Szuromberek, miután benyitott, egy röpke pillantással felmérte őket, aztán a kocsmá egyéb részeire vetett másik röpke pillantás nyomán kissé visszahőkölt. A Balkanyarban ugyanis nem takarítottak. De nem hanyagságból vagy lustaságból, hanem mert ez volt a kocsmá vendégszalagató különlegessége, legalábbis Rácrátóti Adorján szerint, aki ugyan takarítani sem szeretett, külön takarítószemélyzetre meg sajnálta a pénzt, de jól tudta, hogy valamilyen vendégszalagató különlegesség nélkül még ez az egész országban egyedüli kocsmá sem élhet meg a piacon. Ennél fogva a kevesebbet használt asztalokat vastag porréteg, az időközönként mégiscsak igénybe vett asztalokat viszont vastag maszatréteg fedte. A padlón helyenként bokáig ért a sár, a megszáradt agyag és a mindenféle szemét. A fekete mennyezetről portól elnehezült, sötét pókhálógubancok lógtak alá változatos alakú függönyöket képezve. Az átláthatatlanná piszkolódott ablakokra a vendégek mókás feliratokat karcoltak, bizonyára kapukulcsokkal vagy kiscsákányokkal, mert a köröm például már nem fogott rajtuk.

Szuromberek a küldetésére és a saját hivatali íróasztalán uralkodó kisebb fokú rendtelenségre gondolva erőt

Sondaggio nell’*osteria

Dati di fatto sconcertanti sulla situazione dei pomodori

(riassunto)

*Szuromberek non è mai entrato prima in una osteria perché, naturalmente, le osterie non esistono a Boschettolandia. Sa soltanto che sono soliti andarci gli avventurieri, di cui ne conosce alcuni che di tanto in tanto capitano nel suo regno. Nella Curva Sinistra, osteria sporca, buia e piena di melma, c’è poca gente. A parte il cameriere, Adriano Rácrátóti, c’è solo una piccola combriccola seduta all’angolo del locale composta da: Zimbab lo zombi, Mameluk la mumia, la dottoressa Rosa Vépiné la vampira e Zoli Insetto il coleottero cavallo. Szuromberek si siede al bancone e, dopo aver ordinato una bevanda, chiede al *cameriere dove si trovi il castello di melma, ma tutto ciò che ottiene sono risposte vaghe. Viene poi invitato a sedersi al tavolo da Zoli Insetto e i suoi amici, incuriositi dal nuovo arrivato. Szuromberek scopre che i quattro fanno parte della resistenza ed il loro desiderio maggiore è quello di abbattere il regime del re dittatore e tornare a mangiare bei pomodori freschi come prima della presa del potere da parte di Re Folletto. Il loro piano è quello di scavare una galleria sotterranea fino ai monti Valaberci e scrivere una lettera al principe Szuromberek perché venga col suo esercito attraverso la galleria sotterranea e sconfigga Re Folletto. Szuromberek, naturalmente in incognito, svela loro che il tanto amato principe è già nel Paese dei Folletti per liberare la principessa Maria Petalino, i due giganti e riportare la corona alla dinorana e, in cambio dell’informazione, chiede dove si trovi il Castello di Melma. Ma l’entrata improvvisa della tacchina Catalina Vaxler che urla il nome di Szuromberek, svela l’identità del nostro principe, con grande gioia da*

vett magán, odament a pulthoz, illendőképpen köszönt, és kért egy juhargyantaszörpöt.
 – Egy bodzapálinkát, igenis – mondta készségesen Rácrátóti.
 – Nem, nem – tiltakozott Szuromberek. – Juhargyantaszörpöt kértem.
 – Tisztán a malátabort?
 – Juhargyantaszörp.
 – Málnasör? Az is van.
 – Nem. Félre tetszett érteni. Juhar-gyanta-szörp – mondta Szuromberek lassan, tagoltan.
 – Nem értem én félre semmit, juhargyantaszörp, hát persze – tért jobb belátásra Rácrátóti, és elővette a pultról a juhargyantaszörpös bádoggannát. – Csak itten egyre jönnek a vendégek, és mindenki juhargyantaszörpöt kér, én meg nemsokára kifogyok belőle.
 – Dehát én úgy látom – nézett Szuromberek a csendesen iszogató asztaltársaságra –, hogy azok a vendégek ott éppen valami pirosat isznak.
 – Azok igen, paradicsomlevet. De voltak itt már sokan, akik mind csak juhargyantaszörpöt kértek. Például nemrég is egy, tegnap vagy tegnapelőtt, szóval nemrég, alig pár napja. Na, tessék parancsolni. Hét lidérckágyiló.
 – Aranygombóc is jó? Mert nekem csak az van. Hét lidérckágyiló, az átszámítva egy aranygombóc.
 – Ja, nem, hát itten csak lidérckágyilóval lehet fizetni, aranygombóccal elvileg nem szabad, azt mi nem fogadhatjuk el, mert ha esetleg észreveszik, akkor én ütöm meg a bokámat.
 – És ha kettő?
 – Mondom, elvileg nem szabad más valutát elfogadni, mert engem azért nagyon megbüntethetnek.
 – Három?
 – Hát jó, kivételesen – tért megint jobb belátásra Rácrátóti, elvette a három aranygombócot, lebukott egy kis időre a pultról, majd miután felállt s körülnézett, közelebb hajolt Szuromberekhez, és halkán megkérdezte: – Váltani nem akar esetleg? Jó áron veszek aranygombócot.
 – Nem, köszönöm – hátrította el az ajánlatot Szuromberek. – Csak átutazóban vagyok itt.
 – Értem – mondta Rácrátóti hűvösen. – És... ha szabad kérdeznem, egyedül?
 – Persze, egyedül – mondta gyorsan Szuromberek. – Na és, gondoltam, ha már itt járok, megnézem a sárfellegvárat, mert állítólag az nagyon nevezetes vár... – Szuromberek kérdően Rácrátótira nézett, hátha mond valami információt a sárfellegváról.
 – Szóval egyedül – mondta ehelyett Rácrátóti. – Csak azért kérdezem, hogy más nem akar-e esetleg váltani, vagy van még egy kis juhargyantaszörp is, nem sok, de azért jutna. És, ha szabad kérdeznem, ugye Berekországból vannak? Csak az aranygombócból gondolom.
 – Márhogya mi? – kérdezett vissza Szuromberek kissé meglepetten. – Illetve hogy én egyedül? Hát igen, onnan vagyok, mondok, átutazóban, csak az a baj, hogy elfelejtettem elhozni a térképemet, és nem tudom, hogy most itt merrefelé is kell menni a sárfellegvár felé.
 – Hát ez pech – bólogatott Rácrátóti –, annál is inkább, mert a sárfellegvár nincs is rajta a térképeken, mert az annyira titkos. Egy kémnek persze nem probléma, hogy megtalálja, csak érteni kell a módját, ugye, hogy kit kell megkérdezni...
 – Állítólag Berekországban akkora paradicsomok vannak – szólalt meg az asztalnál dr. Vépíne Hosszúperesztegi Róza, a vámpír, félig az asztalnál ülőkhöz, félig Szuromberekhez intézve szavait –, mint egy tük.
 – Azt én is hallottam, igen. Óriásiak – hagyta rá Mameluk, a múmia.
 – Hát azért nem annyira, de tényleg nagyok – fordult a rémek felé Szuromberek, akinek a számára már kezdett kínossá válni a kocsmároással való beszélgetés.
 – Ugyan, ne szerénykedj – mondta neki Zimbab, a zombi. – Állítólag a berekországi paradicsomoknál csak a szíromkaországiak nagyobbak. Azok akkorák, mint...
 – Juj, ne is mondja – szólt rá Zimbabra Róza –, mert rögtön összefut a nyál a számban.
 – Nem ülsz ide? – kérdezte barátságosan Szurombereket Bogár Zoli, a lószarvasbogár. Szuromberek fogta a juhargyantaszörpös poharát, és leült az asztaluk végében álló üres székre.
 – Nahát mesélj – bízta Zimbab –, igaz, hogy arrafelé ezek az óriási paradicsomok csak úgy vadon teremnek?
 – Juj! – sikkantotta Róza. – Hát én mindjárt nem is tudom, mit csinállok. – Azzal mohón kortyintott egy

parte della piccola combriccola di mostri.

nagyot a paradicsomlevéből.

– Azért nem teljesen – szerénykedett Szuromberek. – Mert gondolni kell őket, kapálni, karózni, de az igaz, hogy nőnek vadon is, csak azok nem akkorák.

– Na és, hallom, hogy átutazóban? – érdeklődött Bogár Zoli. – Csak így, egyedül, mindenféle kíséret nélkül?

– Hát, igen – válaszolta kitérőleg Szuromberek, és elhatározta, hogy most már ő fog kérdezni, mert ha így megy tovább, akkor hamarosan leleplezik. – Izé, és ti? Csak így iszogattok, beszélgettek?

– Ne is kérdezd – mondta búsan Mameluk. – Hát mit lehetne ebben az országban csinálni? Látod, milyen ország ez.

– Hahaha! Ez jó vicc! – nevetett fel kényszeredetten Róza, majd magyarázatképpen a szája sarkából odasziszegte Szurombereknek: – Ezzel a kocsmárossal vigyázni kell, mert tudod, ez... ez mindent jelent nekik.

– Aha – mondta suttogva Szuromberek. – Akkor tőlem is azért kérdezett mindenfélét.

– Persze, hát mit gondolsz, miért? – mondta Bogár Zoli a kelleténél egy kicsit hangosabban, de ő a természeténél fogva nem tudott olyan halkán beszélni. – Ilyenekkel vagyunk állandóan körülvéve. Mert mi – nézett körül óvatosságból, de hangját egy cseppet sem lehalkítva – ellenzékben vagyunk, tudod?

– Hahaha, ne nevetessen! – nevetett fel megint Róza, és közben rosszállóan nézett Bogár Zolira.

– Márhogya ki ellen? – kérdezte Szuromberek a biztonság kedvéért.

– Még kérded? – csodálkozott Zimbab. – Hát csak nézz körül! Mi van ebben az országban? Mindenhol csak az önkény. Az a legkevesebb, hogy nem lehet paradicsomot kapni, legfeljebb pult alól, vagy csak konzervet, mint itt is, mert látod, ez is konzervparadicsom, süritett, csak a kocsmáros vízzel felhígítja. Tudod, mikor ettem én utoljára friss paradicsomot? Meg se tudnám mondani.

– Bezzeg régebben! – sóhajtott Mameluk, aztán pontosabban is elmagyarázta, mire gondol: – Régebben se volt olyan sok paradicsom, de akkor legalább volt demokrácia. Gondolom, nálatok most is az van.

– Hát, van belőle, az igaz... – mondta bizonytalanul Szuromberek.

– Nahát régebben itt is az volt. Hol ez volt a király, hol az, akinek éppen eszébe jutott, aztán ha láttuk, hogy nem lett több a paradicsom, akkor leváltottuk – mondta Mameluk.

– Például egyszer én is voltam! – kiáltott fel Bogár Zoli, mire a többiek heves pisszegésbe kezdtek, és sűrűn tekingettek a kocsmáros felé.

– Csak aztán jött a Gerzson... – folytatta Mameluk.

– Az ki? – kérdezett közbe Szuromberek.

– Hogyhogya ki? Így hívták azelőtt a lidérckirályt. Szóval ő lett a király, de utána hiába akartuk leváltani, mert azt mondta, ő nem hagyja magát, és ezentúl nem lesz demokrácia, hanem Első Vagy Másnéven Szörnyű Gáspár, röviden lidérckirály néven mindig ő lesz a király.

– És erre ti mit csináltatok? – kérdezte Szuromberek.

– Hát mit csinálhattunk volna? – értetlenkedett Mameluk. – Mondtuk neki, hogy nem, mert más is akar király lenni, de ő a füle botját se mozdította. Aztán később meg nagyon egymásra találtak a mókusfarkassal, aki a legfőbb talpnyalója lett neki, és közösen kitalálták, hogy meg akarnak támadni minket a sipircek, úgyhogya a lidérckirályt márcsak ezért se lehet leváltani, hanem tejhatalmat kell neki adni...

– Teljhatalmat – javította ki Zimbab.

– Azt mondom én is, tejhatalmat – folytatta zavartalanul Mameluk. – Mi meg akkor nagyon megijedtünk a sipircektől, mert nagyon félelmetes híruk volt, ezért beleegyedtünk a tejhatalomba, de akkor még nem tudtuk, hogy azon nemcsak a tejet érti, hanem mindent, gyümölcsöt, paradicsomot, szóval az egész önkényt, és hogy aki ellene mond valamit, vagy tesz, azt a mókusfarkas mindenféle varázslattal letartóztatja, és bezárja a sárfellegvárba.

– Igen, mert nem elég, hogy a paradicsom nem lett több – panaszkodott Zimbab –, sőt, szinte teljesen el is tűnt a boltokból, mert állítólag kikísérletezték, hogy káros az egészségre, mert sok benne a kaniszterin, az a tudományos anyag, de ezenkívül olyanokat talált ki a lidérckirály, hogy meg kell fordítani a folyók folyását, tehát ne befelé folyjanak az országba, hanem kifelé, hogy a sipircek ne tudjanak olyan könnyen bejönni, ha esetleg csónakkal akarnának támadni. És akkor mindenkinek azon kellett dolgozni, amikor pedig kiderült, hogy nem sikerül a megfordítás, akkor mindenféle mást talált ki, hogy vasércet kell tölteni a hegyekbe, hogy ne tudjon alagutat fúrni az ellenség, vagy hogy a hegycsúcsokat el kell mocsarasítani, ha mégis a hegytetőn át akarnának támadni, de persze ezek se sikerültek, igaz, hogy a sipircek se jöttek, csak egy hadsereg, amit

védekezésül hívott be ide a lidérckirály, de azok azóta is csak gyakorlatoznak meg fosztogatnak. A nép meg csak senyved, az ország egyre pusztul, a lidérckirály meg mindig csak ígéreti, hogy nemsokára lesz bőven paradicsom, mert az övé lesz egy közelebről meg nem nevezett paradicsom-nagyhatalmi ország, de most már senki se hisz neki, viszont tenni se mer senki semmit, mert mindenki fél a lidérckirálytól meg főleg a mókusfarkastól.

– Csak mi nem félünk! – rikkantotta Bogár Zoli, de a többiek olyan heves püsszegésben törtek ki, hogy gyorsan behúzta a fülét-szarvát.

– Zolikám, hogy maga milyen vicceseket tud mondani néha! – mondta jó hangosan Róza, hogy megtévessze a kocsmárost.

– És ti mit akartok tenni? – kérdezte suttogva Szuromberek, miután a vendéglősre nézett, és látta, hogy az nem néz feléjük.

– Nagyon jó tervünk van – súgta Mameluk. – Neked elárulhatjuk, mert te berekországi vagy, és olyan rendesnek látszol. Először is alagutat fúrunk a Valabérci-hegyekbe, aztán pedig...

– Nade mivel? – kérdezte halkan Szuromberek. – Van alagútfúró lézerágyutok?

– Az nincs – ismerte el Mameluk. – De mondom, hogy ez még csak terv. Szóval utána...

– Mert azt még előbb fel is kell találni – magyarázta Szuromberek. – Ugyanis még nincs. Kitalálva ki van, de fel még nincs. Azon még dolgozni kell egy kicsit – tette hozzá, kissé restellkedve.

– Na mindegy, akkor azt még megvárjuk – folytatta Mameluk –, de aztán jön a lényeg: levelet írunk Szurombereknek, Bereksország királyfijának, hogy jöjjön be nagy hadsereggel ezen az alagúton át, és győzze le a lidérckirályt. Azt mondják, hogy az egy olyan jószívű királyfi, biztos segít. Te nem ismered véletlenül?

– Én? – rezzent össze egy kicsit Szuromberek. – Hát, tudom, ki az, már hallottam róla.

– Na és, mit szólna hozzá? – kérdezte türelmetlenül Zimbab. – Közösen találtuk ki. És azt is megírjuk a levélben Szurombereknek, hogy hozzon magával sok paradicsompalántát, és akkor azokat a győzelem után mindjárt el is lehet ültetni. Ugye, jó terv?

– Hozhatna paradicsomlevelet is inkább, akkor azzal nincs annyi gond – szólt közbe Róza. – Olyan dobozosat, azt könnyen lehet szállítani.

– Hát – mondta Szuromberek megfontoltan –, a paradicsom a legkisebb gond. Az alagút már nagyobb, de még azt is meg lehetne oldani. Hanem a lidérckirályról köztudomású, hogy csak valamilyen csalafintasággal, cselvetéssel vagy varázsszerrel lehet legyőzni, erővel nem. Ráadásul úgy hallottam, hogy most, amikor megtudta, hogy Szuromberek idejöttek kiszabadítani Sziromka Máriát és a két óriást, meg visszaszerezni a békadinó koronáját, és a két hadserege is átállt Szuromberek oldalára, akkor kiesztelt valami nagyon titkos tervet a mókusfarkassal együtt, és most előbb ezt kellene kikélni, csak ahhoz tudni kellene, hogy merre is kell menni a sárfellegvár felé.

Az ellenzéki asztaltársaság tagjai körében nagy zavar támadt. Egyszerre tettek fel értetlenkedő kérdéseket, ismételtették hihetetlenkedve Szuromberek egyes közléseit, kérdezték ennek nyomán egymást is, Szuromberek is, és püsszegettek egymásra. Valahogy így:

– Micsoda? Szuromberek? Psss! Itt van, hol? Sziromka? Átálltak? Psss! Kicsoda állt át? Az óriások? Hol, mikor? Kicsoda, miért, hányan, hová, merre, meddig?

Végül Bogár Zoli hangja kerekedett felül teljes kérdőmondat formájában:

– Szóval azt mondd, hogy Szuromberek itt van, és óriási hadsereggel éppen kémleli ki Sziromka Mária koronáját?

– Hahaha! Ugye csak viccel, Zolikám – éberkedett Róza, de aztán ő is kíváncsian fordult Szuromberekhez további magyarázatért.

– Majdnem, de nem teljesen – mondta türelmesen Szuromberek. – Az úgy van, hogy...

– És hol van most éppen a királyfi? – kiáltotta Bogár Zoli. – Mert akkor menjünk oda hozzá, és segítsünk neki kémkedni azt a koronát.

– Lékelné a boronát? Jó vicc! – nézett Róza újból a kocsmáros felé, de látta, hogy az mással van elfoglalva, telefonál, sőt azt is megnyugodva hallotta Róza, hogy valami virágüzlettel beszélget, mert virágneveket mond a telefonba.

– Ja, hogy hol van most? – mondta Szuromberek óvatosan, mert még azért nem akarta elárulni magát. – Azt nem tudom, de én éppen a sárfellegvárba igyekszem, mert izé... van ott egy kis dolgom.

– Gyanús vagy te nekem – nézett rá kutató tekintettel Mameluk. – Te olyan királyfi kinézetű vagy. Nem te

vagy az véletlenül? A Szuromberek?

– Én? Miket gondolsz? – utasította vissza Szuromberek a gyanúsítást. – Én csak egy...

– Szuromberek! – hangzott fel ebben a pillanatban Vaxler Katalin kiáltása az ajtó felől, s az ő nyomában a társaság többi tagja is berontott a kocszába, kivéve Serilla Gézát, aki – úgy tűnik – még futott egyet a ház körül. – Szuromberek! – ismételte meg Vaxler Katalin, amikor ténylegesen is felfedezte Szuromberek, mert előszörre, amikor még nem nézett körül, csak segélykiáltásként kiáltotta a nevét. – Jaj, de jó! Nagy baj van! Illetve nem jó, de nagy! Baj! Hühhh! Üldöznek! Hahhh... Minket!

Szuromberekre várva Bűnbakkeresés

Miután Veszelinovics Árvácska elaludt, pontosabban miután Apafi Tivadar abbahagyta az altatását, hiszen lehet, hogy Árvácska akkor már régesrég aludt, ezt nála nem igazán lehetett tudni, hiszen álmában is mindig mosolygott, szóval azután nem sokkal az történt, hogy kialudt a barguzinlámpa.

– Mi az? Mit csinált a lámpával? – riadt fel Vaxler Katalin a sértődöttségéből, hogy Szuromberek nem hitte el neki, mennyire nem kelt ő feltűnést.

– Én? Semmit – mondták többen is, élükön Apafi Tivadarral, Káposzta Benővel és Eisenhuber Dáviddal.

– Hogyhogy semmit, talán magától aludt ki? – mondta Vaxler Katalin, de megint nem lehetett tudni, kire gondolt.

– Kifogyott a barguzin – mondta Káposztáné, de nem volt biztos a dolgában.

– Dehogyan fogyott, ne beszéljen hülyeségeket, hiszen most lett cserélve. Biztosan valaki belerúgott – ripakodott Káposztáné felé Vaxler Katalin. – Most aztán kész, elromlott, ücsöröghetünk itt ebben az őrzítő sötéttségben. És arra nem gondol, hogy hogyan talál meg minket a királyfi?

– Talán meg lehet javítani – mondta Eisenhuber Dávid, aki odahaza, a kertben ezermesternek számított, a kapákat is mindig ő javította. Odalépett, ahol a lámpát sejtette, de a sötétben éppen belerúgott.

– Na látja, megmondtam! – kiáltotta Vaxler Katalin. – Hozzá ne nyúljon! Maga ehhez nem ért, csak még nagyobb kárt tesz benne.

– Köpje meg! – tanácsolta Apafi Tivadar, aki ugyan értett mindenféléhez, de munkára ritkán vállalkozott, sőt, Veszelinovics Árvácskára hivatkozva úgyszólván sose. – Szuromberek is úgy csinálta – tette hozzá –, tudniillik ez úgy működik, hogy a nedvességtől indul be.

– Most akkor mit csináljak? – kérdezte Eisenhuber Dávid, és keresni kezdte a lába előtt a lámpát. Persze megint belerúgott, de úgy legalább megvolt, megfogta, de nagyot szisszenve rögtön el is dobta, mert forró volt az oldala.

– Na látja, megmondtam! – ismételte meg Vaxler Katalin a jóslatát. – Csak szerencsétlenkedik itt azzal a lámpával. Azt maga már nem javítja meg! Most megnézheti magát, se királyfi, se lámpa!

Káposztáné már majdnem kimondta, hogy „én megmondtam”, amikor eszébe jutott, hogy ezt most Vaxler Katalin lefoglalta előle. Ezért csak annyit mondott:

– Mi lesz most velünk?

Az Uborka-lányok felzokogtak. Káposzta Benő csak segíteni akart, arról nem tehetett, hogy a sötéttségben nem látta pontosan, hol a lámpa, ezért csak találmra tudott köpködni.

– Ki köpköd? – kérdezte volna szemrehányóan Eisenhuber Dávid, ha lehetett volna látni akár csak egyetlen szemet is. Így hát rosszállóan kérdezte, és megtörölte a homlokát, miközben tovább kutatott a földön a lámpa után.

– Ugyan már, ki köpködne itt, aranyoskám – mondta gyorsan Káposztáné. – Talán esik az eső.

– Bocsánat, nem találtam el? – kérdezte őszintén Káposzta Benő.

– De, engem igen – mondta Eisenhuber Dávid, és a következő pillanatban rálépett valamire, de csak egészen apró recsenés hallatszott, úgyhogy nagy baj nem történhetett. Óvatosan felemelte a lámpát, megrázta, megtapogatta. – Kiesett belőle a barguzin.

– Jaj, most mi lesz? Kiesett. Nem találjuk meg – mondták sorban az Uborka-lányok.

– Meg eltörött egy kicsit az üvege – közölte az újabb rossz hírt Eisenhuber Dávid.

– Eltörött. Tönkrement. Most mi lesz? – hangzott fel újból az Uborka-lányok felől.

– Maga törte el – mondta kérelhetetlenül Vaxler Katalin. – Kétbalkezes! Semmit se lehet magára bízni. A

Aspettando Szuromberek Ricerca del capro espiatorio (riassunto)

Mentre Szuromberek sta indagando nell'osteria Curva Sinistra per raccogliere possibili informazioni utili per la ricerca del Castello di Melma, la tacchina Catalina Vaxler e tutti gli abitanti del giardino di Maria Petalino aspettano fuori dall'osteria, impazienti come al solito, il ritorno del principe. Ma ad un tratto la lampadina tascabile smette di funzionare e quindi il panico comincia lentamente a diffondersi fra i vari personaggi che, rimasti completamente al buio, iniziano a litigare, come loro consuetudine, su chi abbia la colpa di tale incidente. Impauriti dall'idea che da un momento all'altro possa arrivare il lupo-scoiattolo e rapirli tutti quanti, improvvisamente odono una voce altisonante provenire da sopra le loro teste e, caduti nel panico più assoluto, cominciano a correre all'impazzata e senza meta.

mókusfarkast is ki engedte be a kertbe?
– Hogyhogy ki? Nem kellett azt beengedni, mert az csak jött – védekezett Eisenhuber Dávid. – De ha már itt tartunk, Szizromka Máriát ki hívta haza, hogy aztán elrabolhassák?
– Így van, a Dávid nem tehet semmiről – kockáztatta meg Káposztáné.
– Nem tehet? – emelte fel a hangját Vaxler Katalin. – Tönkretette a lámpát! És a múltkor, amikor kicsapódott, és orrbavágta azt a szerencsétlen Porzenét, akarom mondani a szegény Prozeneket, arról ki tehet?
– Az a vihar miatt volt – vetette ellen Eisenhuber Dávid. – Nem csuktak be rendesen, persze, hogy kicsapódtam.
– És a salátákat ki csipkedte meg a múltkor? – tette fel a kérdést Káposztáné Vaxler Katalinnak.
– Milyen múltkor, mikor volt az már? Milyen régi dolgokkal hozakodik maga elő? – méltatlankodott Vaxler Katalin. – Az már legalább egy hete volt, és különben is csak a hernyókat csipkedtem le róluk. Még ők tartoznak nekem köszönettel!
– Pedig nekem nagyon panaszkodtak, hogy tiszta rojtos lett a levelük – kelt felesége védelmére Káposzta Benő.
– Benő, te csak ne sündörögj a saláták körül, már hányszor megmondtam! – utasította helyre Káposztáné.
– Na látja, nem én sündörögök, hanem mások sündörögnek – uszította Vaxler Katalin. – A múltkor is rajtakaptuk velük, a Tivadar is tanúsíthatja. Így van, Tivadar? Mondja el neki!
– Én nem foglalkozom ezekkel, megvan énnekem a magam baja ezzel a szerencsétlen árvával – mondta kitérőleg Apafi Tivadar, és mivel a sötétségben nem látta, mit csinál éppen Veszelinovics Árvácska, a biztonság kedvéért altatgatni kezdte.
– De én csak a fejemet szell... – próbálta magát tisztázni Káposzta Benő.
– Az én férjem nem olyan! – szögezte le Káposztáné. – Különb is, igaza van a Tivadarnak, foglalkozzon mindenki magával! Például hogy ki szökik ki rendszeresen a kertből?
– Így van, utána meg engem hibáztatnak! – helyeselt Eisenhuber Dávid. – Pedig én hiába zárom el az utat, ha egyszerűen felrepül rám, és már kint is van!
– Mi az, hogy szökik? – tiltakozott Vaxler Katalin. – Hát ha meglátok egy gilisztát vagy csigát, akkor nem várhatom meg, amíg bejön a kertbe, és megdézsmálja a paradicsompalántákat, nem igaz? És a lámpát ki tette tönkre? Inkább arról beszéljünk! Meg hogy mihez kezdünk most, mert a királyfi biztosan nem talál majd ide vissza.
– És ha utánamennék? – próbált megint megszólalni Káposzta Benő.
– Utánamenni! – háborodott fel Vaxler Katalin. – Amikor még nekem se engedte meg, hogy vele menjek! Hát csak menjen, hátha maga nem kelt akkora feltűnést az óriási, lompos leveleivel!
– Hangjelzést kell neki adni – jutott eszébe Apafi Tivadarnak. – Például ha valaki jó hangosan kotkodácsolna, az nem lenne feltűnő, mert miért ne kotkodácsolhatna valaki, de a királyfi abból tudná, hogy mi vagyunk.
– Az nem jó, mert az én hangomat mindenki ismeri – mondta Vaxler Katalin halkra fogott hangon. – Esetleg kapunyikorgással lehetne próbálkozni.
– Én nem nyikorgok, mert én az utóbbi időben már rendszeresen zsizrozom a zsaluimat – tiltakozott Eisenhuber Dávid. – Mert korábban ugye az volt a panasz, hogy nyikorgok, és most nem akarom mondani, hogy ki panaszkodott mindenkinek a leghangosabban. Most meg persze jó lenne neki egy kis nyikorgás, de most már késő.
– Nekem mindegy, de akkor most mi legyen? – tette fel a kérdést Vaxler Katalin. – Itt fogunk rostokolni, amíg csak nem jön értünk a mókusfarkas?
– Mókusfarkas? Jaj! Mókusfarkas! – ismételték az Uborka-lányok.
– Miért jönne az ide? – nyugtatgatta magát Káposztáné. – Hát mivelünk az nem törődik, mi nem is tudnánk neki ártani. A királyfit keresi, mert tudja, hogy ő az igazán veszélyes.
– Ez a csöppség aztán tényleg nem ártott senkinek – bizonygatta Apafi Tivadar.
– Miért, ki ártott? – feleselt vele Káposztáné. – Mi talán ártottunk? Mi csak elkísértük a királyfit, de mi egyedül mit tudnánk tenni? Nem igaz? Mi nem számítunk semmit, akkor miért akarna minket elrabolni a mókusfarkas? Nehogy azt higgye maga, hogy annak nincs meg a magához való esze! És különben is, én azt hallottam, hogy errefelé nem eszik meg a káposztát, hanem csak kirakják az ablakba dísznek.

– Jellemző, hogy egyesek mindig csak magukra gondolnak – sziszegte Vaxler Katalin.
 – Én csak emiatt a szerencsétlen... – kezdte Apafi Tivadar, de aztán érzékelte, hogy nem róla van szó, s inkább tovább csitítgatott.
 – De mi van akkor – merült fel Eisenhuber Dávidban –, ha a sötétben nem látja a mókusfarkas, hogy nincs itt a királyfi, és tévedésből minket rabol el?
 – Persze, a sötétben – jegyezte meg gúnyosan Vaxler Katalin. – Mert ki törte össze a lámpát? És akkor maga miatt raboljon el mindenkit?
 – Dehát csak jót akart – vette védelmébe Káposztáné Eisenhuber Dávidot. – És ha jönne esetleg a mókusfarkas, akkor biztosan beszélne is vele, hogy kik vagyunk, meg mi helyzet, nem igaz, Dávidkám, aranyoskám?
 – Hogy én, miért pont én? – értetlenkedett Eisenhuber Dávid.
 – Még kérdi – értetlenkedett vissza Vaxler Katalin.
 – Jaj, aranyoskám, hát mi az magának? – mondta Káposztáné. – Csak annyit kell mondani a mókusfarkasnak, ha esetleg jönne, hogy nincs itt a királyfi. Hát ennyit csak meg tud tenni. Meg hogy mi nem akarunk semmi rosszat, csak elkísértük a királyfit, aki ezt az egészet kitalálta, és mi hiába akartuk lebeszélni róla. Csak ennyit kell neki mondani. Meg még csak annyit, hogy ide és ide ment a királyfi, mert nyilván azt is tudni akarja a mókusfarkas.
 – Ne felejtse el megemlíteni – toldotta meg Apafi Tivadar –, hogy van itt ez a szegény, szerencsétlen, apátlan-anyátlan árva, aki még teljesen kiskorú, úgyhogy jár neki a szabad elvonulás.
 – Ha annyira jár neki, akkor miért nem mondja meg maga? – fordult Apafi Tivadar hangja felé Eisenhuber Dávid.
 – Én csak gondoltam, ha már úgyis beszél vele – mondta könnyedén Apafi Tivadar.
 – Én nem beszélek senkivel, mert mi az, hogy mindig én? – fakadt ki Eisenhuber Dávid. – Különb is, én csak meg akartam javítani...
 – Hallga! – szakította félbe riadt suttogással Káposztáné. – Valamit hallottam!
 – Mi az? Mit hallott? – suttogták feléje többfelől is.
 – Valami... reccsenést. Lépteket. Vagy morgást... olyan szuszogásfélét. Csss! Most mintha megint!
 – Jaj, mi lehet? Jön valaki! Mit csináljunk? – húzódtak közelebb Káposztánéhoz az Uborka-lányok.
 – Csend legyen már! Meghallja! – szólt rájuk Káposztáné, s ettől a lányok kicsit halkabban jajongtak.
 – Hogy kicsoda? Kit hall? Ki jön? – kapkodta a fejét Vaxler Katalin.
 – Én nem hallok semmit – hallgatott bele a sötétségbe Eisenhuber Dávid is. – Talán csak a szél volt.
 – Most! Hallották? – suttogta rémült hangon Káposztáné.
 – Mit? – ugrott odébb egy kicsit Káposzta Benő. – Ja, ez én voltam, csak nyeltem egyet.
 – Micsoda gyáva társaság! – szólalt meg a fejük felett egy dörgedelmes hang. – Már fél órája hallgatom itt ezt a szócséplést, és meg kell mondanom...
 De a társaság a továbbiakra már nem volt kíváncsi, hanem pánikszerűen, a jajgatásra is csak menet közben időt szakítva futásnak eredt, és meg sem állt a kocsmáig, kivéve Serilla Gézát, aki egész idő alatt melegített, és akkor már, ezt kihasználva, előbb körbefutotta az épületet.
 – A saját megmentőjüket is elárulnák – nézett utánuk a dörgedelmes hang gazdája, a hagymázsólyom. – Semmi akaraterő, állhatatosság, elmélyülés, csak a pusztá élni akarás. Túlélés-üzlet! Sikerorientált életöszton! Hová megy a világ?

Találgatások Gyanús jármű

– ...és akkor hirtelen megszólalt az a hang, mint derült égből a villámcsapás, egy olyan mókusos farkashang, illetve farkasos mókus... de mégis inkább farkashang, most képzelj el – fejezte be Vaxler Katalin a történetnek azt a részét, amit szükségesnek tartott elmondani –, miközben mi ott békésen üldögélünk, ahogy megbeszéltük, és akkor hirtelen...
 – Én ugye altattam ezt a szerencsétlen árvát – tisztázta Apafi Tivadar a saját szerepét, mialatt Vaxler Katalin újabb adag levegőért kapott.

Congettura Veicolo sospetto (riassunto)

Catalina Vaxler, irrompendo nell' osteria, racconta, velocemente ed ancora impaurita, della voce scagliatasi dal cielo come un fulmine, una voce

– Én rögtön meghallottam – használta ki az alkalmat Káposztáné is –, én már előtte is hallottam valamit...
– Igen, de hirtelen akkor mégis meglepődöttünk, mert mondom a legnagyobb csendben egyszerűen megszólalt az a dörgedelmes hang... – vette vissza a szót Vaxler Katalin.
– Dörgedelmes? – figyelt fel Szuromberek. – Nem a hagymázsólyom volt az? Nem láttátok?
– Abban a sötétségben? – kérte ki magának Vaxler Katalin. – Hát abban a nagy sötétségben bárki is lehetett az a hang, még a mókusfarkasé is, ki tudja azt olyan hirtelen eldönteni?
– Én mégis azt hiszem, hogy a hagymázsólyom volt az – próbálta megnyugtani Szuromberek a rémült társaságot. – Ha a mókusfarkas lett volna, akkor az már rég itt lenne.
Ekkor nyitott be a kocsmába Serilla Géza, miután könnyed futással megkerülte az épületet.
– Az a gyanúm – mondta lábait rázogatva –, hogy itt van a mókusfarkas. Ugyanis most áll meg odakint egy sárhintó.

Fogságban

Hideg börtönben jól jön a zsebkendő

„Drága, Tekintetes Fenhatóság! – kezdte írni dr. Vépiné Hosszúperesztegi Róza, a vámpír, de aztán átjavította: – Tisztelt Cím! – írta, de ezt sem találta elég jónak, ezért mással próbálkozott: – Mélyen Tisztelt, Drága Felettes Szervek és Őfelsége Lidérckirály Úr! Alulírott dr. Vépiné Hosszúperesztegi Róza, vagyis én önhibámon kívül kerültem ellenzéki elemek uszályába. Az úgy történt...”

Róza öngazolási vallomást írt a sárfellegvár börtönében, mert ezt a parancsot kapta a mókusfarkastól. Hasonló parancsot kapott a többi ellenzéki elem is, Zimbab, a zombi, Mameluk, a múmia és Bogár Zoli, a lószavashogár. Egészen pontosan így hangzott a mókusfarkas parancsa: „Most szépen leülnek, és írnak egy öngazolási vallomást arról, hogy ki szervezte be magukat az ellenzékbe, hogyan, mikor satöbbi, miről volt szó a megbeszéléseken részletesen, milyen ellenzéki tevékenységet folytattak, hol, mikor satöbbi, milyen merényletet terveztek a lidérckirály őfelsége ellen, eszközök, végrehajtási mód pontosan, és végül hogy miképpen akarják jóténni mindezt, szánom, bánom satöbbi, aminek alapján majd meglátjuk, de egyáltalán nem biztos, arra fel lehetnek készülve. Itt a papír, ceruza, idejük lesz bőven, hahaha!” Ezek után tehát mind a négyen leültek a börtön különböző sarkaiba, és fogalmazni kezdték a vallomást.

„...hogy engem először megtévesztési szándékkal csaltak el a Balkanyar nevezetű szórakozóhelyre – folytatta Róza –, azzal az ürüggyel, hogy csak szórakozni fogunk, és aztán másodszor is, de összesen csak mintegy három-négy alkalommal. De nekem rögtön gyanús lett, hogy miféle szórakozás az, ahol nincs is zene, tehát tánc szóba se jöhetett, hanem egyből a Lidérckirály Felsőes urát és a mókusfarkas Urat mint olyant kezdték szidalmazni. És amikor ennek hangot adtam, márhogy tudniillik átlátok a szitán, és én ezt nem tűröm, hanem jelentem, akkor a nő szemérmem tiltja, hogy ideírjam, miféle jelzőkkel illettek engem és fenyegettek meg halálosan. Ami a tevékenységet illeti...”

Szurombereknek és kíséretének nem kellett vallomást írnia, bár Vaxler Katalin felajánlotta, hogy ő ugyan írni nem tud, de diktálni azt tudna, méghozzá részletesen, mert ő mindent nagyon jól megfigyelt, és mindenkiről tudja, mit csinált meg mondott, ő viszont se nem csinált, se nem mondott semmit, és vanni is csak véletlenül van itt, de a mókusfarkas azt mondta, hogy az ő esetükben erre nincs szükség, mert minden világos. Hát az biztos, hogy amikor a tartalék fekete köpenyét és a régi, megrepedt üvegű pilótaszemüvegét viselő mókusfarkas és nyomában Lapuneon főtörzstábornok, valamint Tollbucsin főstábgenerális belépett a kocsmába, Rácrátóti Adorján, a kocsmáros rögtön odafutott hozzájuk, és Szuromberekre mutatva hadarni kezdte:

– Ez az a királyfi, akit keresnek, biztos, hogy ez az, mert álcázta magát, és azt mondta, hogy ő csak átutazóban van, meg hogy egyedül, de engem nem tudott megtéveszteni a juhargyantaszörppel, mert én rögtön láttam, hogy az csak ürügy, és valójában kérdeződködni akart a sárfellegvárról...

– A sárfellegvárról. Na persze – nyugtázta a mókusfarkas.

– Igen, aztán amikor látta, hogy velem nem megy semmire, akkor odaült azokhoz az ellenzéki elemekhez, és rögtön barátkozni kezdett velük, persze, hogy majd azok elárulják az információkat, de én füleltem ám, hallottam mindent...

*altisonante e spaventosa, sicuramente quella del lupo-scoiattolo. Szuromberek capisce allora che si tratta del *hagymázsólyom incontrato precedentemente nel bosco e cerca quindi di tranquillizzare la compagnia dei suoi piccoli amici, nel frattempo entrati tutti nel bar. Géza Serilla, entrato come al solito per ultimo perché occupato a correre più volte attorno all' osteria, avverte della presenza di un cocchio di fango sospetto, probabilmente quello del lupo-scoiattolo.*

Catturati

In una prigione fredda ben venga il fazzoletto (riassunto)

Quando il lupo scoiattolo entra nell'osteria assieme al generale di stato maggiore Lapuneon e al generale supremo Tollbucsin, il cameriere Adriano Rácrátoti corre immediatamente verso il tavolo della combriccola di ribelli ed indica il principe Szuromberek. Il lupo-scoiattolo ordina ai due generali di arrestare Szuromberek e tutto il suo seguito assieme ai ribelli. Szuromberek si stupisce nel vedere che i due generali lo hanno tradito, ma capisce che sono stati ingannati dal lupo-scoiattolo, che ha dato loro false informazioni riguardo il rapimento della principessa, dei due giganti e della corona della dinorana, facendo loro credere di essere stati aggirati da Szuromberek.

Rinchiusi quindi nelle prigioni del Castello di Melma, i ribelli della resistenza scrivono un'autoconfessione dietro ordine del lupo-scoiattolo, nella quale devono dichiarare i nomi di coloro che hanno organizzato la resistenza contro Re Folletto, i loro programmi, le azioni compiute, il dove, il quando e così via, mentre Szuromberek ed il suo seguito non sono costretti a scrivere nessun tipo di confessione.

Pensando a come poter scappare dalle fredde prigioni del castello, il principe si ricorda del fazzoletto magico regalato da Ottone Esze, col quale può udire ciò che dicono le pietre.

Dopo alcuni tentativi, riesce finalmente a sentire le voci delle guardie che giocano a carte all'esterno della prigione e, ascoltando la loro conversazione, capisce che all'interno del castello c'è un ascensore porta-pasti, con il quale viene dato da mangiare ai prigionieri senza pericolo di essere aggrediti. Trovato il porta-pasti Szuromberek e gli abitanti del giardino vi salgono in

– Nagyon helyes.

– Ugye? Biztosan meg akarják támadni orvul a sárfellegvárat és erőszakkal megdönteni a líderckirály öfelsége hatalmát, de én rögtön láttam, hogy miben sántikálnak...

– Jól van, jól van – intette le a mókusfarkas. – Menjen vissza a helyére, és tartsa továbbra is nyitva a szemét meg a fülét.

– Hogyne, persze, nyitvatartom. Éjjel-nappal nyitvatartom, erőt fáradtságot nem kímélve, izé... Csak azért, hogy ha jön valami gyanús elem, akkor kihallgathassam fáradságos munkával, érti... izé...

– Értem – mondta a mókusfarkas, azzal elővett a zsebéből három sárgombócot, és odahajította őket a kocsmapultra. Azok repülés közben aranypénzzé változva csengve koppantak a pulton, de mire kipörögték volna magukat, addigra lecsapott rájuk Rácrátóti Adorján tenyere. – Maguk, katonák! – szólt oda aztán a mókusfarkas a két főparancsnoknak, akik erre alázatosan háptákba vágták magukat.

– Parancs, parancs – mondták.

– Egyik hadsereg: helyiséget átkutatni, ha nincs itt a két szökevény, nyomukba eredni! Másik hadsereg: foglyokat a kocsmá előtt felsorakoztatni, irány a sárfellegvár, bezámi őket a legmélyebb pincebörtönbe!

– Értettem, értettem! – szalutált katonásan a két parancsnok, majd a főtörzstábornok a foglyok felé fordult: – Maguk e perctől megint fogva hadifoglyok. Kocsmá előtt felsorakozni! Ellenállás értelmetlen! Szökni értelmetlen. Úgyszintén minden.

– Hát maguk? Hogyhogy? Árulás? – nézett rájuk csodálkozva Szuromberek.

– Hogyhogy, hogyhogy – mondta feszengve a főtörzstábornok. – Mi csak fel lettünk világosítva, hogy maga hazudott nekünk, mert a Sziromka Mária királykisasszonyt nem is elrabolták, hanem teljesen önként, magától jött ide.

– Ki mondta ezt maguknak? – kérdezte gyanakodva Szuromberek.

– Hát ugye – moccantotta meg a kardja markolatát a főtörzstábornok a mókusfarkas felé –, meg lett mondva... hogy házassági szándékról van szó... kölcsönös...

– Azonkívül a békadínó király koronája sem úgy, hanem már régen oda volt ígérve a líderckirály öfelségének – mondta új lendülettel a főstábgenerális. – És a két óriás is érvényes munkaszerződés alapján, nem is kis pénzért jött ide, szintúgy teljesen önkéntesen, tehát arról se igaz, amit maga próbált velünk elhitetni.

– Hogy egy király csak úgy, minden ellenszolgáltatás nélkül odaigéri másnak a koronáját? – nézett a két főparancsnokra kutató szemmel Szuromberek. – És hogy az óriások pénzért, nem pedig pusztá segítő szándékból csináljanak valamit? Maguk hallottak már ilyenről a történelemben?

– Hát... eddig még nem – ismert el legalább ennyit a főstábgenerális. – De előfordulhat... ha mondják, ugye... szavahihető személyek – mozdította meg a könyökét a mókusfarkas felé. – Meg van nekik olyan gyűrűjük is, amivel mindent tudnak csinálni, mennydörgést, villámlást... akkor annak biztos el lehet hinni...

– Naná! – mondta fölényesen a mókusfarkas, és megtisztogatta a ruhája ujjában a varázsgyűrűt. – Ha szép szóval nem megy...

– Szóval így állunk – mondta keserűen Szuromberek. – Hát akkor, kedves tábornok urak, mehetünk!

– Elnézést – lépett ekkor a mókusfarkashoz mindenre elszántan Apafi Tivadar. – Nem akarom feltartani, de tetszik látni, itt van ez a szegény, szerencsétlen, apátlan-anyátlan árva, ez szinte még gyerek, és én viselem a gondját neki, nem tudom, nem-e lehetne esetleg, hogy övele kivételt tenni, meg ugye én vagyok neki az egyetlen támasza, nélkülem nem is tudna egyetlen lépést se...

– Akkor majd hozza kézben – vetette oda neki könyörtelenül a mókusfarkas. – Na gyertünk! – intett az egyik parancsnoknak, hogy kifelé a foglyokkal, a másikkal pedig, hogy befelé a katonákkal. A parancsnokok heves intézkedésbe kezdtek. A főstábgenerális kirohant és beparancsolta hadseregét, a főtörzstábornok a kijárat felé terelte Szurombereket és társait. Emiatt aztán az ajtóban lett egy kis kavarodás.

– Úgy kell neki! – pillantgatott Vaxler Katalin Apafi Tivadar felé, miközben sorra taszigálta félre a betóduló katonákat. – Miért gondolja, hogy övele kivételeznek, amikor mi itt mindannyian ugyanolyan ártatlanok vagyunk ebben az egészben.

– Igaza van magának, ezzel is csak ránk haragítja a mókusfarkast – adott igazat kivételesen Káposztáné Vaxler Katalinnak. – Pedig ő biztos nem akar nekünk rosszat, csak ki kell ugye vizsgálni alaposan, hogy ki a hibás, és akkor ki fog derülni, hogy mi direkt tanácsoltuk is a Sziromka Mária királykisasszonynak, hogy menjen feleségül a líderckirály öfelsége úrhoz, csak ez az idegen királyfi erősködött itten, hogy elrabolták,

fretta e fuggono dalla prigione, nella quale invece rimane la combriccola dei mostri ribelli impegnati a scrivere le loro confessioni.

meg kiszabadítani.

– Ne beszéljetelek csacsiságokat! – szóló rájuk Szuromberek, aki persze hallotta mindezt, annál is inkább, mert Káposztáné elég hangosan mondta ahhoz, hogy biztosan meghallja a mókusfarkas. – Hallottátok a kemenceközvetítésben, hogy Sziromka Mária kerek-perec megmondta a lidérckirálynak, hogy nem megy hozzá feleségül.

– Kemence, persze! Ne féljenek, nem kell hozzá kemence, anélkül is jól befütünk maguknak! – mondta gúnyosan a mókusfarkas, azzal beszélt a sárhintóba, és elviharzott. A foglyok pedig, Szuromberek és kísérete, valamint a négy ellenzéki elem, az egyes hadsereg kíséretében, a kocsmá utáni útelágazásban balra kanyarodva elindultak a sárfellegvár felé.

– Nem azt mondta, hogy befütnek? – tért most vissza a mókusfarkas ígéretére Vaxler Katalin, a föld alatti börtön egyik kőpadján kucorogva. – Nem úgy néz ki. Elég hideg van itt.

Bizony, mindannyian dideregtek kissé a sárfellegvár földalatti börtönében, amelynek döngölt agyagból rakott, sziklakeményű falán vastag sugarakban csorgott le a talajvíz, hogy aztán a szintűgy kőkemény padlaton imitt-amott tócsákba gyűlve visszatükrözze a mennyezetről lelógó egy szál húszvattos villanykörte sápadt fényét.

– Szegénykém, azt nem arra értette – mondta sajnálkozva Szuromberek. – Azt másra értette.

– Azt úgy értette a mókusfarkas, hogy nekünk – kotyogott közbe feleslegesen Apafi Tivadar. – Hogy nekünk fog befűteni. Én csak ezt a szerencsétlen árvát sajnálom.

– Ne zavarjanak! – szóló rájuk mogorván Mameluk. – Így nem lehet írni! Tudják maguk, milyen nehéz az, hieroglifákkal írni? Próbálták már?

Mameluk éppen ott tartott a hieroglifákkal, hogy: „...és én csak kíváncsiságból mentem el erre az úgynevezett megbeszélésre, mert azt hittem, hogy a paradicsomról lesz szó, a paradicsom eredete, fajtái, nemesítése és gondozása, ilyenekről, és nem gondoltam, hogy rögtön azzal kezdik, főleg a Zimbab, a fő hangadó, hogy mekkora paradicsomhiány van, és hogy ki tehet róla, és akkor a Bogár Zoli, a másik fő hangadó rögtön mondta, hogy a lidérckirály, és a többiek buzgón helyeseltek, meg hogy a mókusfarkas is, és olyanokat mondtak, hogy nem tűrhetjük, amivel nyilvánvalóan a hatalom erőszakos megdöntésére gondoltak, de ekkor én elhatároztam, hogy ebben én tovább nem veszek részt...”

– Nem megmondtam? – sópáncodott Káposztáné. – Megfőznek minket! Székelykáposztát csinálnak belőlünk! Vagy töltöttkáposztát! Benő! Csinálj valamit! Mondd meg nekik, hogy az milyen nehéz étel! Ne ücsörögj itt, hanem menj oda az ajtóhoz, és kiabáljál ki nekik, hogy kelkáposzta sokkal egészségesebb!

– Kiabáljál nekik? De akkor hátha megharagszanak – próbált kibújni a megbízás alól Káposzta Benő.

– Hát akkor halkán kiabálj – mondta Káposztáné. – És előtte köszönjél, és kérjél bocsánatot a zavarásért.

– Azzal nem mennek semmire – mondta síri hangon Apafi Tivadar. – Ha ennek a szerencsétlen árvának nem kegyelmeznék, akkor maguknak miért kegyelmeznének? Hát maguk felnőtt káposzták, maguknak teljes körű büntetőjogi felelősségük van.

– Hogy mi van nekünk? – értetlenkedett Káposztáné. – Hát hogy lenne nekünk olyan? Egyszerű káposzták vagyunk mi, nem volt nekünk soha semmink.

– Ne vitatkozzatok – mondta Szuromberek. – Inkább azon törjük a fejünket, hogyan tudnánk innen kiszabadulni.

– Te nem tudnál olyan fákat írni, mint a múmia úr? – érdeklődött Vaxler Katalin. – Nem tudom, neki hányat kell írni – próbált belekukucskálni Mameluk vallomásába –, de annyit szerintem te is tudnál, sőt, úgy látom, hogy némelyiket többször is leírta, akkor te se legyél szívbarát, írd le ötszázszor a vadgesztenyefát.

Mameluk egy kicsit elfordult, hogy ne lásson bele Vaxler Katalin a vallomásába, és folytatta az írást. Éppen ott tartott, hogy: „...és megmondom teljes őszinteséggel, hogy a következő megbeszélésekre fenyegetés hatására mentem el, mert azt mondták nekem, hogy ha már egyszer elmentem, akkor engem is ellenzéki összeesküvőként fognak kezelni a hatóságok, hiába, hogy én nem vagyok velük nézetazonosságban, sőt, ők már egyeztették is egymás között, hogy ha jelenteni merészelek, akkor egyöntetűen és egybehangzóan ellenem vallanak, hogy én milyen hajmeresztő dolgokat mondtam volna az államrend felforgatása céljából...”

– Azok nem fák, hanem hieroglifák – magyarázta Szuromberek Vaxler Katalinnak. – Mert a múmiák Egyiptomból származnak, és ott hieroglifául beszélnek. Illetve beszéltek, amíg ki nem haltak, csak a múmiák azóta sem tanultak meg más nyelvet. De én nem írok semmiféle vallomást, mert én nem tárgyalok velük.

– Nem tárgyalysz, nem tárgyalysz – csóválta a fejét Vaxler Katalin. – Hogy te milyen makacs tudsz lenni néha. Aztán a levét meg más igya meg.

– Látszik, hogy nem alattvaló vagy – jegyezte meg Káposztáné. – Egy alattvaló az nem lehet makacs. Annak mindig az uralkodója kedvében kell járni. Ha az uralkodónak kapálni támad kedve, akkor szépen felsorakozni az ágyásba, ha pedig egy perc múlva mégis inkább öntözni akar, akkor meg egy kupacba gyűlni, hogy ne kelljen annyit cipelni az öntözőkannát. Nehéz az alattvaló élete. És akkor ráadásul még ilyen slamasztikába is kerülünk – pityeredett el.

– Jól van, na. Majd csak lesz valahogy – vigasztalta után Káposzta Benő, mire Káposztáné felzokogott.

– Mind itt veszünk – szögezte le szípigva Apafi Tivadar.

– Miért is engedtem ki Sziromka Máriát? – siránkozott Eisenhuber Dávid. – Illetve be, mert ha nem jött volna vissza, akkor nem találta volna meg a mókusfarkas.

– Mókusfarkas. Elveszünk. Slamasztika – visszhangozták könnyeiket törölgetve az Uborka-lányok a legtávolabbi sarokból, ahol egymásba kapaszkodva lapítottak.

Vaxler Katalin idegesen rájuk nézett, aztán maga is szomorúan tüszögni kezdett.

Zimbab a gyászos hangulat hatására még nagyobb buzgalommal írta a maga vallomását: „...mert a titkos szándékom az volt, hogy a látszat kedvéért eljárak a gyűlésekre, és úgy teszek, mintha mindenben velük tartanék, és közben mindent megjegyzek, amit az ország vezetőire mondanak, meg a rendszerellenes vicceket a megdöntésre irányuló tervekkel együtt, és majd egy alkalmas pillanatban minderről jelentést teszek a megfelelő helyen, csak úgy gondoltam, hogy még nem jött el ez a pillanat, mert még nem bontakozott ki teljes mélységében ennek az alávaló összeesküvésnek a hordereje, amikor tévedésből engem is le tetszetek tartóztatni...”

– Na jó, majd mindjárt kitalálok valamit – mondta Szuromberek, amikor látta, mennyire bűnnek eredt a kertlakó társaság. Körülnézett, de látta, hogy az ablakok elérhetetlen magasságban vannak, s különben is vastag ráccsal vannak ellátva. Aztán börtönajtót vette szemügyre, de az, ahogy illik is egy várbörtönhöz, nehéz tölgyfaajtó volt, hatalmas vaszárral. Akkor a táskájába nézett bele, és elővette Esze Ottó zsebkendőjét.

– Például itt van ez a zsebkendő – mutatta fel a többieknek.

– Jaj, köszönöm szépen, igazán kedves – nézett rá hálásan Vaxler Katalin. – Nem tudom, mi van velem, úgy látszik ez a nyirkos levegő...

– Nem úgy gondoltam – ábrándította ki Szuromberek –, mert ez állítólag varázszsebkendő, emlékeztek, Esze Ottó adta nekem, az óriás. Azt mondta, hogy ezzel meghallom, mit beszélnek a kövek.

– Jaj, aranyoskám, nem érünk rá ilyesmire, amikor bármelyik percben jöhetnek értünk – mondta Káposztáné.

– Valami épkézláb ötletet találjál ki. Falfűrást vagy ilyesmit.

– Azért csak próbáljuk ki – mondta Szuromberek, és a fülére borította a zsebkendőt. A következőt hallotta:

– Esze Ottó! Az is megéri a pénzét! Méghogy csodazsebkendő meg zsáktündér! Ahelyett, hogy jönne, és kiszabadítana minket! – de ez a hang Vaxler Katalin felől jött, nem a zsebkendőből.

– Úgy látszik, valamit csinálni kell vele – mondta Szuromberek. Megrázta a zsebkendőt, és úgy próbálta ki.

– Látott már valaki zsáktündért? – hallotta megint Vaxler Katalin felől. Akkor Szuromberek megköpte a zsebkendőt, és újra kipróbálta.

– Én egyszer már... – hallotta, ezúttal máshonnan, de most se a zsebkendőből.

– Talán csomót kell rá kötni – találgatott Apafi Tivadar.

– Megpróbálhatjuk – mondta Szuromberek, csomót kötött a zsebkendőre, és a füléhez tartotta. Hangok jöttek belőle: „Kontra!” „Kontra?” Szóval kontra. Hát akkor én meg azt mondom, hogy rekontra!” „Rekontra? Jól hallottam? Szubkontra!” „Mörkontra!” „Durhmars!” „Fedáksári!” Szuromberek elvette a fülétől a zsebkendőt, és csodálkozva ránézett. – Na nézd csak, ez működik! Nem is gondoltam volna.

– Mi az? Mit hallottál? – érdeklődött izgatottan Vaxler Katalin.

– Kártyáznak – mondta Szuromberek.

– Ja? – nézett szét Vaxler Katalin a börtöncellában, aztán mégis megkérdezte: – Kicsodák?

– Hááát... a kövek – mutatott a fal felé Szuromberek. – Vagy az is lehet, hogy a kövek csak továbbadják, amit az örök mondanak. Persze, hát ők kártyáznak! Ez valami rómi. Vagy póker, mert abban van ilyen licitelés.

– Aha! – igyekezett minél értelmesebb képpel szétnézni Vaxler Katalin.

– És azt nem mondták be, hogy velünk mit terveznek? – kérdezte Káposztáné.

– Azt nem, de majd hallgatózom tovább. Csak most máshonnan – mondta Szuromberek, azzal odébbment egy kicsit, és újra a fülére tette a zsebkendőt. Most ezt hallotta: „Haló!” „Haló, igen!” „Haló! Nemzetközi hívás. Diplomáciai tarifa. Sürgősségi felár. Engem is vezetékiszemlérről rendeltek be. Kapcsolhatom?” – Jé, ez a szirti sas! – tolmácsolta Szuromberek. – Úgy látszik, ez telefonokat is le tud hallgatni. – Tovább hallgatózott: „Haló, Köpölykúti vagyok, Hintavárból.” „Mit akar?” „Haló, izé, kicsit rossz a vonal. Mondom, Köpölykúti.” Hallottuk. Mondja már!” „Na mi van ezzel? Mit is mondott, kivel beszélek?” „Sárfellegvár, központ. Mondja már, mit akar!” „Ja, nem, semmit, úgy látszik téves kapcsolat. Én egy fülkével akartam beszélni, illetve nem azzal, hanem ott valakivel.” „Kivel?” „Nem, senkivel, csak egy régi ismerősöm, nem érdekes. Csak kérdezni akartam tőle valamit.” „Mit?” „Semmit, mondom, nem fontos, csak egy bizonyos tárggyal kapcsolatban. Kedves családi emlék, apróság, nem érdekes.” „Értjük. Hát ha esetleg a koronájára gondol, akkor közölhetjük, hogy annak búcsút mondhat, meg a régi ismerősének is, Szuromberek királyfinak. Viszhallás!” Egy kattanás hallatszott, aztán más semmi. – Ez meg a Béla volt, a békadinó – tájékoztatta Szuromberek a többieket. – Ő beszélt itt valakivel a várból.

– És? – kérdezték a körülötte levők. – Kiderült valami?

– Semmi – mondta közömbösen Szuromberek. – Csak aggódik a koronája miatt.

– A koronája miatt! – háborodott fel Vaxler Katalin, és szétnézett, hogy mások is követik-e a példáját. – Mi itten végveszélyben vagyunk, lehet, hogy csak perceink vannak hátra, ő meg amiatt a vacak koronája miatt aggódik! Mondhatom!

– Aggódik! – csatlakozott hozzá Káposztáné. – Ahelyett, hogy csinálna valamit! Jönne, és kiszabadítana minket! Felháborító!

– Jól van, na, hát tudjátok, hogy milyen – csitította őket Szuromberek. – Nem is tudna minket kiszabadítani, nem ért hozzá.

– Nem ért hozzá! – háborgott tovább Vaxler Katalin. – Bezzeg a telefonáláshoz ahhoz ért!

– Ahhoz igen! – csatlakozott hozzá újfent Káposztáné. – Ott ül a várában, marhalégylábat eszik, és telefonál. Csámcsogást nem hallottál? – kérdezte Szuromberekétől. – Mert csámcsogni is szokott. Vasárnaponként, amikor mindig meghívott minket ötórai teára, amikor még szabadok voltunk – mondta pityergő hangon –, két kézzel tömte magába a marhalégylábat, és hatalmasakat csámcsogott.

– Hatalmasakat! – csatlakozott most Vaxler Katalin Káposztánéhoz. – Még késsel-villával se tud enni. Hallatlan!

– Mindenesetre én még hallgatózom egy kicsit – mondta Szuromberek. Megint odébbment, és a fülére tette a zsebkendőt. Újból a két ór hangját hallotta: „Ki oszt? Te osztasz. Szóltál nekik, hogy kapcsolják ki az ételliftet?” „Már megint én osztok? Szóltam. Vagy nem szóltam? Miért mindig én szóljak? Te is tudsz szólni.” „Rendesen keverd meg, ne úgy, mint az előbb. Most szóltál vagy nem szóltál? A te dolgod, te vagy az aldarabont.” „Hja, nem a zöldekkel kellett volna előjönni. Mi az, hogy az én dolgom? Hol van az előírva? Emelj.” „Ne azzal foglalkozzál, hogy én mivel jövők elő, hanem hogy kiadtam neked parancsba, hogy szóljál. Ezt lejátszuk, aztán elmész szólni, világos? Na osszál!” – Az étellift! – kiáltotta Szuromberek, és gyorsan a táskájába gyűrte a zsebkendőt. – Hogy én erre nem gondoltam! Minden börtönben van étellift, biztos ebben is van. Tudjátok, hogy a rabok ne támadhassák meg az öröket, amikor behozzák a kenyeret és a vizet. Így csak leküldik az ételliften, és nincs probléma. Ezek meg még nem kapcsolták ki, most hallottam. Hol lehet vajon? Nézzünk körül!

Vaxler Katalin a maga részéről máris elkezdte a körülnézést, Szuromberek azonban alaposabb vizsgálatra gondolt. Körüljárta a börtöncellát, és még a falakat is megtapogatta. Végül az egyik sötét sarokban rátalált egy kis vasajtóra, amely csak egy elhúzószárral volt bezárva. Kinyitotta az ajtót, és benézett.

– Ez az! – kiáltotta. – Gyerünk, beszállni!

Vaxler Katalin már bent is volt, de Apafi Tivadar se sokat teketóriázott. Káposztáné szokása szerint a férjét toltá előre, és az ő háta mögül biztatta az Uborka-lányokat, hogy ugorjanak be ők is a fülkébe. Eisenhuber Dávid tett egy előzékeny mozdulatot Szuromberek felé, de maga se gondolta igazán komolyan, inkább gyorsan beszállt, nyomában Serilla Gézával.

– Ti nem jöttök? – fordult Szuromberek az ellenzékiekhez, akik a vallomásírást megszakítva gyanakodva nézték a menekülésre készülő társaságot.

– Hát, nem is tudom – mondta Róza. – Már elég sokat írtam.

– Nem hiszem, hogy sikerülne – ingatta a fejét Mameluk. – Biztos elkapnának minket, és akkor hiába az

egész – mutatott a papírjára, amelyet már majdnem teljesen megtöltöttek a hieroglifák.
– Kösz, de én se – mondta Zimbab. – Nekem úgyszólván alibim van, biztos, hogy nem lehet bajom.
– Nekem meg befolyásos rokonaim vannak – mondta Bogár Zoli. – Azok engem kivisznek innen.
– Vagy menjek? – töprengett Róza a vallomását nézegetve. – Nem is tudom. Az biztos, hogy az írásom kifejezetten szép.
– Na, nekünk sietnünk kell, sziasztok – mondta Szuromberek, azzal búcsút intett, beszállt az ételliftbe, és megnyomta a fülkeajtó mellett levő gombot. A lift halk nyikorgással elindult felfelé. A cellában maradók újra a vallomásuk fölé hajoltak.
„...tehát ez az egész história én esetemben csak a barátaim káros befolyásából eredő ifjúkori botlásnak tekinthető – körmölte a vallomása végére Bogár Zoli –, amit én természetesen azonnal meg is bántam, és amivel kapcsolatban további enyhítő körülménynek kérem figyelembe venni, hogy felelős állásban levő rokonaimnak milyen lelki megrázkódtatást jelentene, ha ez a jelentéktelen meggondolatlanság, ifjonti hév miatt bekövetkezett apró kisiklás napvilágra kerülne, és családunknak a lidérckirály öfelsége szolgáltatásban megszerzett jó hírnevére esetleg rossz fényt vetne. Maradok tisztelettel: Bogár Zoli.”

A sárfellegvár titkai Életet menthet az újság

Az étellift lassan, nyikorogva haladt fel felfelé. Vaxler Katalinnak eszébe jutott, hogy neki klauszrofóbiája van, és ezt majdnem sikerült is neki így kimondania, mire a többi kertlakó igyekezett elhúzódni tőle, de ez nem nagyon ment a szűk helyen. Csak akkor könnyebültek meg, amikor Szuromberek, aki rögtön elérte a félelmüket, elmagyarázta nekik, hogy az, amit Vaxler Katalin mondott, az egyszerűen van kapcsolatban, és nem fertőző. Aztán lift kis zökkenéssel megállt, és Szuromberek óvatosan kikukucskált a rényire nyitott ajtón, de nem látott semmit, mert sötét volt. Hallgatózott egy kicsit, de nem hallott semmi zajt. Akkor kiszálltak. A kiszállás során rögtön lett zaj, mert Vaxler Katalin belelépett valamibe, és az a valami hangos csörömpöléssel felborult.

– Vájling. A konyhában vagyunk – sottogta Szuromberek. – Logikus, hogy ide érkezett meg az étellift. Ne nyúljatok semmihez! Óvatosan!

Apafi Tivadar közvetlenül ezután levert egy villát, Eisenhuber Dávid pedig belerúgott a tűzhely lábába, és feljajdult. Aztán hirtelen nagy zúgás támadt, mert Káposztáné bekapcsolta a mikrohullámú sütőt. De az legalább adott valami fényt, és Káposztáné megláthatta, hogy mitől ijedt meg.

– Azt hittem, hogy a villanykapcsoló – mentegetőzött hebegve, majd különböző gombokat kezdett nyomkodni a sütőn, és az egyikkel sikerült is leállítania.

– Nem gyűjtünk villanyt – sottogta nyomatékosan Szuromberek. – Van nálam egy világító ceruza, majd azzal világítok. – Azzal elővett a zsebéből egy töltőceruzát, amelynek a végén volt egy icipici izzó, és úgy működött, hogy meg kellett dörzsölni a ceruzát. – Régi vacak – magyarázta. – Még annak idején egy kalózkapitánytól kaptam. De állítólag a Kémek Boltjában sokkal jobbkat is lehet kapni, csak ahhoz kémigazolvány kell. Hát ez meg mi? – világított rá egy furcsa szerkenytyűre, amelyen felül egy tojás nagyságú nyílás volt, alul meg egy kifolyó. – Ja, gondolom már, tojásfeltörőgép. Hogy ne kelljen kézzel feltörni a tojásokat. Mert egy királyi várban elég sok tojás fogy.

– Pfüj! – nyilatkozta ki Vaxler Katalin. – Remélem, nálad nincs ilyen.

– Nincs – nyugtatta meg Szuromberek. – Én különben is csak a kaszinótojást szeretem.

– Ja, azt lehet – nyugodott meg Vaxler Katalin. – De ha már szóba került, nem mintha olyan sürgős lenne, de izé... csak érdekelné, hogy ezek mit szoktak enni... hogy például kölest vagy ilyesmiket szoktak-e.

– Egyesek mindig a hasukra gondolnak – jegyezte meg, csak úgy mellékesen, Káposztáné. – Még a legnagyobb veszély órájában is csak azon jár az eszük.

– Jól van, jól van, körülnézünk. Talán ott a kredencben – intézkedett Szuromberek, mielőtt még Vaxler Katalin visszavághatott volna Káposztánénak, mert persze arra készült, jobb híján azzal, hogy az ő sopánkodása miatt van ez az egész. Szuromberek odament a kredenchez, és talált is benne egy zacskó rizst. Abból kiszórt egy marékkaal az egyik ott heverő tányérra, és Vaxler Katalin elé tette. – Tessék, egy kis rizs. Jó lesz? – kérdezte.

– Jaj, köszönöm, éppen csak pár falatkát – hálalkodott Vaxler Katalin, s élénk csörköppantásokkal nekilátott

I segreti del Castello di Melma Il giornale può salvare la vita (riassunto)

L'ascensore porta Szuromberek e gli altri fino alla cucina. E' buio ed il principe fa uso di una matita luminosa per cercare la porta d'uscita. Casualmente sente delle voci lontane provenire dall'alto e si rende conto quindi che nella stanza c'è un cavo trasmittente attraverso il quale i cuochi ricevono gli ordini. Le voci in questione sono quelle di Re Folletto e del lupo-scoiattolo che parlano del piano Tutto O Niente e discutono sul da farsi per sfuggire a Szuromberek. Decidono così di andare al Castello di Acqua Profonda. Il lupo-scoiattolo, però, non dice al re di aver catturato il principe ed il suo seguito, ma gli fa credere che siano ancora liberi. Poi cade la linea. Szuromberek capisce, quindi, che il lupo-scoiattolo sta tramando qualcosa contro il re. Il principe e gli altri escono quindi dalla cucina e si mettono alla ricerca della principessa nel castello. Dopo essere entrati nella stanza del trucco del re, aver combattuto contro tre scorpioni-elefante che si nutrono di giornali, aver incontrato Toni Trabant, il più brutto degli animali sudditi del re, triste perché tutti se ne erano andati dal castello senza avvertirlo e lasciandolo quindi da solo, Szuromberek ed il suo seguito scoprono una galleria segreta alla quale si accede sedendosi su trono del re.

az evésnek.

– Addig keressük meg az ajtót – fordította el Szuromberek a ceruzát. Káposzta Benő, akire így rávilágított, riadtan tiltakozott:

– Nem én vagyok, nem én vagyok!

– Bocsánat – mondta Szuromberek, s lépett is tovább. Ekkor közvetlenül a feje mellett halk hangokat hallott, beszédet, amely mintha egy cső túlsó végéről jönne. Odavilágított. – Nocsak! – mondta, de nem volt nagyon meglepve. – Egy hívócső. Nyilván ezen át adják le a rendelést a szakácsoknak. Na nézzük – tartotta oda a fülét a csőhöz.

– Ne nyaggassál már örökké ezzel a házasságkötéssel, hát úgy látszik, neked ez a mániád – hallotta Szuromberek jól kivehetően a mókusfarkas hangját. – Nincs időnk most ilyesmikre, sokkal nagyobb a baj.

– Jó, jó, de erről se feledkezzünk meg – ez meg a lidérckirály hangja volt. – Tudod, hogy már mióta meg akartam házasodni, szem előtt tartva az ország felvirágztatását, de te mindig olyanokat hoztál ide nekem, akik nem akartak. Jó, ez se akar, de szép is, gazdag is, virágzó kertje van. Most ezt már tényleg nem ereszhetjük aki a kezünkől, minél hamarabb nyélbe kell ütni a dolgot. És akkor a nép paradicsomellátása is meg lesz oldva egy darabig.

– Nép! Meg paradicsom! Most ne azzal törődj, te puhány, hanem hogy mivelünk mi lesz, ha jön ez a Szuromberek a hadsereggel, és lekaszabol minket. Itt állnak a vár előtt.

„Hát ez meg mi? – gondolta Szuromberek. – Valami nem stimmel, tudtommal mi foglyok vagyunk. Illetve az ő tudtukkal. Félretájékoztatas?”

– Hogyhogy a vár előtt, meg mi az, hogy hadsereggel, hát az én ügynökeim azt jelentették, hogy ide indultak kémkedni, de eltévedtek – mondta a csőben a lidérckirály.

– Ja, az ügynökeid? Akik a múltkor közönséges postai levélben kértek fizetésemelést? Közönséges postai levélben! Névvél, fedőnévvel! Na, ennyit az ügynökeidről. És most figyelt! Itt a térkép – a csőben papírzörgés hallatszott. – Ez a vár, látod? Na. Erről jött az egyik hadsereg, erről meg a másik. Be vagyunk kerítve – rövid időre újra papírzörgés volt hallható.

– Ja, hogy az volt a vár, az a falt?

– Az hát. De mutatok mást. Itt egy légifelvétel – most valami keményebb papír suhogott. – Tessék. Látod ezeket a gyanús pöttyöket? Itt meg itt.

– Gyanús pöttyök? Várjál csak...

– Na látod! Buborékvetők. Az tudod, mit jelent, nem kell magyaráznom – újra suhogott a papír.

– Buborékvetők? Ajjaj.

– Na ugye. De ha nem hiszel nekem, van szemtanú is. Rizling! – hallatszott a mókusfarkas kiáltása, aztán egy ajtónyitódás, majd egy borízű hang:

– P'rancs!

– Hol vannak a palabárdok?

– J'lentem a vár körül.

– Milyen szándékkal?

– J'lentem sötét.

– Elmehet!

– P'rancs! – csapódott az ajtó.

– Na! Most már elhiszed?

– Hogyne, hogyne. De mi van a haditervvel? Mindent Vagy Semmit. Vagy nem?

– Na ez az! A haditerv jó, csak ugye változtak a körülmények, illetőleg hogy gyorsabban, mint gondoltuk, ez pedig módosítást von maga után. Az A-változat, hogy ne mondjam, ugrott, most elővehetnénk a B-változatot, de az viszont az az eshetőség, hogy nincs belső diverzió, de most az is van, mert akcióba léptek az ellenzékiek is megbízható forrásból, és elárulták Szurombereknek a vár gyenge pontjait, vagyis hogy az egész, tehát akkor M-változat, abból is a per zé variáns, tudod. Vagy nem olvastad a haditervgyűjteményt? A múltkor direkt az orrod alá dugtam.

– Hogyne, hogyne, láttam én azt. Szóval mit csinálunk?

– Mit csinálunk! Ha olvastad, akkor minden világos, nem?

– Persze, csak azért röviden esetleg összefoglalhatnád.

– Összefoglalhatnám! Nem tudom, mi lenne veled nélkülem. Na idefigyelj! Bedugaszoltad a csövet?

– Persze, hogy be, hogyne. Mindig bedugaszolom haditanács előtt.

– Na akkor. A kincseket már felrakattam...

– Mindet, az utolsó gyöngyig? Meg fogom mutatni őket ennek a Sziromka királykisasszonynak. Mondhatom, nem fogja eltéveszteni a hatását. És akkor jöhet a frigy!

– Persze, hogy mindet, mit gondolsz? Tehát. Te meg fogod ezt a királykisasszonyt. De felőlem itt is hagyhatod, nekem mindegy.

– Mi az, hogy itthagynom? Naná, hogy fogom! És még hozzá feleségül is fogom venni. És akkor?

– És akkor irány a mélyvízivar.

– Vár? Milyen vízi?

– Mélyvízi. Beszéltem már róla.

– Ja? Mondtál valamit. De miért pont oda? Tudod, hogy a mélyebb vizeket nem szeretem. A sekélyebbeket igen, de mélyebbeket nem annyira.

– Mert az titkos, és ott nem találnak meg minket. Biztonságban vagyunk. Ezzel a várral meg tudod, mi lesz, sajnos ugyebár, de majd meglátod, hogy a másik az szinte kárpótlás lesz, sőt több. Gondolj a királykisasszonyodra.

– Persze, gondolok. De hogyan jutunk át az ostromlókon?

– Hogyan, hogyan! Én persze arról is gondoskodtam. Évek nehéz munkája! De most végre beérett a gyümölcs, úgyszólván csak le kell szakítani, hahaha! Biztos, hogy bedugaszoltad azt a csövet? Hadd nézzem! Azannya! Hogy te milyen hülye vagy, már ne is haragudj, fels...

Ekkor elnémult a cső. De Szuromberek ennyiből is tudta, hogy azonnal cselekedni kell.

– Hé! Gyertek! – riadóztatta halkán a többieket.

– Jaj, mi van – ijedt meg Káposztáné, akinek véletlenül rálépett az egyik levelére. – Ja, csak te vagy? Mit mondtak a rádióban?

– Valami disznóság készül. De nem rádió, hanem hívócső. A mókusfarkas megtéveszti a lidérckirályt. Azt mondja neki, hogy mi szabadlábban vagyunk.

– Miért, nem igaz? – okvetetlenkedett Káposztáné.

– De igaz, csak hogy ezt ő nem tudja. Viszont mást mond a lidérckirálynak. El akarnak menekülni. Valami mélyvízivarba. Beérett gyümölcs útján, ami titkos. Vinni akarják Sziromka Máriát is. Sietnünk kell. Hol lehet az ajtó? – mondta kapkodva Szuromberek, és elindult, hogy megkeresse a konyha ajtaját. Először Apafi Tivadarba ütközött bele, aztán a krumplihámozóba. – Bocsnát – mondta a krumplihámozónak, mert már másra figyelt. – Ott mintha lenne egy ajtó – mutatta, kissé feleslegesen, mert a sötétségben nem látták a többiek, merre mutat. A ceruzája fényét azonban látták, s igyekeztek mind azt követni, csak Vaxler Katalin eszegette még mindig a rizst.

– Csak még... egy utolsó... falatkát – koppantgatta sebesen.

– Gyere már! – szólt hátra Szuromberek. – Meg kell keresnünk Sziromka Máriát!

– Jövök... is már – hallottak még egy utolsó koppanást, aztán egy tányérsörömpölést, aztán egy villacsörömpölést, aztán egy vājlingcsörömpölést, aztán egy koppanást a krumplihámozón, aztán már ott is volt mögöttük Vaxler Katalin.

Kiléptek a konyhából. Egy hosszú folyosón találták magukat, amelynek két oldalán ajtók sorakoztak, és az ajtók között falilámpák szolgáltatták a világosságot. A lámpák alatt fényképek lógtak, bekeretezve, képalírással. A bal oldali első például a képalírás szerint ezt ábrázolta: „Ófelsége Első Vagy Másnéven Szörnyű Lidérc Gáspár, Lidércország Királya az Országos Paradiocsomzűreti Mulatságon kézbe veszi az első érett paradiocsomot”. A jobb oldali első kép pedig azt mutatta, amint „Ófelsége Első Vagy Másnéven Szörnyű Lidérc Gáspár, Lidércország Királya szemügyre veszi a folyószabályozási program végrehajtását”. Szuromberek odalépett a jobb oldali első ajtóhoz, hogy megnézzék, mi van az ajtóra szegezett táblácskára írva.

– SMINK – olvasta. – Hát az meg mi lehet? – nyitott be az ajtón, de odabent csak egy tükröt, tisztálkodóeszközöket, pamacsokat, fésűket és álarcokat látott. A szemben levő ajtóra olyasmi volt kiírva, hogy KÖRJEGENYE... ZÖSÉG (Szurombereknek sietnie kellett, nem tudott most a részletekkel törődni). Egy nagy asztal volt odabent, azon papírok és körzők heverték. A következő szobában, amelynek BÉRZÁNFEJTÉS vagy valami hasonló neve volt, egy nagy svéd típusú keresztretjvény volt a falra függesztve, és abban csupa római számokat kellett eltalálni. A túloldali szoba ajtaján az a felirat volt, hogy

ILEDÉK, és valami HIVA... talos ajtó volt, oda csak a Szuromberek nyomában sürgölődő Vaxler Katalin nézett be, és néhány szakajtó aranytojást látott, de Sziromka Mária nem volt ott. Szuromberek máris a következő ajtónál volt, előbb megpróbálta elolvasni a szokatlanul hosszú feliratot (KIRÁLYSZEM... ÉJKÖRÜL... MINISZET...), aztán benyitott, majd rögtön be is csukta az ajtót, és az odaérkező Vaxler Katalinnak csak annyit mondott: – Nem érdekes, sőtét van bent. Csak egy apró macskaszemet láttam.

Ebben a pillanatban lépéseket hallottak a folyosó vége felől, ahol a félhomályban egy lépcsőház körvonalai látszódtak. Jöttek fel a lépcsőn! Méghozzá többen is. A következő pillanatban már beszédhangokat is hallottak. Az egyik hangban Szuromberek Botmanicsot ismerte fel:

– Mondom, hogy az eszkimók ellen. Személyesen mondta nekem az öfélége.

– Dehogysis! Berekország ellen. Hát nekem mondta, hogy üzenjek hadat. – Ez meg mintha a Lompos-Kovács hangja lett volna.

– Gyorsan! Gyerünk ide be! – suttogetta Szuromberek, és már nyitotta volna is a LAKKOSZTÁJ- feliratú ajtót, ha az nem lett volna bezárva. Akkor a szemközti ajtóhoz ugrott, amelyre valami E-betűvel kezdődő szó volt kiírva. – Gyorsan ide be! – mondta, vagy inkább csak intette, és kinyitotta az ajtót. Vaxler Katalinnak csodálatos módon sikerült megelőznie Serilla Gézát, pedig az közelebb állt a szoba ajtajához. Utánuk a többiek is villámgyorsan befutottak és sorra nekiütözköztek az előttük megtorpanónak, ugyanis Vaxler Katalin két lépés után megállt, és nem tudott mondani semmit. – Gyerünk, menjetek egy kicsit bel... – csukta be maga után az ajtót Szuromberek, és akkor rájött, hogy mi volt kiírva az ajtóra: – Elefántskorpiók! – suttogetta döbbenetben.

– Hiába is mondja nekem, mert biztos, hogy az eszkimók ellen megyünk. Rossz fagyit küldtek, azért – hallatszott most már közelebről Botmanics hangja, és Lompocs-Kovács hangja közvetlenül az ajtó túoldalán csattant fel:

– Csak beszél itt maga! Hát én már hadat is üzentem Berekországnak. A király nem volt otthon, de üzentem neki valami szirti sassal. Berekországgal lesz a háború, nekem elhiheti.

A három elefántskorpió éppen egy újságon veszekedett, amikor berontottak a kertlakók. Előbb csak az egyik elefántskorpió fordult feléjük, de aztán másodikban is győzött a kíváncsiság, így a harmadik nyugodtan nekiláthatott az újság elfogyasztásának, ő egyelőre fel se nézett. A két kíváncsi – és nyilvánvalóan éhes – elefántskorpió tett néhány lépést a betolakodók felé, aztán megállt, és mindketten Vaxler Katalint kezdték méregetni, majd pedig egymást, hogy vajon a másik is órá vetett-e szemet.

– Nézz erősen a szemükbe! – lépett Vaxler Katalin mellé Szuromberek. – Állítólag az használ.

– Nézzek... a szemükbe... erősen? – nézett fel a plafonra Vaxler Katalin, s eszméletét veszítve eldőlt, eldőltve egyszersmind az összes mögötte állót.

Az elefántskorpiók ekkor Szurombereket választották ki maguknak, de ő igyekezett nagyon erősen és félelem nélkül a szemükbe nézni, hol az egyiknek, hol a másiknak, s közben a táskájában kotorászott. – Ezek, úgy látszik, újságot esznek. Van nálam egy, azt nekik adom – magyarázta, de a többiek inkább azzal voltak elfoglalva, hogy feltápaszkodjanak és magához térítsék Vaxler Katalint. Szuromberek megtalálta a táskájában az Illaberkai Általános Újság múlt heti számát, amelyben többek között a cápákról is volt egy cikk, sok képpel természetesen, és odavetette a két elefántskorpió elé. Erre a két vadállat először csak egymásra pillantgatott, mintha azt mérlegelték volna, hogy mi éri meg jobban: veszekedni egymással a nagyobb zsákmányon vagy megelégedni a kisébbel. Aztán az egyik inkább az utóbbi mellett döntött, és nekilátott az újság szétmarcangolásának, és akkor már csak a másik jelentett közvetlen veszedelmet Szuromberekre.

– Gyorsan! Nincs nálatok egy újság? – kiáltott hátra, de a szemét nem vette le a lassú mozgással feléje araszoló elefántskorpióról.

– Mindig csak a politika – tért magához Vaxler Katalin, de csak egy tájékozódó pillantásra volt ereje, mert megint elájult.

– Hozzánk a kertbe nem jár újság, aranyoskám – világosította fel Szurombereket Káposztáné. – De nem is kell, mert jön a szirti sas, és mindent elmesél.

Szuromberek ekkor a szeme sarkából a tőle pár lépésre levő szekrény tetején meglátott egy nagy köteg Szabad Udvari Lidérechírmondót (ez volt Lidércország egyetlen újságja). Habozás nélkül odaugrott, megragadta, és az elefántskorpió elé akarta dobni, de eltévesztette, s az újságköteg a vadállat hátára esett. Az nagyot szisszenve összerogyott, és szinte összelapult a köteg alatt. A másik kettő vad pillantásokat vetett Szuromberekre, illetve a nagy adag újságra, de még folytatták a marcangolást, mert nem szerettek félmunkát

végezni. Azért marcangolás közben ők is mind közelebb jöttek.

– Gyorsan ki innen – nézett hátra Szuromberek. – Géza, nyisd az ajtót, ti pedig kifelé! Vigyétek Vaxler Katalint is – adta ki a részletes utasítást, majd megint a vadállatok felé fordult, készen arra, hogy feltartóztassa őket.

Vaxler Katalint végül is nem kellett vinni, mert ezután hamar magához tért, sőt, miután Serilla Géza kinyitotta az ajtót, neki sikerült elsőnek kirohanni a szobából. A többiek sem késekedtek sokat, és legvégül Szuromberek is kiugrott, majd becsapta az ajtót. Akkor látta, hogy Vaxler Katalin egyenesen a szemközti szobába futott, amelynek most tárva-nyitva volt az ajtaja, és ott sikongatott:

– Sziromka Mária! Jaj, hová tűntél? Megint elraboltak? Segítség!

Persze mentek utána a többiek is, és aztán hasonlókat kiabáltak, belekeverve egy-egy „nemmegmondtam?”-ot és „ajjamiértis?”-t. A szobába belépő Szuromberek azt látta, hogy Vaxler Katalin egy kendőt tart magasra, amelyet Káposztáné újra és újra megszagol, közben pedig sápitózik, a többiek pedig a szobában szerteséjjel keresgélnek. Eisenhuber Dávid például éppen az ágy alá mászott be, Apafi Tivadar a fiókosszekrény fiókjait húzogatta ki, Káposzta Benő a fésülködőtükör mögé próbált benézni, az Uborka-lányok meg a varrodobozban, a süteménydobozban és a kavicsdobozban turkáltak. Serilla Géza mindenkinél ellenőrizte az eredményt. Szuromberek szemügyre vette a zsebkendőt.

– Az övé? – kérdezte Vaxler Katalintól és Káposztánétól, akik nyilvánvalóan a legilletékesebbek voltak ebben a dologban.

– Az övé hát. Megismerem – jelentette ki Vaxler Katalin.

– Úgy bizony – szipogta Káposztáné. – Szegénykém, ezzel szokta fenyésítgetni azt a kis árva paradicsomot, nem igaz, Apafi úr?

– Igaz – mondta szomorúan Apafi Tivadar, és betolta az utolsó fiókot. – Mert ő is nagyon szerette ezt a szegény, szerencsétlen árvát. Nem tudom, most már ki fogja neki gondját viselni rajtam kívül.

– Nem baj – vigasztalta Szuromberek. – Meg fogjuk találni. Menjünk a trónterembe! Ott talán lesz valami nyom vagy áruló jel, hogy hol is van az a mélyvízivár. – S már fordult is ki ajtón a lépcsőház irányába, a kertlakók pedig nyomban követték, elől Vaxler Katalinnal, aki még mindig magasra tartva lobogtatta a kendőt, aztán jött Káposztáné, aki vagy egyszerűen csak szipogott, vagy a kendő mögött terjengő illatot szagolgatta, s jöttek a többiek is, a mindig nagyon előzékesy Serilla Gézával a végén.

A lépcsőn, amelyet – talán a fenségesebb hatás kedvéért – fáklyákkal világítottak meg, lefelé indultak, mert fentebb Szuromberek már a padlást sejtette. És valóban, alul a lépcső mellett meg is láttak egy nagy, díszes, kétszárnyú ajtót, amely csak a trónterem ajtaja lehetett. Szuromberek benyitott s bekukucskált a terembe, ahol szintén fáklyák szolgáltatták a – meglehetősen gyér – világosságot. Nos, voltak is nyomok, legelőször is az átható kölniszag, aztán egy csomó sáros lábnyom, továbbá széthajigált papírlapok, amelyek részben a sáros lábnyomokat viselték magukon. Volt még néhány eldobált fegyver, kard, puska, ilyesmik. Ott állt két sároszlop között a nagy, fűből készült trónszék, tőle nem messze az agyaglábu asztal, amelyen még ott állt az az üres fagyaltospohár, amelyből Sziromka Mária ette a kemence falán látott közvetítésben a fagyit. Az ablaknál pedig ott állt egy alabárdos alak, és a pókhálón át mozdulatlanul bámulta a csillagokat, s talán nem is hallotta az ajtó nyitódását. Szuromberek gyorsan visszahúzta a fejét, s aztán Vaxler Katalinét is.

– Van valaki odabent – suttogta a többieknek, akik elővigyázatosan az ajtótól egy kicsit távolabb várták Szuromberek jeladását, hogy bemehetnek-e. – Azt hiszem, a Traban Tóni, tudjátok.

Szuromberek egy kicsit hallgatózott, aztán megint benézett. Traban Tóni még mindig az ablaknál állt s továbbra is a sötét eget nézte. Akkor Szuromberek köhintett egyet, s belépett a terembe. Traban Tóni nem nézett hátra. Szuromberek közelebb ment hozzá és újból köhintett, és egyet fintorgott is, mert Traban Tóniból is áradt a kölniszag. Az alabárdos nem mozdult.

– Pardon, khm, elnézést a zavarásért – lépett az ablakhoz Szuromberek, hogy Traban Tóni most már biztosan észrevehesse őt, de az még most sem nézett rá, felszegett fejjel bámult kifelé, vagy az is lehet, hogy a pókháló nézte. Csak akkor mozdult meg végre, amikor a kertlakók is beóvakodtak a trónterembe, és Vaxler Katalin kérdőleg felemelte és széttárta a kezét, jelezve Szurombereknek, hogy „na mi van?”.

– Nincs itthon senki – mondta szomorúan Traban Tóni, és előbb Szuromberekre, majd a többiekre nézett.

– Ja? Köszönjük, akkor nem is zavarunk – mondta gyorsan Vaxler Katalin, és körülnézett.

– Elmentek – folytatta Traban Tóni ugyanolyan szomorú hangon. – Magukkal vitték a királykisasszonyt is, ha esetleg őt keresik. A kincseket is, mindent. Engem meg itthagytak. És tudják, miért?

– Aha, szóval a királykisasszonyt is magukkal vitték – mondta Szuromberek. – Tudniilik mi...
 – Őt is – bólintott közbe Traban Tóni. – Engem meg nem. És miért? Nem fogják kitalálni.
 – Magukkal vitték. Akkor mehetünk is – mondta Vaxler Katalin, és igyekezett az ajtó közelében nézelődni, de persze a viláért sem indult volna el elsőként.
 – És nem tudja véletlenül, hová vitték? – érdeklődött Szuromberek.
 – Nem – rázta meg a fejét Traban Tóni. Némi iszap csapódott ki a füleiből. – Engem itthagytak. És tudják, mit mondtak, hogy miért? Megmondom.
 – Ugyanis mi a királykisasszony barátai vagyunk – magyarázkodott Szuromberek. – Erre jártunk, és gondoltuk, meglátogatjuk a királykisasszonyt, mert véletlenül megtudtuk, hogy itt tartózkodik. És muszáj megtalálnunk, mert izé... régi barátai vagyunk...
 – Tudom – bólintott Traban Tóni. – Maguk azok a felforgatók. Szurcsik vagy mi, királyfi. Meg a többi veszélyes elem – nézett a kertlakókra. – Nagy volt félelem, elmenekültek. Engem meg itthagytak, szabad prédára. És miért?
 – Mi nem bántunk senkit – nyugtatta meg Szuromberek. – Csak ki akarjuk szabadítani a királykisasszonyt.
 – Persze, mi nem bántjuk magát – mondta nagylelkűen Vaxler Katalin. – Mi már itt se vagyunk. Gyere, Szuromberek, látod, nincs itt senki. Úgy értem... – akarta hozzátenni, többször is Traban Tónira pillantva.
 – Azt mondták rám, hogy csúnya vagyok! – mondta fájdalmasan Traban Tóni. – Hogy azért nem mehetek velük! Maradjak itt! Védjem a várat! Egyedül! Mert csúnya vagyok!
 – Tényleg? – kérdezte Szuromberek, inkább csak hogy mondjon valamit addig is, amíg kitalál valami vigasztalót. – Hát, ez nem szép dolog.
 – Azt én tudom, hogy nem vagyok szép – ismerte el búsan Traban Tóni. – De olyan csúnya azért nem vagyok, hogy amiatt itthagyanak.
 – Ja, én nem úgy gondoltam – mentegetőzött Szuromberek. – Szóval izé... állítólag valami mélyvízivárba mentek.
 – Hát ezt meg kitől hallotta? – nézett rá csodálkozva Traban Tóni. – Mert én nem tudok erről semmit. Nekem csak azt mondták, hogy nekik dolguk van, elmennek, de én maradjak itt, védjem a várat. Hiába mondtam, hogy nekem is dolgom van, és hogyan védjem egyedül, azt mondták, én nem mehetek, mert csúnya vagyok, és még nevetgéltek is valamit, hogy feljön a szén. Mondom, milyen szén, hát hol van itt szén, de azt se mondták meg.
 – Értem – mondta Szuromberek. – És akkor? Merre indultak?
 – Hogyhogy merre? – kérdezte értetlenül Traban Tóni. – Semerre. Csak bejöttek ide. Aztán amikor utánuk jöttem, mert gondoltam, megmondom nekik, hogy igenis, én nem is vagyok olyan csúnya, mert én még arckenőcsöt is szoktam magamra kenni, a „Tündériszap” nevűt, állítólag csúnyságra az a legjobb, és mondták is a barátaim, hogy tényleg használt. És a királykisasszony is megmondta, mert a lidérckirály felség megmutatott neki, és az megmondta, hogy lehet, hogy egy kicsit csúnya vagyok, azt én nem is mondtam, hogy nem, de hogy nem olyan nagyon. Így megmondta a királykisasszony!
 – Hogyne mondta volna, hát ő mindig nagyon udvarias – mondta Vaxler Katalin, aki úgy döntött, hogy nem olyan veszélyes a helyzet, hogy kimaradjon a beszélgetésből. – Ő senkire se mondaná, hogy csúnya, nem igaz, Káposzta úr?
 – Hát, persze, igaza volt – mondta türelmetlenül Szuromberek –, na de hogy amikor utánuk jött? Bejött ide, és?
 – Az én férjemnél – mondta Káposztáné Vaxler Katalinnak, mielőtt a férje megszólalhatott volna – fel se vetődik ez a kérdés, aranyoskám, úgyhogy őt csak ne kérdezze, mert majd mindjárt megmondom én, hogy kinél merül fel ez a kérdés.
 – Nem volt itt senki – vonta meg a vállát Traban Tóni. Lepotyogott róla néhány megkeményedett iszapdarabka. – De ha nincsenek itt, akkor, gondolom, valahogy elmentek. Engem meg itthagytak.
 – Szóval nem voltak itt – bólintott most Szuromberek. – Bejöttek ide, aztán nem voltak itt. A Sziromka Mária királykisasszony is bejött ide?
 – Az is De képzelje, az meg nem akart menni – mondta Traban Tóni, és megcsóválta a fejét. Újabb iszapcseppek hullottak ki a füléből. – Pedig a lidérckirály felség a fülem hallatára ígerte oda neki az összes kincseit.
 – Hát, érthető – mondta Szuromberek –, mert a lidérckirály erőszakkal akarja feleségül venni.

– Az ám! – mondta Káposztáné. – Se szerelem, se romantika. Ezek a mai királyok azt hiszik, hogy kincselet mindent meg lehet venni, még az érzelmet is.

– Az ám! – toldotta meg Vaxler Katalin. – Pedig itt van ez a királyfi, neki semmi kincse nincs, valósággal egy ágrólszakadt királyfi, és a Sziromka Mária mégis őt szereti.

– Hát ami azt illeti – mondta Szuromberek irulva-pirulva –, van azért egy kevéssé, de nem az a lényeg.

– Persze, hogy nem az – győzködte Traban Tónit Vaxler Katalin. – Az csak jó, ha van, de kell hozzá más is.

– A szív hangja! Meg a romantika! Az a lényeg – szögezte le áhitattal Káposztáné. – Nem igaz, Benő?

– Hogy micsoda? – nézett föl Káposzta Benő egy papírlapból, amit a földön talált. – Ja, persze, hogyne. Milyen romantika?

– Milyen romantika! – nézett rá szúrósan Káposztáné. – Persze, te azt el se tudod képzelni, hogy hogyan van ez a királyi uralkodóknál. Hogy jön a királyfi fehér lovon, és akkor merő véletlenségből találkozik a királykisasszonnyal, aki éppen meg van halva, mondjuk, de nem teljesen, hanem csak így elájult, mert mérges gombát evett, vagy mosatlan salátát. És akkor a királyfi leszáll a lóról, és odahajol a királykisasszonyhoz, és az így megérzi, hogy ki van ott, és ah!, azt mondja, te vagy az, királyfi? és felébred, és rögtön egymásba szeretnek, és hetedhét országra szóló lakodalmat csapnak, amire az összes alattvalót meghívják és az újságban is benne van a fényképük.

– Jó, jó, de most nem erről van szó – mondta Szuromberek, aki azért jól el tudta képzelni, hogy hogyan is van ez az uralkodóknál. – Most nekünk ki kell szabadítani Sziromka Máriát. És különben sincs fehér lovam, mert az nagyon ritka.

– Jaj, aranyoskám, az csak egy példa volt – mondta Káposztáné. – Hát lehet az barna is, vagy akármilyen táltos paripa.

– A mi királyunk, a lidérckirály felség sárhintóval szokott járni – közölte Traban Tóni –, de ahhoz nem kell ló, az magától megy. Igaz, hogy felesége se lett még eddig, se lakodalmat.

– Nem is lesz! – kiáltotta elszántan Káposztáné. – Mert mi a Sziromka Máriát nem adjuk! Nem igaz, lelkem, királyfim?

– De igaz – mondta Szuromberek. – Csak akkor most ki kellene találni, hogyan mehetek el innen abba a mélyvízvárba. Mert csak valami titkos vagy varázslatos módon juthattak ki innen. Hacsak nem repültek. Vagy nem másztak le kötélhágcsón az ablakból.

– Vagy esetleg vonathibával – mondta Vaxler Katalin. – Mert már volt olyan, hogy innen egyenesen abba a virágkarneválba kerültek némelyek.

– Hogy micsoda? – kapta fel a fejét a töprengő Szuromberek. – Ja? Dehát azt már elmagyaráztuk neked. Akkor nem mentek innen sehova.

– Persze, tudom, nem is úgy gondoltam – nézett mindenfelé Vaxler Katalin. – Csak mint lehetőséget. De ha nem, nem.

Mindeközben az Uborka-lányok beleültek a fűtrónszékbe, és azt játszották, hogy kettőnek ki kell túrni onnan a harmadikat. A többiek az elszórt papírok között kotorásztak. Mindenféle krikzkrakszok voltak rajtuk, hevenyészett rajzok, érthetetlen jelek, néha valami írásszerűség, csupa érdektelen dolog. Káposzta Benő csak unalmában kezdte összegyűjteni azokat a papírokat, amikre rárajzolták a villám jelét. Talált négy-öt ilyen, letette őket az asztalra, aztán azokat kezdte összeszedni, amiken kör formájú rajz volt. Ezekből is begyűjtött néhányat. Apafi Tivadar csak úgy, mellékesen rendezgetni kezdte a papírokat, és amikor Eisenhuber Dávid, aki előbb az Uborka-lányokat intette csendre, aztán Káposzta Benőnek mutatott néhány félreese papírt, odalépett hozzá, akkor elmagyarázta neki:

– Semmi különös, csak egy elektromos kenyérpuhító gép tervrajza. Innen jön ki a kakaó – mutogatta –, ezekből a kakaótartályokból, és rácsöpög a kenyérré vagy a kiflire. Nagyon ötletes szerkezet, mert így akkor nem kell mártogatni.

– Hát lehet – hajtotta így meg úgy oldalra a fejét Eisenhuber Dávid, hogy honnan is kell nézni a rajzot –, de én inkább valami szögbelövőnek látom. Ha például rengeteg szöveget be kell löni a falba.

– Már miért kellene ennyi szöveget belőni egy falba? – nézett rá értetlenül Apafi Tivadar.

– Hát azt nem tudom, de előfordulhat, hogy kell. Vagy az is lehet, hogy festékszóró. Pöttyöket lehet vele festeni.

– Pöttyöket! Látott már maga pöttyös szobát?

– Még nem. De lehet, hogy csak azért, mert eddig még nem találták fel a pöttyöző festékszórót.

– Pöttyöző festékszóró! Azt hiába is találnák fel, mert annak semmi haszna nincsen. Hát ki akarna pöttyös szobát festetni magának? Virágmintás, meg gyümölcs-, esetleg zöldésmintás, az igen, de pöttyös? Most képzelje el!

– Mi az? Min vitakoztok? – lépett oda hozzájuk Szuromberek, aki közben belátta, hogy Traban Tónitól nem lehet többet megtudni, s elindult, hogy körülnézzen a teremben, nincs-e valahol rejtekajtó.

– Méghogy szögbelövő! Meg pöttyöző festékszóró! – mutatta méltatlankodva a rajzokat Apafi Tivadar. – Világosan látni, hogy kenyérpuhítóról van szó.

– Hát, nem tudom – vette szemügyre Szuromberek a tervrajzokat.

– Az biztos. Világosan – nézett végig Vaxler Katalin is az asztalon heverő papírokon. – Szögpuhító. Vagyis nézzük csak. Kenyérszóró.

– Tudjátok, mi ez? – kérdezte Szuromberek. – Egy villámgerjesztő tervrajza! Ezek viharfejlesztő berendezést akartak csinálni, és ez gerjesztette volna a villámokat. Csak valami miatt nem működött rendesen, láttuk a kemencefalon, emlékeztek, amikor a lidérckirály meg akarta mutatni Sziromka Máriának. Akkor az meg talán a mennydörgőberendezés – nézett a többi papírra, amin kör alakú rajzok voltak. – Hé, mi ez? – kiáltott fel, miután alaposabban megnézte őket. – Ez nem mennydörgőberendezés, hanem... várjunk csak... tudom már: alagút! Egy alagútnak a keresztmetszete. Szóval amikor úgy rajzolják le az alagutat, mintha át lenne vágva. Na mindegy – pillantott a mellette állókra –, az a lényeg, hogy ezek szerint alagút köti össze a sárfellegvárat a mélyvízivárral. Mégpedig vasúti alagút, itt vannak a sínek, látjátok. De vajon hol lehet a lejárát az alagútba? Benő, nincs több rajz? Az ott mi a kezeden? – kérdezte Káposzta Benőt, aki egy összegyűrt papírlapot hozott az asztalhoz, s most azt bontogatta-símítgatta.

– Ezen csak egy szék van.

– Szék? Milyen szék?

– Hát, olyan karos. Meg furcsa.

– Furcsa? Hadd nézzem! – vette kézbe Szuromberek a papírt. – Trónszék! – kiáltotta. – A fűtrónszék! – És ekkor mindannyian a fűtrónszékre néztek.

A fűtrónszéken Uborka Ibolya éppen nagyot lökött Uborka Tündén, akinek alig sikerült megkapaszkodnia a trónszék fűvel borított karfájában. Ebben a pillanatban a trónszék a három Uborka-lánnyal együtt hirtelen elsüllyedt, és csak egy sötét, négyzet alakú nyílás maradt a helyén. Vaxler Katalin nem vesztegette az időt, szó nélkül a terem kijárata felé indult, és amikor pár lépés után nekiütközött Káposztánénak, akkor is csak annyit mondott:

– Megmondtam.

– Jaj! Én is – nyögött fel Káposztáné, és hirtelenében nem tudta eldönteni, meneküljön-e ő is, vagy engedjen a kíváncsiságának, s lépjen oda Szuromberek nyomán a nyílás széléhez, hogy belenézzen.

– Hé! – kiáltott le Szuromberek a trónszék helyén tátongó nyílásba. – Megvagytok?

– Jaj! Segítség! Megvagyunk! – hallatszott fel valahonnan nagyon mélyről az Uborka-lányok kétségbeesett kiáltása.

– És hol vagytok?

– Egy barlangban, segítség! Sötét van, jaj! De nem teljesen, segítség!

– Nem lett bajotok?

– De igen! Nem is tudjuk! Nem nagyon!

– Jól van! – mondta megkönnyebbülve Szuromberek. – Akkor most szálljatok le a trónszékről, és üssetek egy nagyot a karfájára!

– Szálljunk le róla? Üssünk? Melyik karfájára? – hallották odalentről, és a következő pillanatban már ott is állt a trónszék a helyén.

– Beszállás – mondta Szuromberek, és előzékenyen a trónszékre mutatott. – Nem kell tőle félni, olyan, mint egy lift, csak ez vákummal működik, és lent a sűrített levegő lefékezi. Ezzel jutunk le az alagútba.

– Én inkább talán a lépcsőn, és majd odalent találkozunk – mondta Vaxler Katalin az ajtóból, ahol menekülés közben megállt egy kis időre, és visszanézett, hogy vele akarnak-e menekülni a többiek is.

– De oda nem vezet lépcső – mondta Szuromberek –, mert ez titkos alagút. Csak így lehet oda eljutni.

Ez további megfontolásra készítette Vaxler Katalint, de gyors döntésre nem jutott. És ami azt illeti, a többiek se nagyon tülekedtek a trónszék legjobb helyeiért. Eisenhuber Dávid annyira azért bátor volt, hogy körüljárta, és minden oldalról tüzetesen megvizsgálta. Káposzta Benő a trónszékről a tervrajzra, a tervrajzról

a trónszékre nézett, több ízben is, mintha meg akart volna bizonyosodni róla, hogy a rajz valóban a trónt ábrázolja.

– Talán várjuk meg itt, amíg visszajönnek – javasolta félszegen Káposztáné. – Úgyse maradhatnak sokáig a víz alatt, nem igaz?

– Hát jó, várjatok – mondta Szuromberek, és beleült a trónszékekbe. – De én megyek.

Barlang a vár alatt A lejtőn nincs megállás?

Amikor leértek, és kissé remegő lábakkal leszálltak a trónszékről, egy nagy barlangteremben találták magukat. Falait vastag, imitt-amott foszforeszkáló penészréteg fedte, plafonjáról nagy darab, csöpögő sárccsapok lógtak le, és a közöttük megbúvó egyetlen kis lidércfénycsó fényét eltakarva rémisztő árnyékokat vetettek a falak mentén elhelyezett, amúgy csalogató fényekkel villódzó játékautomatákra. Ezek egyikét már javában püfölték az Uborka-lányok, akik a jelek szerint már átették a zuhanás okozta megrázkódtatáson. A játékautomatákon kívül egyéb gépek és berendezések is voltak ott, de hogy azok mi célt szolgáltak, azt nehéz lett volna megmondani, főleg hogy szemmel láthatóan régóta nem használták őket, ha egyáltalán valaha is működtek ezek a befejezetlennek tűnő, óriási vas- és faszkerentyűk. A termen végigfutó sínpár végén álló sínautót viszont régebben biztosan használták, annyira ütött-kopott, rizsdes-rozsdás és hirpedt-horpadt volt.

Vaxler Katalin, aki odafent egy szédítő sprint után elsőként ült bele Szuromberek ölébe, idelent szintén elsőként ugrott le a trónszékről, pedig még Traban Tóni alól is ki kellett másznia, mert az utolsó pillanatban – se szó, se beszéd – a darabont is csatlakozott a társasághoz. Káposztáné már a trónszékről rászólt az Uborka-lányokra:

– Nem jöttök el onnan rögtön! Majd adok én nektek szerencsejátékot!

– Mit? Hol? Én? – kapkodta a fejét Vaxler Katalin, akinek a földet érés után még nem is volt ideje körülnézni, mert elkábult egy kicsit a Traban Tóni kölniszagától. – Ja, szerencsejáték?

– Az nem szerencse – mondta Traban Tóni, és lesöpörte magáról az iszapdarabkákat, amik a gyors lejövetel során lepotyogtak róla. – Én hallottam róluk, mert mesélték, hogy van itt a várban egy játékbárlang. És állítólag úgy vannak beállítva gépek, hogy a lidérckirály mindenképpen nyerjen velük, mert ő nem szeret veszíteni. Csak be kell dobni egy lidérckagyilót.

– Még csak az kéne! – porolta le magát Káposztáné is. – Hogy megszokják a könnyű életet. És aztán a lejtőn nincs megállás.

– Ugyan már, egy kis játéktól nem lesz semmi bajuk – kelt az Uborka-lányok védelmére Káposzta Benő. – Egyszer például én is majdnem játszottam egy ilyenekkel, és tessék, nem lett semmiféle káros hatása neki.

– Benő! Hol játszottál te ilyen tiltott szerencsejátékot majdnem? – támadt rá Káposztáné.

– Ja, nem pont ilyet, az más volt.

– Milyen más?

– Hát, izé... egészen más. Ilyen kis golyók voltak...

– Benő! Csak nem kuglizni voltál te a hátam mögött?

– Nem, dehogya, csak hívtak a haverok, de végül is, izé... Meg nem is kugli volt, hanem... olyan flik... flitter volt.

– Na azért. Már azt hittem – nyugodott meg kissé Káposztáné, de azért a továbbiakban is gyanakodó pillantásokat vetett a játékautomatákra is, a férjére is.

Szuromberek rögtön a sínautóhoz ment. Előbb körbejárta, aztán kinyitotta az ajtaját, beszállt, és a kezelőgombokat, vezérlőkarokat próbálgatta. A műszerfal ismerős volt neki, hiszen nagyon hasonlított az ő szuper-szélvészgors versenyaútójának műszerfalára, csak itt természetesen nem volt kormány. Elfordította az indítókapcsolót. Semmi.

– Ne azt, hanem azt a másikat – szólt be Vaxler Katalin a nyitott ajtón.

– Mindegy, úgyse fog elindulni – mondta Apafi Tivadar, aki azért a biztonság kedvéért néhány lépéssel hátrébb helyezkedett el, és befogta Veszelinovics Árvácska fülét. – Nincs benne savó. Mert úgy nézem, savómeghajtású. Elég régi típus.

Ekkor Szuromberek egy másik kapcsolót fordított el, mire működésbe lépett az ablaktörlő. Vaxler Katalin

Grotta sotto il castello In discesa non c'è fermata? (riassunto)

Arrivati alla fine della galleria sotto il trono, si ritrovano in una grande grotta sotterranea. Fra le varie cianfrusaglie presenti, Szuromberek rimane colpito da una vecchia automobile a binari che assomiglia molto alla sua auto da corsa super veloce, naturalmente senza volante. Dopo vari tentativi e tanto spavento da parte dei suoi compagni, Szuromberek riesce a metterla in moto e tutti insieme partono seguendo i binari che conducono ad una porta segreta e quindi ad una galleria sotterranea che conduce direttamente al Castello di Acqua Profonda.

már a trónszék mellett állt, és onnan kiáltotta:

– Kapcsold ki, kapcsold ki!

Szuromberek kikapcsolta, de Eisenhuber Dávid is segíteni akart, csak ő egy másik kapcsolóhoz nyúlt, és az meg a sziréna kapcsolója volt. Attól mindannyian nagyon megijedtek, de végül is Szuromberek visszaült a sínautóba, és igaz, hogy a szirénát nem sikerült rögtön kikapcsolnia, de az a gomb, amit megnyomott, elindította a motort, és a szellőző be- és kikapcsolása után a szirénát is leállította. Aztán a legnagyobb lelkiyugalommal kiszólt a többieknek:

– Indulunk?

A többiek, akik elég jó menedéket találtak a trónszék mögött, nem akartak indulni. Apafi Tivadar a motor hangja alapján megállapította, hogy nincs elég savó az üzemanyagtartályban, és ezt el is mondta Eisenhuber Dávidnak. Vaxler Katalin erősen belekapaszkodott a trónszékbe, és a karfát nyomogatta.

– Vissza... akarok... menni... – suttogta, de a trónszék nem indult, mert a másik karfán volt az indító.

Káposztáné kidugta a fejét a háttámla mögül, és azzal a kifogással állt elő, hogy nincs is hová elindulni, mert a sínek nekimennek a falnak.

– Jaj, te buta – mondta elnézően Szuromberek –, hát van ott egy titkos ajtó, és az magától kinyílik, ha odaérünk. Nem láttál még önműködő garázsajtót?

Ez a válasz előszörre csak Serilla Gézát bátorította fel, ki tudja, talán mert ő már látott olyat. Mindenesetre máris beült a hátsó ülésre. Aztán amikor Szuromberek bekapcsolta a sínautó tetején levő erős fényszórót, s látható lett, hogy a sínek tényleg mintha egy ajtó alatt futnának tovább, akkor a többiek is előmerészkedtek a trónszék mögül, és nagy udvariaskodások közepette beszálltak, csak akkor lettek egy kicsit gorombák, amikor Traban Tóninak sehogy sem akart beférni az alabárdja. Végül többeknek le kellett húzniuk a fejüket, és akkor úgy átlósan befért. Apafi Tivadar nem állhatta meg, hogy ne adja tudtul az utasoknak, mennyire veszélyes a savómeghajtás a robbanékonyság miatt, és hány ilyen balesetről hallott. De mire Vaxler Katalin követelhetne volna, hogy engedjék mégis inkább kiszállni, addigra Szuromberek egy nagy rándulással már el is indította a sínautót. A második megállás után, figyelmen kívül hagyva az összes elhangzó tanácsot, rájött, hogy mindig húzogatni kell a kézi savópumpát, és akkor folyamatosan is lehet haladni.

– Az újabb típusokban már tekerős pumpa van – jegyezte meg Apafi Tivadar, de Káposztáné így is eltakarta a szemét, amikor már a fal felé közeledtek. A fal azonban, illetve a falba rejtett ajtó tényleg magától kinyílt, és a sínautó csikorogva, püfögve, zötyögve, olykor meglódulva, olykor pedig váratlanul lelassulva megkezdte útját a mélyvízivárbá vezető alagútban.

Földalatti utazás

Egy hely, amely nem nőknek való

A zötykölődő sínautó fényszórója az egyik pillanatban az alagút gerendákkal aládúcolt mennyezetét, a másik pillanatban a girbe-görbe, helyenként felhullámzó vágányt világította meg. Az utasok minden zökkenésnél nagyot nyekkentek a bőrbevonatú üléseken. Két nyekkenés között Szuromberek szaporán húzogatta a savópumpát, Apafi Tivadar pedig türelmesen magyarázgatta Eisenhuber Dávidnak, hogy mit kell még tudni a savómeghajtású motorok veszélyességéről:

– ...tudniillik a meleg hatására könnyen megerjedhet a savóban levő tejcukor, és akkor nyekk... és akkor az a kenőanyaggal, a brazelinnel érintkezve roppant veszélyes gyúelegyet nyekk... alkot. Elég egy nagyobb rázkódás, és abban a pillanatban nyekk... felrobban.

A következő pillanatban Apafi Tivadar maga is meglepődött, hogy milyen hatása lett szavainak, hiszen ő nem akart megijeszteni senkit, sőt, éppen azért mesélte el Eisenhuber Dávidnak a dolgokat a többiek számára is jól hallhatóan, hogy senkit ne érjen váratlanul az esetlegesen bekövetkező katasztrófa, na meg azért is, hogy Szuromberek közbe tudjon szólni, ha ő másképp tudja, és akkor kiderülhet, hogy nem is kell annyira félni a robbanástól. A többiek mégis rémülten kiáltottak fel. Ekkor Apafi Tivadar is ijedten előrenézett, és ő is rémülten felkiáltott: egy óriás tágra nyitott szája felé száguldottak. Az óriás szeme vérben forgott, hatalmas metszőfogai élén megcsillant a fényszóró fénye.

– Semmi baj! Semmi baj! – harsogta túl Szuromberek a jajkiáltásokat. – Nem igazi! Csak ijesztgetés! Pfü! – sóhajtott kicsit halkabban, amikor túljutottak az óriás száján, és látta, hogy az alagút a megszokott módon folytatódik. – Papírmáséból csinálták – fordult hátra a magyarázattal. – Egy kicsit tényleg ijesztő volt, de én

Viaggio sotterraneo

Un luogo non adatto alle donne

(riassunto)

Durante il viaggio nella galleria sotterranea, si imbattono in una locomotiva a vapore che vola sopra le loro teste, passano davanti ad una birreria dove si beve e si balla a suon di musica, passano poi davanti ad un club privato dove si gioca a carte, poi successivamente davanti ad un locale con un'insegna a luci rosa e con disegni rappresentanti figure femminili, ma nessuna traccia di Re Folletto e del Castello di Acqua profonda. Decidono quindi di tornare indietro al Castello di Melma dove tutti si siedono di nuovo sul trono del re per risalire in superficie. Ma la risalita diventa complicata e il trono ricade più volte nella grotta...qualcosa di strano sta per succedere e Szuromberek capisce che il Castello di Melma sta per essere distrutto, non prima, però di aver messo in salvo anche i ribelli e i due giganti, ancora rinchiusi nelle

rögtön láttam, hogy miről van szó.

– Ja... azt én is – pihegte Vaxler Katalin, előbukkanva a sínautó mélyéről, ahol ájulása alatt tartózkodott, s minden oldalról meggyőződve, hogy még ott vannak a többiek. Aztán amikor előrenézett, akkor megint elájult, a körülötte levők még az előbbinél is kétségbeesettebb jajgatásban törtek ki.

A messze előttük ugrándozó fényszóró táncoló embercsontvázakat világított meg. Mindegyik csontjuk külön-külön, szinte önálló életre kelve mozgott, kalimpált, hányta-vetette magát, de kezüket a csontvázak mind hívogatóan rázogatták a gyorsan közeledő sínautó felé, és a szemgödörükben pislákoló mélyvörös fényel mintha csak meg akarták volna babonázni a jármű utasait, akik közül azonban csak kevesek mertek velük szembenézni, pontosabban egyedül Szuromberek, mert a többiek az üléstámlák mögött, a padlón vagy egymás ölében-hátában kerestek menedéket.

– Műanyagból vannak! Semmi vész! – kiáltotta higgadtan Szuromberek, de azért amíg a csontvázak valamilyen trükkös drótszerkezet révén fel nem emelkedtek a sínautó előtt, éppen amikor az odaért hozzájuk, addig nem húzkodta annyira a savópumpát. – Megijedtetek? – kérdezte a hátul ülőktől, de most már nem vette le a szemét a pályáról, csak akkor pillantott hátra, amikor már egy ideje nem kapott feleletet. Aztán megint hátrafordult, mert elsöre nem látott senkit, és utána akart nézni, hol vannak. Ott voltak, kezdtek feleszmélni, Vaxler Katalin például éppen akkor tornáztta fel magát Traban Tóni háttára, hogy előrekukkantson, eltűntek-e már a csontvázak. Szuromberek látta, hogy elkerekedik a szeme, leesik az alsó csőre, és megrándul a szárnya, mintha mutatni akarna valamit, s aztán egyszerűen hanyattdől. Szuromberek rosszat sejtve előrefordult, s majdnem ő is hanyattesett.

Egy hatalmas gömzözőny közeledett feléjük! Középen elhelyezett fényszórója gyors iramban növekedett, sihuló hangja egyre hangosabb lett, majd pedig észveszejtő hangerővel füttylűni is elkezdett, hogy figyelmeztesse a sínautó vezetőjét az elkerülhetetlen összeütközésre. Szuromberek a szemébe fűrődő fénytől elvakítva a fékkar után kezdett kapkodni, de véletlenül a katapultkapcsolót rántotta meg. Szerencsére az, miután már félig elhúzta, elakadt, így csak egy arasznyit ugrott felfelé a hátsó ülés, de az ott alátlan kucorgóknak ez is elég volt ahhoz, hogy halálra váltan felsikoltsanak. A következő pillanatban viszont Szuromberek már rá is jött, hogy ezúttal is csak ijesztgetésről van szó, ugyanis a szembejövő fényszóró közvetlenül a sínautó előtt hirtelen kettévált, s az egyik fele balfelől, a másik jobbfelől suhant el mellettük, nyilvánvalóan egy falra erősített drótkötélpályán.

– Aranyoskám... élünk? – nyöszörögte valaki hátulról.

– Persze, hogy élünk, kedves Káposztáné – szólt hátra Szuromberek, akinek tulajdonképpen nem volt kedve ellenére a borzongás. Számtalanszor megtörtént, hogy direkt egy útmenti fa irányába kormányozta a szuper-szélvészgyors versenyautóját, és csak az utolsó pillanatban rántotta felfelé a kormányt. Most ugyan némileg más volt a helyzet, hiszen vele voltak a kertlakók is, na meg Traban Tóni, és tőlük nem várhatott el ekkora bátorságot, de ő maga már az óriási száj után sejtette, hogy ilyen trükkökkel akarja elijeszteni őket a mókusfarkas attól, hogy kövessék őket a mélyvízivarba. Mindazonáltal remélte, hogy nem lesz több ijesztgetés, mert emberi, illetve mókusfarkasi számítás szerint ezek után már mindenkinek vissza kellett volna fordulnia. Csakhogy ő nem hiába Szuromberek, őrá ez a számítás nem érvényes, tekintve hogy most ki kell szabadítani valakit.

És valóban, ezután már nem jött szembe velük semmi rémséges dolog. Hanem az történt, hogy egy idő múlva elhaladtak egy söröző mellett. Legalábbis Szuromberek úgy tájékoztatta a lassanként magukhoz térő utasokat, hogy az söröző volt, mert ők csak annyit láttak, hogy egy kiszélesedő helyen egy nagy faajtó fölött kovácsoltvas söröskorsó függött, és hallották egy pillanatra, hogy az ajtó mögül zene szűrődik ki.

– Nem itt vannak? – nézett ki a hátsó ablakon Traban Tóni. – Meg kellene nézni.

– Kizárt dolog – szólt hátra neki Szuromberek.

– Egy ilyen helyre Sziromka Mária soha nem menne be – jegyezte meg Káposztáné, és lesöpört a szoknyájáról egy odahullott iszapdarabot.

Kevéssel később kártyalapok villantak fel a fényszóró csóvjában, s alattuk a CLUB-betűk. Ott egy üvegajtó előtt haladtak el, amely azonban nagy titokzatosan fehérre volt festve, s a fehér mezőbe az ajtó mindkét szárnyán egy-egy ezerlídérckágyilós bankjegyet pingáltak.

– Kártyabarlang – vetette hátra Szuromberek közömbösen.

– Juj! – mondta Vaxler Katalin izgatottan.

– Aha – mondta Káposzta Beő közömbösen, de aztán észbe kapott: – Tényleg, kártyabarlang? Olyan, mint

prigioni, grazie all'aiuto di Toni Traban.

amiről egyszer meséltél?

– Szuromberek! Miről mesélsz te a Benőnek? – kérdezte szemrehányóan Káposztáné, miközben igyekezett eltakarni a hátsó ablakhoz forduló Uborka-lányok mind a hat szemét.

– Talán megálltak itt egy kicsit játszani – jutott eszébe Traban Tóninak.

– Nem hiszem. Nagyon sietős volt nekik – mondta Szuromberek, és úgy gondolta, hogy ezek után Káposztánénak talán már nem kell válaszolnia, annál is inkább, mert elől már fel is tűnt a következő cégtableta, amely egy nőalak árnyképét mutatta, s fölötte rózsaszín neonbetűkből a BEEB vagy PEPP szó – a neonfény vibrálása miatt nem lehetett jól látni –, meg még egy másik, S-betűvel kezdődő szó állt. Az alagút szemközti falára szerelt lámpák nappali fényvel világították meg az üzlet bejáratát és a bejárat mellett álló, deszkából fűrészelt újabb nőalakot, amelyet szintén neoncsó rajzolt körül. Hangos, dübörgő zene hallatszott ki a kőajtók mögül.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Szuromberek, aki már sok mindent látott számos felfedező útja során, például ilyet is, de sose értette, hogy mi is ez pontosan.

– Női kozmetika – találgatott magabiztosan Vaxler Katalin.

– Nem tudják, mi ez? – kérdezte Traban Tóni, és bátortalanul Káposztánéra nézett. – Mert akkor én elárulhatom.

– Szépségszalon? – próbálta elhessegetni Káposztáné a feltoluló sötét gyanúját. – Bronzárium?

– Fitneccenter – mondta még magabiztosabban Vaxler Katalin. – Tudom, mert a Sziromka Máriának is volt egyszer ilyenje, még én is voltam benne.

– Azért nem egészen – fészkelődött Traban Tóni, hogy vethessen még egy pillantást hátra. – Én megmondhatom, de az biztos, hogy nem nőknek való.

– Benő! Előre nézzél! – rivallt rá a férjére Káposztáné. – Meg ti is! – takargatta el megint az Uborka-lányok elől a kilátást. A következő teendője pedig az volt, hogy Traban Tónira is rászólt: – Ki ne mondja!

– Maguk kérdezték – süppedt vissza Traban Tóni az ülésbe. – Én csak...

A következő pillanatban azonban már ki is emelkedett az ülésből, és előrevágódott, akárcsak a többiek. Szuromberek hirtelen fékezett.

– Beomlott az alagút! – kiáltotta, aztán hátranézett, nem történt-e baja valakinek, de mivel Vaxler Katalin még nem tudta magáról megállapítani, hogy ő most tulajdonképpen elájult-e már, vagy még nem, a többiek pedig egyszerűen csak a fejüket tapogatták, inkább megkereste és meghúzta a hátramenet-kapcsolót. A sínautó ekkor felemelkedett pár centit, majd megfordult az emelőtengelye körül, és az ellenkező irányba nézve visszaereszkedett a sínekre. Szuromberek habozás nélkül elindította.

– Mi az? Hol vagyunk? Hova megyünk? – kérdezték többien is, és próbáltak visszakapaszkodni a helyükre.

– Megyünk vissza – mondta Szuromberek, aki most is megőrizte higgadságát. – Beomlasztották maguk mögött az alagutat, nem tudunk továbbmenni. Vissza kell mennünk a sárfellegvárba, és valami más utat keresni a mélyvízvárhoz.

– Hacsak azóta be nem omlasztották az elejét is – vetette fel Apafi Tivadar. – Mert akkor itt fogunk elveszni mind egy szálig. Kifogy a savó. Elmegy a fény. Nem tudom, hogy ez a szegény, apátlan-anyátlan árva mivel érdemelte ki ezt a sorsot.

– Én megmondtam – mondta Káposztáné, merő megszokásból, miközben elsősorban arra ügyelt, hogy a védecei közül, beleértve a férjét is, senki ne bámészkodhasson csak úgy könnyedén kifelé a sínautóból.

– Mit mondott meg maga? – kelt ki magából Vaxler Katalin. – Maga mindig csak sopánkodni tud, akkor is, ha nem kell, és amikor meg kell, akkor nem tudja megmondani, hogy ne induljunk el ezzel a vacak sínautóval, mert ránk omlasztják az egész alagutat.

– A savó meg felrobbanhat ilyen nagy sebességnél – intett ki Apafi Tivadar a mellettük elsuhanó, nem nőknek való kőajtóra. – Túl sok savógőz marad vissza a hengerben. Ami ráadásul mérgező is, de az már mindegy.

– Ki akarok szállni! – kiáltott fel Vaxler Katalin.

– Ki akarok szállni! – kiáltott fel Traban Tóni, miközben elrohantak a kártyabarlang mellett, de Szuromberek tudomást sem vett ezekről a kétségbeesett, de minden ésszerűséget nélkülöző segélykiáltásokról. Elrobogtak a söröző mellett is, és pár pillanattal később visszaérkeztek a barlangterembe. Az alagút ajtaja becsukódott mögöttük. Észrevették, hogy a barlangteremben bokáig ér a víz, amely most folyamatosan csurgott le a

sárcsapokról és a terem faláról.

– Semmi baj – mondta Szuromberek, hogy ne keltsen pánikot. – Csak gyorsan ülünk be a trónszékbe, amíg el nem nyeli a víz!

Kiugrottak a sinautóból, majd nagy nehezen Traban Tóni alabárdját is kivették, amit ő sehogya sem akart otthagyni, és mindannyian belekucorodtak a trónszékbe. Szuromberek megnyomta a karfát a megfelelő helyen, és a trónszék fel is emelkedett egy arasznyira, de aztán nagy csobbanással visszaesett.

– Üssél rá, üssél rá! – kiáltotta Vaxler Katalin, de Szurombereket nem kellett biztatni, ráütött, és akkor a trónszék már gyorsabban indult el felfelé, és ugyan felúton nyikorogva lelassult, de azért nagy nehezen mégiscsak felért a trónterembe. Időközben megvirradt, de a trónterem ablakából szomorú homályosság áradt be. Szuromberek csak egy pillantást vetett kifelé, aztán a repedező oszlopokra és falakra, s máris tudta, mi történik.

– El akarják áztatni a sárfellegvárat! – kiáltotta. – Üzembe helyezték a vízfakasztót! Meneküljünk!

Ez utóbbit nem is kellett volna mondania, mert már mindenki a kijárat felé tartott. Szuromberek alig bírta őket utolérni a várudvarra nyíló ajtónál.

– Várjatok! – lihegte. – Lehet, hogy azok négyen, az ellenzékiek még mindig a börtönben vannak. Nem hagyhatjuk, hogy rájuk omoljon a vár. Valakinek ki kell őket onnan szabadítani.

– Persze. Kell valakinek – nézett körül Vaxler Katalin, mintha keresne valakit, aki alkalmas erre a feladatra.

– Megjegyzem – jegyezte meg Apafí Tivadar –, mi hívtuk őket, de nem akartak jönni.

– Az most mindegy – intette le Szuromberek. – Most életveszélyben vannak. De talán az alabárdos úr hajlandó lenne – nézett Traban Tónira. – Ő jól ismeri a járást.

– Engem meg senki se hívott – mondta keserűen Traban Tóni. – Én mindig csak maradjak. Én nem mehetek sehova, senkivel.

– Dehogynem – vigasztalta türelmetlenül Szuromberek. – De most előbb ki kell őket szabadítani. Ne féljen, azok még magánál is csúnyábbak. Vagyis úgy értem, derék, becsületes rémek, akik összeesküdtek a lidérckirály ellen, aki olyan szívtelenül itthagya magát.

– Jó, megyek – mondta búsan Traban Tóni, és elindult a pincébe vezető lépcső felé. – Csak várjanak meg odakint.

– Megvárjuk! – kiáltotta utána Szuromberek. – Csak siessen! Gyerünk – mondta aztán a többieknek, és kinyitotta a vár ajtaját.

Újra fent

Visszaeső hadifoglyok

Odakint gyönyörűen sütött a nap. Legalábbis Lapuneon főtörzstábornok háta mögött, mert az ő tollas kalapjára és díszrojtos váll-lapjára vadul zuhogott az eső, mint ahogy az egész sárfellegvár a fölötte álló sűrű, fekete felhőből. A vár főtornyának teteje már le is omlott, csak a bambusznád épületváz meredezett az égre. Az algrenadér és az alkapitány a főtörzstábornok mögött állt egy lépéssel, az izzasztó napsütésben. Odébb az udvaron álldogált még néhány katona az egyes hadseregből, ők a nap elől a várfal árnyékába húzódtak.

– Állj! – kiáltotta a főtörzstábornok. – Maguk e perctől fogva már megint hadifoglyok! Ellenállás értelmetlen, és minden, gondolom, ezt már tudják! Beleértve a szökést is, mert körül vannak véve! Na tehát! – nézett a mögötte álldogáló két oldaltisztre a főtörzstábornok, aki, mint ez a korábbi alkalmakkor kiderült, nagyon élvezte a foglyulejtést, de a további teendőket illetően már bizonytalanabb volt. – Mit állnak ott, csinálnak már valamit! Izé... lefegyverezni őket!

– Igenis! – kiáltotta katonásan az algrenadér és az alkapitány, és már léptek is volna, de a meglepetéséből gyorsan felocsúdó Szuromberek megálljt intett.

– Na de főtörzstábornok úr, láthatja, hogy most sincs nálunk fegyver. És különben sem érünk most rá a foglyulejtésre, mert Sziromka Máriát a mélyvizivárba vitték, és mi sietünk utánuk, úgyhogy engedjen útunkra, ha megkérhetem.

– Hogyne... csak... – hebegte a főtörzstábornok, aki nem volt felkészülve erre a magabiztos hangra. – Csakhogy az a baj, hogy nekünk parancsba lett adva, hogy senkit sem engedhetünk ki a sárfellegvárból, mégpedig szigorú büntetés terhe mellett, és főleg a vészterhes időkre való tekintettel, amikor árulókkal

Di nuovo in superficie Di nuovo prigionieri di guerra (riassunto)

Riusciti finalmente ad uscire dal castello, i nostri eroi si imbattono nell'esercito Numero Uno e Numero Due e, dietro ordine dei due generali, vengono di nuovo arrestati quali prigionieri di guerra. Szuromberek racconta loro la storia della galleria e della grotta sotterranea, precisando il fatto che Re Folletto è scappato assieme alla principessa, alla corona ed a tutti i tesori. I due generali capiscono, quindi, di essere stati ingannati dal perfido re. Nel frattempo anche Toni Traban, i quattro della resistenza e i due giganti sono riusciti a salvarsi dal castello. Adesso resta da scoprire dove si trovi il Castello di Acqua Profonda, sicuramente, sulla base del nome, vicino al Lago di Acqua Profonda.

vagyunk körülvéve, kívül-belül, akiknek mind a kincsekre fáj a foguk.

– A kincsekre? – kérdezte Szuromberek. – Szóval ezzel hitegette magát a mókusfarkas! Korábban megfenyegette magukat a varázgyűrűjével, most meg a kincsekből ígért részesedést magának meg a főstábgenerálisnak.

– Mi az, hogy hitegetett? – mondta felháborodottan a főtörzstábornok. – Engem nem hitegetett, hanem itt megállapodás van, pontosan, kilóra, ami a kincseknek a felét jelenti, és nem kevesebbet. És az az áruló főstábgenerális meg az egész hadserege egy árva bögrefület sem fog látni abból a kincsből, mert elmondta nekem a mókusfarkas bizalmas beszélgetésben, hogy ők kezdettől fogva csak a kincseket akarták megszerezni, és ezért szorgalmazták annyira a magával való szövetséget is, mint ahogy aztán csak színlelésből fordultak maga ellen, amikor a mókusfarkas ébersége folytán letartóztattuk magát meg az egész társaságot az összeesküvés kellős közepén.

– Csak nem megint egymás ellen harcolnak? – csodálkozott Szuromberek.

– Már hogyné harcolnánk a gaz árulók ellen? – képedt el a főtörzstábornok. – Hitszegő módon körülvették az ostromzárunkat, és ráadásul van képük azt állítani, hogy nekik ígérte a mókusfarkas a kincsek felét. De ne féljen, mert én már ki is találtam a haditervet, hogy hogyan fogunk kitérni. Nem igaz? – nézett hátra büszkén a főtörzstábornok előbb az egyik, aztán a másik oldaltisztre. – Van haditerv, vagy nincs haditerv?

– Igenis, igaz! – mondta az algrenadér.

– Van haditerv! – mondta az alkapitány.

– És milyen a haditerv? – firtatta a főtörzstábornok.

– Titkos! – válaszolta az algrenadér.

– Zseniális! – válaszolta az alkapitány.

– Várjunk csak – próbálta lehűteni a katonák lelkesedését Szuromberek. – Én elhiszem, hogy nagyon jó alagutat tudnának fújni a kettes hadsereg háta mögé, de az a helyzet, hogy a kincseket is elvitték a mélyvízivárbá Sziromka Máriával együtt.

– Ugye! Elhiszi! – düllesztette egyre csak a mellét a főtörzstábornok. – Azt én is meghiszem, hogy milyen jó alagutat tudnánk... – ekkor aztán felfogta, mit is mondott Szuromberek. – Micsoda? Hogyhogyan elvitték? Ne mondja már, hát innen nem ment ki senki!

– Hát persze. Mert mit gondol, milyen úton mentek?

– Milyen úton, mit gondolok... – mondogatta zavartan a főtörzstábornok, aztán az oldaltisztjeire nézett, akik erre katonásan háttátra vágta magukat, de nem igyekeztek kitalálni, mit is gondol a parancsnokuk.

– Hát alagúton! – árulta el a megoldást Szuromberek. – De mi is csak véletlenül jöttünk rá, mert az Uborkalányok ráugrottak a trónszék karfájára. De már előtte kihallgattam a hívócsövön, hogy hova akarnak menni, és hogy viszik a kincseket is, tehát magukat becsapták, mint ahogy a kettes hadsereget is, mert ezek szerint a mókusfarkas nekik is odaígérte a kincsek felét, hogy sakkban tartsa magukat, és hogy senki ne szökhessen ki a várból, amit most el akarnak áztatni a vízfakasztó berendezéssel. Az alagutat meg beomlasztották, nem tudunk továbbmenni a sínautóval. Még szerencse, hogy nem mentünk be a kártyabarlangba, mert így visszaértünk, mielőtt még az egész vár összeomlott volna. A Traban Tónit küldtük el, hogy szabadítsa ki a börtönből az ellenzéki szörnyeket, mert ők nem akartak velünk jönni az étellifittel, és azóta is ott vannak, hacsak meg nem fulladtak máris. Most már érti?

– Ho... ho... hogyné – mondta teljesen összezavarodva a főtörzstábornok. – Vízet fakasztottak a karfából... illetve beomlasztották a kártyabarlangot az étellifittel... vagyis... Szóval becsaptak minket! És a tisztjeim – fordult megint a tanácstalan oldaltisztek felé –, azok nem szóltak volna ám, hanem hagyják, hogy hadd álljak itt az esőben, miközben ők a napon sütkeznek! Tudják, mi lesz ebből?

– Igenis! Hadbírótság – mondták engedelmesen az oldaltisztek.

– De még mennyire! – mondta elégedetten a főtörzstábornok, aztán rájuk ordított: – Mit állnak itt? Lövessenek egy sóbombát abba felhőbe! Nem látják, hogy zuhog rám az eső, már a vállrojtjaim is eláztak? – S miután az oldaltisztek elrohantak hogy felállítsák az felfújható sóágyút, Szuromberekhez fordult. – Hogy is volt az dolog a királykisasszonnyal? Kiderült, hogy mégiscsak elrabolták? Mert akkor azonnal cselekednünk kell, nincs vesztegetni való időnk. Hol van az a mélyvízivár?

– Na ez a baj, hogy nem tudom – mondta Szuromberek. – De talán ezek az ellenzéki rémek tudják – tette hozzá, mert meglátta, hogy jön a vár vészkijárata felől Traban Tóni az ellenzékiekkel, akiknek a ruhájáról még most is csurgott-csöpögött le az iszap.

– Áll! Maguk e perctől kezdve szövetségesek. Ellenállás értelmetlen! – kiáltott rájuk a főtörzstábornok, és behúzta a fejét, mert a katonák ekkor lőtték ki a sóbombát, amely nagy sisterséggel gőzzé változtatta az esőfelhőt. – Na azért.

– Bocsánat – rebegte dr. Vépíné Hosszúperesztegi Róza, a vámpír –, én megírtam a vallomást, de elázott. Mi is alig jutottunk ki. Már az állunkig ért a víz, amikor véletlenül arra jött ez a derék darabont.

– Véletlenül? – csodálkozott Vaxler Katalin.

– Milyen vallomást? – ámuldozott a főtörzstábornok.

– Hát az igazolót – magyarázta Róza. – Csak aztán elázott a vízben. Majdnem megfulladtunk, a többiek is megmondhatják – nézett a ruhájukat facsargató többiekre.

– Így igaz – bólogatott Bogár Zoli, a lószarvasbogár. – Folyt be a víz az ajtón meg az ablakon, és áztatta el a falakat. Már azt hittem, ott fogunk megfulladni a sárban, iszapban, pedig nekem felelős beosztásban dolgozó rokonaim vannak.

– Igen? És miért nem jöttek a segítségére? – mondta gúnyosan Vaxler Katalin, és igaza biztos tudatában körülnézett.

– Most nincs szükség se vallomásra, se rokonokra – nyugtatta meg Szuromberek az ellenzéki rémeket. Ugyanis a főtörzstábornok urat részedték, és ezért most megint a mi oldalunkra állt.

– Rászedték, rászedték – háborgott a főtörzstábornok. – Nézzék meg, milyen tisztekkel vagyok körülvéve! Na mindegy. De állítólag maguk tudják, hol van a mélyvízvár.

– Ja, hát én nem is írtam igazából vallomást – mondta Zimbab, a zombi, miután átgondolta az új helyzetet. – Én csak úgy tettem, mintha vallomást írnék, de nem írtam semmi árulkodót.

– Hát azt én se – kapcsolt Mameluk is, a múmia. – Legfeljebb tévedésből, mert rosszul emlékeztem esetleg, izé... Szóval a mélyvízvár, hogy az hol van? – gondolkodott el gyorsan, de a válasz helyett egy másik kérdés jutott eszébe: – Mi az a mélyvízvár?

– Az egy vár. Olyan mélyvízi – sietett a magyarázattal Vaxler Katalin. – Oda vitték Sziromka Máriát.

– Hallottuk a rádióban – magyarázta Káposztáné.

– Hallócsövön – helyesbített Vaxler Katalin. – Alagúton vitték, mozdonyautóval.

– Sinkocsival – javította ki Káposztáné. – De beomlasztották az alagutat.

– Aknamunka! Jellemző a kettesekre! – nézett kioktatólag az oldaltisztjeire a főtörzstábornok.

– Szóval? – nézett türelmetlenül az ellenzéki rémekre Szuromberek. – Merrefelé lehet az a mélyvízvár?

– Hát, merre is... – töprengett Mameluk. – Talán a Hézagos-hegyek felé?

– Arra biztos nem – mondta Bogár Zoli. Inkább az Agyalapi-mocsár felé lehet.

– Ugyan már! – szállt vele vitába Zimbab. – Onnan halandó még nem jött ki élve. A Rontás-erdő felé kell keresni.

– Rontás-erdő? Ne kacagtasson! – kacagott fel Róza. – Azt én úgy ismerem, mint a tenyeremet, ott egy fia vár nincsen, de még egy kunyhó se. Hanem ott van a Kormos-pusztá, tudod, túl a Mélyvízi-tavon, én a helyedben ott néznék körül – mondta Szurombereknek.

– Mit mondtál, Mélyvízi-tó? – kérdezte Szuromberek.

– Mélyvízi. Így hívják. Szóval azon túl kezdődik a Kormos-pusztá, de senki nem mer odamenni a bolygótűz miatt, mert nem lehet tudni, mikor hol lángol fel éppen.

– Nem lehetne, hogy mégis inkább a Hézagos-hegyek felé legyen? – kérdezte Vaxler Katalin.

– Várjunk csak, várjunk! – kiáltott fel most már Szuromberek. – Mélyvízi-tó! Értitek? Lehet, hogy ott van a mélyvízvár.

– Ott nincs, én jártam arra – jelentette ki Róza. – De a Kormos-pusztán, ott elképzelhető.

– És ha benne van a vár a tóban, a víz alatt? – kérdezte Szuromberek.

– A víz alatt – nézett rá komolyan Róza.

– Hát igen – mondta Szuromberek, de volt a hangjában némi bizonytalanság. – Miért, a neve alapján elképzelhető, nem?

– Titkos vár. Könnyen elképzelhető – adott neki igazat a főtörzstábornok. – Alagút. Mélyvízi-tó. Minden stimmel. Mehetünk. Áttörjük a bekerítést, odamegyünk, és megostromoljuk a tavat. Algrenadér! Sorakozó! Alkapitány! Támadás a kettesek ellen! – rántotta ki a kardját, s megindult a vár külső kapuja felé.

– Elnézést! – lépett utána Szuromberek. – Nem lehetne megtárgyalni ezt a dolgot a kettes hadsereggel?

– Tárgyalni az ellenséggel? Soha! – kiáltotta böszén a főtörzstábornok.

Sorsdöntő tanácskozások **Vegyük komolyan az ősi legendákat!**

A béketárgyalások hamar lezajlottak. Tollbucsin főstábgenerális a sárfellegvártól kőhajításra levő kisebb magaslaton, a sátra előtt, a harcászati hokedliján ülve fogadta a parlamentereket, Szuromberek, a kertlakókat – akik semmiképp nem akartak kimaradni a küldöttségből –, valamint az algrenadért, a főtörzstábornok személyes megbízottját.

A tárgyalások döntő fordulata akkor következett be, amikor Szuromberek rögtön az elején közölte a főstábgenerálissal, hogy egy árva kágyiló vagy bögregfűl sincs a sárfellegvárban, és különben is, a mókusfarkas az egyes hadseregnek is odaigért a kincsek felét, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy egymás ellen uszítsa a két hadsereget. Ezután dióhéjban elmesélte a bebörtönzésük óta történeteket, az étellifet, a hívócsövet, a fűtrónszékét, a sínautót és a beomlott alagutat.

Elbeszélését a kertlakók egészítették ki a számukra lényegesnek tűnő részletekkel, Apafi Tivadar például azzal, hogy milyen nevetséges feltételezés volt Eisenhuber Dávidtól, hogy szögbelövőt, illetve festékszórót ábrázolt a trónteremben talált tervrajz, mire Káposztáné elmondta, hogy azokat a rajzokat nem más, mint az ő férje találta meg, amit Eisenhuber Dávid el is ismert, de őszerinte Apafi Tivadar magyarázata, a kenyérpuhító még nevetségesebb volt.

Amikor Szuromberek már főtörzstábornokkal történt találkozás elbeszélésénél tartott, Vaxler Katalin arra hívta fel a főstábgenerális figyelmét, hogy az elefántskorpióknak erősen a szemükbe kell nézni, s ezt szívesen meg is mutatja, csak kapaszkodjon meg jól a főstábgenerális.

A főstábgenerális azonban erre nem volt kíváncsi, hanem közölte, hogy hajlandó szövetséget kötni az egyes hadsereggel és egyesült erővel a gonosz kincsrablók nyomába eredni, pontosabban lányrablók, mert az ő számára a kincs egyáltalán nem fontos, hanem csak a dicsőség, és mi lehet nagyobb dicsőség egy királykisasszony kiszabadításánál, ami egyben nemes cselekedet is, és a palabárdok viharos történelmük során mindig is nemes cselekedeteikről voltak híresek, és ideje, hogy ezt a hírnevet, amelyet egyesek rútul megté-

Riunioni decisive **Prendiamo sul serio le antiche leggende** **(traduzione)**

Le trattative di pace erano terminate velocemente. **Il generale supremo Tollbucsin seduto sullo sgabellino da campo, davanti alla propria tenda collocata su una collinetta non lontana dal Castello di Melma, aveva accolto i parlamentari: Szuromberek**, gli abitanti del giardino, che per nessuna ragione al mondo volevano essere esclusi dalla missione, nonché il delegato personale del generale supremo. Le trattative di pace avevano preso la piega decisiva dal momento in cui Szuromberek, subito fin dal principio, aveva comunicato al generale supremo che nel castello di nuvole e melma non c'era la minima traccia di conchiglie o di frantumi di tazze mentre, oltretutto, il luposcoiattolo aveva promesso all'esercito Numero Uno la metà del tesoro, ovviamente con l'intenzione di istigare i due eserciti l'uno contro l'altro. Aveva poi raccontato, nel guscio di noce, delle vicissitudini che si erano andate susseguendo dal momento della loro prigionia, dell'ascensore porta pasti, del tubo telefonico, del trono d'erba, della macchina a binari e della galleria sotterranea distrutta. Gli abitanti del giardino avevano completato, poi, il suo discorso con quei particolari che, agli occhi di ognuno di loro, erano risultati fondamentali: per esempio Tivadar Apafi aveva raccontato della ridicola supposizione di David Eisenhuber che il disegno del progetto trovato nella stanza del trono rappresentasse uno sparachiodi o uno spruzzacolori, mentre la signora Cavolo aveva raccontato che questi disegni erano stati scoperti nient'altro che da suo marito, fatto ammesso anche da David Eisenhuber, ma secondo lui la spiegazione di Apafi Tivadar, cioè che si trattasse di un emolliente per il pane, era ancora più ridicola. Quando poi Szuromberek era stato sul punto di parlare dell'incontro avvenuto con il generale supremo, Catalina Vaxler aveva richiamato l'attenzione del generale sul fatto che bisognava guardare intensamente negli occhi degli scorpioni-elefanti e che gliene avrebbe dato volentieri una dimostrazione, l'importante era che il generale si sostenesse bene a qualcosa. Il generale però non era stato affatto curioso di saperlo, bensì aveva comunicato di essere disposto ad allearsi con l'esercito Numero Uno e, con le forze così congiunte, a mettersi sulle tracce dei malvagi ladri di tesori, per essere precisi ladre di tesori, perché a lui non importava affatto del tesoro, bensì gli importava della gloria e cosa può dare maggiore gloria se non la liberazione di una principessa, dove si tratta, allo

páztak, most végre visszazerezzék.

Ekkor Szuromberek elküldte az algrenadért a jó hírrel a főörzstábornokhoz.

Miután a két hadseregparancsnok katonás kézfogással megpecsételte az újból megkötött szövetséget, Szuromberek és a négy ellenzéki rém bevonásával azonnal haditanácsot tartott. (A kertlakók, Traban Tóni és a két hadsereg katonái beleszólási jog nélkül, de korlátlan bekiabálási joggal vettek részt a tanácskozáson.) Bogár Zoli mindjárt az elején azzal a javaslattal állt elő, hogy menjenek a Balkanyarba, és kapják el Rácrátóti Adorjánnak a farkát. („Úgy van, úgy van! Kapjuk el!” – kiáltotta közönség, amelynek a hangadója természetesen Vaxler Katalin volt.)

Erre Szuromberek azt az ellenvetést tette, hogy most fontosabb dolguk is van, mert ha nem jutnak el idejében a mélyvízivarba, akkor a lidérckirály erőszakkal feleségül veszi Sziromka Máriát. („Hogyisne! Még csak az kéne!”) Ezt természetesen belátták az ellenzékiek, de Zimbab megjegyezte, hogy az egyáltalán nem okozna nagy idővesztést, ha előbb elvetnék a Szuromberek által hozott paradicsommagokat, hiszen a sok nélkülözés után az lenne a most bekövetkezendő változások igazi jele, ha mindenkinek jutna legalább egy falat paradicsom.

(„Úgy van, úgy van!”)

Szuromberek mondta, hogy ő nem hozott magokat, mert nem gondolta, hogy Lidércországban ilyen nagy a paradicsomínség. De különben is, azért az mégis idővesztés lenne, amit most nem engedhetnek meg maguknak.

(„Gyerünk! Harcra fel!”) Ekkor Mameluk, igazat adva Szurombereknek, Zimbab szemére hányta, hogy ebben a sorsdöntő órában is csak a hasára gondol, amikor pedig az önkényes uralom legyőzése és a demokrácia visszaállítása a tét, tehát nincs helye késlekedésnek, rögtön ki kell jelölni az új királyt, sőt, hogy ne ismétlődessen meg a múlt, az utána következőt is ki kell jelölni.

(„Úgy van! Éljen az új király!”) Róza ehhez csak annyit tett hozzá, hogy ha nem is most, mert a mostani új király személye úgyszólván már el is van döntve, és itt Szuromberekre nézett, de a következőnél királynő is szóba jöhet, és itt nem nézett senkire, hiszen női egyenmicsoda... jogosítvány is van a világon. („Naná! De még mennyire!”) Erre Szuromberek szerényen csak annyit mondott, hogy előbb le kell győzni ténylegesen is a lidérckirályt, ki kell szabadítani Sziromka Máriát, a békadínó koronáját és az óriásokat, ezen kívül

stesso tempo, di un'azione nobile, e i palabardi nel corso della loro storia erano stati sempre rinomati per le loro azioni nobili e adesso era tempo di riacquistare il loro buon nome, vergognosamente compromesso dai numeri uno. A questo punto Szuromberek aveva inviato il vice granatiere con la buona notizia dal generale di stato maggiore.

Allora, dopo che i due generali dell'esercito ebbero suggellato la rinnovata alleanza con una stretta di mano, Szuromberek, con l'aggiunta dei quattro spauracchi della resistenza, tenne subito un consiglio di guerra. (Presero parte al consiglio gli abitanti del giardino, Toni Traban e i due eserciti, senza diritto militare di parlare, ma con diritto assoluto di gridare.) Zoli Insetto subito al principio si fece avanti con la proposta di andare alla Curva Sinistra e di prendere per la coda Adriano Rácrátoti. („Sì, così, così! Acciuffiamolo! – gridò il pubblico la cui fomentatrice era, naturalmente, Catalina Vaxler.) Al che Szuromberek obiettò che adesso avevano cose più importanti a cui pensare, perché, se non fossero arrivati in tempo al castello di Acqua Profonda, il re folletto avrebbe preso in moglie Maria Petalino con la forza. („Come! No! Ci mancherebbe solo questo!”). Naturalmente anche i membri della resistenza riconobbero il fatto, ma Zimbab osservò che non ~~ei~~ sarebbe stata una gran perdita di tempo a cospargere prima il terreno dei semi di pomodoro portati da Szuromberek, in quanto, dopo la grande privazione, sarebbe stato il vero segnale dei cambiamenti in atto in quel momento, se a tutti quanti fosse spettato perlomeno un boccone di pomodoro. („Sì, è così, è così!”) Szuromberek disse di non aver portato semi perché non pensava che nel Paese dei Folletti vi fosse così grande penuria di pomodori. E comunque anche quella sarebbe stata una perdita di tempo che adesso non potevano assolutamente permettersi. („Andiamo! Avanti!”) In quel momento Mameluk, dando ragione a Szuromberek, rimproverò Zimbab di pensare soltanto alla pancia anche in quell'ora decisiva, quando invece la posta in gioco erano la sconfitta del dominio assoluto e il ripristino della democrazia, non c'era quindi posto per l'indugio, ~~**bisognava~~ immediatamente designare il nuovo re, anzi, perché il passato non si ripetesse, bisognava designare addirittura il re che sarebbe venuto successivamente. („Sì, è così! Viva il nuovo re!”) Roza aggiunse soltanto che, anche se non per quello di adesso, perché l'attuale nuovo re era, per così dire, ~~**già~~ stato designato, e qui guardò Szuromberek, ma per il successivo era da considerarsi l'eventualità di una regina, ma qui non guardò nessuno... beh, in fin dei conti, una certa pa... tente anche per le donne ormai esiste. („Sicuro! Eccome!”) Szuromberek ribatté soltanto, in modo modesto, che prima, di fatto, si doveva sconfiggere re folletto, liberare Maria Petalino, la

viszont ő nem akar beleavatkozni más országok belügyeibe.

És Róza is inkább jobban tenné, ha elmondaná nekik, hogy merre van a Mélyvízi-tó, hogy haladéktalanul indulhassanak.

(„Úgy van, úgy van! Indulás!”)

Róza kissé sértődött hangon közölte, hogy ennek semmi akadálya, ő szívesen elmondja, ezen ne múljon a dolog, bár az már nagyon régen volt, amikor ő a Mélyvízi-tónál járt, szinte gyerek volt még akkor, de egyébként ő úgy látja, hogy itten az ő javaslataik süket fülekre találnak, ami meglehetősen nehézé teszi a további együttműködést. A többi ellenzéki rém komoran bólogatott.

– Tehát? – kérdezte ekkor Szuromberek, aki most már kezdte elveszíteni a türelmét.

– Tehát mi igazán segíteni akarunk – folytatta Róza –, de ha nincs meg ebben a kölcsönösség, akkor semmi értelme az egésznek.

– Nem úgy értettem – mondta Szuromberek. – Hanem hogy tehát hol van a Mélyvízi-tó.

– Mélyvízi-tó, Mélyvízi-tó – mondta durcásan Róza.

– Mondtam már, hogy szinte még gyerek voltam akkor, egy kis szeleburdi bakfis. Csak arra emlékszem, hogy hegyek vették körül, magas, hóval borított hegyek... vagy só volt az? Lehet, hogy inkább só volt az a fehérség, és nem is a hegyeket lepte el, hanem a tó körüli sivatagot. De arra biztosan emlékszem, hogy világított a hold, és rejtelmes, zöld tükörré varázsolta a tó vizét, susogott a szél, csobogott a víz, és akkor az illető végre megfogta a kezemet. Egyszóval nagyon szép volt.

– Jaj, aranyoskám, milyen romantikus! – sóhajtott fel Káposztáné.

– Jó, jó, de másra nem emlékszel? – kérdezte Szuromberek Rózától. – Például hogy hogyan jutottál el oda?

– Hogyan jutott el, hogyan jutott el! – zsörtölődött Káposztáné. – Hát el lehet képzelni. Sétálgatás, meghitt beszélgetés az élet értelméről, családi tervekről, biztos egzisztenciáról, ilyesmikről. Aztán amikor már érzik, hogy milyen rokon lelkek ők, akkor a férfi megfogja a nőnek a kezét, és ráhúzza a jeggyűrűt. Mit nem lehet ezen érteni?

– Persze, ez így szokott lenni – mondta Káposzta Benő, aki felszólítva érezte magát a véleménynyilvánításra.

– Ezt értem – pirult el egy egészen kicsit Szuromberek. – De én a Mélyvízi-tóhoz vezető utat kérdeztem.

corona della dinorana e i giganti e che, a parte questo, non aveva affatto intenzione di intromettersi negli affari interni degli altri paesi. E che Roza avrebbe fatto meglio a rivelare a tutti dove si trovava il lago di Acqua Profonda, in modo che potessero mettersi in cammino senza indugi. („Sì, è così, è così! Partenza!”) Roza, in tono un po' offeso, comunicò di non avere nessuna difficoltà, lo avrebbe detto ben volentieri, non era certo questo il problema, anche se era già passato tanto tempo da quando era stata al lago di Acqua Profonda, era ancora quasi bambina, ma comunque vedeva che lì le sue proposte si scontravano con i sordi, il che rendeva alquanto difficile un'ulteriore collaborazione. Gli altri spauracchi della resistenza **annuirono cupi**.

- Allora? – chiese Szuromberek, che a quel punto cominciava a perdere la pazienza.

- Allora noi veramente vogliamo aiutarti, – proseguì Roza, ma se non c'è reciprocità, non ha senso.

- Non intendevo questo, – disse Szuromberek, – bensì dove si trova il lago di Acqua Profonda.

- Lago di Acqua Profonda! Lago di Acqua Profonda! – disse indispettita Roza.

- L'ho già detto che ero ancora quasi bambina, una ragazzetta sbadata. Mi ricordo soltanto che era circondato da montagne, alte montagne ricoperte di neve... oppure era sale? Può darsi che quel biancore fosse sale e che ricoprisse non le montagne, ma il deserto attorno al lago. Ma mi ricordo chiaramente che la luna splendeva trasformando magicamente l'acqua del lago in uno specchio verde, il vento stormiva, l'acqua gorgogliava e in quel momento lui, uno, prese finalmente la mia mano. Insomma fu bellissimo.

- Oh, mia cara, com'è romantico! – disse sospirando la signora Cavolo.

- Va bene, va bene, ma non ti ricordi altro? – chiese Szuromberek a Roza. – Per esempio come ci sei arrivata?

- Come c'è arrivata, come c'è arrivata! – brontolò la signora Cavolo. – Ci lo si può immaginare, no? Una passeggiata, una conversazione intima sul senso della vita, sui progetti di famiglia, sicuramente sull'esistenza e cose del genere. Poi, quando loro capiscono di essere anime gemelle, l'uomo prende la mano della donna e le mette l'anello al dito. Cosa c'è di tanto incomprensibile in questo?

- Certo, si usa fare così, – disse Benito Cavolo, sentendosi obbligato a manifestare la propria opinione.

- Questo lo capisco, – disse Szuromberek arrossendo un po'. – Ma io ho chiesto la strada che porta al lago di Acqua Profonda.

– Ja, hát mondom, arra már nem emlékszem – bökte ki Róza.
– Nem emlékszik! – fakadt ki Vaxler Katalin. – Megfogja a kezét egy illető, és máris mindent elfelejt!
– Nem emlékszik, és kész – kelt Róza védelmére Káposztáné. – Miért kell faggatni? Majd csak megtaláljuk az odavezető utat. Elindulunk, és megkérdezzük az első szembejövőtől.

– Ki jönne itt szembe ezen az elátkozott vidéken? – mondta rezignáltan Apafi Tivadar.
– Úgy is van. Ki jönne... – kapkodta körbe a fejét Vaxler Katalin, aztán hirtelen megakadt valamin a tekintete – ... itt szembe... Jönnek!

Esze Ottó, az óriás közeledett Csuhaj Ignác, művésznevén Bélbaltavárral, a medvével. Tegnap este, amikor Szuromberek a sárfellegvárba indult a kertlakókkal, ők ketten a kidőlt-bedőlt, de aztán megjavított kemencétől kicsit távolabb leheveredtek egy fa alá, Esze Ottó azért, hogy gondolkodjon, Bélbaltavári pedig hogy aludjon. Ebből az lett, hogy az óriás rögtön elaludt, a medve viszont szinte egész éjjel csak forgolódott, és álmatlanságában, jobb híján, azon törte a fejét, hogy mitől van a szivárvány.

– Hát hol van az a drágalátos királykisasszony? Hadd öleljem a keblemre! – kiáltotta már messziről Bélbaltavári. – Ő ugyan nem ismer engem, de én hírből már nagyon jól ismerem.

– Gyere csak, gyere! – kiáltotta oda neki Szuromberek. – Éppen rád van szükségünk.

– Na ugye, mondtam neked – mondta Bélbaltavári Esze Ottónak, miközben közelebb léptek a tanácskozókhoz. – Nélkülünk nem kezdik el az ünneplést. Pedig úgy nézem, tüzijáték is lesz – mutatott az összecsucskható sóbombaágyút tisztogató katonákra. – Szóval hol van Sziromka Mária? Biztosan alszik szegény a rengeteg megpróbáltatás után.

– Hát, még nem sikerült kiszabadítani – ábrándította ki Szuromberek. – Már majdnem sikerült, de az utolsó pillanatban elvitték a mélyvízvárba.

– Na látod, nem olyan egyszerű az – mondta Esze Ottó Bélbaltavárinak. – Nem úgy megy az, hogy csak fogom magam és kiszabadítom, hanem előbb meg kell gondolni, hogy mit, hogyan, pontosan, meg hogy milyen előre nem látható

- Ah sì, beh, non me la ricordo più, – si fece sfuggire Roza.

- Non se la ricorda! – sbottò Catalina Vaxler. – Un tale le prende la mano e lei si dimentica tutto!

- Non se la ricorda e basta! – dichiarò la signora Cavolo in difesa di Roza. – Perché bisogna sottoporla ad interrogatorio? Semplicemente troveremo la strada che ci condurrà al lago. Mettiamoci in cammino e chiediamo al primo che passa.

- Chi passa qui in queste campagne maledette? – disse con rassegnazione Tivadar Apafi.

- Proprio così. Chi passa... – disse Catalina Vaxler cercando intorno con la testa, poi all'improvviso fissò lo sguardo su qualcosa - ... qui di fronte... sta arrivando qualcuno!

Si stava avvicinando Ottone Esze il gigante con Ignazio Csuhaj, alias Bélbaltvári l'orso. La sera prima, quando Szuromberek era partito per il castello di nuvole e melma con gli abitanti del giardino, loro due si erano sdraiati sotto un albero, un po' più in là della fornace mezza rovinata, ma poi riparata, Ottone Esze per riflettere, Bélbaltvári, invece, per dormire. Il risultato era stato che il gigante si era addormentato di colpo, l'orso, invece, quasi per tutta la notte, non aveva fatto altro che rigirarsi quasi tutta la notte e, in mancanza di meglio, nell'insonnia si era lambiccato il cervello chiedendosi di cosa fosse fatto l'arcobaleno.

- Ma dov'è quella preziosa principessa? Fatemela stringere al petto! – stava già esclamando da lontano Bélbaltvári. – Lei, vero, non mi conosce, ma io la conosco molto bene di fama.

- Vieni, vieni pure! – esclamò verso di lui Szuromberek. Abbiamo giusto bisogno di te.

- Vedi, te l'avevo detto, – disse Bélbaltvári a Ottone Esze, mentre si avvicinavano all'assemblea, – senza di noi non hanno inizio i festeggiamenti. Eppure vedo che ci saranno anche i fuochi d'artificio, – e indicava i soldati che stavano ripulendo il cannone a salve ripiegabile. – Insomma dov'è Maria Petalino? Sicuramente sta dormendo, poverina, dopo tutte le prove a cui è stata sottoposta!

- Beh, ancora non siamo riusciti a liberarla, – gli aprì gli occhi Szuromberek. – C'eravamo quasi riusciti, ma all'ultimo momento l'hanno portata via al castello di Acqua Profonda.

- Ecco, lo vedi? Non è così semplice, – disse Ottone Esze a Bélbaltvári. – Non va tutto così che semplicemente, prendo e la libero, bensì prima bisogna pensare a cosa, a come e precisamente in che modo possano insorgere

nehézségek léphetnek fel. Te meg mindig csak rohannál fejtellenül. Most is már korán reggel felkelttéél, hogy menjünk, mert már biztosan mindenki kiszabadult.

– Én nem fejtellenül rohanok, hanem amíg te aludtál, én egész éjjel figyeltem a hangokat, mert nem tudtam tőlük aludni. Tudod, milyen érzékeny a fülem. Hallottam egy nyikordulást, na mondom, most mennek be a sárfellegrvárba. Aztán hallottam egy csördülést, gondoltam, most verik be a lidérekirálynak a fejét. Utána pedig lábdobogást hallottam, na mondom, már hozzák is ki Sziromka Máriát.

– Az nem az volt – mondta Szuromberek. – Mondom, hogy elvitték a mélyvízvárba a békadínó koronájával együtt. A barátaid – fordult Esze Ottóhoz – feltehetőleg már régebb óta ott vannak, mert a sárfellegrvárban nem találtuk nyomukat. Most éppen készülünk utánuk menni, csak előbb ki kellene találni, hogy merre is van a Mélyvízi-tó, mert annak a mélyén lehet a mélyvízvár.

– Azt mondtad, hogy Mélyvízi-tó? – kiáltott fel Bélbaltvári. – Hát én azt ismerem! Szerepel az ősi medvelegendákban. Az egyik legenda szerint például Söptei Gyula, minden barnamedvék ősapja a Mélyvízi-tó partján üldögélt éppen, és málnaszírral kenegette a hasát, amikor arra jött Telibe Gríz, a grizzlimedvék gonosz ősapja, belelökte őt a tóba, a málnaszíros tubust pedig zsebrevágta. Akkor Söptei Gyula halált megvető bátorsággal kimászott a vízből, és megátkozta Telibe Grízt, hogy őrá és összes ivadékaira mindig csak balszerencsét hozzon a málnaszír, a saját fiainak és fiai utódainak pedig azt szabta feladatul, hogy kerül, amibe kerül, de szerezzék vissza azt a tubust. Innen van a barnamedvék harci kiáltása, az „oladub, oladub”, ami abból jött, hogy „hol a tubus?”.

– És sikerült visszaszerezni? – kérdezte Káposztáné.

– Persze, a legendák szerint többször is. De aztán a grizzlimedvék valami csalárd trükkkel mindig újra ellopták.

– Akkor, gondolom, már maga is megpróbálta visszaszerezni halált megvetően – nézett tisztelettel Bélbaltvári Vaxler Katalin.

– Hát ezek csak legendák – legyintett Bélbaltvári. – Ma már más idöket élünk. De az igaz, hogy ahányszor meglátunk egy grizzlimedvét, odakiáltjuk neki, hogy „odalub, odalub”. Ez amolyan néphagyomány.

difficultà, non prevedibili in anticipo. Tu andresti sempre di corsa, disordinatamente. Come adesso, mi hai svegliato all'alba per partire perché eri sicuro che tutti erano stati liberati.

- Io non vado di corsa disordinatamente, bensì, mentre tu dormivi, sono stato tutta la notte a fare attenzione ai rumori, perché a causa loro non riuscivo a dormire. Sai come sono sensibili le mie orecchie. Ho udito un grido e quindi ho detto: adesso stanno entrando nel castello di nuvole e melma. Poi ho sentito un colpo di frusta, ho pensato: adesso stanno rompendo la testa a re folletto. Poi ho sentito un calpestio di piedi, allora ho fatto tra me me: stanno portando fuori Maria Petalino.

- Non è stato così, – disse Szuromberek. – Ti dico che l'hanno portata al castello di Acqua Profonda insieme alla corona della dinorana. I tuoi amici – si rivolse a Ottone Esze – presumibilmente sono là già da parecchio, perché nel castello di nuvole e melma non ne abbiamo trovato traccia. Adesso ci stiamo preparando per andare alla loro ricerca, solo che prima bisognerebbe scoprire dov'è il lago di Acqua Profonda, perché nelle sue profondità ci potrebbe essere il castello di Acqua Profonda.

- Hai detto il lago di Acqua Profonda? – sussultò Bélbaltvári. – Ma io lo conosco! Fa parte delle antiche leggende degli orsi. Secondo una delle leggende, per esempio, Giulio Söptei, il capostipite di tutti gli orsi bruni, era seduto sulla riva del lago di Acqua Profonda e si ungeva la pancia con il grasso di lampone, quando arrivò Griz Telibe, il malvagio capostipite degli orsi grizzly, che lo spinse nel lago e si mise in tasca il tubetto di grasso di lampone. Allora Giulio Söptei, con coraggio, sprezzante della morte, uscì fuori dell'acqua e maledì Griz Telibe, che il grasso di lampone a lui e a tutta la sua progenie portasse sempre e soltanto sfortuna, invece ai propri figli e ai discendenti dei propri figli affidò il compito di riprendere possesso del tubo, succeda quel che succeda. Da qui ha origine il grido di guerra degli orsi bruni, il „oviltub, oviltub”, che a sua volta proviene da „Dov'è il tubo?”.

- E sono riusciti a riprenderselo? – chiese la signora Cavolo.

- Certamente e, secondo la leggenda, anche diverse volte. Ma gli orsi grizzly, con qualche subdolo trucco, sono sempre riusciti a rubarlo di nuovo.

- Allora penso che anche lei abbia già tentato di rimpossessarsene sprezzante della morte, – disse Catalina Vaxler guardando Bélbaltvári con ammirazione.

- Ma queste sono solo leggende, – rispose Bélbaltvári facendo un cenno con la mano. – Oggi viviamo ormai in altri tempi. Ma è vero che tutte le volte che vediamo un orso grizzly gridiamo verso di lui „otilvub, otilvub”. Anche queste sono tradizioni popolari.

– És a hagyomány szerint hol van a Mélyvízi-tó? – kérdezte Szuromberek.

– Hát, énnekem azt mondták az öreg medvék, márpedig ők biztosan jól tudták, mert tőlük tanultam meg azt is, hogyan lehet megérteni a föld szavát, meg a növényekét, meg minden ilyesmiét, szóval azt mondták, hogy messze-messze, a Hézagos-hegyeken túl, egy vadvirágos pusztaság kellős közepén.

– Vadvirágos pusztaság – bólintott Szuromberek. – Akkor ezt legalább tudjuk. Ottókám! – mondta az óriásnak. – Körül kellene nézni, látsz-e valahol vadvirágos pusztaságot.

Esze Ottó körülnézett. Vaxler Katalin is vele tartott, csak sokkal kisebb magasságból. Viszont szaporábban. Ő már többször is körülnézett, amikor Esze Ottó még mindig a távolban kéklő Hézagos-hegyeknél tartott. Serilla Géza a maga módján nézett körül: lefutott a dombról, megnézett valamit, visszafutott, aztán lefutott másfelé. Amikor visszaért, mindig csak rázta a fejét, hogy nem talált semmi érdekeset. Nem mintha számított volna olyasmire, de gondolta, jól jön egy kis testmozgás. Pedig Káposztáné inkább benne bízott, kezét tördelve várta vissza minden alkalommal. Apafi Tivadar senkiben sem bízott.

– Én még egyetlen virágot se láttam ebben az országban – mondta tárgyilagosan. – Csupa kiégett mező, kiszáradt folyó, meg iszap, sár mindenütt. Méghogy vadvirágos pusztaság! Méghogy Mélyvízi-tó!

Esze Ottó lassan elfordult, hogy másfelé is körülnézzen. Káposztáné riadtan terelte el a lába alól az Uborka-lányokat. A katonák vezényszó nélkül is egy ütemre fordultak Esze Ottóval együtt. Aztán megint fordult az óriás, és nézett, nagyon nézett, még előre is dőlt egy kicsit. Aztán lenézett a többiekre.

– Várjunk csak, mit is keresünk? – kérdezte.

– Vadvirágos mezőt! – kiáltották többen is. – Látsz valahol?

– Ja, akkor az nem az volt – mondta Esze Ottó, és a negyedik égtáj felé fordult, ahol még nem nézett szét. Ott aztán észrevett valamit.

– Ott! – nyújtotta ki a kezét. – Ha jól látom, az ottan vadvirágos mező.

– Hol van, hol van? – nézett arrafelé Vaxler Katalin, de másfelé is, mert ő persze nem láthatott el odáig.

- E secondo la tradizione dov'è il lago di Acqua Profonda? – chiese Szuromberek.

- Beh, a me i vecchi orsi hanno sempre raccontato, ordunque loro sicuramente lo sapevano bene, perché da loro ho anche imparato come capire le parole della terra, delle piante e tutte queste cose. Insomma hanno raccontato che si trova, lontano lontano, al di là delle montagne Hézagos, nel bel mezzo di una prateria piena di fiori selvatici.

- Una prateria di fiori selvatici, – annuì Szuromberek. – Questo almeno veniamo a saperlo. Ottone, amico mio! – disse al gigante, – dovresti guardarti intorno e fare attenzione se vedi, da qualche parte, delle praterie di fiori selvatici.

Ottone Esze si guardò intorno. Anche Catalina Vaxler si guardò intorno, da un'altezza molto più ridotta. Però molto più velocemente. Lei aveva girato lo sguardo intorno più volte, quando Ottone Esze era ancora fermo a osservare le lontane, azzurrognole montagne Hészagos. Géza Serilla guardò intorno a suo modo: corse giù dalla collina, si fermò a contemplare qualcosa, poi corse giù dall'altra parte. Quando tornò indietro, stava ancora scuotendo la testa perché non aveva trovato niente di interessante. Non che ci avesse contato, ma, pensava, fa piacere un po' di movimento. Invece la signora Cavolo ci contava, stropicciandosi le mani aspettava ogni volta che tornasse con qualcosa. Tivadar Apafi non si fidava di nessuno.

- Io non ho visto un solo fiore in questo paese, – disse con distacco. – Soltanto terreni aridi, fiumi prosciugati e fango e melma dappertutto. Macché prateria di fiori selvatici! Macché lago di Acqua Profonda!

Ottone Esze si girò lentamente per guardare anche dall'altra parte. La signora Cavolo allarmata spostò altrove, sotto le proprie gambe, le sorelle Cetriolo. Anche i soldati senza comando si girarono simultaneamente ad Ottone Esze. Poi il gigante si girò di nuovo e guardò, guardò a lungo e si piegò pure alquanto in avanti. Poi guardò in basso verso gli altri.

- Fermi tutti! Cosa stiamo cercando?

- Un terreno di fiori selvatici! – gridarono in diversi. – Lo vedi da qualche parte?

- Ah, allora non era quello, – disse Ottone Esze e si voltò verso il quarto punto cardinale dove ancora non aveva guardato. Lì si accorse di qualcosa.

- Là! – gridò protendendo le mani. – Se non sbaglio quella là è una prateria di fiori selvatici.

- Dov'è, dov'è? – chiese Catalina Vaxler guardando in quella direzione, ma anche in altre direzioni perché lei certo non riusciva a vedere fino a là.

– Hát ott – mutatta Esze Ottó. – Ezen az iszapmezőn, meg a sziklavölgyön, meg utána a széldöntötte erdőn túl. Virágoznak rajta a vadvirágok.

– Na ugye! – mondta büszkén Bélbaltavári. – Igazat mondanak a medvelegendák.

– Hát persze – ismerte el Szuromberek, majd az óriáshoz fordult: – Messze van a mező?

– Attól függ. Óriásléptekkel nincs olyan messze.

– Na akkor, Ottó, pont a te lépteidre lesz most szükség – határozott gyorsan Szuromberek. – Elviszel minket oda.

– Mikor? – rezzent össze Esze Ottó.

– Hát most, azonnal. Tudod, oda kell érnünk, mielőtt még Sziromka Máriát erőszakkal feleségül veszi a lidérckirály. Meg ott vannak a barátaid is, Buzgár Géza és Lajhár Pál.

– Igaz, igaz – mondta Esze Ottó, de nem látszott rajta a lelkesedés. – Szóval nincs idő egy kis előkészületre, gondolkodásra, miegymásra?

– Nincs – szögezte le Szuromberek. – Más így is elég sok időt elvesztegettünk.

– Értem – mondta Esze Ottó, és ránézett Bélbaltavárirra.

– Hát várjunk csak! – jutott eszébe Bélbaltavárinak. – És mi lesz a kikémkedéssel? Hát oda kell küldeni egy kémeket, hogy kikémkedje tőviről hegyire, mit terveznek már megint azok a gazfickók. Én meg ugye nem látok olyan jól, főleg ilyen déli fényben, az nagyon zavarja a szememet, a fény, ugye.

– De most nem kell kémkedni, mert már kikémkedtük, hogy odamentek – magyarázta Szuromberek. – Most már cselekedni kell, mégpedig minél előbb. Viszont ha gyalog indulunk el, három napig is eltart az út. Ezért találtam ki, hogy Esze Ottó vigyen el minket. Feltesz minket a vállára meg a zsebeibe, a katonákat a tarisznájába, és már mehetünk is.

– Hohó! – tiltakozott a főtörzstábornok. – Méghogy a tarisznájába?

– Példátlan! – háborodott fel a főstábgenerális. – Katonák egy tarisznájában!

– Hallatlan! – vágta rá Vaxler Katalin. – Tarisznájában! Katonák!

– Kacagnom kell! – kaccantott gúnyosan Róza. – Micsoda idéltlen ötlet! Bezzeg a mi javaslatunkat nem veszik figyelembe!

- Mah, là – mostrò Ottone Esze. – Al di là del terreno melmoso, della valle rocciosa e ancora al di là del bosco agitato dal vento. Su di esso crescono i fiori selvatici.

- È così! – disse orgoglioso Bélbaltavári. – Le leggende degli orsi dicono il vero.

- Ah, certo! – riconobbe Szuromberek, poi si rivolse al gigante: - È lontana la prateria?

- Dipende. Con passi da gigante non è così lontana.

- Allora Ottone, adesso ci sarà bisogno proprio dei tuoi passi, – disse con risolutezza Szuromberek. - Ci porterai là.

- Quando? – trasalì Ottone Esze.

- Beh, adesso, subito. Sai, dobbiamo arrivare là prima che re folletto prenda in moglie Maria Petalino con la forza. E poi là ci sono anche i tuoi amici, Géza Buzgár e Pál Lajhár.

- È vero, è vero, – disse Ottone Esze, ma non c'era in lui nessun entusiasmo. – Quindi non c'è tempo per una piccola preparazione, per la riflessione, sul più e il meno?

- Non, non c'è tempo, – lo bloccò Szuromberek. – Abbiamo già perso abbastanza tempo.

- Capisco, – disse Ottone Esze e guardò in basso verso Bélbaltavári.

- Aspetta un attimo! – venne in mente a Bélbaltavári. – Come stanno le cose dello spionaggio? Bisogna spedire una spia che spii, dal lago alle montagne, tutto ciò che stanno architettando di nuovo quei mascalzoni. Io non ci vedo molto bene, soprattutto in questa luce di mezzogiorno, mi fa male agli occhi la luce, vero.

- Ma adesso non c'è bisogno di spiare, perché abbiamo già scoperto, spiando, che sono andati là, – spiegò Szuromberek. - Adesso è tempo di agire, il prima possibile. Se però ci mettiamo in cammino a piedi ci vorranno magari tre giorni di viaggio. Per questo ho pensato di farci trasportare da Ottone Esze. Ci solleva sulle sue spalle e nelle sue tasche, i soldati nella sua bisaccia e siamo pronti a partire.

- Oh oh! – protestò il generale di stato maggiore. - Come sarebbe a dire nella bisaccia?

- Senza precedenti! – si scandalizzò il generale supremo. – Soldati in una bisaccia!

- Inaudito! – ribatté Catalina Vaxler. – In una bisaccia! Dei soldati!

- Mi viene proprio da ridere! – disse scoppiando a ridere sarcasticamente Roza.

– Che idea stupida! È che le nostre proposte non vengono prese in

– Figyelembe se veszik! – szította tovább a felháborodást Vaxler Katalin.

– Egy percig se maradunk itt tovább! – kiáltotta Bogár Zoli. – Gyerünk a Balkanyarba!

– Gyerünk! Miért? – kiáltotta gyors egymásutánban Vaxler Katalin.

– Hogy leszámoljunk a fűrészfarkúval! – vetette oda Bogár Zoli, s már indult is. A másik három ellenzéki rém elszánt léptekkel követte.

– A fűrészfarkúval? – nézett utánuk Vaxler Katalin, majd Esze Ottó ruházatát kezdte szemügyre venni. – Az a mellényzseb jó lesz nekem.

A főtörzstábornok még mindig háborgott: – Tarisznyában utazni! Egy katona! Egy palabárd!

Irány a Mélyvízi-tó! Fotogén víziszörnyek

Vaxler Katalin tehát a mellényzsebben utazott. Az út elején, alig tett pár lépést Esze Ottó, rögtön elájult, de aztán magához tért, és utána már csak ritkán kezdett kiáltozni, hogy álljanak meg, mert nem bírja tovább, szédül, émelyeg, megfullad. Ilyenkor az óriás rögtön megállt, és javasolta, hogy pihenjenek egy kicsit, minek ez a nagy rohanás, de Szuromberek csak bízta, hogy menjenek tovább. A többi kertlakó az óriás két nadrágzsebében lapult meg, Káposztáék és az Uborka-lányok az egyikben, Apafi Tivadar, Eisenhuber Dávid és Serilla Géza a másikban. Serilla Géza egykedvűen hallgatta Apafi Tivadar rémtörténeteit a nevezetes óriásbalesetekről, de Eisenhuber Dávid kellőképpen rémüldözött. A két hadsereg katonái – Traban Tónival együtt – a tarisznyában foglaltak helyet, nem minden sűrűlőds és zsörtölődés nélkül eleinte, később aztán lekötötte őket a szintén ott utazó Bélbaltavári, aki a föld, a víz és a szél hangjairól mesélt nekik, meg a szivárvány keletkezéséről, amelyet majd – fogadkozott – meg is mutat nekik. Szuromberek Esze Ottó vállán állt és az óriás hajába kapaszkodott, figyelte az utat.

Az iszapmezőn gyakorta megsüppedt az óriás, olyankor az Uborka-lányok sikoltoztak, Apafi Tivadar új történetbe kezdett. A sziklavölgyön egyszerűen átugrott, de ezt Vaxler Katalin nem érzékelte, mert már a nekifutásnál megint elájult. Miután a túloldalon földet értek, Káposzta Benő önkéntelenül elkotyogta, hogy egyszer már látott hullámvasutat, sőt bízatták is a haverjai, de Káposztáné pillantása nyomán hamar kiderült, hogy végül is nem szállt fel rá. A széldöntötte erdőben egyetlen fa sem állt egyenesen, valami nagy vihar nemrég az összeset kidöntötte, és Esze Ottónak ugyancsak emlegetnie kellett a lábát, ha nem akart elbotlani. Néhányszor így is elbotlott, s miközben kapaszkodót keresett, Apafi Tivadar csak azt a szerencsétlen árvát sajnálta, Vaxler Katalin pedig meggondolta magát, abbahagyta a zsebpiszok kapirgálását, és ki akart szállni. Esze Ottó is számtalanszor meggondolta magát útközben.

– Ilyet! – mondogatta kezdetben. – Hogy csak így elindulni a vakvilágba! Ilyet még nem pipáltam!

– Mi vagyok én, hangya? – mondogatta később. – Csak mennek, mennek, nem gondolkodnak, hová, csak mennek állandóan.

– Vagy talán kalandor vagyok én? – jutott eszébe még később. – Azok is csak elindulnak hirtelen, és sose találják meg azt a... micsodát... na...

– Eldarálót – segítette ki Szuromberek. – Mert az nincs. Az csak szóbeszéd. De Sziromka Mária van, nagyon is. Meg a barátaid is vannak, vagy nem?

– Vannak – bólintott az óriás, és egy darabig nem szólt semmit, csak lépegetett óvatosan.

– Nem felejtettünk ott valamit? – állt meg egyszer a ledőlő fák között.

– Mit? – kérdezte Szuromberek.

considerazione!

- Nemmeno le prendono in considerazione! – esclamò Catalina Vaxler alimentando ulteriormente lo sdegno.

- Non rimarremo qui un minuto di più! – esclamò Zoli Insetto. – Andiamo alla Curva Sinistra!

- Andiamo! Perché? – esclamò in rapida successione Catalina Vaxler.

- Per fare i conti con Coda di sega! – la buttò lì Zoli Insetto e partì. Gli altri tre spauracchi della resistenza lo seguirono con passi decisi.

- Con Coda di sega? – disse Catalina Vaxler seguendoli con lo sguardo, poi iniziò ad osservare attentamente l'abbigliamento di Ottone Esze. – Quel taschino del panciotto andrà bene per me.

Il generale di stato maggiore continuava ad agitarsi: - Viaggiare in una bisaccia! Un soldato! Un palabardo!

Verso il Lago di Acqua Profonda Mostri marini fotogenici (riassunto)

Giunti al lago, cominciano a scrutare l'acqua dalla quale vedono uscire di tanto in tanto delle bollicine. Si accorgono quindi che il Castello di Acqua Profonda si erge proprio nelle acque del lago e quindi devono trovare il modo migliore per raggiungerlo senza correre pericoli. Szuromberek si ricorda del ditale magico regalato gli dal tordo e, dopo diversi tentativi, riesce finalmente a svuotare il lago dall'acqua. I due eserciti accerchiano il lago, mentre Szuromberek e gli altri, con l'aiuto dei giganti, cercano di entrare nel castello con uno strattagemma.

– Nem tudom, valamit. Nem? Van egy olyan érzésem. Például ezért se szeretek elindulni, mert mindig olyan érzésem van, hogy ottfelejtettem valamit.

– Na de mit? Hozunk mindent.

– Biztos? Akkor jó – mondta Esze Ottó, és ment tovább, de röviddel később megint megállt. – A kalapom?

– Nem volt – mondta Szuromberek.

– Na látod. Azt már korábban ottfelejtettem valahol.

Végül aztán megérkeztek a vadvirágos pusztaságra, s annak kellős közepén a Mélyvízi-tóhoz. Esze Ottó letette a tarisznyáját, és leheveredett a vadvirágok közé. Amikor meghallotta a zsebéből a kiáltást, Szuromberek segítségével előszedte a kertlakókat, majd visszafeküdt, mert most már tényleg halaszthatatlan gondolkodnivalója volt. Eközben a tarisznyából is kimásztak a katonák, és rázogatni kezdték elgémberedett végtagjaikat. Vaxler Katalinnak főleg a nyaka gémberegett el az óriás zsebében, ő azt tornáztatta oda-vissza-körbenézéssel. Aztán visszakapta a fejét a vízhez.

– Úgy látszik, káprázik egy kicsit a szemem ettől a világosságtól – mondta Káposztánének. – Mintha valami nagy buborékot láttam volna.

– Dörzsölgesse meg, aranyoskám – tanácsolta neki Káposztáné.

– Hol láttál buborékot? – kérdezte Szuromberek.

– Hát ott a vízen, egy olyan óriásit. De most már szerencsére nem látom – mondta Vaxler Katalin, és a bizonyosság kedvéért eltakarta a szemét, majd hirtelen a vízre nézett. – Na jól van. Csak sötét volt a mellényzsebben.

– Na de várjál – jutott eszébe valami Szurombereknek. – Hátha mégis buborék volt.

– Jaj, hát káprázott neki, most mondja – próbálta elhessegetni Szuromberek ötletét Káposztáné.

– Az ilyen tavakban mindig él egy szörny – mondta Apafi Tivadar közlékenyen. – Olyan, mint a Loknesziben, és évente egyszer vagy kétszer kidugja a fejét vagy a hátát, hogy le lehessen fényképezni. Nem egy olyan hát volt, amit látott maga?

– Hááát... – pislogott a vízre Vaxler Katalin. – Kicsit hasonlított...

– És ezt csak most mondja? – fordult Vaxler Katalin ellen Káposztáné. – Akkor ez nem is az a tó. Akkor az egy másik lesz, menjünk gyorsan! – S máris maga köré gyűjtötte az Uborka-lányokat.

– Ne siessünk, előbb nézzük meg, mi van a vízben – mondta higgadtan Szuromberek. – Ugyanis a buborékra, ha tényleg az volt, volna magyarázatom. Mégpedig az, hogy összegyűjtik a víz alatti várban a használt levegőt, és időnként kieresztik. Kellene egy meriszköp. Úgy tudom – nézett a két parancsnokra –, hogy az minden hadsereg felszerelésében megtalálható.

– Hogyne, meriszköp – nézett a főtörzstábornok tanácstalanul a főstábgenerálisra, majd teljes határozottsággal a két oldaltisztre: – Intézkedjenek!

A két oldaltiszt elrohant intézkedni, Szuromberek pedig elmagyarázta, mi is a meriszköp: – Mint a nevéből is kiderül, bele kell meríteni a vízbe, és akkor a víz alatt egészen messzire el lehet vele látni, mert kiszűri a zavaró frekvenciákat. Kifejezetten katonai célra fejlesztették ki néhány évvel ezelőtt. Na, már itt is van – vette át az algrenadértól a műszert, amely leginkább egy S-alakú csőre emlékeztetett. Odament vele a vízhez, belemerítette a végét, a nézőkékjét a szeméhez illesztette, és aztán hosszasan vizsgálódott. – Aha, az ott mintha... – mondta végül, a nézőkén levő tekerőgombot csavargatva – ...mintha az egy vár lenne. De olyan furcsa, zöld. Várjunk csak... aha, semmi kétség – emelte ki a meriszköpot. – Itt van a mélyvízivár. Most már csak az a kérdés, hogyan jutunk le oda.

– Nem egy olyan sárkánygyíkyszerű alakot láttál? – kérdezte kételkedve Apafi Tivadar. – Csak azért kérdezem, mert néha nagyon megtévesztő az alakjuk.

– Vár volt – szögezte le Szuromberek.

– Semmi baj, mert ha mégis szörny volt, akkor beleeresztünk egy szigonybombát – mondta a főtörzstábornok. – Az a legnagyobb szörnyet is elintézi. Algranadér! Van még szigonybombánk?

– Jelentem, elhasználtuk az összeset a mammutkigyóra – vágta magát haptákba az algrenadér.

– Megmondtam, hogy vár volt – próbálta végleg lezárni a vitát Szuromberek, de nem volt szerencséje, mert Vaxler Katalin felkiáltott:

– Káposztáné! Maga is látta?

– Jaj, mit? – kapott a szívéhez Káposztáné.

– Most megint mintha láttam volna a szörnyet! Vagyis buborékot! Nem tudom, mi volt az, mert csak a

szemem sarkából láttam. Olyan buborékos... hátszerű volt. De mire odanéztam, eltűnt. Maga nem látta?

– Jaj, aranyoskám, hát én nem is merek odanézni, én egyből halálra rémülnék, ha meglátnék valamit, mert úgy látszik, itt már mindenről kiderülhet, hogy szörny.

– Nincs itt semmiféle szörny – mondta Szuromberek. – Azt én láttam volna a meriszköppal. Márpedig én csak egy várat láttam. Oda kellene lejutnunk. Kár, hogy nincs tengeralattjárónk.

– Vagyis tóalattjárónk – mondta Apafi Tivadar.

– Tessék?

– Mondom, nem tenger-, hanem tóalattjáró.

– Ja, igen, az sincs – hagyta rá Szuromberek, miközben lázasan gondolkodott. Aztán felkiáltott: – Hoppá! Itt van a gyűszű! Az erdei rigó gyűszűje!

– Micsodája? Kinek? – nézett többekre Vaxler Katalin, hogy talán közülük valakinek a micsodájáról van szó, csak ő rosszul értette.

– Az erdei rigóé. Gyűszű – mondta Szuromberek, és elővette a táskájából a gyűszűt. – De nem közönséges gyűszű, legalábbis azt mondta az erdei rigó, hogy csak egyszer kell belemeríteni a Mélyvízi-tóba, és annyit ihatok belőle, hogy elmúlik a szomjúságom.

– Ja, értem – nézte meg alaposan, több oldalról a gyűszűt Vaxler Katalin. – Szóval szomjas vagy. De van itt a katonáknak kulacsuk, ne veszdőj ezzel a rozsdás gyűszűvel.

– Nem vagyok szomjas, nem érted? Ki akarom próbálni – mondta Szuromberek. – Ha akármennyit ihatok belőle, akkor lehet, hogy akármennyit beletölthetek.

– Miért, mennyit akarsz inni? – tette fel Vaxler Katalin a következő, elkerülhetetlen kérdést.

– Most megint mit kötözködik? – kelt Szuromberek védelmére Káposztáné. – Hát ha egyszer nagyon szomjas. Nem is csodálom, ilyen hosszú út után.

– Na figyeljtek! – vett nagy lélegzetet Szuromberek. – Az óriások fája alatt ültem. Éppen meg akartam enni az elemőzsiámat. Jött az erdei rigó, kért egy kis ennivalót. Adtam neki. Hálából nekem ajándékozta ezt a gyűszűt, amit ő az üknagyapjától örökölt, de már az üknagyapja is a saját üknagyapjától örökölte. Szóval ez varázsgyűszű. Most fogom, és belemerítem a tóba, és meglátjuk, mi történik.

– Na látja, mit nem lehet ezen érteni? – mondta gyorsan Káposztáné Vaxler Katalinnak. – Az üknagyapjától örökölte. Mármint az üknagyapja. Az erdei rigónak.

– Aha. És azt mondta, hogy varázsgyűszű – nézte meg újból a gyűszűt Vaxler Katalin. – És te elhitted neki – nézett Szuromberekre szánakozva. – Hogy csak egyszer belemeríted, és akármennyit ihatsz belőle. Esetleg még málnaszörppé is átváltozik a benne levő víz, azt nem mondta az erdei rigó? Még szép. Te nekiadod az elemőzsiádat, az meg ad neked egy ilyen rozsdás, horpadt, hasznavehetetlen gyűszűt.

– Hátha mégis – mondta Szuromberek a további magyarázkodás helyett, azzal odament a vízhez, ott egy kicsit tétovázott, hogy kell-e valamit csinálni a gyűszűvel merítés előtt, végül aztán rálehel egyszer, és belemerítette.

S mi történt? Kimerített egy gyűszűnyi vizet a tóból. Csalódottan mutatta meg a gyűszűt a kíváncsiskodó Vaxler Katalinnak, aki utána még a tavat is szemügyre vette, hogy nincs-e rajta valami változás, de – ahogy rögtön sejtette is – azon semmi apadás nem látszott.

– Nem akartam mondani – nézett megint a gyűszűre Vaxler Katalin –, de az erdei rigókban köztudomásúlag nem lehet megbízni. De a sárga- meg a feketerigókban se, és gondolhatod, hogy a mezei rigók se kivételek. Általában a rigófélékkel nem tanácsos üzletelni, mert könnyen prul járhatunk.

– De nekem azt mesélte az erdei rigó – mondta Szuromberek kissé elszontyolodva –, hogy az üknagyapjának az üknagyapja járt itt a Mélyvízi-tónál, kipróbálta a gyűszűt, és működött neki.

– Ja, hogy azt mesélte! – vett erőt Vaxler Katalinon a leküzdhetetlen diadalézés. – Az más. Ha mesélte, az más, akkor az níztoz úgy is van. Akkor csak próbálgasd, hátha neked is sikerül, mint annak az állítólagos üknagyapjának.

– Próbálgatom is! – mondta dacosan Szuromberek. Miért, az Esze Ottó zsebkendője is bevált, pedig arról se gondoltatok volna. – Azzal megint a víz fölé hajolt, de ezúttal úgy merítette bele a gyűszűt, hogy előtte rálehel és egy kört is leírt vele az óramutató járásával ellentétes irányba. Most is meg kellett mutatni Vaxler Katalinnak az eredményt.

– Szóval ahogy mondtam – mondta kioktatólag a kopasznyakú tyúk, miután két-három gyors pillantással meggyőződött az eredményről –, semmilyen vadon élő madárban nem lehet megbízni. Főleg a kisebbekben.

Rigófélék, verébfélék, satöbbi. A sasfélék, az más eset, de például egy erdei rigótól én egy aranygombócot se fogadnék el, mert úgymint kiderülne róla, hogy hamis.

Szuromberek erre már nem szolt semmit, hanem újabb próbát tett. Fél lábra állt – természetesen a balra –, háromszor rálehelte a gyűszűreleirt vele három kört az óramutató járásával ellentétes irányba, aztán belemerítette a vízbe. Egy szempillantás alatt kiürült a tóból a víz, és láthatóvá vált az addig alatta rejtőzködő vár. Majdnem olyan volt, mint egy akármilyen közönséges vár – magasfalú, soktornyú, bástyás, szél-, jobban mondva vízáramlás-kakasos –, csak az ablakai voltak kerek formájúak, ahogy az egy víz alatti várhoz illik, na meg az egész nem kőből épült, hanem zöld színű jáspisból. A vár összes ablaka ragyogóan fénylett.

– Nahát! – tátotta el a csőrét Vaxler Katalin, és egy darabig mereven bámulta a tüneményt. Aztán mégiscsak Szuromberekre, majd Káposztánéra nézett, és azt mondta: – Ugye? – De nem lehetett tudni, mi az, ami szerinte így bebizonyosodott.

Igaz, ezt nem is firtatta senki. Káposztáné annyira belefeledkezett a látványba, hogy észre sem vette, hogy bizonyos értelemben meg lett szólítva. – Milyen szép! – mondta áhitattal. – Azért ez a lidérckirály, akármilyen gonosz, el kell ismerni, hogy egy gavallér.

– Gavallér... – mondta józanul Szuromberek. – Egy gavallér nem rabol el királylányt.

– Jaj, aranyoskám, nem úgy értettem – magyarázkodott Káposztáné. – Hanem hogy ez mégiscsak szebb, mint az a ronda sárfellegvár.

– Még hogy szebb! – nyerte vissza a lélekjelenlétét Vaxler Katalin. – Azt hiszi maga, hogy aranykalickában jobb raboskodni? Tudja maga egyáltalán, hogy mi az, bezárva lenni egy kalickában? Persze, hogy nem tudja! Azt egy káposzta nem tudhatja – mondta keserűen, láthatóan mélyen átérezve e pillanatban a madárlét árnyoldalait, annak ellenére, hogy Sziromkaországban természetesen csak hírből ismerték a kalickát, és a kerítés is inkább csak jelképes volt. Ami ugyanakkor nem akadályozta Eisenhuber Dávidot abban, hogy komolyan vegye a feladatát mint kertkapu.

– Jó, jó, most ezen nem érdemes vitatkozni – békítette őket Szuromberek. – Cselekednünk kell. Azt kellene csinálni – fordult a két parancsnok felé –, hogy a két hadsereg körülvesszi a tavat, hogy ne lóghasson meg senki a várból, s főleg Sziromka Máriát ne vihessék ki. Én pedig Bébaltavárral és Esze Ottóval együtt bemegyünk a várba. Majd azt mondjuk cselből, hogy vízügyi ellenőrök vagyunk, és a vízhasznosítási engedélyt jöttünk ellenőrizni, ezzel biztosan meg tudjuk téveszteni az őrséget. Ugyanis úgy tudom, hogy a nemzetközi egyezmények szerint minden vízi épülethez meg kell szerezni a vízhasznosítási engedélyt. Aztán a várban megkeressük az irányítóközpontot, ahol a vihargerjesztőt meg a mocsárgázfejlesztőt kezelik, kikapcsoljuk őket, és utána egy jelzőrakétával jelt adunk a támadásra. Akkor pedig roham!

– Roham! Zseniális! – csüggött Szuromberek ajkán Vaxler Katalin. – Nekem is valami ilyesmi járt a fejemben, mert vannak vízügyi tapasztalataim. Én nagyon jól meg tudom téveszteni őket.

– Akkor talán én nem is kellek. Gyanús lenne a túl sok szakember – mondta készségesen Bébaltavári. – Nem igaz, Ottó barátom? Alszol? – rázta meg a mélyen elgondolkodó óriás vállát.

– Hogy mi van? – ült fel Esze Ottó.

– Semmi különös. Bemész a mélyvízivárba a királyfival és Vaxler kisasszonnyal. Feltűnés nélkül mondod nekik, hogy vízmélységi ellenőr vagy, és kéred a hasznavehetési engedélyt – igazította el Bébaltavári az óriást, de annak kifogásai voltak:

– Bemenni a várba? Most rögtön? – nézett maga elé értetlenül. – De hát én nem tudok. Annyira feltorlódtak az események az utóbbi időben, hogy nekem azokat még előbb meg kell emésztennem.

Közben Káposztáné már meg is emésztette, hogy miben mesterkedik Vaxler Katalin: – Aztán milyen tapasztalata van magának? – támadt rá a kopasznyakú tyúkra. – Hiszen maga azt se tudja, mi az az öntözés! Ha meglátja Sziromka Mária kezében az öntözőkannát, már bújik is el a legvastagabb fa mögé! Én viszont, tudja maga, hány öntözést végigcsináltam már életemben?

– Jó, jó, de most erre nem érünk rá – próbálkozott megint a békítéssel Szuromberek.

– Ugyan már, ne nevetessen! – vitatkozott tovább zavartalanul Vaxler Katalin. – Hát ahhoz nem kell tapasztalat! Csak odaáll a víz alá, és kész!

– Bocsanat, de ugye az se mindegy... – akart közbeszólni Káposzta Benő, de Vaxler Katalin nem hagyta.

– Nem mindegy, nem mindegy! – dúlta-fúlta. – Az nem mindegy, hogy van-e valakiben annyi alkotóerő, hogy létre tudjon hozni egy tojást, ezt a végsőkéig kifinomult formát, vagy pedig csak úgy van meg

növekszik, egyre csak terebélyesedik, és mivégre?

– Hogyhogy mivégre, már bocsánat, de egy jól fejlett gömb is, ugye, van annyira... – lelkesült be hirtelen Káposzta Benő, de a felesége jobb ellenérvet tudott:

És a múltkor ki kaparta ki azt a frissen elültetett rezedapalántát? Hát a Sziromka Mária még csóválta is a fejét, hogy hogyan tehetett valaki ilyet!

– Jó, rendben van, ti ketten még jöhettek – szakította félbe a szópárbajt Szuromberek, aki már alig várta, hogy elinduljanak. – Na igen, meg akkor a Benő is – nézett a szoroson egymás mellett álló káposztapárra. – A lányok meg... – vette számba a Káposztáék körül toporgó Uborka-lányokat – ...jöjjenek ők is. Gyertek mind – nézett a maradék kertlakókra. – Ti lesztok a vízügyi bizottság. De ne mondjatok majd semmit, hanem csak ingassátok a fejeteket. Ti pedig – mondta Bébaltavárnak és Esze Ottónak –, ti is jöttök mindketten, mert rátok még szükség is lesz. Ellenőrzési tanúk lesztok. De ti is legfeljebb csak hümmögjete. Traban Tóni meg talán csatlakozzon a katonákhoz, mert ő aztán már tényleg gyanús lenne. Nem azért... – jutott eszébe az alabárdos nagy bánata –, ...hanem az alabárd miatt. Na – sóhajtott végül egy nagyot. – Akkor mindenki tudja a dolgát.

Rémisztő kalandok a mélyvízvárban A dél-halivorniai kenderpókok hasznossága

A két hadsereg záporozó vezényszavak közepette elindult, hogy körbezárja a tavat, Szuromberek, a vízügyi bizottság és a két ellenőrzési tanú pedig leereszkedett a tó fenekére, és a mélyvízvár felé vette az útját. A vár hatalmas vaskapujához érve Szuromberek intésére Eisenhuber Dávid szakszerűen megnyomta a csengőt. Odabentről egy nehéz ajtó nyitódását, majd csukódását hallották – ez minden bizonnyal a zsilipkamra ajtaja volt –, majd fülsiketítő nyikorgással a várkapu is kinyílt, és megjelent a küszöbön egy búváruhába öltözött berberfőke. Előbb kíváncsian végignézett a kapu előtt ácsorgó társaságon, aztán amikor gyanús lett neki valami, kinyújtotta rövid, furcsa, emberivé visszafejlődött kezét, s lapátoló mozdulatokat tett vele, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg jól látja, hogy nincs víz a tóban, és csak utána vette a fejéről a búvármaszkot, hogy megkérdezze:

– Mit csináltak a vízzel?

Vaxler Katalin rögtön elkezdte ingatni a fejét, Szuromberek azonban hamar kitalálta a választ: – Izé... mintavétel végett kiemeltük. Mi ugyanis vízügyi ellenőrök vagyunk. A... nemzetközi szervezettől jöttünk, és ellenőriznünk kell a fokozott vízminőséget és többek között a vízhasznosítási engedély érvényességét is személyesen. Hol a vízóra?

A berberfőka tanácstalanul hátranézett, aztán gyanakodva végigmérte a Szuromberek mögött álló, fejét ingató – illetve helyenként tévedésből bólogató –, valamint hümmögő társaságot, végül, mert sehogy sem jutott döntésre, azt mondta: – Öö... persze... de nekem azt mondták, hogy senkit ne engedjek be.

– Akkor biztosan nem kapták meg a táviratunkat – mondta folyékonyan Szuromberek. – Mert ha megkapták volna, úgy mondták volna, hogy kivéve a vízügyi ellenőröket.

– Hát, táviratot tényleg nem kaptunk. Legalábbis nekem nem szóltak.

– Pedig mi előzetes távirat nélkül nem szoktunk ellenőrizni. Most viszont itt vagyunk, úgyhogy ebből is kiderül, hogy elküldtük a táviratot.

– Ühüm – bólogatott erősen Bébaltavári, és Esze Ottóra nézett: – Ühüm!

Esze Ottó végignézett magán, hogy talán a ruháján nem stimmel valami, de aztán kapszolt: – Ja? Ühüm. Elküldtük. Úgy értem: ühüm.

– Értem, szóval... hogy a távirat... – mondta a berberfőka a saját szavait meghazudtoló arckifejezéssel. – Vagyishogy csak leolvassák a vízórát, és kész is, ugye?

– Igen, és mondom, vetünk egy pillantást a vízhasznosítási engedélyre – mondta könnyedén Szuromberek. – Hamar megvan. Biztosan van magánál egy másolat, előírás szerint ugye, csak megmutatja, és már megyünk is.

– Ühüm – szólalt meg izgalmban Vaxler Katalin a megbeszélte fejtámas helyett. – Sok helyre kell még mennünk, izé... ellenőrizni.

– Hogyne, hogyne, akkor tessenek jönni – adott utat a berberfőka az ellenőröknek, miközben lázasan törte a

Avventure terrificanti nel Castello di Acqua Profonda L'utilità dei due ragni canapa del Sud Alivornia (riassunto)

Mentre i due eserciti si appostano attorno al lago, Szuromberek ed il suo seguito si dirigono verso il castello. Il portone d'entrata viene aperto da una foca barbera con indosso uno scafandro. Szuromberek si presenta come tecnico specializzato nella misurazione dell'acqua mandato per un controllo dall'organizzazione internazionale. Riescono così ad entrare nel castello accompagnati dalla foca e, alla fine di un lungo corridoio, entrano nella Stanza dei Coccodrilli, alle cui pareti sono appese teste di squalo, corazze di tartaruga e una gigantesca testa di coccodrillo con la bocca spalancata. Chiede poi di poter parlare con il padrone per controllare i permessi ottenuti per la disposizione dei barometri e dell'impianto idraulico del castello e la foca mostra loro la strada che dirige alla Grande Torre, residenza del suo padrone. Dopo essersi imbattuti in stranezze di vario tipo, arrivano ad una stanza, la cui entrata è costituita da un gigantesco portone di pietra e le ante hanno la forma di due gigantesche ali incastonate di corallo. Entrano prudenti nella stanza e, attraverso i vari specchi presenti, si mostra ai loro occhi l'immagine della principessa in abito da sposa. Maria Petalino spiega loro di essere rinchiusa in uno specchio e di trovarsi sicuramente in una stanza del castello, ma non riesce a capire né a spiegare precisamente dove, sa solo che è una grande stanza a forma di cupola. Szuromberek capisce che si tratta della Grande Torre: dopo altri incontri con personaggi piuttosto peculiari, il gruppo riesce finalmente a giungere alla Grande Torre ma, non appena forzata la porta grazie all'aiuto di Ottone Esze, i nostri eroi rimangono

fejét, hogy hol lehet a vízóra meg annak a vízhasznosítási engedélynek a másolata, és főleg hogy mit fog ő kapni, ha esetleg egyikről se tudja, mi az.

A zsülipkammán túljutva, egy rövid folyosón át boltozatos terembe érkeztek, melynek teknőpáncéllal burkolt falait preparált cápafejek díszítették, és a mennyezetről egy kitömött krokodil lógott le vastag láncokon, tágra nyitott szájjal. Két kidülledő szemét egy-egy erős villanykörte képezte, azok világították be a termet. Káposztáné csak az Uborka-lányok meglepett jajszavára nézett fel a mennyezetre, de akkor mindjárt el is takarta a lányok szemét. Vaxler Katalin nem is mert felnézni, csak fokozatosan, és a végén a saját szemét takarta el.

– Hát igen, ez lenne az úgynevezett Krokodil-terem, ugyebár... – előzékenykedett kényszeredetten a leopárfőka, márcsak azért is, hogy időt nyerjen. – Ugyebár, mint látható, a krokodilról kapta a nevét, és... ezért is hívják Krokodil-teremnek. Szóval ami a vízórát illeti... – nézett körül, azt a benyomást keltve, hogy akár itt is lehet elrejtve valahol egy vízóra, de aztán Szuromberek kihúzta a csávból, mert rámutatott a barométerre, amely két cápafej között lógott az egyik falon.

– Aha, látom már – mondta, és közelebb lépett a műszerhez. A bizottság és a két tanú kötelességtudóan mögéje tömörült.

– Ja, igen – mutatott megkönnyebbülve a barométerre a berberfőka –, csak gondoltam, előbb megmutatom a terem nevezetességeit.

Szuromberek komoly arccal tanulmányozta a barométert. – Nézzük csak... Azt mondja, fél három múlt öt perccel és hatvan folyóméter. Hát, ez már majdnem kritikus, de azért még belefér, kis jóakarattal.

– Hüm, hüm – nézte meg Bébaltavári is a műszert. – Kis jóakarattal, hüm.

Vaxler Katalin a szerepének megfelelően a fejét ingatta, és hogy hitelesebb legyen, ciccegett is hozzá: – Cöcc, cöcc... Hát, nem is tudom... – szaladt ki a száján. Erre Káposztáné szúrós szemmel ránézett, és nagyon gyorsan kezdte ingatni a fejét. Vaxler Katalin úgy értelmezte a jelzést, hogy a vízügyi bizottság nevében több szigort kell mutatnia, ezért hozzátette: – Túl sok. Nem fogadhatjuk el. – Majd Káposztáné újabb gyors fejingását látva pontosított: – Akarom mondani, kevés. Tűrhetetlenül kevés.

– Hát ugye, van, amikor egy kicsivel több, máskor meg kevesebb, az egy kis jóakarattal pont a megengedett körül van – mentegetőzött a berberfőka.

– A kicsi is számít – oktatta ki Szuromberek. – Nem lehet tudni, hogy egy kevéske ingadozás is milyen hatást vált ki a vízügyi rendszerben. Gondoljon csak a karmos vidrákra vagy az... izé... hagymászólymokra!

– Ühüm bizony! – bölintotta szigorúan Bébaltavári. – Vagy ott vannak a mosómedvék!

– Ühüm – bólogatott Esze Ottó is, ezúttal külön felszólítás nélkül. – Még rágondolni is rossz, mi lenne, ha... ühüm.

– De ez csak egy példa, mert az egész rendszer is összeomolhat – feledkezett meg végképp minden intelemről Vaxler Katalin. – Visszafordíthatatlan folyamatok indulnak el, s aztán bekövetkezik a katasztrófa! Végítélet! Armageddon! Maga meg itt elbogatellizálja a dolgot! Na majd lesz gondom magára!

– Én csak ezt a... – kezdte Apafi Tivadar a baljós kilátások hallatán, de aztán eszébe jutott, hogy ő most bizottság – Aha... akarom mondani: ühüm... illetve ejnye! – És akkor végre a szerepének megfelelően heves fejingásba fogott.

– Hogyne, persze... vagyis én... – dadogta rémülten a berberfőka. – Én csak egy kapuőr vagyok, én... azt se tudtam... nemhogy... miféle órák vannak itt, én... inkább hívom is a főnökömet, a mókusfarkast, ő ezt biztosan jobban tudja.

– Jó, jó, azért most még nem olyan vészes a helyzet – mondta Szuromberek, aki úgy vélte, Vaxler Katalin kissé túllőtt a célon. – Mi különben is ugye csak leolvassuk az állást, aztán a kiértékelés a vízügyi világfőközpontban történik jogerősen.

– Hja, igen, vízjog, felhőjog, nem tréfádolog – jegyezte meg Esze Ottó, aki bennfentesnek tartotta magát, mert egy darabig vízjogot, majd felhőjogot is tanult.

– Most ebbe ne bonyolódjunk bele – mondta Szuromberek. – Hanem lássuk azt az engedélyt. A vízhasznosítást.

– Az engedélyt, hogyne – riadt meg ismét a berberfőka, és kotorászni kezdett a zseibeiben. – Az egy olyan... engedélyforma dolog, ugyebár – tapogatta végig másodszer is a zsebeit, aztán még mindegyikbe bele is nyúlt, bár akkor már tudta, hogy valami mást kell kitalálnia. – Talán mégis inkább hívom a főnökömet. Csak meg kell ráznom ezt a vézscsengettyűt, és máris itt lesz – vett elő az egyik zsebéből egy kisebbfajta csengőt.

impigliati in una gigantesca ragnatela preparata dai ragni canapa del Sud Alivornia. Sono di nuovo prigionieri. A questo punto entra in scena Re Folletto con il lupo-scoiattolo, in piedi accanto ad un piccolo tavolo, sul quale si trova la corona della dinorana. E proprio in questo momento, Gaspere Terribile scopre il tradimento del lupo-scoiattolo, che già da tempo tramava contro di lui per poter sposare, al suo posto, la principessa Petalino, impossessarsi della corona e diventare così re del Paese dei Folletti. Ma il re già sospettava il tradimento e, dimostrando di non essere un „dittatore da quattro soldi”, riesce a fuggire, sotto gli occhi di tutti e, salendo su un razzo fatto costruire appositamente per l'occasione, rapisce nuovamente la principessa e si dirige verso le nuvole.

– Van neki egy olyan gyűrűje, nem tudom, hallottak-e róla.

– Mutassa csak! – vette ki a kezéből Szuromberek nagy lélekjelenléttel a csengőt. – Tudja, honnan van ez a csengő? Ez a Tiramisu nevű hajónak a desszertjelző csengője volt. Tudja, az a hajó, amelyik elsüllyedt egy viharban száz évvel ezelőtt. Pedig akkor a világ legnagyobb hajója volt, és azt mondták róla, hogy elsüllyeszthetetlen.

– Tényleg? – bámulta meg a csengőt a berberfóka.

– Bizony – bólintott meggyőzően Szuromberek. – Nagyon értékes dolog, színarany. De legalábbis ezüst. Fogja csak meg, milyen nehéz a nagyságához képest. Óvatosan, le ne ejtse véletlenül! – adta vissza a csengőt a berberfókának, aki ezek után csak két kézzel merte megfogni és a súlyát is csak kicsike, lassú emelgetéssel méricskélte. – Na? Érzi? – kérdezte Szuromberek, miközben aggódó arccal figyelte a berberfóka mozdulatait.

– Hááát... – emelintette meg amaz újabb próbaképp a csengőt, aztán csak annyit mondott, nem teljes meggyőződéssel: – Aha.

– Na látja – mondta Szuromberek. – Szóval mit mondott, merre találjuk a főnökét?

– Ja, a főnökömet? – nézett fel a berberfóka az értékes csengőről. – A Nagytoronyban. Kimennek azon az ajtón – mutatott a két tenyerében tartott csengővel egy nagy, kétszárnyú, korallberakásos kőajtóra –, és felmennek a kagylólépcsőn, az arrafelé vezet, de hogy utána merre kell menni, azt nem tudom, mert nekem az már tiltott terület.

– Köszí – mondta Szuromberek, és intett a fejével a többieknek, hogy induljanak.

Kimentek az ajtón, és óvatosan, egyre csak felfelé fülelve felmentek az óriáskagylólépcsőből épített lépcsőn. A lépcső tetejére érve egy előtérben találták magukat, amelyből csak egyetlen, tengeri csillagokkal díszített ajtó vezetett tovább, mégpedig – mint azt a résnyire nyitott ajtószárnyak között bepillantva láthatták – egy másik, a lentinél nagyobb, félhomályos terembe. Valamiféle toronyba vezető lépcsőnek nyomát se látták. Így hát, nem volt mit tenni, bekukucskáltak a teremajtón, s miután látták, hogy nincs ott senki, csak körben a falak mentén nagy, ruhásszekrény méretű akváriumok, beléptek. Azért volt ott félhomály, mert a nagy mennyezeti csillár nem égett, csak az akváriumokat világították meg százféle színű furcsa fényvel apró lámpácskák. Az első akváriumban hűsítő tengeri növények voltak, vadul lengették mérgező csápjaikat, láthatóan már több napja nem kaptak enni. A másodikban kisebb-nagyobb polipok nyújtogatták karjaikat a látogatók felé. A harmadikban cápák nyüzsögtek, kutya- és macskacá pák, bikacá pák, tigriscá pák és egy szellemcápa, amelynek szikrázott az orra. Ők is éhesek lehettek, mert rögtön rátámadtak Vaxler Katalinra, aki természetesen élen járt a nézelődésben. Még szerencse, hogy jó erős volt az akvárium üvege. A következő akváriumban csak egyetlen hal lakott, de egymagában is elég félelmetesen nézett ki: a hatalmas, rücskös-pikkelyes testéhez képest is rettentően nagy állkapcsában agyarszerű tépőfogak sorakoztak.

– De hiszen ez a Dunkleosteus! – kiáltott fel Szuromberek, akinek voltak némi ismeretei a tengeri szörnyekről. – Eddig azt hitték a tudósok, hogy már réges régen kihalt, de ezek szerint van még belőle egy példány.

Vaxler Katalin azonban nem érezte át kellőképpen ennek a tudományos felfedezésnek a jelentőségét, rögtön továbbállt a következő akváriumhoz, amelynek kísérteties fényvel derengő vizében egy ördögrája döfködött feléje réműletes szarvaival. Vaxler Katalin megbűvölten figyelte, ahogy a terjedelmes rájaszárnyak alig észrevehető lebbenésétől újra és újra mozgásba jön a víz, és valahol messze, a nagy tartály túldalán egy háromárbcos vitorláshajó bukdácsol a hullámok között, miközben a szél sűrű esőnyalábokkal ostorozza a hajóból csibeitatóvá átalakult tehetetlen testet, amely, megtelvé a vízzel, alámerül a habokba, és amelynek körben elhelyezkedő nyílásain polipkarok nyúlnak ki s lengetnek meg egy nagy kulcsot, mintha csak az ő figyelmét akarnák felhívni, hogy ne hagyja ittfelejtse. Vaxler Katalin megrázta a fejét. Az ördögrája levette róla a szemét, és méltóságteljes lebbenéssel elfordult.

– Jaj! Ja? Semmi, semmi – mondta Vaxler Katalin Szurombereknek, amikor észrevette, hogy az mellette áll, és valószínűleg kérdezett tőle valamit, mert kutató szemmel nézi őt. – Csak mintha... semmi, csak hogy egy hajót láttam mintha volna, úgy értem, hogy nem láttam, mert átalakult csibeitatóvá, de volt benne egy polip, illetve azt is csak úgy láttam, és egy kulcsot tartott... volna mintha... Pffü... De talán csak tükröződött valami az üvegen – nézett körül ugrásra készen, mert rögtön észébe jutott, hogy ha tükröződött, akkor van is az a valami, ami tükröződött.

– Jé, hisz ez egy ördögrája – mondta Szuromberek a felismerés örömeivel. – Biztosan tudod, hogy meg

szokta babonázni a bűvárokat, és azoknak mindenféle látomásaik támadnak. Mindjárt én is kipróbálok, ideállok közel, és hátha rámnéz – foglalta el a Vaxler Katalin által előzékenyen átengedett helyet az akvárium előtt. – Na már jön is felém, csak az a baj, hogy eltakarja azzal a nagy testével a lenyugvó napot...
...amely lassanként, pár pillanat alatt eltűnt a horizont mögött, hogy aztán csodálatos menyasszonyként emelkedjen újra a víztükör fölé a körülötte keringő két holdjával együtt, amelyek azonban keringésük folyamán egyre közelebb kerültek hozzá, s már úgy látszott, mintha valami sárga öv forogna a dereka körül, amikor hirtelen kiröppent egy úrsikló a vértelen ujjak szorításából, de ahogy emelkedés közben megperdült, mint egy karcsú táncosnő, apró csillagok hullottak alá a szárnyaiból, s mind belepotyogtak a vízbe, és nehéz kövekként lesüllyedtek az akvárium fenekére.

Szuromberek arra eszmélt, hogy mindenki ott áll körülötte, s nézik, hogy ő mit néz annyira. Vaxler Katalin aztán felvilágosítással szolgált:

– Látomást látott, mert ez az ördöggrája megbabonázta – magyarázta. – A látomás az olyan, hogy jön egy háromárbocos csibeitató, és egy polip tartja benne a kulcsot. Félelmetes látvány, próbálják ki maguk is. Csak jól bele kell nézni a szemébe – mondta, mire Káposztáné rögtön eltakarta az Uborka-lányok szemét, és a férjére is rászólt, hogy ne nézzen sehová. Szegény Káposzta Benő, azt se tudta, hová nézzen, hogy sehová se nézzen, de mégis lássa, mi történik, ha valakinek látomása támad.

– Ez nem az volt. Nem csibeitató meg polip – mondta Szuromberek. – Sziromka Máriát láttam menyasszonyi ruhában...

– Jaj, aranyoskám – enyhült meg Káposztáné –, biztosan nagyon szép volt. Nagyon jól áll neki a menyasszonyi ruha, titokban már többször is felpróbálta.

– Igen, de most valami szömyű kéz szorította a derekánál – mesélte tovább Szuromberek. – Szerencsére úrsiklóvá változott, és elrepült.

– Az úrsikló házasságot jelent – mondta kapásból Káposztáné. – Ha rakéta volt, akkor az más, mert az közeli áremelkedést jelent. Vagy nem helikopter volt? Mert az meg hosszan tartó bosszúság.

– Most mondja, hogy úrsikló volt, miért nem figyel? – bosszankodott Vaxler Katalin. – Gondolom, olyan csibeitató formájú volt, mint egy olyan... ufa. Az a kéz meg valójában egy polipnak a karja volt, csak ő kéznek látta.

– Ufó, de nem olyan volt. Ugyanis mindenki mást lát – magyarázta Szuromberek. – Az ördöggrája csak elindítja a látomást a delejes pillantásával, de aztán mindenki azt látja, ami éppen eszébe jut, csak közben nem gondol rá, értitek?

– Delej! Na látja! – nézett Káposztánéra Vaxler Katalin. – Maga meg itt helikopterekről beszél!

– Menjünk tovább – avatkozott közbe Szuromberek, mielőtt még kitört volna a vita. – Meg kell keresnünk azt a tornyot.

Benyitottak a következő terembe. Ott már világosabb volt, három nagy csillár szórt a fényt, de abban a teremben sem volt senki. Két szemben levő, hosszabbik falát tükrök borították, a padlótól a mennyezetig, folyamatosan, mintha csak egy darabból készült volna az egész.

– Gyertek csak! – szólt hátra az elsőként belépő Szuromberek, és saját, tükrözötten tükröződő tükörképére mutatott. – Itt csak tükrök vannak.

Erre bemerészkedtek a többiek is, és ámulva járták körbe a termet, nem tudván betelni a végtelenbe vesző tükörképek látványával. Aztán Káposztáné, aki próbált úgy fordulni, hogy láthassa maga előtt végtelenszer ismétlődő önmagát, ahogy páronként szembenéz egymással, észrevett valami furcsát:

– Porzene! – kiáltotta, és megrökönyödvé mutogatott a tükörré. – Akarom mondani, Pro... De hiszen az a Pro... Ott az egyik nem én vagyok, hanem a Prozenek! Hogy kerül ide?

– Hol? Hol? – ugrott oda Vaxler Katalin, hogy minden oldalról megvizsgálja a dolgot.

– Ott, ott! – mutogatott egyre Káposztáné. – Ott kilóg a sorból, mert ül és alszik. Látja, most megvakarja az orrát.

Ekkor már mindenki ott tolongott Káposztáné körül, és próbáltak úgy helyezkedni, hogy megláthassák Prozeneket, az öreg ágseprűt.

– De hiszen az nem is Prozenek! – kiáltott fel Szuromberek. – Hiszen az...

– Ki az? Ki az? – nézett át Vaxler Katalin előbb Káposztáné egyik, majd másik válla fölött.

– Sziromka Mária!

És ekkor már mindannyian jól láthatták Sziromka Máriát, aki kilépett a Káposztánék végtelen sorából, és

Szuromberek mellette álló tükörcképehez fordult:

– Szia, hát eljöttetek? Félttem, hogy nem találtok ide, mert ez teljesen titkos vár, még a lidérckirály se tudott róla. Teljesen meglepődött, amikor kiszálltunk a sinautóból, de mondta neki a mókusfarkas, hogy ezt ő építtette minden eshetőségre készen.

– Szia, persze, hogy eljöttünk. Azonnal indultunk, hogy kiszabadítsunk. Nem engedem, hogy erőszakkal feleségül vegyen a lidérckirály – mondta Szuromberek, miközben kezével eltartotta maga előtt a nyakát nyújtogató Vaxler Katalint, hogy ne takarja el a rálátást.

– Gondoltam, hogy jöttök – mondta Sziromka Mária, megintcsak a tükörben álló Szurombereknek, aki ugyan szintén beszélt, és ugyanazt mondta, de mégiscsak a teremben álló igazinak a tükörcképe volt. – Meg éreztem is. Már a sárfellegvárban éreztem. Szóval tudod, volt egy olyan érzésem.

– Aha, láttunk téged a kemence falán. Talán akkor érezted.

– Kemence?

– A kidőlt-bedőlt! A virágkarneválos! – kiáltott közbe türelmetlenségében Vaxler Katalin, aki pedig abból a szögből, ahol állt, nem is látta Sziromka Máriát, csak a hangját hallotta.

– Virágkarneválos? – csodálkozott továbbra is Sziromka Mária.

– Valami virágkarnevált közvetítettek, azt kezdtük nézni a kemence falán – magyarázta Szuromberek, s egy pillantással elnémitotta Vaxler Katalint, továbbá a szintén magyarázni készülő Káposztánét. – Csak vonalhiba miatt egyszercsak véletlenül a sárfellegvárat kapcsolták, és láttuk, hogy milyen bátran szembeszálltál a lidérckirállyal.

– Persze, hogy szembeszálltam. Milyen dolog az, hogy csak úgy elrabolhatja az embert?

– Felháborító! Mert te ugye nem akarsz hozzá feleségül menni.

– Dehogyan akarok. Hiszen tudod.

– Tudom, hogyne.

– Meg se fordult a fejemben, gondolhatod.

– Persze, gondolom. Hiszen nem is... szóval tudod... nem is vagy belé... izé...

– Már hogy lennék belé szerelmes? Nem is ismertem.

– Aha, tudom. Bár most már... megismerted.

– Így meg még inkább nem vagyok belé szerelmes. Szóba se jöhet. Meg különben is...

– Persze, persze.

– ...érted. Szóval jó, hogy eljöttél. Meg a többiek is...

– Jaj, aranyoskám, úgy izgulunk érted – kapott a szón Káposztáné. – Ugye nem fogsz meggondolatlanul igent mondani, akárhogy is ostromolnak?

– Dehogy, dehogy, kedves Káposztáné – mondta Sziromka Mária. – Csak most már sietnetek kellene, mert itt nagyon készülnek valamire.

– Siettünk utánad! – mondta Vaxler Katalin, sietve, hogy még ő is szólhasson Sziromka Máriához. – Izé...

rögtön indultunk, hogy kiszabadítsunk téged! A kert miatt ne aggódj, otthagytuk a négy trombitás őr. Prozenek jól van, sokat alszik. Üdvözlését küldi!

Köszönöm, kedves Katalin, rendesek vagytok. De mondom, itt nagyon készülnek valamire, biztosan esküvőt akarnak csinálni, úgyhogy...

– Meg a pocok is jól van, meg a hörcsög is! Ja, meg a tengerimalacot is ki ne felejtsem! – mondta még kapkodva Vaxler Katalin, de ekkor Szuromberek, mit tehetett mást, befogta a csőrét.

– Most már elég, tényleg sietnünk kell! – mondta, aztán Sziromka Máriához fordult: – Te hol vagy tulajdonképpen? Mert mi itt egy nagy tükörben látunk téged.

– Hát egy tükörben vagyok, vagyis abban látom magamat, meg titeket is. Egy kézitükör, éppen fésülni kezdtem, de láttam, hogy olyan furcsa, mert kicsinyít. És aztán észrevettem Prozeneket, utána pedig megláttalak titeket.

– Aha, akkor az egy teleszkópikus tükör – bólintott Szuromberek. – De itt a váron belül hol vagy?

– Ja? Bezártak ebbe a szobába, de nem tudom, ez hol lehet. Csak azt tudom, hogy egy csigalépcsőn jöttünk fel ide, márhogy óriáscsigákból készült lépcsőn, és aztán rögtön balra volt. A lidérckirály mondott valamit a leendőbélről meg a jövőendőlésről, és hogy várjak egy kicsit, azzal bezárt ide. De hallom, hogy odakint nagy a sürgés-forgás, a lidérckirály is, meg a mókusfarkas is mindenféle parancsokat osztogat és káromkodik, hogy ez meg az miért nincs még kész.

– Aha, akkor az a Nagytoronny lehet. Máris indulunk, ne félj.
– Most már nem félek. Illetve korábban se féltem, de most meg pláne nem. Jaj, hallom, hogy fordul a kulcs a zárban! Jönnek! Siessetek! – kiáltotta fojtott hangon Sziromka Mária, aztán eltűnt a tükörből, s megint csak a Káposztánékat és a hasonlóképp sokszoros többieket lehetett látni.
Szuromberek azonnal a tereméből továbbvezető ajtó felé indult, ahol aztán lett egy kis torlódás, mert mindenki utánasielt, és Vaxler Katalinnal az élen valamennyien úgy érezték, hogy a Sziromka Mária megmentése ezek után már végképp nem tűr halasztást. Szinte beestek a következő helyiségbe, amely – mint első pillantásra láthatták – valójában lépcsőház volt, széles, eleven óriáscsigákából épített lépcsővel és bálnauszonymintás tapétával. A második pillantásra egy középfülű pöcesárkány állt fel az ajtó mellett elhelyezett íróasztal mellől és ugrott eléjük.
– Cajnálom, cártkörű rendcsevény – mondta kérlelhetetlen mélabúval és a pöcesárkányok jellegzetes kiejtésével. – Tilos bemenni. Aconnal hagyják el a várat!
– Ja, bocánat... vagyis csánat, nem tudtuk, de akkor már megyünk is – visszakozott Vaxler Katalin.
– Várjunk csak, várjunk! – kiáltott rá Szuromberek, aztán könnyed hangot magára erőltetve azt mondta a pöcesárkánynak: – Izé... mi a menyasszony rokonsága vagyunk, muszáj bemennünk.
– Cajnálom, akkor ce lehet. Cűk alattvalói körben lecc ac eckűvő, nem mehet be cenki. Teccék távocni! – mondta megingathatatlanul a pöcesárkány, és a nyomaték kedvéért leoldozta az övéről a dinnye nagyságú fejjel ellátott buzogányát.
– De mondom, hogy... – kezdte újra Szuromberek, de aztán mást talált ki: – Ottókám, csinálj valamit! – mondta Esze Ottónak.
– Mit? – kérdezte nemes egyszerűséggel Esze Ottó.
– Hát fegyverezd le! – mutatott a hatalmas buzogányra Szuromberek. – Nem érünk rá itten vacakolni, mert minden pillanatban feleségül vehetik Sziromka Máriát.
Esze Ottó ekkor óvatosan kivette a pöcesárkány kezéből a buzogányt, magát a sárkányt pedig gyengéden begyömösözte az íróasztal alá. Rohantak fel a csigalépcsőn. A csigák ijedten húzódtak vissza a házukba, csak egy volt, akinek ez lassabban ment, Vaxler Katalin azon csúszott meg, de Szuromberek visszament érte, összeszedte és segítette neki megmászni a lépcsőt. Káposztáné hol kettőt ráncigált az Uborka-lányok közül, hol pedig az egyiket eleresztve a harmadikat vonszolta feljebb. Esze Ottó csak lábujjhegyen mert lépkedni a lépcsőn, nehogy összetörjön egy csigaházat. Serilla Géza kettesével szedte a lépcsőfokokat, de mivel túl hamar felért, leszaladt és újból felszökdel. Odafent rögtön balra fordultak, s meg is találták a szobát, csakhogy az ajtaja már tárva-nyitva állt. Szuromberek azért berohant körülnézni. Nem volt ott senki, rohant kifelé. Futtában felkapta a fésülködőasztalról a kizitűkröt, belenézett, és egy üvegkupalát látott meg benne.
– Gyerünk a kupolaterembe! – kiáltotta oda a szobából kilépve a többieknek, és a lépcsővel szemközi széles, kétszárnyú vasajtóra mutatott. De azon hiába rángatta a kilincset, zárva volt. – Ottó! – kiáltotta, és hogy ne vesztegesse az időt, csak intett a kezével.
– Úgy érted, törjem be? – kérdezte megfontoltan Esze Ottó. – Ne várjunk inkább egy kicsit? Előbb-utóbb úgyis kijön valaki.
– Gyerünk! – parancsolt rá Szuromberek, és akkor az óriás kissé körülményesen ugyan, de lendületet vett, hogy a vállával betörje az ajtót. Nyilván sikerült is volna neki, ha Eisenhuber Dávid nem piszkált volna meg valami pöcköt az ajtófélfá, jobban mondvá -félvas mellett.
Az ajtó két szárnya villámgyorsan, tolóajtószerűen széthúzódott.
Esze Ottó nagy lendülettel elterült a kupolaterem gyöngyházpadlóján.
Szuromberek berontott.
A többiek is.
Vaxler Katalin még Szuromberek előtt berontott.
De elbotlott Esze Ottó lábában.
Öbenne meg Szuromberek. Szuromberekben meg a többiek botlottak el.
Az ajtó villámgyorsan becsukódott.
A háló lehullott.
Vastag pókfonalból, a dél-halivorniai kenderpók fonalából készült a háló, egy óriás sem tudta volna elszakítani, még abban az esetben sem, ha egyhamar magához tért volna az egymás után bekövetkező események okozta megrázkódtatásból. Foglyok voltak, karnyújtásnyira a céltól.

– Szuromberek! – kiáltotta Sziromka Mária. Uszályos-csipkés menyasszonyi kényszerzubbonyba öltöztetve állt egy rögtönzött oltár előtt. Az oltárt egy repedezett viaszkosvászon Lidércország-térkép és két ember nagyságú kandeláber képezte, amelyekben erős spirituszszagot árasztva lobogott a láng. Sziromka Mária mögött Botmanics állt, mellén nemzetiszínű szalag volt átvetve, és egy nagy könyvet meg egy nagy lúdtollat tartott a kezében. Mellette Lompos-Kovácsnak az volt a feladata, hogy egy kopott, de aranypántlikás bársonypárnán készenlétben tartsa a két házastársi karszalagot és a kincseskamrák kulcsosomóját. Első Vagy Másnéven Szörnyű Gáspár, a lidérckirály tőlük pár lépésre, egy kisasztal mellett éppen a haját kefélte. A kisasztalon egy királyi korona, mégpedig, semmi kétség, Köpölykúti Bélának, a békadinónak a koronája nyilvánvalóan arra várt, hogy a lidérckirály az ünnepélyes aktus kezdeteként a fejére tegye. A mókusfarkas a nyugalom békauszonyos szobraként, karbafont kézzel állt a terem közepén, és repedt pilótaszemüvege mögül majdhogynem vidáman nézett a háló alatt vergődő szabadítócsapatra.

– Hát akkor az egyik probléma megoldódott – mondta, azzal kényelmesen odacaplatott az ajtó mellé, és ott a falon meghúzott egy kart, amely működésbe hozta a hálót a padlóhoz rögzítő csappantyúkat.

– Nem azt mondtad, hogy ez egy titkos vár, itt nem találnak meg minket? – kérdezte a lidérckirály, akinek a kezében Szuromberekék megjelenése nyomán megállt a hajkefe.

– Hiába titkos, ha te meg nem dugaszolod be a hívócsövet – vágott vissza a mókusfarkas. – Biztos kihallgattak minket. Még szerencse, hogy én minden eshetőségre számítottam.

– Bocsnát, pardon, elnézést – tolakodott a háló széléhez Apafi Tivadar Veszelinovics Árvácskával, akit persze úgy tartott, hogy ne lehessen nem észrevenni –, de én nem hallgatóztam, nekem ez a királyfi mondta, hogy van ez a... nem is tudom, milyen vár, és nekem azt se mondták, hogy ennyire titkos, de én kérem semmiképpen nem árulnám el senkinek, ha esetleg engem innen kiengednének erre a szegény árva, éretlen paradicsomra tekintettel, ugye...

– Tivadar! – szolt rá a paradicsomkaróra Sziromka Mária. – Te ezeknek könyörögsz?

– Úgy is van! Hogy képzeli? – szolt rá Vaxler Katalin is, szintén nagyon felháborodva. – Hát talán más hallgatózott, azt akarja mondani? Hát én rólam például mindenki tudja, hogy rossza a fülem, mert kiskoromban véletlenül betévedtem egy diszkóóiba, és az ijedtségtől ötven százalékos halláskárosodásom lett. Mondjuk ha nekem azt mondják, mélyvízi, akkor én úgy értem, hogy hévízi. Ha meg azt mondják, hogy vár, akkor úgy értem, hogy izé... kár. De ez most csak egy példa volt.

– Katalin, Katalin – csóválta a fejét Sziromka Mária, aztán sajnálkozva Szuromberekre nézett: – Végig ez ment?

– Á, nem – mondta nagyvonalúan Szuromberek. – Csak most, úgy látom, pánikba van esve.

– Pánikba! Azt meghiszem! – kiáltotta kérőrvendve a mókusfarkas. – Meg is van rá az oka!

– Az ám! Tehetetlenül végig kell nézniük, ahogy feleségül veszem a drágalátos királykisasszonyukat! – mondta szinte kéjelegve a lidérckirály, és intett Botmanicsnak, hogy kezdheti. Botmanics megköszöörülte a torkát. Káposztáné felzokogott. Az Uborka-lányok jajgatva tülekedni kezdtek a jobb helyekért, hogy ha már ilyen szomorú vége lett a dolognak, legalább láthassanak egy igazi esküvőt.

– Sziromka Mária! Ne hagyj magad! – kiáltotta Szuromberek, és megpróbálta széttépni a hálót, persze sikertelenül, hiszen a dél-halivorniai kenderpók fonálát dömperelemelésre is szokták használni.

– Szuromberek! Mit csináljak? Ezek be akarnak írni a házassági nagykönyvbe! – kiáltotta Sziromka Mária, és megpróbálta kiszabadítani a kezét a menyasszonyi kényszerzubbonyból, szintén hiába.

– Álljon meg a menet! – kiáltotta ekkor a mókusfarkas, és határozott emlet léptekkel odament Sziromka Máriához. Mindenki csodálkozva nézett rá, beleértve a lidérckirályt is. – Talán nem figyeltél fel rá – mondta a mókusfarkas a lidérckirálynak –, hogy az előbb az egyik probléma megoldásáról beszéltem. De van itt egy másik probléma is.

– Miféle probléma? – kérdezte a lidérckirály. – A szabadítók fogságban, a menyasszony gúzsba kötve, itt van a korona, várjunk csak, a kölnim... – tapogatta meg a palástját – ...az is megvan, akkor milyen problémáról beszélés?

– Rólad, te ostoba! – kiáltotta a mókusfarkas, láthatólag alig bírva már a türelmetlenségével. – Hát azt hitted, hogy én majd nyugodtan végignézem, ahogy feleségül veszed ezt a világszép királykisasszonyt, és azzal öledbe hull nemcsak a keze, hanem a virágzó országa is? Plusz még akkor tálcán kínálok neked a szabadítására érkezett, de az előrelátásomnál fogva rabságba ejtett királyfinak a birodalmát is? Nem beszélve Hintavár örökös tulajdonjogáról, amely az általam csellel megszerzett korona révén már eldöntött kérdésnek

vehető? Hát nehehem! Vehedd tudomásul, hogy mindezekre nekem is nagyon fáj a fogam, és majd bolond lesznek neked átengedni őket, amikor pedig igenis én dolgoztam meg értük. Mert amíg te az ócska viharegépeiddel foglalkoztál, és bárgyún epekedtél Sziromka Mária után, és folyton engem nyaggattál, hogy raboljam el már neked, titokban felépíttetem ezt a mélyvízivárat a két óriással, a nevetséges hadseregedet önharcba kényszerítettem, aztán a magam oldalára állítottam, kiépíttetem a prima besűgőhálózatot, aztán egy alkalmas pillanatban elkértem tőled a varázsgyűrűt, és elraboltam a királykisasszonyt, de a gyűrűt valahogy, adandó alkalommal, elfelejtettem visszaadni.

– Aljas árulás! Adod rögtön vissza! – támadt a mókusfarkasra a lidérckirály.

– Hohó! – lépett hátra egy lépést kissé körülményesen a mókusfarkas, miközben a szája elé emelte a kezét, készen arra, hogy bármelyik pillanatban ráleheljen a gyűrűre. Ez megállásra készítette a lidérckirályt. (Káposztánét pedig a szeme eltakarására. Vaxler Katalin rögtön az ájulással akarta kezdeni.) – Ne olyan hevesen, még nem fejeztem be – folytatta a mókusfarkas. – Ott tartottunk, hogy beadtam neked, hogy körül vagyunk zárva, és így elcsaltalak ide, hogy itt kényelmesen le tudjak számolni veled, és másodhegedűsből végre izé... szóval hogy én legyek a lidérckirály, és garantálhatom, hogy sokkal lidércebb leszek nálad, te zsarnoktanonc, te... zsebdiktátor, te... te... paradicsom- vagy inkább tökkirály! Hohó! – emelte megint lehelésre a kezét, mert a lidérckirály eltorzult arccal már-már ugrani készült. (Vaxler Katalin pedig dőlni.) – Mindjárt, mindjárt. Csak előbb még elmondom, hogy a sipircek javára végzett kémkedés lesz ellened a vád abban a jó kis kirakatperben, amit rendezünk neked. Ami ugye nem kell mondanom, hogy milyen büntetést von maga után. Addig pedig szépen hidegre teszek. Agyó! – lendítette meg a kezét a mókusfarkas, hogy egy elegáns körzés után a szája elé emelje. Aztán elkerekítette az ajkát, mély lélegzetet vett, és a Vaxler Katalin immár végleges ájulása nyomán felhangzó koppanás sem zavarta meg a levegő lassú, lágy kifújásában.

Káposztáné, mivel a szemét már jó előre eltakarta, most már csak a mennydörgésre várt. De nem jött mennydörgés.

– Na! Mi van ezzel? – törölgette meg a köpenyén a mókusfarkas a gyűrűt, s aztán még egyszer rálehel, de hiába.

– Mi van? Majd én megmondom – szólalt meg ekkor a lidérckirály, és odalépett a mókusfarkashoz. – Megváltoztattam a pinkódót! Hahaha! Erre nem számítottál, mi? Mert amikor már sokadszor hoztam szóba a gyűrűt, és neked még mindig nem jutott eszedbe, hogy visszaadd, akkor gyanút fogtam, és megvettem az övintézkedéseket. Most pedig, ha megengeded... – azzal lehúzta a döbbenettől bénult mókusfarkas ujjáról a gyűrűt. – Botmanics! – Botmanics kivett a nagykönyvből egy számológépre emlékeztető szerkentyűt, és odadta a lidérckirálynak. – Most pedig csak beütök néhány számot – vette a kezébe a lidérckirály a pinkódbeütőgépet –, tehát csak néhány számot, aszongya... várjunk csak... – gondolkodott el, majd lenyomott négy gombot, és gyorsan rálehel a gyűrűre, de nem jött se villámlás, se mennydörgés. – Akkor talán ez... – ütött be egy másik számot, de azután is hiába lehelt. – A fenébe! Elfelejtettem! – kiáltotta dühösen, és elhajította a gyűrűt is meg a pinkódbeütőt is. – Lompos-Kovács! Gyorsan azt a koronát!

Lompos-Kovács gyorsan típródni kezdett, mert nem tudta, mit csináljon a kezében levő párnával. Ezt kihasználva a mókusfarkas rángatni kezdte az ajtó felé Sziromka Máriát, aki ellenállt, és azt kiáltozta, hogy „Szuromberek, Szuromberek!”, míg Szuromberek azt, hogy „Sziromka Mária, Sziromka Mária!”, Vaxler Katalin pedig, aki gyorsan feleszmélt, azt, hogy „segítség, ki akarok menni”, de ekkor a lidérckirály maga ugrott oda a koronához, és villámgyorsan a fejére tette. Ebben a pillanatban szétnyílt a terem üvegkapolája, és szörnyű robajjal, nagy füstöt eregetve a terem közepére ereszkedett egy gőzmozdonyból rakétává átalakított gépmonstrum, amely elérkezvén kinyitott két nagy vitorlavászon szárnyat és kitolta magából a kabinjához vezető lépcsőt.

– Beszállás! – kiáltott Sziromka Máriára a lidérckirály, és feltaszította a gúzsba kötött királykisasszonyt a lépcsőn.

– Szuromberek, segíts! Szabadíts ki! – kiáltotta még Sziromka Mária a lépcső tetejéről, de a következő pillanatban a lidérckirály belökte a kabinba. Aztán intett Botmanicsnak és Lompos-Kovácsnak, hogy szálljanak be ők is. Botmanics a könyvet és a lúdtollat a hóna alá fogva megpróbálta felnyalabolni a kandelábereket – persze előbb elfújta a lángjukat –, de ez egy kézzel nem nagyon akart neki sikerülni, úgyhogy a lidérckirály türelmetlen „Botmanics!”-kiáltására inkább otthagya őket, és Lompos-Kovácsot követve ő is gyorsan felkocogott a lépcsőn, és beszállt a gőzrakétába. Ekkor a lidérckirály gyorsan a fejére tett egy gázálarcot, majd a kabinajtó mellett meghúzott egy kart, mire a gép oldalán levő csövekből

izombénító gőz tört elő s lepett el mindenkit. Amikor a gőz felszállt és elszórt a kupolanyíláson át, a lidérckirály a lépcső tetejéről végigtekintett a mozdulatlanságba dermedt társaságon.

– Zsarnoktanonc? Zsebdiktátor? Paradicsom- meg tökkirály? – mondta tompán hallatszó, de nagyon is gúnyos hangon, miután a gázalarc szemüvege mögül kivillanó tekintete megállapodott a dühödten fogát csikorgató, szemét forgató mókusfarkason. – Nahát tudd meg, hogy ez a zsarnoktanonc nem véletlenül raboltatta el annak a marhalégylázbabáló békadinónak a koronáját, mert ezennel felvilágosítalak, hogy ennek a koronának tudományos és energetikai varázssereje van, nem ám csak úgy! Azt is van szerencsém közölni veled, hogy ez a zsebdiktátor az esőcsináló és viharfejlesztő gépek építése ürügyén és ugye a varázskorona energizáló és hegesztőfunkciójának hathatós, de még mennyire hogy segítségével titokban kifejlesztette ezt a zseniális, teljesen önműködő, sőt úgyszólván robotgőzrakétát és egyszersmind csodafegyvert, de meg még valami más is, ahová most franciásan eltávozom a jövődöbelimmel és a temérdek kincsekkel együtt, amiket óvatosságból már előre bepakoltattam a Lompos-Kováccsal, és senkinek nem ajánlom – nézett most Szuromberekre –, hogy akár csak meg is próbálja, hogy kövessen engem, vagy valamiféle kiszabadításra gondoljon, mert a varázserő nem fogja eltéveszteni a saját hatását és a korlátlan világalurmi törekvéseket sem. Jóccakát! – intett búcsút színpadiasan az alatt bénultan állóknak, majd belépett a kabinba, és becsukta maga után az ajtót. A gőzrakéta kormos füstöt és sersistő gőzt okádott ki magából, aztán megremegett, felemelkedett egy arasznyira és némi tétovázás után kiröppent a tereméből a nyitott kupolán át. Ekkor az egyes és kettes, de egyébként egyesült, bár két főparancsnokkal, továbbá egy vészpartalék alabárdossal rendelkező hadsereg, amely a gőzrakétát Szuromberek jelzőrakétájának vélte, rohamra indult a mélyvízivar ellen.

Szomorkodás a tóparton Ha lötyög az öntözőrózsa

– Én csak ezt a szegény, szerencsétlen, apátlan-anyátlan árvát sajnálom – szólalt meg hosszú hallgatás után Apafi Tivadar, de senki nem érdemesítette válasza.

A tó partján ültek búslakodva mindannyian, Szuromberek, a kertlakók, Bélbaltavári és Traban Tóni, körben a katonák a főstábgenerálissal, aki szomorúságában a kardját fényesítette, és a főtörzstábornokkal, aki elkeseredetten falatozott. Kicsit odébb Esze Ottó üldögélt, akinek az egyik szeme sirt, ha Sziromka Máriára gondolt, a másik viszont nevetett, mert előkerült végre a két óriásbarátja.

Ez pedig úgy történt, hogy miután a gőzrakéta eltűnt a felhők között, hamarosan megjelentek az első katonák a kupolateremben ajtajában. Óvatosan bekukucskáltak, aztán a bénultan álló, néma, megkövült arcú, de még most is a legvégletesebb érzelmeiket mutató jelenlevők láttán már fordultak is volna vissza, ha nem harsant volna fel a csigalépcső felől a két főparancsnok halált megvető ordítása:

– Roham! Gyerünk, gyerünk! Mindenkit letartóztatni!

– F'törzstáb'nok úr! F'stábgén'ális úr! Nézzék meg! Ezek itt... mit csinálnak! Nézzék meg! – szóltak hátra a katonák, és utat engedtek a két főparancsnoknak.

A főtörzstábornok és a főstábgenerális egy darabig elvitakozott azon, hogy izombénító gőzről vagy idegfagyasztó gázzal van-e szó, és csak kevésbé vitte előre a vitát, hogy Káposztáné, aki eredetileg segítségért akart kiáltani, de csak addig jutott, hogy „seg...”, most erejét megfeszítve képes volt kipréselni a száján, hogy „gzzz”. Végül a vitát függőben hagyva a mindkét harci szer ellen használható tobozpáraspré bevetése mellett döntöttek, amellyel aztán mindenkit lefújtak, és az ellenséget rögtön le is tartóztatták. Szurombereknek az volt az első dolga, hogy odalépett a mókusfarkashoz, és kifaggatta, hogy hová repülhetett a lidérckirály Sziromka Máriával a rakétán, de a mókusfarkas csak a fejét rázta és továbbra is a fogát csikorgatta tehetetlen dühében.

– Nem tudom – sziszegte végül. – Az a nyavalyás korona! Azt hittem, csak dicsekedni akar vele. Ki gondolta volna, hogy az a félnótás békadinó egy igazi varázskoronát hord a fején még hétköznap is?

Nem járt több sikerrel Szuromberek a többi lidércországinál sem. Botanics egyre csak azt emlegette, hogy most az egyszer hivatalos és felruházott anyakönyvvezető lehetett volna, és tessék, megszökik az ifjú pár, Lompos-Kovács pedig azon nem tudta túltenni magát, hogy a háta mögött elrabolta a kincseket a tulajdonosa, és ő most üres kincseskamráknak a kulcsait tartja magánál. Oda is vágta a kulcsesomót a

Desolazione sulla riva del lago Quando la cipolla dell' annaffiatoio è lenta (riassunto)

Szuromberek, gli abitanti del giardino, Bélbaltavári e Toni Traban, i soldati e i due generali siedono tristi e desolati sulla riva del lago. Un pò più in là Ottone Esze piange pensando a Maria Petalino ma, allo stesso tempo, è felice per la liberazione dei suoi amici giganti. Nessuno sa dove possa essere volato Re Folletto, nemmeno il lupo-scoiattolo riesce ad immaginarlo. Szuromberek si sente terribilmente in colpa per non aver saputo liberare la principessa e si chiede cosa sarà dei suoi piccoli amici, gli abitanti del giardino, se Re Folletto riuscirà a prendere in moglie Maria Petalino.

Ma, fattosi nuovamente coraggio, decide di passare all'attacco, abbandonando i brutti pensieri e la tristezza che, sicuramente, non portano a nessuna soluzione. Ordina ai tre giganti di dare uno sguardo in giro semmai vedessero una razzo passare in cielo. Improvvisamente arriva il porcellino d'India direttamente dal giardino di Maria Petalino, con un pezzo di carta attaccato sul collo: si tratta di una lettera indirizzata al principe Szuromberek da parte dei quattro della resistenza. Nella lettera i ribelli informano il principe del razzo segreto fatto costruire da Re Folletto, con l'aiuto della corona magica, in previsione del tradimento del lupo-scoiattolo e per poter

sarokba. A berberfőka és a középfülű pöcesárkány, akiket a katonák elővezettek, szintén nem tudtak felvilágosítást adni a lidérckirály úticéljáról, sőt, már a gőzrakétát se értették, újra és újra el kellett nekik magyarázni, aztán Szuromberek feladta. Volt még a maláj szakács, aki az éléskamrában bűjt meg, és mielőtt megadta volna magát, fagyasztott heringgel dobálta meg a katonákat, de ő mindent tagadott, a bantu algakertész pedig mindenre azt mondta, hogy igen, hogyné, és láthatólag végképp nem tudta, miről van szó. Akkor Szuromberek és társai elindultak, hogy átkutassák a mélyvízvárat, hátha megint találnak valami nyomot, akár csak a sárfelegvárban. Nyomot nem találtak, de a pincében rábukkantak a két elrabolt óriásra, Buzgár Gézára és Lajhár Pálra. Mindketten egy-egy testükre méreteztek, tehát óriási szobabiciklin ültek, és szorgalmasan pedáloztak. A szobabiciklik csak abban különböztek a normálisaktól, hogy egy áramfejlesztő berendezést hajtottak meg. Szuromberek kérdésére, hogy mit csinálnak itt, Buzgár Géza azt lihegte:

– Pszt, halkabban! Hö-hö. Meghallják, és jön a mókusfarkas, hö-hö, és rálehel a gyűrűjére. Hö-hö. S közben tekintek tovább, sőt még inkább beleerősítettek. Amikor Szuromberek magyarázni kezdte, hogy mi a helyzet, rádőltek a kormányra, és tovább fokozták a tempót. Végül csak úgy lehetett őket meggyőzni, hogy Szuromberek elszalasztotta Serilla Gézát a gyűrűért, s megmutatta nekik, rá is lehelt. Akkor aztán leálltak, és boldogan Esze Ottó nyakába borultak, majd röviden elmesélték, hogyan rabolta el őket a mókusfarkas a gyűrűvel, és aztán egyre csak a villámlással és mennydörgéssel ijesztgetve hogyan kényszerítette őket, hogy felépítsék a mélyvízvárat, s utána pedig hogy egész nap a biciklin üljenek és fejlesszék az áramot. Szuromberek közölte velük, hogy ha ők építették fel, akkor úgy igazságos, hogy az övék legyen a vár, csak talán nem itt a tó fenekén kellene tartani, mert itt zavarja a halakat, hanem át kellene helyezni valahová máshová, amit az óriások meg is ígértek.

– Persze, adandó alkalommal majd áthelyezzük – mondta Lajhár Pál. – Csak most egy kicsit hadd pihenjünk. Akkor aztán nem maradt más hátra, szélnék eresztették a vár személyzetét, és a tó partjára visszamászva visszaöntötték a varázsgyűszűből a vizet a tó medrébe. A meder rögtön meg is telt, és a mélyvízvár eltűnt a habok között. A mókusfarkast száműzték egy lakatlan szigetre, Esze Ottó elvitte, és kevés idő múlva visszatérve jelentette, hogy talált egy nagyon jó kis lakatlan szigetet, oda lerakta a mókusfarkast háromnapos hideg élelemmel, de most már muszáj lejátszania egy kézitekepartit a barátaival. Lejátszottak gyorsan hármat, Vaxler Katalin, aki élénken érdeklődött, alig győzte kapkodni a fejét. Most meg csak ott ültek mindannyian, szomorkodtak, töprengtek, tételődtek.

Szuromberek vigasztalhatatlan volt, Rettenetesen bántotta, hogy karnyújtásnyira a céltól estek ilyen ostoba módon kelepcébe és veszítették el megint Sziromka Máriát. Arra gondolt, hogy ilyen kudarc még nem is fordult elő vele. Voltak ugyan sikertelen vállalkozásai a régebbi időkben, de akkor mindig valamilyen természeti csapás volt a hibás: amikor távolsági világrekordot akart felállítani, akkor hirtelen besötétedett, pedig még nem is volt olyan késő; aztán amikor el akarta foglalni a cickovíták táborát, és tányleg mindent jól kikémlelt és kitérvelt, akkor egy óriási, kikerülhetetlen sárlavina keresztelte a hadsereg útját, és le kellett fűjni az akciót; végül pedig, a harmadik esetben, amikor fel akart fedezni egy hegyet, amelyet előtte még senki nem mászott meg, akkor a hegy egyszerűen nem volt ott, ahol a térkép szerint lennie kellett volna. Most viszont sehogy sem tagadhatta le önmaga előtt, hogy bizony gondolnia kellett volna arra, hogy a mókusfarkas valami gyalázatos cselvetésre készül. Hogyhogy nem gondolt rá? – tette fel magának újra és újra a kérdést. Hiszen nyilvánvaló, hogy egy ilyen titkos várban legalább egy csapdát állítanak az ellenségnek, és ami azt illeti, ő tudott is már régóta a dél-halivorniai kenderpók fonalának arról a tulajdonságáról, hogy kiválóan alkalmas mindenféle csapdák, például oroszlán- vagy betörőcsapdák készítésére. És akkor ez, amikor a leginkább kellne, nem jut eszébe!

Pedig mennyire bízott benne Sziromka Mária, még az utolsó pillanatban is, szomorkodott tovább Szuromberek, miközben Apafi Tivadar hosszú hallgatás sajnálni kezdte Veszelinovic Árvácskát, aki a balsikerű kiszabadítási kísérletről mit sem tudva békésen szendergett. Meg Sziromka Mária hűséges alattvalói is mennyire bíztak benne, nézett végig Szuromberek a fejüket lógató kertlakókon. És ha a lidérckirály netán feleségül veszi Sziromka Máriát, és bekebelezi az országát, akkor vajon milyen sors vár erre a kedves, de kissé ügyefogyott társaságra, beleértve Prozeneket is, meg a pockot, a hörcsögöt és a tengerimalacot is? – jutott eszébe a kétségbeeső gondolat. Lám, már most milyen kedvesezettek és gyámoltalanok, pedig elvileg még mindig van remény, hogy valami csoda folytán csak-csak sikerül mégis megmentenia királykisasszonyukat.

Valóban, a kertlakók annyira kedvesezettek voltak, hogy nem is szóltak semmit Apafi Tivadar szavaira.

così fuggire altrove. Il re ha inoltre fatto costruire, sopra una nuvola, un castello estremamente solido fatto, però, di materiale superleggero. Szuromberek ha un'idea geniale: usare una taglierina da cavolo e costruire un mezzo di trasporto per poter prendere il volo ed arrivare fin sulle nuvole alla ricerca della principessa.

Aztán Káposztáné mégis úgy gondolta, hogy nem hagyja annyiban:

– Hát Sziromka Máriára nem gondol? – nézett szemrehányóan Apafi Tivadarra. – Pedig képzelheti, hogy mit kell most neki kiállnia.

– Hogyhogya kiállnia? – figyelte fel mély töprengéséből Szuromberek.

– Jaj, aranyoskám, úgy értem, hogy legrosszabb esetben – helyesbített szánakozva Káposztáné. – De lehet, hogy meggondolja magát a lidérckirály, és teljesen önként visszaadja Sziromka Máriát.

– Az nem olyan – mondta józanul Apafi Tivadar. – Az most már nem adja vissza. Bele kell törődnünk. Inkább beletörődni, de nem meghajolni, ez az én jelszavam.

– Végül is mi megtettünk mindent, ami egy királyfítól kitelik – törődött bele rögtön Vaxler Katalin a megváltoztathatatlanba. – A békadínó a hibás. Hát minek kellett neki állandóan a fején hordani a koronát?

– Az! Más se csinált, csak evett, meg parádézott azzal a koronával! És folyton megjegyzéseket tett a kertünkre! – emlegette fel Káposztáné.

– És hogy nem tud aludni, mert én nyikorgok – panasolta Eisenhuber Dávid. – Pedig én éjszaka mindig csukva voltam. Hát mikor voltam én nyitva éjszaka?

– Hát volt olyan, aranyoskám, egyszer, amikor berúgott – jegyezte meg Káposztáné.

– Már bocsánatot kérek, de akkor nem én rúgtam be, hanem belém rúgtak a részeges sünök, akik mentek hazafelé a mulatozásból – mondta önérzetesen Eisenhuber Dávid. – És nem is éjszaka volt, hanem már hajnalban, akkor pedig már különben is nyitva kell lenni, mert megeshet, hogy Sziromka Mária épp akkor akarja meglátogatni a barátait. Úgy értem, megeshetett – komorodott el. – De most már ki fog énrajtam kimenni meg bejönni?

– Ki fog minket megöntözni? – pityeredett el Káposztáné. – Pedig úgy senki nem tudott öntözni, olyan finoman és bőségesen, ahogy a Sziromka Mária! Még legutóbb is, mielőtt elrabolták volna, odajött az öntözőkannával, és azt mondja, na, megöntözlek benneteket, mert látom, hogy szomjasak vagytok. Így mondta, hogy látom, hogy szomjasak vagytok – csuklott el a hangja. – És akkor... és akkor... a drága kezeckéjével megemelte az öntözőkannát, és... hüp-hüp-hüp...

– Hát ugye... – vette át a szót könnyeivel küszködve Káposzta Benő. – ... leesett róla az öntözőrózsa, és rápottyant a fejemre...

– De akkor annyira megsajnál minket, hogy dupla adag vizet öntözött ránk, az a drága... Hiába mondtuk neki, hogy ugyan hagyja, aranyoskám, nem számít, hiszen már nem is fáj...

– Így igaz, még most itt érzem a fejem búbján a helyét... De inkább ejtette volna rám háromszor azt az öntözőrózsát, csak...

– És ezekkel a kis vadóc Uborka-lányokkal is mennyire törődött – mutatott a körülötte megilletődötten hempergő uborkákra Káposztáné –, pedig ti meg se érdemeltétek volna, hagyjátok már abba a viháncolást!

– Úgy bizony, ezt a szerencsétlen árvát is minden reggel és minden este leporolta, kifényesítette – emlékezett vissza Apafi Tivadar. – Nekem már ugye mindegy, velem nem kellett törődni annyira, hogy egyenesen álljak, ne cibáljon folyton a szél, ne mindig pont énrám telepedjen le a szirti sas, hogy aztán az is órákig pletykálgadjon, de ennek a szegény apátlan-anyátlannak még előtte szinte az egész tavasz meg a nyár.

– Ki pletykálgodik itten? – fogott gyanút Vaxler Katalin, és többször is ránézett Apafi Tivadarra. – Na mondja meg, hogy ki pletykálgodik maga szerint!

– Hát ugye... vannak, akik... főleg a szirti sasra mondtam én ezt – hátrált meg Apafi Tivadar.

– Na azért, mert minket ne vádoljon meg itten a Káposztánéval – figyelmeztette Vaxler Katalin, most már kettejükre tekintgetve, meg Szuromberekre –, mert az, hogy megbeszéljük az ügyes-bajos dolgokat, az nem pletykálgodás. Vagy maga szerint az pletykálgodás, hogy egy éven belül már másodszor megy fel a pejsli ára? Hát azt csak meg kell beszélni!

Szuromberek látta, hogy közbe kell avatkoznia. Amúgy is elege lett a szomorkodásból meg az önvádból, mert közben belátta, hogy az most nem vezet semmire, bizonyos dolgokat egyszerűen tudomásul kell venni, valahogy úgy, mint a megjósolhatatlan természeti csapásokat vagy áremelkedéseket, és inkább azzal kell törődni, hogy ilyen különleges helyzetekben hogyan lehet segíteni a bajba jutott királykisasszonyokon, most például Sziromka Márián, aki bizonyára ugyanúgy segítene őrajta, ha őt is lépten-nyomon elrabolnák.

– Hagyjátok már abba! – szólta rá a vitaközökre. – Meg ne is szomorkodjatok annyit – nézett végig a kertlakókon és mindenkin, aki még ott volt, s közben már a tennivalókon gondolkodott. – Nem kell még elsíratni Sziromka Máriát. Felkutatjuk és kiszabadítjuk.

– Persze... fel. Meg ki – sóhajtott a Apafi Tivadar. – Aztán hol? A Holdban? Mert oda szoktak repülni rakétákkal.

– Ez a vacak rakéta nem repül el addig – mondta Szuromberek, aki természetesen figyelemmel kísérte az űr kutatás legújabb fejleményeit is. – Ahhoz lökhajtásos rakéta kellene, nem egy ilyen gőzrakéta. Szóval valahol itt kell lenniük a Földön, csak meg kell őket keresni. Hé, ti óriások, Géza, Pál és Ottó! Álljatok egymás vállára, és nézzetek körül!

– Hogy? Micsoda? Nézzünk körül? Nézzünk! – pattant fel Buzgár Géza.

– Körül? Minek? – tápázkodott fel Lajhár Pál.

– Most? – maradt ülve Esze Ottó.

– Persze, most – sürgette őket Szuromberek. – Jó messzire elláttok. Olyan gőzrakétát kell keresni, vagy... olyan lidérckirályfélét vagy bármit, ami gyanús. Te meg, Géza – fordult Serilla Gézához –, fuss egyet! Fuss el, ameddig csak tudsz, aztán gyere vissza, és közben tartsd nyitva a szemed! Bélbaltavári! Jó-e még a füled? Mert ha még jó, akkor tapaszt a földhöz, és hallgatózzál! A katonák pedig – nézett a jóllakottan alváshoz készülődő főtörzstábornokra és a kardján valami kis rejtett rozsdapöttyöt keresgélő főstábgenerálisra –, mondom, a katonák pedig átfésülhetnék a terepet hárommérföldes körzetben.

– Ez az! Jó ötlet! Átfésülni! – ugrott fel egyszerre a két főparancsnok, és már adták is ki a parancsokat: – Sorakozó! Teljes menetfelszerelés! Átfésülő alakzat. Indulj! Állj! Hol a kardom? Hol a szalámim? Mi lesz már? Gyerünk!

A két hadsereg árkon-bokron át, a legkisebb fücsomót is átfésülve elmasírozott. Az óriások egymás vállára álltak. Alul Esze Ottó, rajta Lajhár Pál, őrajta meg Buzgár Géza. Géza körül nézett.

– Ejha! – szólt le némi nézelődés után. – Úgy látom, Födániában folyik a harc.

– Ne arra nézzél! – kiabálta fel neki Szuromberek. – Azok mindig harcolnak. Három nép lakik az országban, de csak egy zászlójuk van. Azt akarja megszerezni mindhárom, de ahogy megszerzi az egyik, a másik kettő rögtön vissza akarja venni. Nézzél másfelé! Nem látod valahol a lidérckirályt?

– Na várjál, nézem. Fordulj, Ottó. Aszongya. Erre nincs. Fordulhatsz. Úgy látom, erre sincs. Na még egy kicsit. Húha, hát az meg mi? Az meg egy... – Puff. Buzgár Géza leesett. Nagyot rendült a föld, néhány fa tövestül kitorrott az óriás alatt, imitt-amott megrepedezett a föld, a távolban ledől egy hegycsúcs. Vaxler Katalin elszaladt, majd visszajött, és mondta, hogy sehol senki, mert talán csak azért futott el, hogy körülnézzen.

– Mi volt az? Mit láttál? – kérdezte Szuromberek Buzgár Gézától, miután meggyőződött róla, hogy nem esett baja.

– Egy borjút – ült fel Buzgár Géza. – Zengerföldön megborjadzott a Zacsó tehén.

Következett hát Bélbaltavári. Hosszas készülődés után letérdelt, és fülét a földhöz tapasztotta. Elmélyülten hallgatózott. Nézték, hogyan változik az arca, ahogy meghallja a különböző zajokat közelebből és távolabbról, olykor láthatólag egészen távolról, máskor meg nyilván egy közeli fűszál hajladozása sértette az érzékeny fülét. Csalódott képpel állt fel s porolta le a térdét.

– Horkol a Prozenek – közölte a legérdekesebbet, amit megtudott.

Aztán már jött is vissza Serilla Géza, rázogatta a lábát, mélyeket lélegzett.

– Tettem egy kört – mondta. – Volt egy kis indiánszökdelés is, meg futás magas lábemeléssel. Ja, találkoztam a kőszáli kecskével, üdvözlét küldi.

– És? – kérdezte Szuromberek.

– És mondta, hogy vegyem úgy, hogy nem is találkoztunk.

– Na de ő nem látta a lidérckirályt?

– Hát, azt igazából nem tudom, mert amikor mondtam neki, hogy őt keressük, akkor elfutott.

– És te?

– Én meg vissza.

– De te nem láttál valamit?

– Ja? Nem.

– Akkor mégis a Holdban vannak – mondta Apafi Tivadar. – Vagy valamelyik másik bolygón.

Szuromberek azonban, aki máskor mindig nagyon udvarias volt, most tudomást sem vett a közbeszólásról. – Akkor valami mást kell kitalálnunk. Persze sokkal egyszerűbb lenne a dolgunk, ha lenne radarunk. Vagy infránk. Vagy higanyröntgenünk.

– Az biztos – bólogatott buzgón Vaxler Katalin. – Nem kellene több, csak egy marokkal, és meg lenne oldva a kérdés.

– Én egyszer... – mondta ihletetlen Káposzta Benő, aztán ránézett a feleségére, hogy az mit szól hozzá – ...láttam egy vekkerórát. Csak már nem működött. – Aztán Káposztáné szigorú pillantását látva gyorsan hozzátette: – De lehet, hogy nem az volt. Nekem is úgy mondták... messziről. Semmi, semmi...

– Benő! – mondta szigorúan Káposztáné. – Megmondtam, hogy ne nyúljal semmi ilyen gyanús szerkentyűhöz. A múltkor is hogyan jártál a kerti csappal?

– De azt nem is én nyitottam meg – próbálta menteni a menthetőt Káposzta Benő. – Azt az Apafi Tivadar nyitotta meg.

– De te álltal alatta! – tromfolta le Káposztáné, és erre nem tudott mit mondani a férje, csak behúzta a fejét.

– Vagy ha lenne egy hőlégballonunk – gondolkodott tovább Szuromberek, meglehetősen bizonytalanságban hagyva a többieket az előbb említett hasznos dolgokról –, akkor azzal körül tudnánk repülni a Földet. Már sokan megpróbálták – fojtotta el rögtön az esetleg feléledő kételyeket.

– Az biztos – bólintotta Vaxler Katalin egy csöppnyi kétely nélkül. – Ahhoz kell is egy jó kis kabát. Némely vidékeken nagyon hideg tud lenni.

– Ballont mondtam – mondta Szuromberek.

– Na azt mondom én is – bólintott egyetértőleg Vaxler Katalin. – Egy jó kis ballonkabát kincset ér. Sziromka Máriának volt is egy régebben, nem tudom, mi lett vele.

– Na mindegy – siklott el Szuromberek a kopasznyakú tyúk tudatlansága fölött. – De mondjuk egy helikopter is megtenné. Vagy pedig – folytatta, meg se várva Vaxler Katalin bólintását – ha például Sziromka Mária lenyelt volna egy olyan jelsugárzó kapulát, akkor most egy jelfogóval megtudhatnánk, hogy hol van.

– Már ameddig, ugye – szólt közbe Apafi Tivadar.

– Hogyhogy? – akadt fenn Szuromberek paradicsomkaró megjegyzésén.

– Hát ugye – jött zavarba Apafi Tivadar –, ameddig ugye... csak bizonyos ideig ugye... úgy értem, amíg nem kell neki... érted... nagydolganak lenni neki.

– Pfüj, miket beszél maga itt? – mondta viszolyogva Káposztáné. – Vegye tudomásul, hogy a Sziromka Mária nem nyelt le semmiféle kaculát vagy akármit, úgyhogy ilyen dolgokról ne is beszéljen itt kiskorú lányok előtt.

– Jó, jó, ez csak egy példa volt – hűtötte le a kedélyeket Szuromberek. – Mert ilyenről is hallottam. A másik meg hogy valakinek a fülére erősítik a jelsugárzót, olyan is van.

– Fülbevaló nem jó? – jutott eszébe Káposzta Benőnek.

– Az ám! – kapott a kellemesebb témán Káposztáné. – Hát annak a drágaságomnak olyan egy kis helyes fülbevalója van, hogy hetedhét országból csodájára jártak. Királylányok, hercegkisasszonyok... – felhősült el a tekintete.

– Hát lehet, de ha nem sugároz jelet, akkor nem jó – mondta Szuromberek. – Na de hol lehetnek a katonák? Géza! – szólt oda a törzsdöntést végző Serilla Gézának. – Szaladj, és nézd meg, mi van a katonákkal! Már itt kellene lenniük.

Serilla Géza szaladt, kis idő múlva visszajött, és mondta, hogy a katonák eltévedtek átfésülés közben, de ő útbaigazította őket, bármelyik pillanatban itt lehetnek. És tényleg, pár pillanat múlva már meg is hallották a katonák messziről felhangzó kiáltozását a fák közül, olyasmiket, hogy: „Hahó! Hol vannak? F'törzstáb' nok úr, most merre?” Ekkor Szuromberekék is elkezdtek kiáltozni, hogy „erre, erre!”, s végül megjelent a két főparancsnok, nyomában a taposástól, fésüléstől, tévelygéstől kimerült katonákkal, akik egy pockot, egy hörcsögöt és egy tengerimalacot fogtak közre.

– Elfogtuk ezeket – jelentette a főtörzstábornok. – Nem tudták igazolni magukat, bizonyára kémek. Megjegyzem, az én katonáim találtak rá a nyomaikra.

– De mi fogtuk el őket, már bocsánat – vetette közbe a főtábgenerális.

– De hiszen ezek Sziromka Mária háziállatai – nevette el magát Szuromberek. – Megszöktek a kertből, mert Prozenek, az öreg ágseprű alszik. Engedjék el őket, szegényeket, biztosan nagyon kifáradtak, amíg idáig elfutottak. Majd Káposztáné a gondjaiba veszi őket. Más nyomot nem láttak?

– Hát... – mondta feszengve a főtörzstábornok.

– Mást nem – mondta szabadkozva a főtábgenerális.

– Csak ezeket – mondta a főörzstábornok. – Biztos, hogy onnan vannak? Nagyon gyanúsán viselkedtek.

– El akartak menekülni – toldotta meg a főstábgenerális.

– Persze, mert megijedtek. Még sosem láttak ennyi katonát egy kupacban. Szóval a gőzrakétát nem látták? Se a lidérckirályt? Vagy Sziromka Máriát?

– Nem – rázta a fejét a főörzstábornok. – De talán ezek az állatok láttak valamit. Ki kellene őket vallasni.

– De hiszen nem tudnak beszélni – mondta Szuromberek. – Csak rövid ideje vannak a kertben, még egy szót se tanultak meg.

– Hát ugye, vannak módszerek, amikkel a némát is szóra lehet bírni – jelentette ki magabiztosan a főörzstábornok.

– Hogyisne! Egy ujjal se nyúlhatnak hozzá ezekhez az aranyos kis csöppségekhez! – simogatta végig Káposztáné a fáradtan pihegő kis állatkákat. – Hát neked meg ki kötözte ide a hasadhoz ezt a papírt? – ért oda a simogatásban a tengerimalachoz. – Na ne félj, mindjárt leszedem rólad ezt a csúnya papírt, biztosan már nagyon kényelmetlen volt neked.

– Milyen papír? – pillantott oda Szuromberek.

– Hát most nézd meg, mit csináltak ezzel a szegény teremtéssel! – mutatta méltatlankodva Káposztáné a papírtekercset, amelyet leoldozott a tengerimalac füléről. – Hogy lehet ilyen kegyetlenséget csinálni egy ilyen kis védtelen állattal?

– Nahát, tényleg! – mondta együttérzően Szuromberek, aztán hirtelen eszébe jutott valami. – Add csak ide azt a papírt! Hadd nézzem!

Kibontotta a papírtekercset, s rögtön látta, hogy az nem más, mint egy levél. Címzés is volt a lap tetején, meg az alján aláírás is, mégpedig nem is egy, hanem négy különböző, eléggé furcsa, már-már ijesztő aláírás.

– Egy levél. Biztos magának jött – nyomta a főörzstábornok kezébe a papírt.

– Nekem? Az nem lehet, én befizettem a hadisarcadómat – nézett a főörzstábornok tanácstalanul a főstábgenerálisra, aki azonban csak vállat vont, és a bakancsa tisztaságát kezdte ellenőrizni. – Nem értem – nézett bele a főörzstábornok a levélbe. – De várjunk csak, itt az van, hogy: „Szuromberek királyfinak saját kezébe, szigorúan titkos, olvasás után megsimi... megsem... misitendő!” Ez nem nekem szól – nyújtotta vissza megkönnyebbülten a levelet.

– Nem baj, olvassa csak, nekem nincsen titkom senki előtt se – mondta nagyvonalúan Szuromberek.

– Hát jó – mondta a főörzstábornok, majd megköszöri a torkát, és olvasni kezdte a levelet: – Aszongya. „Tisztelt Királyfi Ófelsége, Szuromberek Királyfi Felség, alulírottak küldjük ezt a levelet, titkosat, mert jöttek erre ezek a nyulak és egyebek, akikről ez a bitang azt mondja, hogy annak a királykisasszonynak a kertjéből valók, tehát alulírottak, akiknek kilétét szigorúan kérjük titokban tartani és olvasás után megsemmisíteni, vagyis a levelet, nem az alulírottakat, csak itt összevissza diktálnak nekem, mert én írom a levelet, Bogár Zoli. Szóval visszatérve: küldjük ezt a levelet, mert sürgős kérésünk és halaszthatatlan lenne Hozzád, vagyis Felségedhez, de erről majd a maga helyén, később. Ugyanis miután az előzetes megállapodás szerint és teljes egyetértésben elváltunk egymástól, mert szerintem is minek bolygatni, hogy hogyan váltunk el, a lényeg az, hogy idejöttünk a Balkanyarba, nevű kocsmába azzal az elhatározott és feltett szándékkal, bár szerintem ha már szándék, akkor hogyne lenne elhatározott, de mindegy, szóval hogy elővegyük, mások szerint felelősségre vonjuk Rácrátóti Adorjánt, a gaz fűrészfarkú turulgalmot, akinek a lidérckirály elleni összeesküvés a lebukását köszönhetette, vagyis a mi lebukásunk, amiben nem volt köszönet, de ha így akarják, akkor így írom, bár megjegyzem, nem ártana, ha ragaszkodnánk a tényekhez, hiába hogy így szokás mondani. Szóval hogy hol tartottunk, persze, ha nem egyszerre beszélnének, akkor tudnák, hogy hol tartottunk, hát ott, hogy idejöttünk, de előre kiterveltük, hogy álcázva fogjuk megközelíteni a kocsmát, hogy elaltassuk az éberséget. Neki az éberségét, Rácrátótinak. Most hogy ki minek álcázta magát, az részletkérdés, jó, nem részletkérdés, tehát Zimbab pillangónak, Mameluk ragaszkodott a szfinxhez, hiába próbáltuk lebeszélni, mert többek szerint is nevetségesen nézett ki, ahogy olyan rejtelmes képet próbált vágni, de ő most is váltig mondogatja, hogy milyen hiteles volt, írjam csak ide. Tessék, ideirtam, mert itten mindenki ragaszkodik hozzá, hogy benne legyen, amit ő mond, csak így elég nehéz levelet írni. Na. Folytatva, a Róza hamburgernek, jó, emeletes hamburgernek a pontosság kedvéért, én pedig könyvügnöknek, ami szerintem elég jó ötlet volt, igaz, hogy nem volt nálam könyv, de akkor is. És tehát így lopakodtunk a kocsmá közelébe, de akkor a Rácrátóti megneszelhetett valamit, hát persze, pont azt akartam írni, hogy a rakétakilövést neszelhetette meg, amiről aztán kiderült, de jó, rendben, most még csak ott

tartunk, hogy megneszelte, bár ezt már leírtam, és látjuk ám, hogy éppen ugrik ki a kocsmablakán az összes cókómójával, miért, van ilyen, hogy cókómók, de akkor legyen batyu. Azzal ugrott ki, de mi persze, természetesen elkaptuk. Mire föl azzal állt elő, ekkor azzal, azt kezdte mondani, hát így nem lehet, akkor most átadom az írást, csinálja valaki más. Hogy csináljam csak. Na jó, folytatom, én Bogár Zoli, de csak azért: mire föl azt kezdte mondani, hogy hozzátartozik a dologhoz, hogy egy kicsit megszorogattuk a nyakát. Tessék, már megint. Tehát megszorogtatván a nyakát, azt mondta, hogy ne bántsuk, mert ő nekünk fontos információt tud mondani. Elárulni. Közölni. Én aztán ideírom mindegyiket, nekem mindegy. Kezdetben nem akartunk hitelt adni neki, hitelt a szavainak, és a szemére hánytuk, hogy milyen slamasztikába taszított minket és a demokrácia ügyét. Ügyet slamasztikába, jellemző! Hogy akkor végveszélybe taszította. De aztán mégis jobbnak láttuk, hogy megkérdezzük, milyen információt akart volna, lett légyen az az információ, leszögezve, hogy ne próbáljon minket átverni, sem pedig becsapni. Ekkor derült ki, amit már jeleztem, de nem hagyták leírni, hogy a rakétakilövésről ő tudja, hogy az micsoda is volt, tehát hogy az a lidérckirály titkos gőzrakétája volt, amit ő arra az esetre épített a békadinó varázskoronájának a segítségével, ha a mókusfarkas öllene fordulna. Álnok módon fordulna öllene. A lidérckirály ellen. De ebbe csak a fűrészfarkú turulgalambok vannak beavatva. Nem a mókusfarkasba, hanem a lidérckirály esetébe. Abba az esetbe, hogy ellene fordul. Álnok módon a mókusfarkas. Merthogy a lidérckirály senkiben sem bízott meg, csak egyedül a fűrészfarkú turulgalambokban, és őt is ezért bízta meg, hogy legyen kettős ügynök. De ez hazugság volt, mert aztán bevallotta, és szerintem mindegy, hogy minek a hatására, szorongatásra vagy szépszerivel, hogy a lidérckirály csak egyes ügynökséggel bízta meg, vagyis annak kihallgatásával, hogy mit forral ellene a mókusfarkas, amikor titkos találkozásokat folytat a kocsmában, és ő pusztán magánszorgalomból, és illetőleg jó pénzért volt kettős a mókusfarkas felé is, tehát oda-vissza, amiből a mellékelt ábra is mutatja, de ez csak képletesen értendő, hogy még bennük se lehetett volna megbízni. Már hogy a fűrészfarkú turulgalambokban. De legalábbis Rácrátótiban semmiképp. Mert aztán keresztkérdések súlya alatt megtörve bevallotta, hogy több is van belőlük, a fűrészfarkú turulgalambokból számosan vannak, naná, majd a Rácrátótiból, abból világos hogy csak egy. Minekutána nem hagytuk annyiban, ezért bőrét mentendő bevallotta, hogy a többi fent van a felhőkányavárban, továbbá a logikusan következő kérdésre, hogy az mi is volna a csoda, micsoda volna, erre elősorolta, hogy az valójában az és nem más, hanem hogy a lidérckirály épített az egyik felhőre nagy szilárdságú, de szuperkönnyű anyagból, úgynevezett műfelhőből egy várat. Titkos várat. És hogy feltehető, csak most már ne bántsuk őt, Rácrátótit, ezt ő mondta, a Rácrátóti, hogy akkor odament a gőzrakétával. Mi természetesen gúnykacajjal válaszoltunk, erre persze, ilyen sületlenségekre, és látván megbánást nem tanúsító magatartását, sőt megtévesztő szándékot tanúsítót, de hogy, hanem róla biznyságot tevő tevőlegeset, de hiába mondom nekik, mert itt mindenki diktálói hajlam van, ezért igazoló vallomás megírására köteleztük, és elhatároztuk, egyöntetűen, hogy levelet küldünk Neked, arra kérve, hogy sürgősen jöjjön ide az egész mindkettő hadsereg a letartóztatás végett, meg Te is és mindenki, hogy minél előbb meg lehessen ejteni a bírósági tárgyalást semleges külföldi főtárgyalásvezető bíróval, ami Te lennél, és elfogulatlan megfigyelőkkel, és kimondassék, mondassék, na ez szép, szóval az elretentő ítélet példamutató szigora. Kelt mint fent, vagyis a Balkanyar kocsmában. Sürgős! Titkos! Bizalmas!” És itt jönnek az aláírások – fejezte be a levél felolvasását a főtörzstábornok. Szuromberek fogta a levelet, és átfutotta a kacifántos aláírásokat. Bólintott: – Ez a négy ellenzéki. Megismerem az aláírásukat.

– Akkor megyünk? – igazította meg a ruháját a főtörzstábornok.

– Dehogy megyünk – mondta Szuromberek. – Épp most tudtuk meg, hová vitte a lidérckirály Sziromka Máriát.

– Ja, megtudtuk, persze – nézett a főstábgenerálisra a főtörzstábornok.

– Hát hogy a felhőkányavárba repültek a gőzrakétával – lobogtatta meg a levelet Szuromberek.

– Már bocsánat, khm – köszörilte meg a torkát jóindulatúan a főstábgenerális. – De ugye arról meg lett írva, hogy sületlenség meg gúnykacaj. Tehát nem komoly.

– Mert ezek a rémek nem tudják, hogy nemrég tényleg feltalálták a műfelhőt, ami szuperkönnyű és nagy szilárdságú, és lehet belőle akár várat is építeni, például egy felhőre. Csak meg kell találnunk, hogy melyik felhőről van szó.

– Aha, értem. És nem lesz letartóztatás? – kérdezte csalódottan a főtörzstábornok.

– Most nem. Majd morzézunk nekik, hogy várjanak – mondta Szuromberek, és belenyúlt a táskájába. – Azt

hiszem, van nálam egy pár drótnélküli morzekészülék. Te Géza! – adta az egyik családgyufa-méretű, formatervezett dobozját Serilla Géza kezébe. – Szaladj el ezzel a Balkanyarba, és amikor odaérsz, morzézzál ide három rövidet próbaképp.

Serilla Géza elszaladt a morzekészülékkel, Szuromberek pedig az eget kezdte vizsgálni: – Szóval valahogy meg kellene állapítanunk, hogy melyik felhőn van a felhőkányavár. Ahhoz pedig szükségünk lenne egy fényszűrőre. De semmi baj, mert lehet csinálni pókhálóból és klorofinból. Pókhálót majd szerez a Bélbaltavári, nem igaz, Bélbaltavári? Ott a fák között biztosan találsz egy nagyobbfajta pókhálót, azt ide kellene hoznod, csak vigyázz, hogy el ne szakadjon. Én meg addig keverek egy kis klorofint. – Azzal elővett két kis üvegcset, az egyikre az volt ráírva, hogy „Klór”, a másikra pedig hogy „Ofin”. Az egyiket ügyesen átöntötte a másikba, jól megrázta, aztán a másikkal az egyikbe öntötte át az egészet. Csak egy kis sístergést hallottak közben. Akkor már jött is Bélbaltavári a pókhálóval, amelyet Szuromberek ráfeszített egy karikába hajlított vékony faágra, majd óvatosan ráöntötte a keveréket. – Ez arra jó – magyarázta, miközben várta, hogy megszáradjon egy kicsit a klorofin pókhálón –, hogy kiszűri a fényből a felhőkön áthatoló sugarakat, amik nagyon gyengék, és egyébként elkeverednének a többi napsugárral. Így viszont megláthatjuk, hogy mi van a felhők túlsó felén. Hát te, Géza? Visszafordultál?

Serilla Géza állt meg mellette néhány lazító mozdulattal, és kíváncsian nézegette a zölden csillogó fényszűrőt. De ebben a pillanatban megszólalt a Szurombereknél levő morzekészülék, s hármat pittyentett. – Siettem vissza – mondta Serilla Géza, és néhány karfeszítést végzett hátra.

– Nahát! – nézett csodálattal a futórozására Szuromberek. – Akkor üzenünk nekik. – Fogta a dobozt és elkezdte nyomogatni a morzegombot: Ti-ti-ti-tá-tá, ti-tá-tá, ti-ti-tá, ti-tá-ti-tá-ti, tá-tá-ti, tá-tá-ti. Ti-tá. Aztán elkapta Vaxler Katalin elől a készüléket, aki majdnem megnyomta a csőrével a gombot. – Vigyázz, mert ha téves jeleket küldünk, abból súlyos bonyodalmak származhatnak. Már olyan is volt, hogy hadat üzentek egy véletlenül megnyomott gomb miatt. Na nézzük, mit válaszolnak.

Vaxler Katalin a súlyos bonyodalmak miatt most már nem mert egészen közel hajolni a dobozhoz, csak egy arasznyira, de így is megjéjdt egy kissé, amikor felharsant a válasz: Tá-tika, tá-tika.

– Kicsit recseg – tette el Szuromberek a készüléket. – Úgy látszik, valami érintkezési hiba van. De a lényeg így is érthető volt, hogy „rendben”.

– Rendben? Akkor jó – bújt elő Vaxler Katalin Apafi Tivadar mögül. – De mit üzentél nekik?

– Hát hogy egy kis türelmet kérünk, mert Sziromka Mária kiszabadításával vagyunk elfoglalva, de utána haladéktalanul intézkedünk – mondta fel Szuromberek az üzenetet, aztán ellenőrizte, hogy megszáradt-e a klorofin a pókhálón. – Úgy nézem, ez már jó lesz – emelte a feje fölé a fényszűrőt. Aztán előbb Vaxler Katalinra nézett, aki megint nem tudott ellenállni a kíváncsiságnak, majd pedig a fényszűrőn át az égen bodorodó egyik felhőre. – Ez nem az – állította át a klorofinos pókhálót egy másik felhőre. – Ez se az.

– Hol van az már! – vészjósló puszta megszokásból Apafi Tivadar, de azért izgatottan figyelte Szuromberek arcát. – Rég elfújta a szél.

– Maga ne huhogjon itt, amikor élet-halál-kérdésről van szó – kapta oda a fejét egy szigorú pillantás erejéig Vaxler Katalin. Mert egyébként a fényszűrőbe próbált belenézni Szuromberek válla fölött.

– Te meg ne mondd, hogy „huhogjon”, mert elszakítod a pókhálót – figyelmeztette Szuromberek.

– De hiszen éppen azt mondtam neki, hogy ne huhogjon – méltatlankodott Vaxler Katalin.

– Jaj, nem érted? Azt a szót ne mondd, hogy „huhogjon”! – tartotta el a szájától a pókhálót Szuromberek. – Mert amikor mondd, hogy „hu” meg „ho”, akkor levegő jön ki a szádból.

– Ja, bofanat! – tapasztotta mindkét szárnyát a szájára Vaxler Katalin. – Mek fe fölalok.

– Az az! Ott van! – kiáltotta Szuromberek, újból belenézve a fényszűrőbe.

– Melyik? Hol? – feledkezett meg rögtön az ígéretéről Vaxler Katalin. – Akarom mondani: hil? hül? vagyis merre?

– Ott! Az! – bökött a fejével az égre Szuromberek, mivel még a kezében volt a keretes pókháló. – Ott, az a nagy, fehér felhő. Látjátok, hogy az nem megy a többivel, mert sokkal nehezebb. Azon van a felhőkányavár, világosan láttam!

– Jaj, aranyoskám, akkor mondd már: megejtette már a mókusfarkas a... az esküvőt? – kérdezte Káposztáné.

– Azt innen nem látom – mondta Szuromberek. – Ahhoz fel kell menni.

– Hová? – nézett körül aggodalmasan Vaxler Katalin.

– Oda fel. A felhőkányavárba – mutatott a nagy, fehér felhőre Szuromberek.

– Ja, oda? Hát oda mi nem tudunk felmenni – mondta megkönnyebbülten Vaxler Katalin. – Nekünk nincsen olyan gázrakétánk. Mert ha volna, akkor igen. De hát mit csináljunk, ha egyszer nincs? Sajnos, ugye.

– Gőz. Nem gáz-, hanem gőzrakéta – igazította ki Szuromberek. – Az tényleg nincs nekünk, úgyhogy valami más módszert kell kitalálnunk.

– Más módszert? – nézett sorban a többiekre Vaxler Katalin, mint aki nem hisz a fülének, de nagyon reméli, hogy valaki jól hallotta, mit is mondott valójában Szuromberek. – Hát a gőzrakétán kívül itt nincsen más módszer. Az annyira jól ki lett találva, hogy mást már nem lehet kitalálni. Hát mi mást lehetne kitalálni? Nem igaz, Káposztáné?

– Hát én nem is tudom, aranyoskám – emelte a szemét a felhőre Káposztáné. – Annyi mindent kitalálnak az emberek, aminek nincs is semmi haszna. Állítólag már a káposztagyaltat is kitalálták, pedig ki hallott olyat, hogy gyalulni a káposztát? A paprikai sebeszet, az igen, az hasznos, mert azok sose nőnek ilyen szép kerekre, azok nagyon hajlamosak csúcsosodni meg elgörbülni, na de káposztagyaltat? Annak semmi értelme.

– Na látja – hüvelyezte ki Vaxler Katalin Káposztáné szavaiból a maga igazát, hogy aztán Szuromberek elé tárja. – Hát itt is mire mennénk egy káposztagyaltat? Annak tényleg semmi értelme, úgyhogy verd ki a fejedből!

– Káposztagyaltat? – mondta nevetve Szuromberek. – Hát az nekem meg se fordult a fejemben, én teljesen másra gondoltam. De várjunk csak! – komolyodott el hirtelen. – Azt mondjátok, káposztagyaltat? Káposzta... gyaltat... Megvan! Káposztagyaltat csinálunk! Köszönöm szépen, kedves Káposztáné! – kiáltotta, és egy nagy csókot cuppantott a rémült káposzta fejére.

– Jaj, hát én azt nem úgy mondtam – tiltakozott amaz. – Azt én csak példának, hogy milyen haszontalanság... hogy nem lehet semmire se használni.

– Dehogynem! – rikkantotta Szuromberek. – Csak nem káposztagyaltatásra, hanem repülésre. Mert tudjátok, hogyan működik, nem igaz? Van egy fakeret, és az egy olyan csúszópályán mozog föl-le, miközben az alsó részen egy kés aprítja a káposztát.

– Jaj, ne mondjál ilyeneket! – nyögte Káposztáné, és kétségbeesetten belekapaszkodott a férjébe.

– Ne félj, titeket senki nem akar bántani – próbálta megnyugtani Szuromberek a két halálra vált káposztát. – Nekünk a kés nem kell, és fakeret helyett is egy nagy dobozt csinálunk, egy olyan utaskabint, abba ülünk bele. És megcsináljuk hozzá a csúszópályát, azt felállítjuk megfelelő szögben, aztán már csak egy nagy gumi kell, amivel az óriások kilőnek minket a felhő felé.

– Zseniális! Mármint kiket? – vágta rá Vaxler Katalin.

– Hát minket – mondta Szuromberek. – Engem, titeket a kertből, Bélbaltavárit, Traban Tönit és a katonákat. Szükség lesz mindenkire, mert most már nem vacakolunk kémkedéssel meg cselekkkel, hanem egyből rohamozunk.

– Ja, persze, rohamozunk. Mindenki, hogyne – mondta engedelmesen Vaxler Katalin, de látszott rajta, hogy ő más taktikát is el tud képzelni.

A káposztagyaltat **Olcson, gyorsan kilövőt**

Nagy munka kezdődött. Fát vágtak, fűrészelték, gyalultak. Kimértek, bejelölték, szögeztek. Feljajdultak, nyalogattak, bekötöztek (ha rácsapott valaki az ujjára a kalapáccsal). Hórukkoztak, emeltek, feljajdultak (ha ráesett valakinek a lábára a deszka). Gyertünköztek, megmondamoztak, mostnézzemegmitcsináltoztak. Szuromberek alaposan kivette a részét a tervezésből és az irányításból, Esze Ottó a fejcsóválásból, hogy hamar munka ritkán jó. Azért persze segített, csak mindig mást, mint amit kellett volna. Szerencsére ott volt a két másik óriás, Buzgár Géza és Lajhár Pál, akik közül főképp az előbbinek vették nagy hasznát, amikor sikerült némileg visszafogni, mert egyébként a nagy kapkodásban mindig elrontott valamit. Végül aztán a katonák közreműködésével csak elkészült az utaskabin is, meg a csúszópálya is, annak még bekenték a vájátait nyílpuskaszírral, hogy jobban csússzon, majd az egész szerkezetet felállították oly módon, hogy a Szuromberek által meghatározott szögben meredjen a felhőkányavárra. Serilla Gézát elküldték a boltba kilövőgumiért, térült-fordult, megjött, visszaküldték, hogy nem húszcolos, hanem huszonegyes kell, jó,

La taglierina da cavolo **Catapultata economica e veloce** **(riassunto)**

Ha inizio una grande opera di preparazione: vengono tagliati alberi i cui tronchi vengono poi intagliati e lavorati. Con l'aiuto degli eserciti viene costruita una cabina di viaggio e viene preparata una pista di lancio con il grasso per i fucili: Szuromberek ed i suoi piccoli amici sono pronti per il lancio.

térült-fordult, hozott huszonegyest, az óriások beakasztották, kész.

– Jól néz ki – vette szemügyre Vaxler Katalin a nagy káposztagyalu-kilövőt. – Egyszerű, de nagyszerű. Pompás. Biztosan működni fog, semmi kétség. Egykettőre fent vagytok azon a felhőn.

– Miért, te nem jössz velünk? – kérdezte Szuromberek.

– Én? – csodálkozott el Vaxler Katalin, hogy ő egyáltalán szóba került ebben az ügyben. – Hát valakinek itt kell maradnia, nem?, hogy vigyázzon itt az izé... óriásokra.

– Aha, az óriásokra – mondta elnéző mosollyal Szuromberek. – Akkor, gondolom, azokra a többiek is vigyázni akarnak – fordult a többi kertlakó felé.

– Jaj, aranyoskám, hát nem is az, hogy vigyázni, mert nem tudnánk mi órájuk vigyázni – ismerte el Káposztáné –, hanem, tudod, izé... mi a Benőkémmel tettünk egy fogadalmat, hogy káposztagyaluba semmilyen körülmények között nem vagyunk hajlandók beszállni. Nem igaz, Benő?

– Aha... semmilyen között... – nézett vágyakozva a kilövőszerkezetre Káposzta Benő.

– Ez a tákolmány úgyse fog működni – jelentette ki Apafi Tivadar. – Hát a bajkonországi rakétákkal is mennyi baleset történt, pedig azok kifejezetten rakétaformájúak voltak.

– Ne beszéljen! Tényleg? – mondta Eisenhuber Dávid, akit nagyon elgondolkodtatott ez a számára új információ.

– Sorra zuhantak le, kérem! – meledgett bele Apafi Tivadar. – Kilőtték őket, egyet bukfenceztek, és már zuhantak is le. Számtalan kutya belesántult, mert tudni kell, hogy Bajkonországból a kutyák közül verbuválják az űrhajósokat. Azok jobban bírják a repülést.

– Nem mintha a tyúk nem bírnák – sietett megjegyezni Vaxler Katalin, majd elgondolkodott a továbbiakon: – Csak ugye... izé... ezzel az a baj... – vetett néhány átható pillantást a kilövésre váró káposztagyalura –, hogy ugyebár nincs is bevizsgálva hatóságilag. Akkor pedig ugye... sajnos...

– Ja, vagy úgy! – nevette el magát Szuromberek erre a képtelen kifogásra, aztán elővette a legbiztosabb útókártyáját: – Akkor én megyek, sziasztok!

– Jaj, hát várjál már egy kicsit, aranyoskám – terelte be Káposztáné az Uborka-lányokat az utaskabinba, maga után vonszolva a férjét is, aki amúgy is igyekezett volna, hogy le ne maradjon. – Hát miféle hatóságról beszél ez itten? – hallatszott immár odabentről Káposztáné hangja. – Hiszen egy királyfínál nem kell nagyobb hatóság, egy királyfínál minden szava többet ér, mint akármilyen pecsétes papír. Maga meg itt hatóságról beszél! – mondta szemrehányóan Vaxler Katalinnak, aki „udvariasság is van a világon!”-felkiáltással tolta félre az utaskabin ajtajából a szintén beszállni készülő Apafi Tivadart, aki a maga részéről, fenntartásai mellett, a „szegény kis árvára” hivatkozott, amikor tudomást sem vett a fájós lábát nyögdecselve emelgető Eisenhuber Dávidról. Serilla Géza egyetlen szökkenéssel bent volt, a pocok, a hörcsög és a tengerimalac összesen hárommal. Bélbaltavári előbb kitapogatta a kabin ajtaját: – Ajjaj, úgy látom, kezd szürkülni. Nekem ilyenkor már rohamosan romlik a látásom. Nem vállalok garanciát. – Traban Tóni az ajtóban még visszafordult, hogy búcsút intsen a beszállásra várakozó katonáknak, és úgy általában is integessen, ahogy az uralkodók szokták csinálni, amikor látogatásra indulnak a szomszédba. – Még hogy feljön a szén! – mondta nem kevés elégtétellel. – Na most majd én megyek fel!

Aztán a két főparancsnok is kiadta a beszállás-parancsot, majd a katonák után, kölcsönös udvariaskodások közepette, maguk is bemásztak. Szuromberek még utoljára ellenőrzött mindent, kilövési szöveget, gumierősséget, felébresztette a békésen alvó Esze Ottót, talpra állította a fáradtan üldögélő Lajhár Pált és óvatosságra intette a tüsténkedő Buzgár Gézát. Amikor látta, hogy minden rendben, beszállt az utaskabinba, és elkezdte a visszaszámlálást, háromtól, hogy azzal se vesztegessek az időt, pedig hivatalosan tíztől kellett volna.

Az óriások kettőre megfogták a kabint, egyre lehúzták a csúszópálya feléig, majd az egy és a zero között elhangzó „na még, na még!”-kiáltásokra egészen a pálya alsó harmadáig nyújtották az egyre feszesebb kilövőgumit, és a „mindjárt zero”-kiáltásra egy utolsó erőfeszítéssel sikerült is a csúszópálya legvégéig húzni a kabint, csak akkor az kiugrott a kezük közül, végigszárguldozott a csúszópályán, és a sűrűlódás miatt némi égettfa-szagot hátrahagyva megkezdte útját az ég felé.

– Zero! – nézett ki Szuromberek a kabin hátsó falába vágott kerek ablakon a máris egészen kicsinek látszó óriásokra, akik lelkesen integettek a sikeres startot végrehajtó káposztagyalu után.

Megint egy vár A mindent eldöntő fogpiszkáló

Azt nem lehet mondani, hogy zökkenőmentes volt az útjuk, hiszen egy káposztagyalu repülő szerkezetnek nem valami áramvonalas, ezért a légellenállás alaposan megtáncoltatta a kabint. Egyszer még meg is pördültek, aminek következtében a főtörzstábornok pocokot várászt elő a nagy nehezen megtalált kalapjából, Vaxler Katalin pedig nem méltatlankodott a rá nehezedő három uborkányi, két káposztányi és egy kertkapunyi súly miatt, mert ájtultan nem tudott méltatlankodni. Az igazsághoz tartozik, hogy Káposztáné sem rendült meg különösképpen, csak talán a bukfenc után még gyorsabban zsolozmázta, hogy „megmondtam, megmondtam, megmondtam”. A közvetlen közelükben elhaladó pelikopter – pelikánhajtású helikopter – utasai, a sétarepülésen részt vevő nyugdíjas vakondokok elkerekedett szemmel bámulták meg a számukra teljesen ismeretlen repülő tárgyat (ugyanis a nyugdíjas vakondoknak, mivel nem kell állandóan a föld alatt dolgozniuk, öregségükre javulni kezd a látásuk), és leszállás után első dolguk volt, hogy betelefonáljanak az újságba. A repülő tárgy a további útja során elütött egy albatroszt, de annak szerencsére az ijedségen kívül akkor még nem lett semmi baja, csak később, miután az ijedséggel párosuló csodálkozástól elfelejtette mozgatni a szárnyait. Amikor a rádióhullámok övezetébe értek, működésbe lépett a Szurombereknél levő morzekészülék, de furcsa módon nem pittyegni kezdett, hanem beszélni, igaz, meglehetősen sercegve, szaggatottan. Ilyesmiket hallottak: „...mert már nagyon sürgetnek... nem értik, hogy mi van... hogy már-már arra kell gondolniuk, hogy ellopták tőlem... könnyen megcáfolhatom... jó vicc... teljesen eltűntél... se egy telefon, se egy távirat...”

– Ez a Béla lesz, a Kőpölykúti – magyarázta Szuromberek. – Úgy látszik, a taxistelefonján próbál hívni engem, mert azt hiszi, hogy én magammal hoztam az enyémet. És itt olyan nagy a térerősség, hogy egy üres cipőpasztásdobozzal is lehetne telefonálni. Visszaszólok neki. Haló, haló! – szólt bele a morzekészülékbe. – Te vagy az, Béla? Éppen úton vagyunk a felhőkányavár felé a káposztagyaluval. Ne aggódj, nemsokára meglesz a koronád.

A készülék tovább sercegett: „...de remélem, már visszafelé jöttök... leányékolnak a hegyek, nincs kapcsolat... meg a készleteim is fogytán vannak ... hogy ők szívesen, abban a pillanatban, hogy... siessetek... siessetek...” Ekkor nyilvánvalóan túlhaladtak a rádióhullámok övezetén, mert a készülék néhány érthetetlen sercentés után elhallgatott. A beállott csendben Apafi Tivadar is csak suttogva mert megszólalni: – Elvesztettük a kapcsolatot. Vakon, tehetetlenül száguldunk ismeretlen célunk felé az üres, kietlen levegőben.

Vaxler Katalin hangja is erőtlen volt, de az övé inkább az iménti ájulástól: – Zuhanunk? tápázkodott fel, egyik felől néhány katonába, másik felől Eisenhuber Dávidba kapaszkodva, hogy aztán rögtön ki is tépje magát a kezükből. – Segítség! Zuhanunk! El akarják tükolni előlem, hogy zuhanunk! – kiáltotta, ugyanakkor próbálta úgy fordítani a fejét, hogy ne kelljen egyik ablakon se kipillantania és meggyőződnie a szörnyű igazságról. Pedig ekkor még éppen emelkedtek, de már tényleg nem sokáig, mert elérték a röppálya csúcát, és azután természetesen leszálló ágba kerültek, de – hála Szuromberek pontos számításainak – épp a felhőkányavár felé haladtak, csak talán egy kissé tényleg túl gyorsan, de másképp nem lehetett volna megoldani. Az utazásnak ez a szakasza amúgy sem tartott már sokáig, épp csak kitört a pánik Vaxler Katalin kiáltásai nyomán, s már neki is ütköztek a felhőkányavár tartó felhőnek. A kopasznyakú tyúk, aki persze nem kapaszkodott, hanem éppen a szemét takarta el, fejjel előre kizuhant a kabin elülső ablakán, és ha nem felhőről lett volna szó, akkor bizonyára nagyon megütötte volna magát. Így csak elszédült, és egy darabig üres tekintettel tekergette a fejét. Kicsit persze a többiek is elsédültek, és a két káposzta a fejét is beverte, de ez nem akadályozta őket abban, hogy a többiekkel együtt ők is rögtön utat törjenek maguknak a szabadba.

Ott magasodott előtűk a felhőkányavár. A műfelhő, amelyből az egészet építették a pincétől a padlásig, szürkén csillogott a háborítatlan napfényben. A magas falakkal körülvett várnak számos bástyája és még számosabb tornya volt, illetve jószerivel meg se lehetett számolni, olyan sok, de a sokból is kiemelkedett egy csúcsos tetős, erkélyes főtorny, amely világítótornyként is szolgált, ugyanis a tetején a szélkakas két szemén lidérces fénycsóvát kibocsátva forgott körbe-körbe.

Szuromberek, miután röviden megcsodálta a várat, felsegítette Vaxler Katalint, leporolta róla a felhőszöszöket, majd kiráncigálta a kabin ajtajába szorult Káposztáékát és Eisenhuber Dávidot, hogy a katonák is ki tudjanak szállni, mert sürgősen rohazozni kellett. Azok aztán a két főparancsnok hangos

Di nuovo un castello Lo stuzzicadenti, l'arma decisiva (riassunto)

Dopo qualche scossone e molto rumore Szuromberek ed il suo seguito arrivano al castello sopra la nuvola. Il palazzo, dalla cantina fino alla soffitta interamente fatto di nuvola, alla luce del sole appare di un grigio luccicante. Le sue mura sono attorniate da così tanti bastioni e torri che è impossibile tenere il conto e al centro spicca un'alta torre dal tetto appuntito che serve anche da faro. Appena giunti al castello si rendono conto che non esiste un portone d'ingresso. Con grande sorpresa di Szuromberek, in mezzo a due bastioni appare Adriano Rácrátóti, il cameriere della Curva Sinistra che intima il gruppo a tornare indietro senza fare troppe storie. Ma Szuromberek non farà neanche un passo indietro senza prima aver liberato la principessa. Inizia quindi una battaglia eroica fra l'esercito di Szuromberek ed i palabardi di Re Folletto che si conclude con la resa e l'arresto di Adriano Rácrátóti.

vezényszavaira rögtön támadóállást foglaltak el. Elsőnek kicsomagolták és felállították a mechanikus kaputörő kost, másodjára a hidraulikusot, és harmadjára az elemeset, amely vibrációs elven működött, de kiderült, hogy nincs hozzá elem, úgyhogy azt mindjárt el is pakolták. Amikor ezzel megvoltak, a főtörzstábornok és a főstábgenerális kivonta a kardját.

– Roham! – kiáltotta az előbbi.

– Kosokkal előre! – kiáltotta az utóbbi.

Igen ám, de ekkor megrökönyödvé észrevették, hogy a felhőkányavárnak nincs kapuja. Legalábbis ott nem volt, ahol kellett volna, vagyis éppen előttük, pedig – milyen furcsa – két magas bástya pont úgy állt ottan, hogy normális esetben egy kapunak kellett volna lenni közöttük, de – szinte hihetetlen – nem volt kapu. Na, akkor a támadást lefűjták, és elszalasztották Serilla Gézát, hogy nézzen már körül, hol van a kapu. Serilla Géza megkerülte a várat, és jött vissza, hogy nincsen kapu.

– Nincs? Hogyhogy? Hogyhogy nincs? – ámuldoztak felváltva főparancsnokok.

– Kiskapu se volt? Jól megnézte, aranyoskám? – faggatta Káposztáné Serilla Gézát, de az a fejét rázta, hogy az se.

– A bevehetetlen vár tipikus esete – jelentette ki Apafi Tivadar. – Tele vérengző kányákkal, akik karosszékből nézhetik végig, ahogy itt éhenhalunk. Visszaút nincs. Befellegzett.

– Hogyhogy vérengző? Milyen kányák? – kérdezte nyugtalanul Vaxler Katalin.

– Hát mit gondol, miért hívják kányavárnak? oktatta ki Apafi Tivadar. – Nem verébvárnak, nem kolibrivárnak, hanem kányavárnak hívják, és a kányákról mindenki tudja, hogy azok még egy struccot is megtámadnak, nemhogy egy... szóval kisebb madarat – mérte végig Vaxler Katalint.

– Ott! Az nem egy kánya? – kiáltott fel ekkor, még szinte a paradicsomkaró szavainak hatása alatt Káposzta Benő, és a felhőkányavárra mutatott. – Ott, azon a bástyán mintha láttam volna valamit! Egy olyan sötét árnyékot!

– Jaj! Hol? – rezzent a vár felé férje hatása alatt Káposztáné. – Tényleg, mintha én is láttam volna!

Több se kellett Vaxler Katalinnak: – Kinél van egy ejtőernyő? Kinél van egy ejtőernyő? – kezdte sikoltozni, és a felhő széléhez futott, hogy egy kétségbeesett pillantással felbecsülje a megteendő távolságot, illetve mélységet.

– Állj, állj! – kiáltott rá Szuromberek. – Van egy fogpiszkálóm. Várjatok! Van egy fogpiszkálóm – szólt rá a többi kertlakóra is, mert persze azokra is átragadt a Vaxler Katalint hatalmába kerítő páni félelem, s fel-alá rohagáltak az utaskabin és a felhő széle között, nagyjából mindig ellentétes irányba Vaxler Katalinnal, aki utóbb mégis azt gondolta, hogy az utaskabinban nagyobb biztonságban lesz, de még utóbb megint úgy döntött, hogy inkább leugrik, csak kerüljön elő egy ejtőernyő.

A főtörzstábornok kezdetben megnyugtató szándékkal ordított rá a katonákra, figyelembe véve Szuromberek szavait is: – Állj, állj! Semmi vész! Hallották, van egy fogpiszkáló, pánikra semmi ok, ismétlem, van fogpiszkálónk!

A főstábgenerális is csak a bajt akarta megelőzni: – Vissza, vissza! – parancsolt a riadt visszavonulásba kezdő katonákra, akik erre még visszább vonultak, aminek során a fejvesztve rohagáló kertlakókkal összekeveredve végérvényesen felbomlott közöttük a rend. – Nem arra vissza, erre vissza! Támadás! – helyesbített a főstábgenerális, de ezt meg a kialakult zűrzavarban úgy értették a katonák, hogy őket támadták meg. Némelyek rögtön megadták magukat, mások a hátizsájjukban kezdtek kutakodni, hogy van-e nekik ejtőernyőjük, hiszen annyi mindenük van, miért pont az ne lenne, illetve olyanok is voltak, akik tévedésből fogpiszkálót kerestek, pedig bizonyosak lehettek volna abban, hogy az nincs, abból már régóta nem volt utánpótlás.

– Várjatok! Ez csodafogpiszkáló – vette elő kapkodva Szuromberek a hangyától kapott fogpiszkálót a táskájából, de ekkor már a főtörzstábornokra is átragadt a tömeghangulat, ő is kotorászni kezdett a hátizsájában, és elő is vett egy esernyőt, de az meg beszorult, sehoígy sem akart kinyílni. – Hé, figyeljetek! Ezt egy hangyától kaptam, mert neki is adtam az elemőzsiámból – folytatta Szuromberek, túlkiabálva az általános jajveszékést. Ekkor azért néhányan már odanéztek a katonák közül, és a kertlakók is, immár rutinosan, megállapították, hogy nincs hová menekülni, csak a csoda segíthet rajtuk ezúttal is. – Biztos, hogy csodafogpiszkáló – bizonygatta Szuromberek –, a hangya is mondta, mert az erdei manók nagyon vesztekedtek érte, csak aztán elvesztették. Akkor most kipróbáljuk.

A főstábgenerális, akinek az imént az az ötlete támadt, hogy fölfejti a piros, kötött mellényét (mint több híres

hadvezér, ő is piros mellény hordott, hogy ne vegyék észre a katonái, ha vérzik), és majd a fonálon fog leereszkedni a felhőről, gyanakvó tekintettel s a lábára tekeredő fonállal küszködve lépett oda Szuromberekhez, hogy szemügyre vegye a szóban forgó fogpiszkálót.

– Csodafogpiszkáló – jegyezte meg kurtán, miután alaposan megvizsgálta. – Sok csodadologról hallottam már, de csodafogpiszkálóról még sose. Olyan még a mesékben sincs, legfeljebb csodacsizma, csodakard vagy csodamellény, ilyesmik.

– Csodazsebkendő – tette hozzá Káposzta Benő, de gyorsan be is húzta a nyakát. – Gyűszű – mondta még halkán, behúzott nyakkal.

– Na ugye. Több dolog is van – nézett hálásan a káposztára Szuromberek. – Miért ne lehetne csodafogpiszkáló is? Csak az a baj, hogy nem tudom, mit kell vele csinálni, hogy csoda legyen.

– Nem tudja! Csak az baj, hogy nem tudja! – fakadt ki Vaxler Katalin, és a fogpiszkáló mellett tekingetni kezdett a főtörzstábornok esemnyőjére is.

– Jó vicc, mondhatom! – fordult Apafí Tivadar is Szuromberek ellen. – Ennyi erővel én is csodakáró vagyok, csak nem tudom, hogy mit kell velem csinálni.

– Mindjárt kitaláljuk, hogy mit kell vele csinálni. Talán csak meg kell rázni háromszor – mondta Szuromberek, és háromszor megrázta a fogpiszkálót. – Vagy ráköpni háromszor. Phü, phü, phü – köpött rá háromszor, miután a rázásra nem történt semmi. – Esetleg még háromszor. Phü, phü, phü. Ajjaj – forgatta a kezében a továbbra is közönséges fogpiszkálónak látszó csodafogpiszkálót. – Akkor nem tudom.

– Esetleg háromszor földhöz vágni – javasolta vakmerően Káposzta Benő. – Hallottam már olyat. Illetve itt ugye felhőhöz.

– Gondolod? – mondta reménykedve Szuromberek, és maga elé dobta a fogpiszkálót. Aztán felvette, és ledobta erősebben. Megint felvette, és minden erejét összeszedve jól odacsapta a felhőhöz. Ebben a pillanatban a fogpiszkáló mindkét hegye felszikkázott, a felhő megremegett a lábuk alatt, és...

– Rácrátóti! – kiáltotta kétségbeesetten Vaxler Katalin, aki nemcsak a fogpiszkálóra meredt rá, hanem közben azt is nézegette mindenfelé, miféle csoda fog történni.

A két elülső bástya tetejéről fűrészfarkú turulgalambok hada repült alá siklórepülésben, és a felhőben csikokat hasítva éppen előttük landoltak, s fenyegetően rezegtetni kezdték jellegzetes bőbitájukat és még jellegzetesebb farkukat, amellyel skorpió módjára tudtak előredőfni, de ugyanolyan ügyesen tudtak oldalra is kaszabolni. Szuromberek meglepetve ismerte fel a vezérükben Rácrátóti Adorjánt, a Balkanyar kocsmárosát.

– Hát maga? – kérdezte Szuromberek. – Azt hittem, hogy magát a Balkanyarban tartják fogva.

– Én is azt hittem egy darabig, hahaha! – mondta kárörvendő nevetéssel Rácrátóti. – Csakhogy azok a szerencsétlen rémek nem ismerik a morzejeleket. És mivel volt az üzenetben egy ti-ti-ti, azt hitték, az azt jelenti, hogy én valójában hármas ügynök vagyok, és titokban magának is dolgozom. Így aztán elengedtek. Most pedig szíveskedjenek távozni, mert ha nem, erőszaktól sem riadunk vissza! – lebbentette meg a szárnyát, mire a fűrészfarkú turulgalambok vészjósló kurrogással közelebb léptek, készen arra, hogy egy adott jelre lerohanják a kiszabadító csapatokat.

– Egy lépést sem teszünk Sziromka Mária nélkül! – emelte fel a lába elől Szuromberek a csodák csodájára hajsütővassá átalakult fogpiszkálót. – Gyerünk! Támadás! – kiáltotta, és hátra se nézve, hogy követi-e valaki, rohamra indult. A katonákban azonban most, hogy szemtől szemből álltak az ellenséggel, feléledt a palabárdok ősi bátorsága, és Szuromberek nyomában ők is támadásba indultak.

Öldöklő harc kezdődött. A turulgalambok félelmetes, láncfűrész-élességű farkukkal döfölvölde és hadonászva, vad harci kurrogással próbálták leszorítani a felhőről Szurombereket és társait. A főtörzstábornok felpattant harcászati hokedlijára, és onnan irányította a saját katonáit, meg adta ki az utasításokat a főstábgenerálisnak, hogy az hogyan irányítsa az övéit. A főstábgenerális hamarjában csak egy illegő-billegő sajtárt tudott keríteni, arra kapaszkodott fel, hogy áttekinthesse a helyzetet és rohamra vezényelje a katonáit. Ezenkívül ő is tudott tanácsokat adni a főtörzstábornoknak, hogy mit csináljon a hadseregével. Óriási volt a hangzavar.

– Támadás! – kiáltozta Szuromberek, és hajsütővassal levágta egy turulgalambnak a farkát.

– Gurá, gurá! – kiáltozta Rácrátóti, és feltűnés nélkül hátrébb húzódott, hogy jobban áttekinthesse a helyzetet.

– Kerüljön jobbra! Mondja meg nekik, hogy kerüljenek jobbra! – üvöltötte át a főtörzstábornok a főstábgenerálisnak.

– Ne az én katonáimmal foglalkozzon, hanem erősítse a balszárnnyat! – üvöltötte vissza a főstábgenerális.
A jobb- és balszárnnyon támadó katonák elővették a biciklipumpákat, és sortüzet, jobban mondva sorlevegőt fújva próbáltak a turulgalambok oldalába kerülni, nem sok sikerrel. Ezt látva a főtörzstábornok kiadta a parancsot a similabdákkal lövöldöző középső éknek, hogy végezzen átkaroló hadmozdulatot, és a balszárnnyak, hogy támadjon középen, ami azonban inkább csak felfordulást eredményezett. A főstábgenerális parancsot adott a tüzéségnek a mirelit tőröscsuszák felmelegítésére, hogy aztán a turulgalambok lábai elé dobálják őket. Ekkor azonban a galambok már közelharcba bocsátkoztak a katonákkal, ezért a csuszákat nem lehetett kilőni, a tüzerek vállra vetett csuszavetővel figyelték az elkecseregett küzdelmet.

– Lőjétek ide a csuszákat! Nem érdekes, ha mi is elcsúszunk! – kiáltotta önfeláldozóan az algrenadér a tüzéségnek.

A főstábgenerális vetett egy pillantást a főtörzstábornokra, aztán szomorúan, s egyben a hősöknek kijáró tisztelettel odaszólt a tüzereknek: – Tűz.

De hiába. Egyre csak jöttek a fűrészfarkú turulgalambok, és az elcsúszott, tejfölben ázó katonák hátra lépve mind kijebb és kijebb szorították a szabadító csapatokat. Szuromberek hiába aprított fel fűrészfarkat fűrészfarkok után, mindig újabb jelent meg az orra előtt. Traban Tóninak is már csak arra volt ereje, hogy az alabárdjával kivédje a farokcsapásokat, de bizony mind rövidebb lett a fegyvere, egyre újabb darabok estek le a nyeléből, s már-már csak az alabárd legvégét tartotta a kezében. Bélbaltavári e pillanatban a svejcsapkjával hadonászva még sikeresen tartott távol magától egy jól megtermett turulgalambot, de látszott, hogy már nem bírja sokáig, mert mind gyakrabban váltogatta a kezét, és ki tudja, mi történt volna vele, ha egyszer csak nem repült volna ki a sapka a kezéből, és a turulgalamb nem ugrott volna utána, le a beláthatatlan mélységbe, ugyanis már régóta szeretett volna magának egy svejcsapkját. Szerencsére a Traban Tónit éppen leszűrné készülő turulgalamb önkéntelenül odanézett, hogy hová is ugrik a társa, és az alabárdos ezt kihasználva gyorsan le is vágta volna a farkát, ha főtörzstábornok és a főstábgenerális együttes erővel nem kiabálta volna oda neki, hogy: „Hé! Traban Tóni! Most! Vágjad!” Szegény Traban Tóni erre hátranézett, hogy tényleg öneki szólnak-e, a turulgalamb meg persze észbe kapott és már lengette is a farkát, hogy hátulról leszúrja az alabárdost, de ekkor Szuromberek, aki éppen levágott egy fűrészfarkat, egy similabdával jól fejbodolta a Traban Tónit orvul leszűrné készülő turulgalambot. Így aztán Bélbaltavári és Traban Tóni menekülőre fogta a dolgot, de amikor körülnéztek, hogy hová is fussanak, meglepődre vették észre, hogy egy, csak egy fűrészfarkú turulgalamb van talpon az összes közül, mert a többi Szuromberek már elintézte, illetve egy uge önként leugrott a svejcsapka után, de nem tudhatta, hogy abba Bélbaltavári előzőleg, még a földön, beletett egy követ, merthogy sose lehet tudni. Az az egy maradék fűrészfarkú turulgalamb viszont nem volt más, mint...

– Rácrátóti! – kiáltotta Szuromberek. – Úgy látom, maga maradt utolsó.

– Hát, igen – vette szemügyre Rácrátóti a farkuk nélkül még lépni is képtelen, magatahetetlenül vergődő fűrészfarkú turulgalambokat. – Megjósolták nekem már réges régen, hogy két dologtól kell óvakodnom, a juhargyantaszörptől és a hajsütővastól. Lám, beigazolódott a jóslat, de ha már így állnak a dolgok, rendkívül méltányos áron hajlandó vagyok átállni magukhoz. Mégpedig átalánydíjas alapon, amiben benne van a vár titkos kapujának az elárulása is.

– Nem kell nekünk a maga árulása! – rázta a fejét Szuromberek. – Ezzel a csodahajsütővással könnyedén meg tudom találni a titkos kaput.

– Igen? Ez arra is jó? – csodálkozott Rácrátóti. – Na jó, akkor ingyen elárulom.

– Felesleges – mondta határozottan Szuromberek, és hátraszólt a két főparancsnoknak. – Tartóztassák le, és vegyék őrizetbe!

A két főparancsnok haladéktalanul továbbadta a parancsot a feltápáskodó, illetve innen-onnan előmerészkedő katonáknak, akik nyomban rávették magukat Rácrátótira és őrizetbe vétellel letartóztatták. A többi turulgalambot ugyancsak.

– Győztünk? – bújt elő Vaxler Katalin az utaskabinból, aztán bújt is vissza rögtön, amikor meglátta Rácrátóti a fűrészfarkával.

– Kijöhettek, győztünk – szólt be Szuromberek az utaskabinba. – Rácrátóti megadta magát. És éppen ide akarjuk bezárni.

Na, akkor hamar előkerültek a kertlakók, és tisztes távoból figyelték, ahogy Rácrátóti bezárná a kabinba.

– Akkor most – nézett végig nagy komolyan Szuromberek a jelenlevőkön – irány a felhőkányavár!
Elindultak. Elöl Szuromberek, maga elé tartotta a hajsütővasat. Mögötte, ott volt egy kis szünet, de aztán Vaxler Katalin mégis inkább úgy gondolta, hogy felzárkózik mögéje, s akkor követte őt a többi kertlakó is. Bélbaltavári maga elé tessékeltte Traban Tónit és katonákat, mind a két hadsereget mind a két főparancsnokkal, de utánuk aztán jött ő is. Szuromberek maga elé tartotta a hajsütővasat, és amikor a várfalhoz ért, nézte, megremege-e. Megremegett, pont, ahol számított rá. Ott volt a várkapu. Belenyomta a hajsütővasat a falba, elfordította. A falnak egy akkora része, mint egy várkapu, megmozdult s nyikorogva feltáruult. Bementek. A várudvaron nem láttak senkit, csak a gőzrakéta állt ott, kicsit megbillenve, a leszálláskor kiszóródott csavaroktól és kisebb alkatrészekről körülvéve, nyitott kabinajtóval, félig leeresztett lépcsővel. Mentek tovább. Odaértek a belsővárhoz, felmentek a fölépcsőn, de zárva volt a belsőkapu. Nem baj, mert Szuromberek a hajsütővassal átégette, vágott rajta egy nagy kört, azt betaszította, a lyukon átbújtak. Arnyak suhantak el a nagy, oszlopos előcsarnokban. Az oszlopok kísérteties fényvel villódtak mindig, ahányszor mögójük suhant valaki. Szemben két, előkelően széles mozgólépcső, az egyik föl, a másik le. Amelyik föl, a magas előcsarnokot galériaszerűen körülölelő második szintre, az éppen leállt, nyilván mert utasa pont három másodperccel korábban lépett le róla, és azóta már el is tűnt. Amelyik le, az elromolhatott, mert szokatlanul gyorsan mozgott. Vaxler Katalin hirtelen elugrott az egyik oszloptól, mert amikor melléje ért, az halkán, rémisztő mocsári morgással megzendült. Amint Szuromberek beljebb botlott, mivel hirtelen nekiugrottak, újabb suhanások, ki a mellékajtókon, illetve egy suhanás kifelé a főbejáratba vágott lyukon, de Bélbaltavárinak sikerült visszahúznia Vaxler Katalint.

– Gyerünk feljebb! – mondta Szuromberek, és nem nézve se jobbra, se balra, nem zavartatva magát árnyaktól, suhanásoktól, elszántan megindult a mozgólépcső felé. Gyorsan követték, csak egyvalaki nem, mert Serilla Géza a lefelé rohanó mozgólépcsőn rohant felfelé erőnléti okokból, de Vaxler Katalin így is megjedte tőle, amikor odafent szembetalálkozott vele. Ez okozott egy kis lökdösődést a lépcső tetején, ugyanis még voltak mögötte sokan, de nem történt nagyobb baj. Körülnéztek. A körfolyosó túlsó oldalán egy plexiüveg mozgóerkélyt láttak, gombnyomásra kibújt a falból, és aki rajta állt, annak bizonyára feltáruult az egész felhőpanoráma, és közben feltehetőleg szólt a zene is. De most nem állt rajta senki és nem nyomták meg a gombot. Körben a falat térhatású tájképek díszítették: bárányszerű, gomolyfelhő, romantikus viharfelhő. Ott pedig, ahol álltak, a mozgólépcső végénél, volt egy lift, és mire körülnéztek, halk csilingeléssel feltáruult az ajtaja. Tágas lift volt, faltól-falig tükrökkel, digitális kijelzővel és külön szolgáltatásként kölnipermettel. Vagy az nem kölni volt? Mert amikor bezsúfolódtak a liftbe, becsukódott az ajtó, megnyomták a „fel”-gombot, szelíd gyorsulással elindult a lift, és jött az a kis szénszagú permet, épphogy mindenkire jutott egy cseppecske, akkor megszólalt egy dörgedelmes hang.

– Hová mentek? – kérdezte a dörgedelmes hang. – Mi értelme van? Hiába.

– Semmit – válaszolta engedelmesen Vaxler Katalin, és csak utána kezdett kiabálni: – Jaj! Van itt valaki! Segítség! Hol van? Ki az?

– Mit semmit? Ki van itt? Mi a baj? – nézett Szuromberek értetlenkedve Vaxler Katalinra.

– Nem hallod? Valaki beszél! Itt valahol. A tükör mögöl – próbált szétnézni a körülötte állók között Vaxler Katalin. – Egy olyan dörgedelmes hang. Segítség! Ki akarok szállni!

– Ugyan, aranyoskám, nincs itt senkinek se dörgedelmes hangja – szorította magához az Uborka-lányokat Káposztáné, de ebben a pillanatban ő is meghallott valamit:

– Hahaha! – hangzott fel egy vérfagyasztó nevetés a liftben. – Speciálisan kiképzett szaglókígyók. Nem valami kellemes. Mindent kiköpni!

– Jaj, én is hallom! – kiáltotta kétségbeesetten Káposztáné, és ekkor már ketten követelték, hogy azonnal állítsák meg a liftet, mert ki akarnak szállni, sőt, rögtön csatlakozott hozzájuk Eisenhuber Dávid is, aki határozottan láncsörgést hallott, valamint Apafi Tivadar, aki fejszesuhogást, majd pedig a katonák jelentették be, hogy tisztán hallják a tükör mögöl, hogy „sipirc” vagy „sipirc”, mindenesetre valami sistersgő és pircegő és egyre erősödő hangot hallanak, és ennek nem lesz jó vége, vissza kellene fordulni, vagyis nem kellene, hanem ragaszkodnak hozzá.

– A sipircnek! Árulás! – üvöltötte túl a hangzavart a főtörzstábornok. – Meneküljön, ki merre lát!

– Szerintem is tanácsosabb lenne... – fontolta volna meg a javaslatot a főstábgenerális, ha Szuromberek nem teremtett volna hirtelen csendet.

– Csss! Csend! – kiáltotta, és a beálló csendben a füléhez emelte a kezét. – Ez Sziromka Mária hangja.

– Hogy lenne már a Sziromka Máriáé, hát ez a hagymászólyomnak a... – ellenkezett Vaxler Katalin, de Szuromberek morcos pillantása beléfagyasztotta a szót. Mert Szuromberek közben már Sziromka Máriára figyelt. – ...hangja – ez még a Vaxler Katalinba beléfagyasztott szó volt, csak valahogy kicsúszott a csőrén.
– ...hányszor mondjam már, hogy nem! – hallotta Szuromberek teljesen tisztán Sziromka Mária hangját. – Nem teszem fel a menyasszonyi fátylat, és hagyj békén azzal a neveléses csokorral!
– Milyen hagymászólyom? – tette fel a kérdést Vaxler Katalinnak Káposztáné, aki valamit, úgy látszik, nem értett. – Hát ez annak határsárcsókájának a hangja volt, nem a hagymászólyomnak.
Szuromberek vadul püsszegett, hogy csend legyen, mert ekkor Sziromka Máriáé mellett más hangok is megszólaltak.
– Úgy is jó. Én viszont, ha megengeded, felteszem a fejemre a jó kis koronámat – mondta a lidérckirály. – Botmanics! Megvan minden? Könyv, karszalagok?
– Határsárcsókáj? – nézett Káposztánéra Vaxler Katalin. – Hát maga halócinál. Mindenki megmondhatja, hogy a hagymászólyomnak a... – itt a hevesen integető Szuromberekre nézett, és csak halkán merte befejezni: – ...hangja volt.
Káposztáné is csak halkán mert visszaszólni, de annál határozottabban: – Micinállok? Vagyis csinállok? Maga nekem ilyet ne mondjon, mert kikérjük magunknak, nem igaz, Benő? Mi olyat soha nem csinálunk!
– Hogyne, kérem, karszalagok rendben – mondta eközben egy hang, amelyben Szuromberek Botmanicsra ismert. – Csak a könyvet véletlenül lent hagytuk, de szerencsére van nálam ez az írka, gondolom, ez...
– Na ne szórakozzon itt nekem azzal az írkaival! – emelte fel a hangját a lidérckirály. – Egy rendes házasságkötéshez szabályos anyakönyv kell, nem egy ilyen vacak, számárfüles, kisiskolás fűzetke. Lompos-Kovács! Tegye le azt a kincsesládát, és menjen le a titkos könyvtárba, ott kell lennie valahol annak az anyakönyvnek.
– Igen, csak... – szólalt meg jól felismerhetően Lompos-Kovács hangja. – Az a helyzet, hogy jelenleg foglalt a lift. Tudniillik jönnek kiszabadítani a királykisasszonyt.
– Jönnék! Végre! – mondta elhaló hangon Sziromka Mária. Aztán a többi hang is elhalt, csak még egy kis futkosásnak, vonszolódó lábnak, ajtónak ütődő kincsesládának a zaját lehetett hallani.
Aztán rögtön egy harangkondulást, vagy legalábbis egy annak ható kis csengetést, de egészen közelről. Mindenki összereszt, megérkezett a lift. Kinyílt kétfelé az ajtó. Lember Zsák, a lidérckirály főkányamornyikja is összereszt, majdnem kiesett a kezéből a tollseprű, de aztán előzékenyen rávigyorgott a társaságra.
– Á-há. Úgy látom, önök el tetszettek tévedni – mondta a főkányamornyik, a csíkos mellénykáját igazgatva idegességében. – De semmi probléma, mert pár másodperc múlva indul vissza a lift, és odalent a kiszállással sem kell fáradniuk. Hát akkor, a viszontlátásra – biccentett Lember Zsák, mert biztos volt benne, hogy a következő pillanatban csukódik az ajtó, és ő nem fogja viszontlátni ezeket a kellemetlen betolakodókat.
A betolakodók azonban Szuromberek intésére villámgyorsan kiugrottak a liftből, és előzölözték a kör alakú, tágas, nappalinak, irányítótoronynak és házasságkötő teremnek berendezett toronyszobát. Mert arra rögtön rájöttek, hogy a felhőkányavár főtornyában vannak, csak ki kellett nézni az ablakokon: körülöttük sehol semmi, nem látszott egy csücsök se a várból, olyan magasan voltak. Ha viszont odabent néztek körül, ott se volt sehol Sziromka Mária. Csak egy rögtönzött, de félbehagyott házasságkötési ceremónia díszleteit fedezték fel a szobában: egy aranyozott tölcserű, felhúzott gramofont, amelyre oda volt készítve a lemez a közismert házassági indulóval, egy nagy olajfestményt, amely a lidérckirályt ábrázolta egy vitorláshajó orrán, amint acélos tekintettel néz le a kép szemlélőjére, miközben a háta mögött teljes számban dagadoznak a vitorlák, egy „ÉLJEN AZ IFJÚ PÁR”-szövegű, nyeles transzparenst, amelyet valaki elhajított, és egy dohányzóasztalt hatalmas üveg hamutartóval, és az asztal körül egy moderm vonalú ülőgarnitúrát. Az egyik fotelbe a fátyol volt odavetve, a másikon a virágcsokor hevert.
– Hol vannak? – támadt rá Szuromberek Lember Zsák főkányamornyikra.
– Most miért tetszenek ezt csinálni? – szontyolodott el főkányamornyik. – Hát nem érdemel meg egy kis boldogságot az a szerencsétlen ember? Hát már mióta akar magának egy feleséget, csak eddig még sohasem sikerült. Most meg itt áll a boldogság küszöbén, önök meg szánt szándékkal közbe akarnak lépni. Hát milyen dolog ez?
– Milyen boldogság az, ha rá akar kényszeríteni valakit, hogy menjen hozzá feleségül? – kérdezte Szuromberek. – Szóval hol vannak?

– Na jó, hát vannak neki kisebb hibái, én azt nem mondtam, hogy nincsenek. De gondoljanak bele a helyzetébe! Hogy öneki, aki legszívesebben éjjel-nappal csak azon gondolkodna, hogy hogyan lehetne javítani az alattvalók életszínvonalát, nincs kérem egy perc nyugta sem, mert mindig fenyegeti az ellenség. Vagy a belső, vagy a külső, néha mindkettő, sőt néha egyikből is, másikból is egyszerre több! Micsoda stressz ez, képzeljék el! És amikor a legnagyobb a szorongatás, amikor az egész ország végveszélyben van, és egy hajszálon múlik az országért végzett fáradozás gyümölcse, akkor nem elég, hogy az ellenzék, aminek ugyebár semmi se szent, öellene fordul, hanem még a legfőbb bizalmasa is, akit ő a keblén melengetett, még a mókusfarkas is képletesen tört dőf a szívébe, ráadásul még a varázsgyűrűt se adja vissza neki rendeltetészerűen, amit pedig tisztán önvédelmi célokra foglalt le a lidérckirály öfelsége a ládatündértől! Most mondják meg!

– Hallatlan! – mondta meg Vaxler Katalin.

– Hallatlan! Szóval a ládatündértől szerezte a gyűrűt – mondta Szuromberek.

– Ugye? – pillantott kitérően Vaxler Katalinra a főkányamornyik. – Hát csoda, hogy a bizalmatlanságnak ebben az elviselhetetlen légkörében már csak a házasság csendes révében remél megnyugvást ez a szerencsétlen ember? Kérdezem én.

– Jaj, aranyoskám, hát az teljesen érthető – ingott meg Káposztáné a szívhez szóló érv hallatán.

Szuromberek persze megingathatatlan volt: – Na most már elég! Azt mondja meg, hol vannak! Lefelé nem mehettek, felfelé meg nincs több emelet. Miféle trükk van itt?

– Semmi, semmi – hártotta el a feltételezést a főkányamornyik, aztán torkát megköszörülve hivatalosabb hangnemben folytatta: – Csupán megbíztak engem, hogy adjam át önnek ezt a gyémántokkal díszített kis színarany teáskannafület – vett elő a mellényzsebéből egy tényleg nagyon mutatós teáskannafület –, mintegy búcsúajándékként az önök távozása előtt, és arra is felhatalmazásom van, hogy speciális ajánlatunk részeként kikapcsoljam a lift automatikus ürités funkcióját, amit már az előbb is említettem, de nem vették igénybe.

– Hohó! – mondta Szuromberek, és hátrébb tolt a teáskannafülettől a kíváncsiskodókat, elsősorban Vaxler Katalint és Káposztánét. – Minket nem lehet lekenyerezni!

– Az ám! Egy ilyen vacakkal! – szögezte a tekintetét Vaxler Katalin a teáskannafültre. – Csak három gyémánt van rajta!

– Az mindegy, akkor se kellene, ha harminc lenne rajta! Vagy ha háromszor harminc! – hessegette el Szuromberek a kopasznyakú tyúkot, aki sehogy sem tudott szabadulni a látványtól. – Különben is, lehet, hogy mérgezett, ne nyúljatok hozzá! Inkább nézzetek körül, nincs-e valahol egy rejtekajtó!

– Jaj! – kiáltott fel ekkor a főkányamornyik, és gyorsan eltette a teáskannafület. – Hát hogy én milyen feledékeny vagyok, hiszen a lelkemre kötötték, hogy említsem meg Sziromkaországnak a fele részét, úgy is mint tárgyalási alapot egy sikeres házasságkötés esetére, ha érti, mire gondolok.

– Értem, nagyon is értem, de szó sem lehet róla – mondta Szuromberek, s aztán maga is indult, hogy alaposan körülnézzon a toronyszobában, mert tudta, hogy kell lennie valahol egy titkos ajtónak, ahol a lidérckirály és társai kimenekültek, magukkal vonszolva szegény Sziromka Máriát. Lember Zsák főkányamornyik azonban még most sem adta fel, ment Szuromberek után, és újabb ajánlatot tett:

– Ja, igen, és még azt is közölnöm kell, hogy a lidérckirály öfelsége nem tenne lépéseket abban az esetben, ha Hintavárat egy bizonyos ország szoros és megbonthatatlan szövetségesként esetleg bekebelezné, ugyebár, gondolom, érti – hadarta egyre gyorsabban a főkányamornyik, aztán odaugrott egy alig látható, ebből következően nyilvánvalóan rejtekajtónak készült ajtó elé, amelyet Szuromberek gyanakvó szemmel kezdett vizsgálni. – Áá, ez csak egy szekrény. Izé... fehérműszekrény.

– Pfüj! – mondta hiszékenyen Káposztáné, Szuromberek azonban egyszerűen megfogta a főkányamornyikot, megemelte és odébrakta. S már próbálta is nyitni a rejtekajtót.

– Hát akkor... ha már... így kell lenni... akkor... – motyogta a félreállított főkányamornyik, és előkotort a mellényzsebéből egy kis vászonzacskót, remegő kézzel kibontotta és a tenyerébe öntötte az ölmosítóport, hogy aztán mindenkit beszórjon vele – ...együtt fogunk lezuhanni!

De mielőtt még széthinthette volna a szemre ártalmatlannak látszó, de hatásában végzetes port, a szemfüles Szuromberek megragadta a főkányamornyik kezét, és a port a tenyeréből az inasmellény mögé rázta. Ezután a máris rohamosan nehezedő és kétségbeesetten nyögdecselő kányát betuszkolta a liftbe, amely azonnal, az ajtó csukódását meg sem várva, süvítve elindult lefelé.

– Nem azért – tette oda a fület a lifthez BÉlbaltavári –, de szerintem nem kapcsoltuk ki az automatikus ürités

funkciót.

Szuromberek azonban már újra a rejtekajtónál volt, azt tapogatta, nyomkodta, kapargatta, próbált rajta fogást keresni, mert kilincs persze nem volt. Aztán nagyon elcsodálkozott, amikor bejött az ajtón Serilla Géza.

– Hát te? – kérdezte Szuromberek.

– Kimásztam a szomszéd ablakon, mert láttam, hogy van itt egy tűzlétra, és kívül meg volt egy kilincs az ajtón – válaszolta könnyedén Serilla Géza.

Szuromberek kilépett, s tényleg egy hóálló alavinumból készült erkélyen találta magát, ahonnan tűzlétrák vezettek lefelé is, meg felfelé is, a tetőhöz. Habozás nélkül felfelé kezdett mászni, mert onnan hallotta meg a fűrészelés zaját.

A leszámolás Az utolsó telefon

Botmanicsnak nem maradt ideje elfűrészelni az alavinum tűzlétrát, mert Szuromberek villámgyorsan felmászott a párkányhoz, kikapta a kezéből a fűrészt, és ledobta a mélységbe.

– Szurom... berek! – kiáltotta Sziromka Mária. Kicsit odébb állt a párkányon, a lidérckirály bal keze szinte harapófogóként szorította a nyakát. – Tudtam, hogy... ne ilyen szorosán, hát így beszélni se tudok! – szólt rá a lidérckirályra, majd megint Szuromberekhez fordult: – Tudtam, hogy nem hagysz cserben.

– Az majd elvállik! – kiáltotta fellengzősen a lidérckirály, és szabad kezével megigazította a fején a békadínó koronáját. – Mert ha egyetlen lépést is mersz tenni felém – fenyegette meg Szurombereket –, akkor letaszítom innen Sziromka Máriát! Ha én nem vehetem feleségül, akkor ne vegye senki se!

– Akkor inkább taszítsál le! – kiáltotta Sziromka Mária.

– Várjunk csak! Beszéljük meg higgadtan a dolgokat – mondta Szuromberek, és rácsapott Botmanics kezére, aki a lépcsőt kezdte feszegetni. Botmanics felszisszent, és fájdalmas arccal odahátrált a lidérckirályhoz. Szuromberek egy szökkenéssel fent termett a párkányon. Ekkor már Lompos-Kovács is felállt a kincsesládáról, és ami kis szűk helye maradt még a lidérckirály mögött a párkányon, odébbhúzta a lábát, és, kíváncsian várva a fejleményeket, megint ráült.

– Nincs mit megbeszélni! – fonta szorosabbra a kezét a lidérckirály Sziromka Mária nyaka körül. – Visszafordul vagy taszítom!

– Szuromberek! – kiáltotta levegő után kapkodva Sziromka Mária. – Ha letaszít engem... azt akarom... hhh... hogy tudd... ho... hogy izé...

La resa dei conti L'ultima telefonata (traduzione)

A Botmanics non rimase tempo per segare in due la scala antincendio in alavinio perché Szuromberek si arrampicò sul davanzale veloce come un lampo, gli strappò la sega dalle mani e la gettò nel vuoto.

- Szurom...berek! – gridò Maria Petalino. Stava in piedi un po' più in là sul cornicione, la mano sinistra del re folletto, come una tenaglia, le stringeva il collo. – Sapevo che... non così stretto, ah, così non rescio nemmeno a parlare! – disse al re folletto, poi si rivolse di nuovo a Szuromberek: - Sapevo che non mi avresti piantata in asso!

- Questo si vedrà! – gridò enfaticamente il re folletto e con la mano libera si aggiustò la corona della dinorana sulla testa. – Perché se osi fare anche un solo passo verso di me, – disse minacciando Szuromberek, butto giù da qui Maria Petalino! Se non la posso prendere in moglie io, allora che non la prenda nessuno!

- Allora fammi precipitare nel vuoto! – gridò Maria Petalino.

- Aspetta! Discutiamo la cosa con tranquillità, – disse Szuromberek e colpì la mano di Botmanics, il quale iniziò a fare forza sulla scala. Botmanics ebbe un sussulto e con un'espressione del viso dolorante indietreggiò verso il re folletto. Szuromberek con una balzo fu lì sul cornicione. A questo punto anche Lompos-Kovács si levò da sopra la cassa dei tesori dov'era seduto e, poiché rimaneva uno stretto spazio sul cornicione dietro il re folletto, spinse lì la cassa, quindi vi si sedette di nuovo sopra, aspettando con curiosità il seguito degli avvenimenti.

- Non c'è niente di cui discutere! – disse il re folletto stringendo ancora più forte la mano attorno al collo di Maria Petalino. – Torna indietro o la butto giù!

- Szuromberek! – gridò Maria Petalino dopo aver preso aria. – Se mi butta giù... voglio... hhh... che tu sappia... ch... che la cosa...

– Tudom, persze, hogy tudom – nyugtatta meg Szuromberek, és elhajolt a fizikai képletekkel és számításokkal félig teleírt füzet elől, amelyet Botmanics feléje hajított.

– Szóval... tudod, hogy mennyire hálás vagyok neked, hogy... – szakadt ki Sziromka Máriából. – Ja, és ne felejtsd el, hogy megígértük a Bélának a koronát... hogy visszavisszük neki... ne felejtsd el...

– De téged nem visznek vissza élve, ha itten hősködni akar ez a királyfi! – mondta a lidérckirály, és közelebb araszolt túszával a párkány széléhez.

– Nem... nem felejttem el – mondta Szuromberek, miközben azon járt az agya, hogy mit lehetne tenni ebben a kétségbeejtő helyzetben. Vesse rá magát a lidérckirályra? De mire odaérne, az biztosan letaszítaná Sziromka Máriát. Vegye elő a hajsütővasat?

De azzal is előbb Botmanicsot kellene ártalmatlanná tenni, s közben a lidérckirálynak elég ideje lenne, hogy megintcsak letaszítsa Sziromka Máriát. Vagy kövesse a tűzoltóerkélyre kitódult kertlakók tanácsát, s forduljon vissza? Mert azok ilyesmit suttoztak és pisseztek fel neki, legfőképpen Vaxler Katalin és Káposztáné, az előbbi közbe-közbe ájuldozva, az utóbbi pedig azt ismételve, hogy ő megmondta.

– Na mi lesz? Eldöntötted? – kérdezte magabiztosan a lidérckirály.

– Igen. Nem. Várjunk csak... – mondta bizonytalanul Szuromberek.

– Mire várjunk? Mindjárt este lesz – nézett a lenyugvó nap felé a lidérckirály, magával fordítva a tehetetlenül vergődő Sziromka Máriát is.

Ekkor odalent az erkélyen mozgolódás támadt, valaki azt mondta: „pardon, pardon”, másvalaki meg azt: „ne lökdösődjön, más is akarja látni, most van a legizgalmasabb jelenet”, aztán megint, hogy „pardon, pardon, szabad lesz?”, és most már fel lehetett ismerni Serilla Géza hangját, aki aztán némi dulakodás után megjelent az erkélyen egy telefontal, felmászott Szuromberekhez, és átnyújtotta neki a kagylót.

– Telefon. Interurbán – mondta, mintha mi sem lenne természetesebb.

Szuromberek a füléhez emelte a kagylót, és beleszólt:

– Haló! Te vagy az, Béla? – Ugyanis rögtön tudta, hogy csak Köpölykúti Béla, a békadínó telefonálhat neki ilyen alkalmatlan pillanatban. – Most ne zavarj, mert éppen itt vagyunk a tetőn, és a lidérckirály azzal fenyegetőzik, hogy letaszítja Sziromka Máriát. Majd hívlak később. Szia.

- Lo so, certo che lo so, – la tranquillizzò Szuromberek e si piegò verso il quaderno, pieno fino a metà di formule e calcoli, che scagliò al di sopra di Botmanics.

- Insomma... sai quanto ti sia grata di... - riuscì a mandar fuori Maria Petalino.

– Ah, e non dimenticare che abbiamo promesso la corona a Abelardo... che gliela riportiamo indietro... non dimenticarlo...

- Ma non riporteranno indietro te viva, se qui questo principe vuole fare l'eroe! - disse il re folletto e, a piccoli passi, si avvicinò al bordo del cornicione con il suo ostaggio.

- No... non lo dimenticherò, – disse Szuromberek, mentre rifletteva sul possibile da farsi in una situazione disperata come quella. Scagliarsi contro il re folletto? Ma nel tempo che avrebbe impiegato a raggiungerlo, quello avrebbe sicuramente gettato Maria Petalino nel vuoto. Tirare fuori la piastra per i capelli? Ma anche con questa, avrebbe prima dovuto rendere inoffensivo Botmanics, e intanto il re folletto avrebbe avuto tutto il tempo di gettare di sotto Maria Petalino. O invece, seguendo il consiglio degli abitanti del giardino, riversatisi fuori sul balcone antincendio, tornare indietro? Infatti gli bisbigliavano e facevano segno di stare zitto, in particolare Catalina Vaxler e la signora Cavolo, la prima fra tanto svenendo, la seconda invece ripetendo che lei l'aveva detto.

- Allora, cosa facciamo? Hai deciso? – chiese sicuro di sé il re folletto.

- Sì. No. Aspettiamo un po'... - disse indeciso Szuromberek.

- Che cosa dobbiamo aspettare? Presto sarà sera, – il re folletto guardò verso il sole che tramontava facendo voltare assieme a lui anche Maria Petalino che si dimenava invano.

In quel momento giù sul balcone si ebbe una certa agitazione. Qualcuno diceva: “Pardon, pardon”, qualcun altro: “Non sgomiti, anche gli altri vogliono vedere, adesso che ci sarà la scena più avvincente”. Poi di nuovo: “Pardon, pardon, è libero?”, e qui si poté riconoscere la voce di Géza Serilla il quale infatti, dopo un po' di altra baruffa, apparve sul balcone con un telefono, si arrampicò in alto verso Szuromberek e gli porse la cornetta.

- Telefono. Interurbana, – disse, come se non ci fosse niente di più naturale.

Szuromberek sollevò la cornetta all'orecchio e parlò:

- Pronto! Sei tu Abelardo? – Sapeva già che non poteva essere altri che Abelardo Köpölykúti, il dinorana, a chiamarlo in un momento tanto inopportuno. – Adesso non mi disturbare perché proprio in questo momento siamo sul tetto e il re folletto sta minacciando di buttare di sotto Maria Petalino. Ti chiamo più tardi. Ciao. –

Már épp akarta visszaadni a kagylót Serilla Gézának, amikor meghallotta Köpölykúti Béla kétségbeesett kiáltását a vonal túlsó végéről:

– Várj! Ne tedd le! Füttyülj!

– Hogy? Mi van? – szólt bele Szuromberek a telefonba.

– Füttyülj!

– Füttyüljek?

– Igen, igen! Füttyülj egyet jó hangosan!

– Na idefigyelj, Béla, hát most mondom, hogy milyen kényes helyzetben vagyok, neked meg a szórakozáson jár az eszed. Füttyüljön neked a szirti sas! Szia.

– Várj! Ne tedd le! Nem a telefonba kell füttyülnöd, hanem a lidérckirály felé. Majd meglátod, mi történik.

– Szerintem most ő se akar szórakozni. Éppen le akarja taszítani a mélységbe Sziromka Máriát.

– Éppen azért, éppen azért. Csak füttyülj egyet. Jó hangosan. Minden jóra fordul.

– Hát jó, füttyülhetek – mondta Szuromberek, majd ártatlan képpel a lidérckirályra nézett, mintha csak még egyszer meg akarná fontolni a visszavonulást, csücsörített, és... Nem tudott füttyülni! Csücsörített, fújta, de nem jött ki fütty a száján. Előfordul néha, hogy füttyülnünk kellene, de valami miatt pont akkor nem sikerül, pedig máskor komplett dalocskákat el tudunk füttyülni, vagy az egész utcában hallható riadójeleket. S főleg ha megkérnek rá, legtöbbször olyankor mondunk csütörtököt és tesszük nevetségessé magunkat. Lám, most a lidérckirály is nevetni kezdett Szuromberek hiábavaló igyekezetén, bár nem tudta mire vélni a dolgot, és nevetés közben értetlenkedve nézett Botmanicsra és Lompos-Kovácsra.

– Szuromberek, mit csinálsz? – kiáltotta Sziromka Mária, mert ő sem értette, mire való ez az erőlködés.

– Füttyü... hu-hu... füttyülök, hu... – magyarázta Szuromberek, de senki számára nem tette világosabbá a dolgot. Azonkívül nem is füttyült, csak próbálkozott vele, de maga is érezte, hogy ez ma nem fog menni, sőt az is megfordult a fejében, hogy egyszerűen elfelejtette, hogyan kell.

– Füttyül, hehe – mondta nevetve, immár győzelme biztos tudatában a lidérckirály. – Ez neki a füttyülés! Botmanics, mutassa meg neki, hogyan kell ezt csinálni, mert én a nevetéstől most nem tudok!

Botmanics engedelmesen csücsörített egyet, mély lélegzetet is vett, de aztán

Voleva rendere la cornetta a Serilla Gèza, quando udì il grido disperato di Abelardo Köpölykúti dall'altra parte del telefono:

- Aspetta! Non riattaccare! Fischia!

- Cosa? Che? – disse Szuromberek nel telefono.

- Fischia!

- Devo fischiare?

- Sì, sì! Fai un fischio bello sonoro!

- Senti, ascolta Abelardo, ti sto dicendo che sono in una situazione delicata e a te viene in testa di divertirti. Fai fischiare l'aquila reale! Ciao.

- Aspetta! Non riattaccare! Non è nel telefono che devi fischiare, ma in direzione del re folletto. Vedrai cosa succede.

- Penso che neanche lui abbia voglia di divertirsi. È sul punto di gettare nel vuoto Maria Petalino.

- Proprio per questo, proprio per questo. Fai un fischio. Bello sonoro. Tutto andrà meglio.

- Mah, va bene, posso fischiare, – disse Szuromberek, poi guardò con aria impotente il re folletto come se volesse prendere in considerazione di ritirarsi, fece qualche smorfia e... Ma non riusciva a fischiare! Altre smorfie, soffiava, ma dalla sua bocca non veniva nessun fischio. **Qualche volta capita che ci viene la voglia di fischiare, ma, per una qualche ragione, proprio in quel momento non ci riusciamo, eppure mille altre volte fischiamo intere canzonette o addirittura veri e propri suoni d'allarme così potenti da riuscire a farli sentire per tutta la via. Il più delle volte facciamo cilecca, e ci rendiamo ridicoli, proprio quando ci viene chiesto di fischiare... Ecco, adesso anche il re folletto iniziò a ridere per i vani tentativi di Szuromberek, anche se non sapeva come considerare la cosa e ridendo guardò Botmanics e Lompos-Kovács.**

- Szuromberek, cosa fai? – gridò Maria Petalino perché neanche lei capiva a che servissero tutti quegli sforzi.

- Fis... hu-hu... fischio, hu... - spiegò Szuromberek, ma non rese la cosa più chiara a nessuno. Proprio non fischiava niente, riusciva soltanto a provare, ma anche lui ebbe la sensazione che quello era uno di quei giorni in cui coi fischi non sarebbe andata, anzi fu addirittura assalito dall'idea di essersi semplicemente dimenticato di come si fischia.

- Fischia, eheh, – disse ridendo il re folletto, ormai sicuro della vittoria. – E questo per lui è fischiare! Botmanics, fagli vedere come si fa, che io adesso dal ridere non ci riesco!

Botmanics, obbediente, fece qualche smorfia, respirò anche a fondo, ma poi gli

eszébe jutott valami, és azt mondta:

– Hát én csak ultrahangon tudok, azt meg úgyse lehetne hallani.

– Hahaha, maga se tud! – nevetgélt egyre a lidérckirály.

– Akkor maga, Lompos-Kovács! Mutassa meg neki!

De Lompos-Kovácsnak végül is nem kellett megmutatnia, mert odalentről, az erkélyről és – mint később kiderült – Vaxler Katalin csőréből harsány füttyszó hangzott fel.

Ami ezután történt, az villámgyorsan, egy-két másodperc alatt zajlott le. Először is fülsiketítő hangon elkezdett szirénázni a lidérckirály fején levő korona. A lidérckirály ijedtében hátrarántotta a fejét, a korona leesett, a lidérckirály utánakapott, de hiába, a korona leesett a mélybe, erre a lidérckirály tébolyultan feljajdult, Botmanics a korona után ugrott, és csak menet közben jött rá, hogy hiszen ő nem tud repülni.

De mire erre rájött, addigra már át is fúródott a felhőn, s már csak egy utolsó foszlány tartotta fenn.

Szuromberek viszont gondolkodás nélkül odaugrott Sziromka Máriához, akit a lidérckirály ugye elengedett, amikor a koronát akarta elkapni, így most Szuromberek átölelte Sziromka Máriát, lelökte a lidérckirályt a párkányról, aztán kirúgta Lompos-Kovács alól a kincsesládát, zuhant az is a lidérckirály után, Lompos-Kovács pedig egykedvűen megadta magát, mert ő tudta, hogy elővigyázatosságból mit rakott bele a ládába.

Odalent az a felhőfoszlány a főzredest és a lidérckirályt még csak-csak meg tudta volna tartani egy darabig, de amikor a kincsesláda is éppen oda zuhant, akkor már nem volt megállás, potyogtak tovább, egyenest bele a Peripác-tengerbe. S hogy ott mi történt velük, arról hosszú ideig semmit se lehetett tudni.

Volt nagy öröm. Először Sziromka Máriát csókolgatták végig, mindenki, az összes katonát is beleértve, aztán Vaxler Katalint, aki még akkor is egyre csak hüledezett, ő ilyen szépen elfütyülte magát, de megnyugtatták, hogy tényleg ő volt, és ezzel megmentette Sziromka Máriát.

Azt nem is kell mondani, mit ismételtetett Káposztáné, miközben hátbaveregette Vaxler Katalint („megmondtam, ugye, megmondtam”). Káposzta Benő kissé félrevonult ugyan, de ő is nagyon örült, és csak azért vonult félre, hogy kipróbálja, tud-e ő is fütyülni. (Nem tudott.)

Apafi Tivadar Veszelinovics Árvácskát, az egy szál zöld paradicsomot mutogatta Sziromka Máriának, hogy nézze meg, valósággal kivirult az eszemadta. És tényleg, Veszelinovics Árvácska szokása szerint békésen mosolygott. Eisenhuber Dávid biztosította Sziromka Máriát, hogy ő most már

venne in mente qualcosa e disse:

- Mah, io so fischiare solo a ultrasuoni, comunque non si sentirebbe.

- Ahahah, neanche lei ci riesce! – continuava sempre più a ridere il re folletto.

– Allora Lompos-Kovács! Gli faccia vedere lei come si fa!

Ma nemmeno Lompos-Kovács alla fine dové far vedere niente, perché da sotto, dal balcone e, come poi si capì, dal becco di Catalina Vaxler, provenne un fortissimo fischio.

Quello che successe dopo fu un fatto fulmineo, che terminò nel tempo di uno o due secondi. Per prima cosa, la corona in testa al re folletto emise un assordante suono di sirena. Il re folletto, impaurito, scosse la testa all'indietro con uno strattone cosicché la corona cominciò a cadere, lui allungò la mano per prenderla, ma tutto inutile, la corona cadde giù nel vuoto. Il re folletto emise un grido di dolore delirante, allora Botmanics saltò dietro la corona e soltanto strada facendo si rese conto di non saper volare. Ma fece appena in tempo a rendersene conto che la nuvola si era già perforata, ormai soltanto un ultimo brandello lo stava sorreggendo. Szuromberek, da parte sua, senza pensarci due volte, si lanciò verso Maria Petalino che era stata lasciata dal re folletto nel tentativo di riprendere la corona. Szuromberek afferrò Maria Petalino e spinse il re folletto giù dal cornicione. Allora Lompos-Kovács, dopo aver spinto giù la cassa del tesoro, che precipitò anch'essa dietro al re folletto, si arrese senza opporre resistenza, perché sapeva quello che, per precauzione, aveva chiuso dentro la cassa. Giù in basso il brandello di nuvola avrebbe potuto sorreggere il colonnello maggiore e il re folletto soltanto ancora per un po', ma nel momento in cui vi precipitò sopra anche la cassa del tesoro, rimbalzarono tutti, diretti nel mare Peripác. E quello che ne fu di loro non si seppe più, per lungo tempo.

Si ebbe una grande gioia. Prima tutti quanti, soldati compresi, sbaciucchiarono Maria Petalino, poi lo fece anche Catalina Vaxler, la quale era sempre più stupita: era stata lei ad emettere quel fischio così bello? Ma tutti la tranquillizzarono dicendole che era stata proprio lei e così aveva salvato Maria Petalino. Non c'è nemmeno bisogno di dire cosa ripettesse in continuazione la signora Cavolo battendo la mano sulla schiena di Catalina Vaxler (“io l'avevo detto, è proprio così, io l'avevo detto”). Benito Cavolo si ritirò un po' in disparte, ma anche lui si rallegrò molto e se ne andò in disparte soltanto per provare se anche lui sapeva o no fischiare. (Non lo sapeva.) Tivadar Apafi mostrò a Maria Petalino Orfanello Veszelinovics, un pomodoro verde, “perché guardasse com'era maturato il suo tesoro”. E Orfanello Veszelinovics, come al solito, sorrise pacificamente. David Heisenhuber assicurò Maria Petalino di

teljesen meggyógyult, nem fáj semmije, és többet nem enged ki a kertből senkit, és be se enged senkit, legfeljebb Szurombereket. Meg a békadínót. Meg BÉlbaltavárit. Meg Traban Tónit. Meg az óriásokat. Meg az összes katonát. De mást aztán tényleg nem. Mindenesetre az összes kivételt megéljenezték, s aztán a főtörzstábornok és a főstábgenerális közös akarattal felajánlotta, hogy a palabárd katonák nonstop-díszőrséget adnak a kertkapu előtt, amit Sziromka Mária el is fogadott, azzal a megkötéssel, hogy éjjel díszalvásban kötelesek őrizni a kaput a katonák. Erre megint mindenki ujjongó éljenzésben tört ki.

– Hé, várjunk csak! – intette le ekkor az éljenzést Sziromka Mária. – És mi van a koronával? Megígértük a Bélának, hogy visszaszerezünk. Az meg leesett valahová, most hogyan találjuk meg?

De már tolták is előre Serilla Gézát, akinek a kezében ott volt a korona, mert még mielőtt az belepottyanhatott volna a felhőbe, ő lerohant a tűzlétrán, és elkapta. Hatalmas éljenzés.

– Jaj, de jó, akkor megnyugodtam – örvendezett Sziromka Mária a hatalmas éljenzés közepette. – Te is, Szuromberek?

– Hát persze, én is. Megígértük neki – szerénykedett Szuromberek.

– Örülni fog.

– Aha. Meg neked is, hogy kiszabadultál.

– Nektek köszönhetem. Tényleg.

– Á, mi csak... hát az természetes, hogy... izé...

– De, de. Ez egy hőstett volt.

– Hát ugye... nem engedhettük, hogy izé... érted...

– Persze. De akkor is. Nem kis bátorság kellett hozzá.

– Hát kellett... egy kicsi... nem érdekes, az a fő, hogy... tudod, na.

– Az a fő, hogy ilyen szépen egymásra találtatok, aranyoskáim – szólott közbe Káposztáné, mert már nem bírta megállni, s lassan a könnyei is megeredtek. – Úgy értem, hogy végre így rád találtunk szerencsésen ennek a drágalátos királyfinak a vezetésével – próbálta tovább boronálni a dolgot. – Merthogy ez mennyit sóhajtozott közben, hogy így a Sziromka Mária, meg úgy a királykisasszony, hogy csak sikerüljön kiszabadítani, te azt el se tudod képzelni, aranyoskám. Nincs igazam, Katalin kedves? – mondta, és Vaxler Katalin vállára borulva most már nem is próbálta visszatartani a meghatottságát.

– Hát, igaz, ami igaz – mondta Vaxler Katalin, maga is egy kicsit megilletődve

essere ormai guarito del tutto, non gli faceva male niente e le disse che non avrebbe più permesso a nessuno di uscire dal giardino e nemmeno di entrare, salvo tutt'al più a Szuromberek. E il dinorana. E BÉlbaltavári. E Toni Traban. E i giganti. E tutti i soldati. Ma poi veramente nessun altro. In ogni caso tutte le eccezioni furono acclamate e poi il generale di stato maggiore ed il generale supremo, di comune accordo, offrirono la guardia d'onore non-stop dei loro palabardi e soldati davanti al cancello del giardino, il che fu accettato da Maria Petalino con l'accordo che di notte i soldati fossero tenuti a controllare il cancello ma in riposo d'onore. Detto questo tutti di nuovo esplosero in un'ovazione di giubilo.

- Ehi, aspettate un attimo! – fece l'acclamata Maria Petalino – E la corona? Abbiamo promesso a Abelardo di riportagliela. È caduta da qualche parte, adesso come la ritroviamo?

Ma ecco che tutti spingevano avanti Géza Serilla con in mano la corona: lui, prima che questa cadesse dentro la nuvola, si era precipitato sulla scala antincendio e l'aveva afferrata. Ovazione potente.

- Oh che bello, ora sono più tranquilla, – si rallegrò Maria Petalino nel colmo della potente ovazione. – Anche tu Szuromberek?

- Certo, anch'io. Gliel'abbiamo promesso, – disse con modestia Szuromberek.

- Sarà felice per questo.

- Ah, e anche per te, che sei stata liberata.

- Grazie a voi. È così.

- Ma noi abbiamo soltanto... Ma è naturale che... la cosa...

- Ma, ma. È stato un atto eroico.

- Beh, sì... mica potevamo permettere che coso... capisci...

- Certo. Ma grazie lo stesso. C'è stato bisogno di non poco coraggio.

- Beh ce n'è voluto... un po'... non ha importanza, l'importante è che...sai, beh...

- L'importante è che siamo tutti insieme, miei cari, – si intromise la signora Cavolo che non ce la faceva più a trattenerli e a poco a poco le venivano anche le lacrime. – Volevo dire che finalmente ti abbiamo trovata, per fortuna grazie alla guida di questo prezioso principe, – provò ad arrampicarsi sugli specchi. – Perché, oh quanto ha sospirato nel frattempo, Maria Petalino colì, la principessa colà, soltanto perché voleva liberarti, tu nemmeno puoi immaginartelo, mia cara. Non ho ragione Catalina? – disse e, gettandosi sulla sua spalla, non provò neanche più a trattenere la commozone.

- Beh, quello che è vero, è vero, – disse Catalina Vaxler, anche lei

és Káposztáné fejét simogatva –, sok mindenben keresztülmentünk, rengeteg megpróbáltatáson, de... de... na, hogy is szokták mondani?

– Én csak ezt a szerencsétlen árvát sajnáltam végig – mondta ellágyult hangon Apafi Tivadar. – De most már... most már...

– Most már menjünk haza – mondta Sziromka Mária.

És akkor hazamentek.

Végre otthon Óriási árengedmény

Szép napok következtek, néha esett, néha nem. Ha nem esett, akkor se volt baj, mert Sziromka Mária az öntözőkannájából megöntözött minden növényt, s aztán még eresztett egy kis esőt abból a felhőből is, amelyiken a felhőkányavár állt, mert azt felszerelték távirányítóval, s ha eső kellett, hívták, ha napsütés kellett, elirányították Lidércországba, a mélyvízivar fölé, hadd ázzanak a vízigényes falai. A mélyvízivarat különben már nem is úgy hívták, hanem Elnöki Palotának, ugyanis az óriások végül is kivették a tóból, odarakták a teljesen elázott sárfellegvár helyére, és nekijárándékozták annak a négytagú triumvirátusnak, amely a lidérckirály tragikus hirtelenséggel bekövetkezett eltűnése után átvette az országban a hatalmat, mégpedig igazságosan megosztva, hetenkénti váltásban, bár ez kissé macerás volt, mert így egy főre ugye négyhetente esett egy-egy beköltözés, titkársággal, ruhatárral, ágyneművel, mindennel, ha pedig letelt az elnökség, akkor ki. Az óriások viszont jobb szerettek a szabadban, tisztásokon, réteken, a magas ég alatt, friss levegőn aludni, még télen is, mert mit számított nekik a hideg!

Szuromberek néha átment Sziromka Máriához, elég gyakran, amikor csak volt valami fontos dolog.

– Fussunk! – mondta ilyenkor a királykisasszonynak, és futottak, erdőn-mezőn, hegyen-völgyön, egészen a tengerig elfutottak, aztán ha látták, hogy a halakkal rendben van minden, meg a békákkal is, csigákkal, kagylókkal, akkor futottak vissza. Egyszer felúton azt mondta Szuromberek:

– Állj! Ezzel mit csináljunk? – Egy viszkispalackot vett elő az inge alól. – A tengerparton találtam.

– Úgy látom, levél van benne – mondta Sziromka Mária. – Vegyük ki, és olvassuk el!

– Á, biztosan valaki innen a kömýékről szórakozik, ráírta, hogy „hülye, aki elolvassa”. Inkább dobjuk vissza, és majd a víz elviszi valami távoli országba. Csodálkoznak majd!

– Jó, akkor fussunk vissza! – kiáltotta Sziromka Mária.

Visszafutottak a tengerhez, beledobták a palackot, és utána futottak haza, erdőn-mezőn, hegyen-völgyön, kicsit versenyezve, de a kanyarokban szépen bevárva egymást. Fejét csóválva nézett utánuk Avram Kakuzsi, az öreg gepárd, aki éppen a hentesüzletből lépett ki két kilo pejslivel:

– Akciós pejsli! – dünyögte. – Biztos már megromlott egy kicsit, azért adják ilyen olcsón.

Hintavár vasútállomáson Kópölykúti Béla, a békadínó tisztelgett az országúton sebes vágatában elhaladó Szurombereknek és Sziromka Máriának, s így egyben arról is megbizonyosodhatott, hogy megvan-e még a koronája.

– Megvan? – szólt vissza Szuromberek és Sziromka Mária.

– Meg – mondta a békadínó, és boldogan elrágcsált egy marhaléglylábat.

A kertben eközben nagy nyugalom honolt. A négy trombitás ör elmélyülten kártyázott, Traban Tóni pedig, mint újonnan kinevezett feljebbvalójuk, álmosan kibicelt nekik, csak a rendszeresen elkövetkező, mi tagadás, elég gyakori, úgy húsz perc, félóránkénti őrsváltások hangjára riadt fel, amikor is a frissiben előléptetett főtörzsmarsall és a szintén feljebb avansált főstábfővezér pattogó vezényszavakkal kommandórozta az őrhelyre az új, zsinóros-pitykés díszgyenruhába öltöztetett katonákat. Az őrsváltások közötti időben a legnagyobb eseményt Prozenek horkolása jelentette, illetve Káposztáné ismétlődő méltatlankodása, amiért Vaxler Katalin számos sikertelen kísérlet után is újra és újra füttyszóval próbálta elejét venni a kibírhatatlan horkolásnak. Az az igazság, hogy Vaxler Katalin roppant büszke volt füttyülési

commovendosi e accarezzando la testa della signora Cavolo, - abbiamo avuto molte vicissitudini, superato molte prove, ma... ma... insomma, come si dice in questi casi?

- Io mi preoccupavo soltanto per questo sfortunato orfanello, – disse Tivadar Apafi con voce intenerita. – Ma adesso... adesso ...

- Adesso andiamo a casa – disse Maria Petalino.

Allora andarono a casa.

Finalmente a casa Grande svendita (riassunto)

Quelli che seguono la fine della grande avventura sono giorni bellissimi. Qualche volta piove, altre volte invece splende il sole. Quando c'è bisogno di pioggia, la principessa, grazie ad un telecomando, direziona la nuvola, su cui si trova il castello, sopra il suo giardino e, facendo piovere, annaffia facilmente tutte le sue piante. Se invece c'è bisogno della luce del sole, la nuvola viene spedita nel Paese dei Folletti, in direzione del Castello di Acqua Profonda, che viene chiamato adesso col nome di Palazzo Presidenziale: i tre giganti lo hanno infatti tolto dal fondo del lago e posizionato laddove prima si ergeva il Castello di Melma, donandolo in regalo al triumvirato dei quattro ex ribelli che, con la sconfitta di Re Folletto, hanno assunto il potere nel paese e, ogni settimana, organizzano una gigantesca svendita di abiti, mobilia, biancheria e tutto ciò che prima apparteneva al re dittatore. I giganti, invece, hanno scelto di restare liberi e di dormire all'aria aperta. Toni Traban, diventato membro del giardino di Maria Petalino, ottiene addirittura il rango di capo delle guardie d'onore a difesa degli abitanti del giardino. Szuromberek e Maria Petalino passeggiano di nuovo insieme, giocano e si rincorrono come prima avanti e indietro per boschi e praterie ed il viso di Orfanello Veszelinovics, il giovane pomodorino verde, inizia finalmente ad arrossire.

tudományára, és boldogan tanítgatta rá Káposzta Benőt is, de hogy ezért mit kellett hallgatnia szegény Benőnek részben saját feleségétől, részben a fűtyülési ügyekben kezdettől és elvi alapon szkeptikus Apafi Tivadartól, azt ezek után már könnyen elképzelhetjük. Szóval nyugalom honolt. Veszelinovics Árvácska békésen mosolygott, és ahogy telt-múlt az idő, orcácskája – előbb az egyik oldalon, majd a másikon is – lassan pirosodni kezdett.

Függelék

Az éhség nagy úr

SOS! Help! Hilfe! Vnyimányie pazsálásztá! Segítség! SOS!

Itt vagyunk egy lakatlan szigeten! Hárman! Kevés az élelem! Mindhármán egy ostoba félreértés miatt kerültünk ide, úgymint Őfelsége Első Vagy Másnéven Szörnyű Gáspár Lidércország Királya, most jössze te, a mókusfarkas, vagyis Tallé Randor, aztán még itt van a Botmanics, az meg mindig enni akar, pedig nagyon fogytán van már a készlet!!! Vadászni azonban nem akar! A sziget földrajzi helyzete: ... [Itt a szöveg egy darabon olvashatatlaná vált.] ...és akkor ott forduljanak jobbra! Szóval ide kérjük sürgős mentőexpedíció indítását, sok élelemmel és ruhával, de lehetőleg legyen köztük egy vadonatúj királyi palást is görényprémgallérral, gyöngyberakásokkal, svejfolva! Meg ásványvizet is kérünk, mert a forrás is bármikor kiszáradhat. Hozzanak legalább nyolc flakonnal, vagy lehet tíz is, de ne Kékhegyit, mert azt ki nem állhatjuk. Záptojásszaga van! Bármilyen más jó. Legjobb a Lizuhegyi Kristály, abból jöhet egy tucat is! Nem leszünk hálátlanok!!! Amire a nálunk levő kincsesláda a biztosíték. Na még egyszer írjuk ide a sziget földrajzi helyzetét a biztonság kedvéért. Tehát: ... [Ez a másik hely, ahol a szöveg olvashatatlan.] ...és akkor jobbra! De kérjük, hogy Szuromberek királyfinak ne szóljanak a mentőexpedícióról, mert minek őt ilyen csip-csup ügyekkel terhelni! Az óriásoknak se szóljanak! Legjobb, ha senkinek se szólnak, hanem csak indítják a hajót, de sürgősen, mert kanibalizmus veszélye forog fenn! Hiába mondják itten egyesek, hogy az ő húsuk ehetetlen! Akkor is! Az éhség nagy úr!

Első Vagy Másnéven Szörnyű Gáspár Lidércország Királya Eská

Mókusfarkas, vagyis Tallé Randor

Plussz egy fő

SOS! Help! Hilfe! Vnyimányie pazsálásztá! Segítség! SOS!

Appendice

La fame, signora suprema

(riassunto)

SOS! Help! Hilfe! Aiuto! SOS!

In questo modo si apre e si chiude il messaggio di richiesta d'aiuto da parte di Re Folletto, il lupo-scoiattolo e Botmanics, dispersi su un'isola deserta: che sia inviata una squadra di soccorso ed al più presto perché incombe il pericolo del cannibalismo. Si dice che la carne umana non sia commestibile ma, si sa, la fame è la signora suprema!